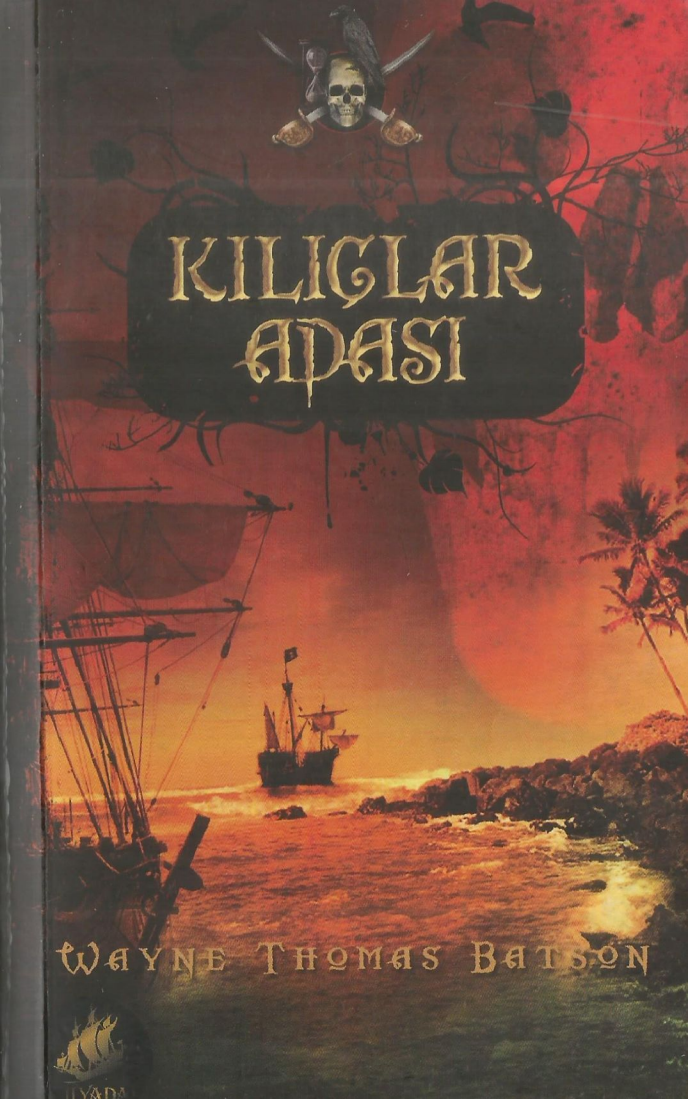

KILIÇLAR ADASI
WAYNE THOMAS BATSON

KILIÇLAR ADASI

WAYNE THOMAS BATSON

İLYADA YAYINLARI: 10
GENÇLİK CEP BOY- 01

KILIÇLAR ADASI
WAYNE THOMAS BATSON
ORJİNAL ADI: ISLE OF SWORDS
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: BAHAR ÇELİK
DİZGİ: ELİF YAVUZ
KAPAK TASARIM: METE GİRİŞGEN
BASKI: STAR MEDYA YAYINCILIK A.Ş.
Mehmet Akif Mah. İnönü Cad.
Basın Ekspres Yolu, Star Sok.
No:2 İkitelli 34679 İstanbul

ISBN:978-605-5872-60-1
Copyright ©WAYNE THOMAS BATSON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Wayne Thomas Batson
Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiç bir şekilde
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLYADA
MARTI YAYINCILIK
Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır
Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98

KILIÇLAR ADASI

WAYNE THOMAS BATSON

İÇİNDEKİLER

KİŞİLER 5
GEMİCİLİĞE AİT TERİMLER 7

Bölüm 1 FIRTINADA KARA BİR KUŞ.....15
Bölüm 2 TOP ATEŞLERİNİN YANKILARI.....20
Bölüm 3 WILLIAM WALLACE GEMİSİ.....24
Bölüm 4 TADİLAT.....29
Bölüm 5 KASAP'IN GEMİSİ.....41
Bölüm 6 UMUTSUZ VAKA.....51
Bölüm 7 KILIÇLAR ÇARPIŞIYOR.....57
Bölüm 8 KAPTAN'IN SONU.....64
Bölüm 9 KURU KAFA.....70
Bölüm 10 SAKLAMBAÇ.....79
Bölüm 11 ILHA DE ESPADAS.....85
Bölüm 12 DOKUZ CANLI KEDİ.....101
Bölüm 13 SEVİMSİZ BİR ANLAŞMA.....108
Bölüm 14 MAGNİFİQUE JACGUES ST. PİER-RE.....119
Bölüm 15 HAYALET KASABA.....130
Bölüm 16 GLT.....140
Bölüm 17 UZUN ATLAMA.....147
Bölüm 18 MERCAN KAPLAN.....156

Bölüm 19 ROSS'UN PLANI.....162
Bölüm 20 GECE OPERASYONU.....173
Bölüm 21 ÇIKMAZ SOKAK.....178
Bölüm 22 DEĞİRMEN YARIŞI.....187
Bölüm 23 DECLAN ROSS'UN SONU.....196
Bölüm 24 MEZAR HIRSIZLARI.....20[illegible]
Bölüm 25 MADALYON.....210
Bölüm 26 KALBİNDE YARA[illegible]Lİ.....217
Bölüm 27 MUSA'NIN KANUNU.....227
Bölüm 28 SÖZLEŞME MADDELERİ.....240
Bölüm 29 KÖLELER VE KAPTANLAR.....247
Bölüm 30 ÜÇ HAYATİ KARAR.....258
Bölüm 31 KIYAMETİN HABERCİSİ.....266
Bölüm 32 WILLIAM WALLACE'IN DÜŞÜŞÜ....276
Bölüm 33 BİR KIRBAÇ BİLE ÇOK.....282
Bölüm 34 GEMİ PAZARLIĞI.....293
Bölüm 35 UÇSUZ BUCAKSIZ BİR OKYANUS..302
Bölüm 36 NUH'UN GEMİSİ.....314
Bölüm 37 HEDEFLER VE DOLAMBAÇLI YOLLAR.....326
Bölüm 38 ROBERT BRUCE.....336
Bölüm 39 DENİZDE VE KARADA GEZEN HAYALETLER.....345
Bölüm 40 BİLMECELER.....355
Bölüm 41 ÇAPRAZ AKINTILARI.....365
Bölüm 42 KILIÇLAR ADASI.....378
Bölüm 43 GÖZCÜ.....391
Bölüm 44 KANLI YOL.....398
Bölüm 45 KUTSAL HAZİNE.....405
Bölüm 46 İLK İHANET.....414
Bölüm 47 İLAHİ ADALET.....420

Bölüm 48 İKİNCİ İHANET.....432
Bölüm 49 GEÇMİŞİN HAYALETLERİ.....444
Bölüm 50 FELAKETİN HABERCİSİ.....449

KİŞİLER

DECLAN ROSS
Kızıl sakallı İskoç korsan.
William Wallace Gemisi'nin kaptanı.

ANNE ROSS
Declan'ın Ross'un alıngan kızı.
Korsan olabilmek için yanıp tutuşuyor.

STEDE
Doğu Hindistanlı denizci; dümenci
ve *William Wallace'ın* ikinci kaptanı.

MIDGE
William Wallace'ın baş marangozu.
Dişleri korkunç durumda ve ağzı leş gibi kokuyor.

NUBBY
William Wallace'ın aşçısı ve doktoru.
Palabıyıklı, tek kollu denizci.

GROMWELL
William Wallace'ın marinel başı,
yani güverte işlerinden sorumlu astsubay.
Düz, donuk bir yüzü ve iri, altın bir küpesi var.

JULES
William Wallace'ta güverte tayfası
ve Anne'nin koruması.

Jules iri yarı, güçlü bir korsan. Kalın bir sakalı var ve siyah bir bere giyiyor.

KIRMIZI GÖZ

Barut taşıyıcı. Barut taşıyıcılar geminin alt katından üst kata, toplar için barut taşırlar. Kırmızı Gözün tek gözü kör ve yüzünde, işini yaptığı sırada gerçekleşen bir patlama sonucu oluşan yara izleri var.

CAT

Issız bir adada, yaralı ve hafızasını tamamen yitirmiş halde uyanan, genç bir adam. *William Wallace* tarafından kurtarıldı ve gerçekte kim olduğunu bulmaya çalışıyor.

JACGUES ST. PIERRE

Eski Fransız deniz subayı. Şimdi kendi işinde çalışan bir tüccar.
Ateşe ve patlayıcı maddelere zaafı var.

PADRE DOMINGUEZ

William Wallace'la yolculuk yapan bir gizli bir tarikatın üyesi, Keşiş..

THIERRY CHEVILLARD

Bartholomew Thorne'un teğmeni.
Canice cinayetleri nedeniyle Kasap lakabıyla anılır.

BARTHOLOMEW THORNE
Karaipler'in en kötü şöhretli, en acımasız korsanı. Thorne, tüm Karaip Denizi'ni ve Atlantik Okyanusu'nu kontrol altında tutabileceği büyüklükte bir korsan filosu kurmak istiyor.

MR. SKELLICK
Bartholomew Thorne'un dümencisi.

AMİRAL BLAKE
İspanyol Denizleri'ndeki korsanları yakalamakla görevli İngiliz Deniz Kuvvetleri'nin genç lideri.

SIR NIGEL
Amiral Blake'in danışmanı ve sağ kolu.

VESA TURINEN
Çok yaşlı ve bir o kadar da zengin eski bir denizci. Sürekli bir şeyler üzerine bahse girmeye bayılıyor.

RAMIRO DE FERRO GONCALO
Portekizli gemi yapımcısı.
Düello etmeye bayılıyor.

GEMİCİLİĞE AİT TERİMLER

Civadra: Bir geminin pruvasından havaya doğru hafifçe kalkık direk.

Çanaklık: Gönderdeki, yani gemideki en yüksek direğin üzerindeki gözcü yeri.

Deveboynu: (Kaz boynu olarak da geçer.) Yatay direkleri göndere tutturmaya yarayan hareketli, demir tasma.

Direk: Yelkenlerin tutturulduğu yatay direk.

Flok Yelkeni: Üçgen şeklindeki yelkenler.

Gönder: Geminin diğer tüm yelkenlerinin bağlı olduğu en uzun gemi direği.

İskele: Güvertede geminin ön tarafına doğru bakınca, sol tarafta kalan yer.

Kandilisa: Yelken ipi.

Karina: Geminin altındaki omurga şeklindeki iskelet yapı.

Kıç: Geminin arka kısmı.

Kıç Güvertesi: Gönderin arkasında, geminin

dümeninin bulunduğu, subaylara mahsus yüksek güverte.

Kıç Kasarası: Geminin arka güvertesi.

Omurga: Geminin tekne kısmı.

Pruva: Geminin ön kısmı.

Pupa: Geminin kıç tarafı.

Sancak: Geminin sancak tarafı. Güvertede geminin ön tarafına doğru bakınca, sağ tarafta kalan yer.

Seren Yelkenli: Geminin kare şeklindeki yelkenleri.

Vardiya: Bir denizcinin dört saatlik görev zamanı.

Yelken ipi
Seren Yelkeni
Gönder
Flok Yelkeni
Ön Güverte
Pruva
Kıç Güvertesi
Pupa
Kıç Kasarası
Karina

1
FIRTINADA KARA BİR KUŞ

Baba, korkuyorum!" diye bağırdı küçük kız. Güvertede ayakta durmakta zorlanıyordu. Ayağı kaydı ve daha dengesini yeni kazanmıştı ki bu kez diğer tarafa, babasının kollarına doğru savruldu.

"Oh, Dolphin! Burada ne işin var?" dedi adam. Küçük kızı yağmurdan ve denizden sıçrayan sulardan korumaya çalışıyordu.

Dolphin başını kaldırıp baktı. "Bir canavar sesi duydum. Denizden geliyordu!"

"Canavar mı? Hadi ama tatlım; duyduğun yalnızca gök gürültüsü ve rüzgârın sesiydi." Kızını göğsüne bastırdı. "Denizde canavar filan olmaz. Yalnızca fırtınanın sesi bu."

"Ama çok büyük bir fırtına bu!" diye sızlandı.

"Hayır, hayır, büyük değil. Sadece biraz gürültülü." Bu ses babasına ait değildi.

Dolphin babasının paltosunun altından sıyrılıp konuşan adama doğru döndü ve sırıtmaya başladı. Bu Brand'di. Geminin ikinci kaptanı. Limandan ayrıldıklarından beri şakalaşıp duruyorlardı Brand'le. *Sen benim sarı maymunumsun* diye seslenirdi Dolphin, Brand'e. Brand her zaman güler yüzlüydü. Durmadan şempanze gibi sesler çıkarıyor en yakında bulduğu halata tutunup maymun gibi aşağıya sarka-rak şaklabanlıklar yapıyordu. Şimdi uzun saçları ıslanmış ve rüzgârdan yüzüne doğru savrulmuştu. Dolphin'e doğru bakıp göz kırptı gülümseyerek. Bu Dolphin'i daha da heyecanlandırmıştı.

"Yine de korkuyorum ama," dedi.

"Bu sadece bir kasırga," diye cevap verdi Brand kendinden emin bir ses tonuyla. "Kaptan Halifax bizi buradan çıkaracak. Hem biliyorsun; *Trafalgar* majestelerinin filosunun göz bebeğidir. Şimdi babanın sözünü dinle; kamaranıza geri dön ve fırtına dinene kadar orada bekle." Bunları söyler söylemez oradan ayrıldı ve kıvrak bir hareketle bir saniyede güvertenin öbür tarafına geçti.

"İşte, gördün mü?" dedi Dolphin'in babası. "Canavar filan yok, yalnızca fırtına." Başını öne eğip güzeller güzeli kızına baktı. Bakır rengi parlak saçları korkudan bembeyaz olmuş yanaklarına yapışmıştı. Dolphin başını kaldırdı. Ama babasına değil, daha yukarıya, yelkenlilerin ve halatların arasından, ana direğin ve çanaklığın üzerine, gökyüzüne doğru bakıyordu. Tam tepelerinde bir şimşek çaktı. Dolphin tekrar babasının paltosunun içine gömüldü. Bir daha şimşek çaktı ve bütün gemi gürültüyle sarsıldı.

"Baba!" diye bağırdı Dolphin. Babası cesurca gülümsüyordu. Sevgiyle kucakladı kızını. Aslında onun da kalbi yerinden fırlamak üzereydi ve kızının kalp atışlarını duymaması için dua ediyordu. "Sakin ol Dolphin; sakin ol benim güzel kızım. Brand'in söylediklerini hatırla. Yakında her şey sona ermiş olacak. Hadi, şimdi seni kamaramıza götürelim ve yatağına yatıralım."

"Ama baba, ben burada seninle kalmak istiyorum!"

"Hayır, aşağıda daha güvende olacaksın," diye cevap verdi. Konuşurken sesi çatlamıştı. "Benim yapmam gereken şeyler var, tamam mı? Levazım subayına yardım etmem gerekiyor. Bak beni bekliyor, gördün mü?" Gönderin yanındaki gri saçlı, gri sakallı gemiciye işaret ediyordu. Adam başını salladı ve Dolphin'e gülümsedi. O sırada Dolphin babasının yakasına yapışarak bağırdı. "Bu da neyin nesi böyle?" Eliyle liman subayının ve gönderin arkasında, fırtınayla çalkalanan denize doğru işaret ediyordu.

Uzakta onlara doğru yaklaşan koskoca bir gemi vardı. Çok uzun bir gemiydi bu; en az üç tane gönderi vardı ve pruva kısmına doğru hafifçe daralıyordu. Dalgaları hızla yararak onlara doğru yaklaşıyordu.

Dolphin'in babası yere eğildi ve kızını omuzlarından tuttu. "Burada kal," diye fısıldadı aceleyle. Hemen dümencinin yanına doğru koşup gemiyi işaret etti.

"Korsanlar!" diye tısladı dümenci.

"Korsanlar mı? Fırtınanın ortasında ne işleri var?"

Dümenci hemen cevap vermedi. Denize bakıp düşündü bir an. Sonra aniden derin bir nefes aldı ve aceleyle Dolphin'in babasının yakasına yapışıp onu güverteye doğru sürüklemeye başladı. Gemi üzerlerine doğru geliyordu. "Çabuk kızı aşağıya indir," diye bağırdı.

"Gel kızım," dedi babası gergin bir ses tonuyla. "Kamaramıza gidiyoruz."

"Ama baba, ya gemi... onlar kim?"

"Merak edilecek bir şey yok Dolphin. Kimse değil onlar."

"Kızına gerçeği söylesen iyi edersin," dedi subay düz bir ses tonuyla. Sesinde duygudan eser yoktu. "Bu gemi...O *Karga.* Yani Bartholomew Thorne."

Bu adı duymasıyla beraber babasının tüyleri diken diken olmuştu. Dolphin'i aceleyle güverteden içeri sokup kabinlere doğru yöneldi. Acele etmeye çalışırken dengesini kaybedip kapılardan birine çarpmıştı. Tekrar doğrulup kendine gelmeye çalıştı ve güçlükle bir iki kelime edebilmeyi başardı sonunda. "Çok üzgünüm Dolphin." Dolphin'in korkudan tir tir titrediğini hissedebiliyordu. Kızına sıkıca sarıldı ve koşmaya devam etti. Aklından binlerce düşünce geçiyordu: anılar, umutlar, pişmanlıklar.

Kendi bölmelerine girip beklemeye başladılar. "Baba," diyerek yalvaran gözlerle bakıyordu Dolphin. Babası derhal cam fanusun içinde yanan mumu söndürdü ve yatağa, kızının yanına geçip oturdu. Etraflarını saran karanlığın içinde sessizce bekliyor-

lardı. "Korkma, benim güzeller güzeli kızım. Yakında her şey geçecek."

Ve dua etmeye başladı.

2
TOP ATEŞLERİNİN YANKILARI

Aniden bir gülle sesi duyuldu. Gürültüsü derinlerden geliyordu. Adeta bir gök gürültüsü gibiydi. Parmak uçlarında soğuk bir şeyler hissetti. Bir gülle daha. *Hadi beyler hepsini bitireceğiz!*

Avuçlarında deniz suyunu hissediyordu. *Su alıyoruz! Lanet olsun; marinel başı tıka şu deliği hemen!* Bir gülle daha. Daha da yakındaydı bu kez. Su burnuna ve ağzına doluyordu. En son vuran dalga sırtını kırbaç gibi kamçılamış ve yüzü suyun altında kalmıştı.

Uyandı; kıyıya çarpıp çatlayan dalgaların arasından başını kaldırdı ve güçlükle de olsa yan tarafına dönmeyi başardı. Yüzü, kolları ve sırtı güneşten yanmıştı ve ağrılar içindeydi. "Neler oldu böyle?" diyerek inledi. Bir yandan öksürüyordu ve yuttuğu kumla karışık deniz suları ağzından dökülmeye baş-

ladı. Hiçbir şey göremiyordu. *Yoksa biri gözlerimi mi oydu?* Titreyen elleriyle gözlerine doğru uzandı. Gözleri birbirine yapışmıştı ve şişmişlerdi...ama hiç değilse yerli yerindeydiler.

Bir kaç başarısız denemeden sonra gözlerini açmayı başardı sonunda. Göz alıcı beyaz gün ışığı bıçak gibi kesti gözlerini. Eliyle sıkı sıkı başını tutuyordu. Beyni zonkluyordu. Acımasız gün ışığı beyaz kumların üzerinden yansıyarak gözlerini kör ediyordu. Ama bir kaç dakika sonra sonunda gözleri alışmıştı ışığa. Göz ucuyla pırıl pırıl gökyüzüne doğru kaldırdı başını ve denizi gördü. Başka bir dalgayla bir kez daha yere vurulmadan önce tek dizinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Bu kadarcık bir hareket bile bütün vücudunda tarifsiz bir acıya neden olmuştu. Sanki bütün derisi kırık cam parçalarıyla kaplıydı.

Acı içinde inleyerek doğrulmayı başardı sonunda. Elini omzuna attığında lime lime olmuş gömleğinin altından yapış yapış ıslak etini hissetti. Parmak uçları kan içinde kalmıştı. Güneşte kıpkırmızı parlayan kanına baktığı zaman başı döndü. Bir an için bayılacağını sanmıştı ama kendini toparladı ve etrafına bakınmaya başladı. Geniş bembeyaz kumların ardında ağaçlar yükseliyordu–uzun palmiye ağaçları, deniz üzümü çalıları ve Divi-Divi ağaçlarıyla kaplı sık bir orman. Ağaçların yana yatmış, çarpık gövdelerine baktı. Divi-Divi ağaçları her zaman güney batıya doğru eğilirlerdi. Bu bir şeyler ifade ediyor olmalıydı... bundan emindi; ama ne olduğunu çıkaramıyordu. "Nerede olduğumu bilmi-

yorum," diye fısıldadı.

Eliyle birbirine dolaşmış sarı saçlarını karıştırdı. Yara bere içindeki yüzüne dokundu. Her şey yabancı geliyordu... sanki bir başkasının bedeniydi bu. Bir anda kulakları çınlamaya başladı. Tüm dünya etrafında dönüyordu adeta. "Kimim ben? Neden hiç bir şey hatırlamıyorum?"

Birdenbire yerde kıpırdanan yeşil bir şeye takıldı gözü. Ayakucunda yeşil bir iguana vardı ve yarı yarıya kuma gömülmüş deri bir heybeyi kemiriyordu.

Hayvanı ayağıyla uzaklaştırıp ufak para kesesine uzandı. İçinde ağır bir şeyler vardı. "Bu çanta benim mi?" diye sordu kendi kendine. Öyle olmalıydı. Düğümleri çözüp içindekileri boşaltamaya başladığı anda içini tuhaf bir his kapladı.

Çantanın içinden yeşil bir taş yuvarlandı avuçlarına. Badem şeklindeydi ama oldukça büyüktü. Muazzam gün ışığında sanki özünde cıvıl cıvıl yanan alevler kıpırdanıyormuşçasına parlıyordu. Çantada bir de pırıl pırıl parlayan kırmızı renkli bir saç örgüsü vardı. Saç parçası biraz ıslanmıştı ama yine de yumuşacık dokusundan bir şey kaybolmamıştı. Merakla ellerini kızıl örgünün üzerinde dolaştırdı.

Çantanın içindeki son nesne de avuçlarına düştüğü sırada ayakları kıyıya vuran dalgalarla suların altında kalmıştı. Bu paslanmış, gümüş bir haçtı. Tarih öncesine ait gibi görünüyordu. Böyle görünmesinin tek sebebi paslanmış olması değildi. Haçın üzerinde bir takım tuhaf işaretler kazılıydı ve anlayamadığı bir dilde bir şeyler yazıyordu.

Eşyaları tekrar kesenin içine koydu ve ağzını sı-

kıca kapadı. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu bu nesnelerin. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı! Başı korkunç bir ağrıyla zonkluyordu. Kendini zayıf hissediyordu. Kafası karman çorman olmuştu. Yanında sakince bekleşen iguananın yavaşça öteye çekilmesini izledi. O sırada hayvanın ayak izlerinin hemen yanında başka ayak izlerinin de olduğunu fark etti. Dona kalmıştı. Ayak izleri ağaçların arasından neredeyse direk ona doğru geliyordu. O sırada dalgalar korkunç bir gürültüyle tekrar kıyıya vurdu. Adeta güllelerin sesine benziyordu dalgaların sesi. Ya da insanın kulaklarında patlayan bir kırbaç gibi. Korkuyla yerinden sıçradı.

Kulakları uğuldamaya başladı yine. Başı dönüyordu. Etrafındaki her şey bulanmaya başladığı sırada son bir kez ona doğru uzanan ayak izlerine baktı. Sonunda tamamen karanlığa gömülmeden önce kafasında tek bir düşünce vardı: *Burada yalnız değilim!*

3
WILLIAM WALLACE GEMİSİ

Yine ne var!" diye söylendi Kaptan Declan Ross. Kapı öyle bir çalınmıştı ki masadaki maşrapa yere devrilmişti. Kaptan Ross deniz haritalarını yere inmekten son anda kurtarabilmişti ancak. Refleksleri giderek zayıflıyordu.

William Wallace Gemisi'nde kaptanın kamarasının kapısını bu şekilde çalmaya cüret edebilecek yalnızca bir kişi vardı. Geminin levazım subayı, Batı Hindistanlı denizci Stede. İçeri girmek için Kaptan'ın iznini beklemeden kapıyı ardına kadar açıp içeri dalmıştı. "Eğer yakında bir iki tamirat yapabileceğimiz bir yer bulmazsan bu gemi omurgasından kırılıp batacak kaptan!"

Ross tek kaşını kaldırıp en yakın arkadaşına şüpheli bakışlarla bakmaya başladı.

"Gemi güvertenin altından su alıyor, dostum!"

"Ne?" diyerek ayaklandı Ross. "Midge'in o yarıkları tamir ettiğini sanıyordum."

Stede iç geçirdi. "Tamir etti; etti elbette. Ama işler kötüye gidiyor, dostum. Geminin dört beş günü var ancak. En fazla bir hafta."

"Biliyorum," dedi Ross iç geçirerek. "Haklısın. Konu *Wallace* olduğunda her zaman haklısındır zaten. Rüzgâr ne durumda. Hâlâ hafif mi?" diye sordu. Aslında alacağı cevabı biliyordu. Gemi okyanusun ağır sularında kaplumbağa hızıyla ilerliyordu en fazla.

"Bir nefes bile hızlanmadı kaptan," diyerek yumruğunu havada salladı Stede. "İçimden bir ses okyanusun ekvatora yakın yerlerinde, yani en durgun yerlerinde olduğumuzu söylüyor."

Ross'un kaşları çatılmıştı. Stede'in içgüdülerine güvenirdi her zaman. Eğer dediği gibi gemi parçalarına ayrılmak üzereyse... hele de bir gram rüzgâr esmezken; böyle denizin ortasında... durum iyi görünmüyordu. Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Umarım yanılıyorsundur. Köpek balıklarıyla dans edecek havamda değilim pek. Şuraya baksana bir."

Stede Ross'un yanına yaklaştı ve beraberce masanın üzerinde yayılı haritalara eğildiler. "Bu zaman dilimi içerisinde, elimizdeki rüzgârı da hesaba katarsak ancak şuradaki adacıklara kadar ilerleyebiliriz."

Stede bir ıslık patlattı. "Hadi ama Kaptan. Onlar Thorne'un adaları."

"Hepsine göz kulak olamaz ya!" diye çıkıştı Ross. "Yeterince gemisi yok... en azından şimdilik."

"Hayat zorluklarla dolu," diye söylendi Stede ve bir daha ıslık çaldı. "Öyleyse zor olanı seçeceğiz.

Şu belalı herifle karşılaşmamak için dua etsek iyi olur."

Stede bunları söyledikten sonra kamarayı terk etti. Kaptan Ross'un ona emir vermesi gerekmiyordu bile. Geri kalanını Stede halledecekti. Hatta Ross geminin bir kaç dakikaya kalmadan güneye yöneleceğinden emindi.

Kabinin kapısı tekrar çalındı–bu kez hafifçe vurulmuştu. Kapıda deniz aygırı gibi sakalıyla, tıknaz bir adam bekliyordu. Tek kolunun yerinde bir tahta parçası vardı ve diğer eliyle de tahta bir kaşık tutuyordu. İçeri girmek için Kaptan'ın iznini bekliyordu.

"İçeri gel Nubby. Söyle bakalım. Senin için ne yapabilirim?"

"Kaptan; aslında beni kıyıya kadar götürebilirsin. Böylelikle biraz taze et alabilirim. Ağlara hiç balık vurmuyor ve elimizde kalan tek şey bir kaç tane çürük meyve ve bir kaç somun kuru ekmek!"

Ross önündeki haritalara tekrar göz attı. "Şu köpek büyüklüğündeki farelere ne oldu? Ne güzel avlayıp pişiriyordun işte."

"Kaptan; neredeyse hepsini yedik. Geriye bir tek sıska olanları kaldı. Artık onları da pişirir önlerine koyarsam tayfalar iyice ayaklanacak!" diye cevap verdi Nubby.

"Adamlar önlerine konanı yiyecektir Nubby ve bunun için minnettar olacaklardır," diye cevap verdi Ross. Konuşurken başını haritalardan kaldırmamıştı. "Ve, Nubs, porsiyonları biraz küçültüver."

"Zaten kısıyorum Kaptan. Bu üçüncü olacak."

Kaptan aşçıya dönüp, "Başka bir çözüm yolu görebiliyor musun Nubs?" diye sordu gözünün içine bakarak.

"Hayır, Kaptan," diye cevap verdi Nubs. Kaşları çatılmıştı. Aceleyle kabini terk etti.

Declan Ross arkasına yaslanıp derin bir iç geçirdi. *Eve. Bir bakalım.....Wallace tam da köpekbalıklarının cirit attığı sularda parçalarına ayrılmak üzere. Gemiyi karaya çıkarıp tamir edebileceğimiz tek yer yeryüzünde var olan en acımasız adamın topraklarına giriyor. Ve tabii bir de yiyecek stoklarımız sonuna dayandı. Pekâlâ, herhalde daha kötü bir şey olamaz artık....*

Kapı korkunç bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Parlak ateş kızılı saçlarını güçlükle tutturduğu siyah bandanasıyla Anne kabine dalmıştı ışık hızıyla. Belinde sivri uçlu gümüş bir kılıç vardı. "BABA!! Kaydolmama izin vermelisin!!"

"Bunu daha önce de konuştuk Anne," diye cevap verdi Ross şakaklarını ovalayarak. *Daha kötü bir şey olmaz demiştim, değil mi?* diye geçirdi içinden.

"Tayfaların güvertede bir kadının olması konusunda ne düşündükleri umurumda bile değil. Neticede gemideyim, öyle değil mi? Şu ana kadar kötü şans getirdim mi? Getirdim mi ha?"

Ross neredeyse rüzgârın durumundan ve son zamanlarda çektikleri fare ziyafetinden bahsedecekti ama kendini tuttu. "Nereden çıktı şimdi bu Anne?"

"Henrik ve Jules–sürekli peşimdeler ve durmadan bana yapmam için bir saçma sapan işler veriyorlar!"

"Henrik ve Jules mu?"

"Evet. Bu kez onlar!" diye bağırdı Anne. Tek eli kılıcının kınındaydı; diğer eliyle de havada yumruğunu sallıyordu. "Dün Kırmızı Göz peşimdeydi. Ondan önce de Cromwell. Mürettebatın hepsi–hepsi bana köylü muamelesi yapıyor! Stede bile. Bugün bana kırık bir güveç tamir ettirdi düşünebiliyor musun? Lütfen, bana izin vermelisin. Mürettebata yazılmam için izin vermelisin!"

"Hayır, Anne," diye çıkıştı Ross. Sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu. "Biliyorsun; annene söz verdim–"

"Ama o burada değil!"

"Anne, bu kadarı yeter."

"Ama ben de denizci olabilirim!" diye yalvardı Anne. Gözyaşlarıyla dolan ela gözleri maviye dönmüştü. "Ben de dümen tutabiliyorum ve teçhizattan anlıyorum işte! Hatta pek çoğundan daha iyiyim bu işte–"

"HAYIR dedim!!!" diyerek bağırdı Ross yumruğunu masaya indirerek. Maşrapası tekrar yere devrilmişti ve bu kez yere çarpmasıyla tuzla buz oldu.

Anne'nin dudakları titremeye başlamıştı. Hızla arkasını dönüp kabini terk etti. Kaptan Ross çıkmadan önce kızının şu sözleri mırıldadığını duymuştu: "Senden çok daha iyi bir korsan olurdum."

Declan Ross kapının ardında bakakalmıştı. "Benim de korktuğum bu zaten Anne. Benim de korktuğum bu."

1
TADİLA'I

Sonunda!" diyerek atıldı Ross. Bütün yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Stede'in omzunu dostça sıvazladıktan sonra ön güverteden üst güverteye doğru fırladı.

Güvertede, pruvanın önünde gururla dikiliyordu şimdi. Ellerini dudaklarına götürerek kendi kendine mırıldandı. "Sonunda başardık. Hadi rüzgâr, yardım et bize."

"Daha kötüsünü de görmüştük," diye seslendi Stede arkasından.

"Başardık mı? Neyi başardık? Ben hiç bir şey göremiyorum," diye atıldı bir tanesi kaptanın arkasından. Gözlerini kısmış etrafına bakınıyordu.

"Giderek körleşiyorsun Midge," diyerek eğildi Ross ve denizde, uzak bir noktaya işaret etti. "Kara işte, kara, seni yarı kör, tembel herif! Görmüyor musun? Adalar! Bir saate kalmaz karaya inmiş yeri öpüyor olacağız."

Bay Midgely'nin fırça gibi sakallı yüzünde kaşları çatılmıştı. Yavaşça sırıtmaya başladığı zaman ağzındaki sapsarı, çürümüş yamuk yumuk dişleri gözler önüne serildi bir anda. "Görüyorum; görüyorum Kaptan!" diye atıldı Midge. Ağzını her açışında Ross'un yüzüne doğru üflüyordu nefesini. "Ufacık tefecik adalar. Ama görüyorum, evet!"

"Oh, nefesin dostum, püf," diye atıldı Ross. Aceleyle adamın yanından uzaklaştı: "Her zamankinden daha beter kokuyor-oh; bu berbat bir koku. Ne yedin sen böyle?"

"Fare," diye cevap verdi Midge gururla. "Onları bulduğum yerde yakaladım. Nubby'nin kaçırdıklarını. Fıçının altında ezilmişlerdi bazıları ve ben-"

"Daha fazla duymak istemiyorum," diye atıldı Ross. Hızla ön güverteden aşağı inen merdivenlere doğru yöneldi. Ama bu bile işe yaramamıştı. Burnunun direğini kıran leş kokusu sanki peşinden geliyordu. Ross, Midge'in ölümünün bu yediği şeylerden olacağından korkuyordu. Bu çok yazık olurdu gerçekten de, çünkü adam gemi tamiratından çok iyi anlıyordu. "Pekâlâ, adamlarını topla ve aşağı in. Alabileceğiniz kadar eşyayı alın. Ne kadarını kurtarırsak kardır. Ve, Bay Midgely..."

"Evet Kaptan?"

"Bir dahaki sefere hiç değilse pişirerek ye şu fa-

releri."

Ross, pür dikkat dümenin başındaki dümencinin hareketlerini izliyordu. "Yavaş bir iniş olsun Stede!"

"Zaten istesek de hızlı gidemiyoruz, öyle değil mi?" diye cevap verdi Stede.

Ross başını kaldırıp yukarı baktı. Yelkenler her zamankinden daha az rüzgâr alıyordu. Bu kadar az esintiyle adacıklara kadar ulaşmış olmaları bir mucizeydi aslında. Umutsuzca başını salladı ve geminin küpeştesini sevgiyle okşadı. *William Wallace* yıllardır yüzlerini kara çıkarmamıştı. Ross yüz yaşındaki bu guleti Portekiz'de bir tersaneciden, Ramiro de Ferro Goncalo'dan almıştı. Gemi için tam tamına elli külçe altın ve bir küfe dolusu tuzlanmış domuz eti vermişti. Bu Ramiro için de iyi bir pazarlık olmuştu. Aslında başkası olsa gemiyi zorla alırdı ama Ross diğer korsanlara benzemezdi. Onun sınırları, kuralları vardı. Ross'a göre bir adamın altınını alabilirdin. Bir adamın gümüşlerini alabilirdin. Hatta yemeğine bile göz koyabilirdin. Ama bir adamın gemisini asla ve asla zorla elinden alamazdın.

Kızı Anne ve en yakın arkadaşı Stede'den sonra, Ross'un sahip olduğu en değerli şey bu gemiydi. *Wallace*'ın silah donanımı çok iyiydi. Hızlı bir gemiydi ve manevraları sağlamdı. Ama aynı zamanda da çok yaşlı bir gemiydi *Wallace*. Gemi yavaşça kıyıya yöneldiği sırada Ross'un aklındaki tek düşünce *Wal-*

lace'i daha ne kadar su yüzünde tutabileceğiy-di.

"Sıkı durun!" diye bağırdı Ross. Stede ve Kaptan Ross dışında herkes ya küpeşteye ya da en yakınlarındaki halata sarılıp iyice yere doğru eğilerek beklemeye başladılar. Gemi kumlu yüzeye oturduğu sırada çıkacak sarsıntıyla hangi çaylak denizcinin güvertenin zeminine kapaklanacağını gözlüyorlardı. Ama bekledikleri sarsıntı gelmedi. Birkaç ufak tefek kıpırtıdan sonra *William Wallace* yavaşça karaya oturmuştu bile.

"Hepsi bu mu?" diye sordu geminin marinel başı Cromwell.

Anne kahkahayı patlatmıştı. "Bu kadarcık rüzgârla ne bekliyordun ki?"

"Mükemmel," diye mırıldandı Ross. Hemen pruvadan aşağı kıyıya doğru baktı. Sahilden hâlâ otuz metre kadar gerideydiler.

"Sanırım denizin alçalması için beklememiz gerekecek," diye atıldı Cromwell. Acil kelimesinin anlamını bilmiyordu bu adam.

Stede koca avuçlarıyla Cromwell'i arkadan, omuzlarından kavrayıverdi ve güverteden aşağı sarkıtmaya başladı. "Bu utanmazı gemiden atmama izin var mı Kaptan?" diye sordu.

"Ne?" diye atıldı Cromwell. Zavallı havada çaresizce asılı kalmıştı. "Ben ne yaptım ki şimdi? Beni yere indir Stede!"

Ross geminin bir metre açığında havada sallanan deniz marineline çevirdi yüzünü: "Herhalde bu adaların Thorne'a ait olduğunu unuttun. Onu ve sevecen arkadaşlarını beklemek istiyorsan sen bilir-

sin. Ama bizim bu gemiyi tamir etmemiz lazım ve bunun için de bir an evvel yükleri boşlatmamız gerekiyor; hem de... HEMEN! Hadi bakalım, buradaki en ağır yükümüzden başlayalım o halde."

"Hayır, Kaptan," diye yalvardı Cromwell. "Ben ne dediğimi bilmiyordum, gerçekten–"

"Bay Stede?" dedi Ross.

"Evet, Kaptan!"

"İzin sizindir."

"Hayıırrrrr!" Göz açıp kapayana kadar Cromwell suyu boylamıştı bile. Turkuaz rengi sular adamın düşmesiyle beraber güverteye kadar sıçramıştı.

"Pekâlâ beyler! Yükleri indirmeden önce denizin alçalmasını beklemek isteyen var mı bakalım?"

İki saat sonra, William Wallace, tamiratının yapılabilmesi için yana yatırılacak kadar hafiflemişti bile ve deniz de biraz çekilmişti zaten. Cromwell gibi yorulmak bilmeyen bir deniz marinelinin liderliğini yaptığı mürettebat tüm ambarların kapılarını sıkıca bağlamış ve deponun yarısını sahile taşımıştı.

Ross'un sahilde beklediği noktadan bakılınca kıyı şerdi tıpkı bir hilale benziyordu. Bembeyaz kumlarla kaplı sahil deniz kıyısından başlayarak palmiye ağaçlarının ve diğer tropik bitkilerin oluşturduğu ormana kadar yaklaşık yüz metre kadar uzanıyordu. Ağaçlar doğuda denize doğru meyil vermişlerdi kıyıyı iyice gizliyorlardı. Mükemmel bir gizlenme ye-

riydi bu. Geminin tamiratını yapmak için daha iyi bir yer bulamazlardı. Ross yine de endişeleniyordu. Thorne gibi zeki bir korsan böyle mükemmel bir sahili uzun süre gözcüsüz ve korumasız bırakmazdı. "Haydi, beyler daha hızlı! Davranın!"

Midge çoktan işe başlamıştı bile. Geminin omurgasında hasar almış bölgelere yapışan midyeleri temizliyordu şimdi. Nubby beyaz kumlarda bir oraya bir buraya koşturarak palmiyelerin arasına kaçışmaya çalışan bir yığın iguananın peşindeydi. Aklında güveç hayalleriyle bu yeşil kertenkelelerin peşinden kendini kumlara atıvermişti adamcağız. Kaptan Ross ve Stede Wallace'ı tekrar düz çevirmek için gerekecek halatları kontrol etmekle meşguldüler. Herkes çok meşguldü; herkes çok önemli bir şeylerle meşguldü–bir tek Anne hariç.

Kaptanın kızı bir odun parçasının üzerine oturmuş elindeki sipsivri hançerle sarı renkli, güzel bir mercanı oymaya çalışıyordu. Bunu yapmak çok hoşuna gidiyordu aslında; bu işte oldukça yetenekliydi de. Yüzükler, bilezikler hatta küçük heykelcikler bile yapıyordu. Ama bunları her zaman dikenli asmalar, köpek balıkları ya da yılanlar gibi tehlikeli ve korkunç görünümlü bir şeylerle süslerdi. Özellikle üzerinde çalıştığı bu son parçaya şöyle bir bakınca gurur duymuştu gerçekten. Pençesini atmış ve dişlerini göstererek hırlayan vahşi Bengal kaplanı. Kaplan ne kadar güzel görünürse görünsün, diğer herkesin yapacak korsanca işleri varken orada öylece oturup durmaya dayanamıyordu Anne.

Öfkeyle iç geçirerek ayağa kalktı. Hançerini be-

line yerleştirdi ve kaplanı da boynuna asılı bir çantaya yerleştirdi. Geminin etrafındaki hareketliliğe ve babasının mürettebatı nasıl da pür dikkat izlediğine bakıyordu. Bu baş belası heriflere kendi canından çok değer veriyordu. Beyaz kumlara bir tekme savurarak arkasını döndü.

Gözleriyle ağaçları incelemeye başladı. Palmiyeler, Divi-Divi ağaçları ve... *hey bir dakika*! Geniş palmiye yapraklarının arasında gölgede kalmış bir yığın çalı gördü. Gri bir avize gibi aşağı doğru sarkan bu çalılarda tanıdık bir şeyler vardı. *Sinirotu ağaçları!*

Bu ağacın verdiği muza benzeyen meyveler pişirilerek yenebiliyordu. Anne hızla Kaptan Ross'a doğru döndü. "Baba sanırım şu palmiyelerin altında sinir otu ağaçları var. Gidip bir bakayım mı?"

"Sinir otu ağaçları mı?" Ross hâlâ iguanaların peşinde koşan Nubby'ye baktı. "Eğer o gördüklerin gerçekten de sinir otu ağaçlarıysa bütün mürettebatın hayatı kurtuldu demektir." Palmiye ağaçlarının altındaki gölgelere doğru baktı. "Jules'la gidip bir bakın bakalım."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ben!"

"Elbette bakabilirsin," dedi Ross. "Ama iki kişi daha çok meyve taşıyabilirsiniz." Bu pek de inandırıcı bir bahane olmamıştı tabii. Ross da farkındaydı. Kızının buna inanacağını umuyordu sadece.

Anne kaşlarını çatıp dik dik baktı babasına. *Tek başıma bir yere gitmeme asla izin vermiyor!*

Yanık tenli dev gibi adam elinde taşıdığı koca fıçıları yere bırakıp kaptana doğru yol aldı. Jules kap-

tandan bir metre daha uzundu. Gömle-ğini çıkarmış üstü çıplak çalışıyordu. Geniş kaslı omuzları ve dev gibi vücuduyla Jules'un ürkütücü bir görünüşü vardı.

"Anne şu palmiyelerin altında sinir otu ağaçları görmüş," dedi Ross. "Toplayabildiğiniz kadar toplayın da Nubby'nin iguana güvecine kalmayalım."

"Ben iguana güvecini severim ki." Jules Kaptan Ross'un yüzündeki ifadeyi görünce derhal başını salladı ve Anne'ye döndü. "Hadi gidelim."

Jules'un bir adımı Anne'nin üç adımına eşitti resmen. Ne kum ne de eğimli yol adamı yavaşlatmaya yetmiyordu. Anne adama yetişmekte güçlük çekiyordu. Sonunda Jules arkasını dönüp seslendi. "Hey; Kızıl!" Sesi gök gürültüsünden farksızdı.

Anne öfkeyle ayağını yere vurdu ve kum tepesine doğru hızla ilerlemeye başladı söylenerek. "Sana bin kere söyledim. Bana Kızıl deme!" Hızla Jules'a yetişmiş koluna bir tane patlatmıştı. Canı acıdı–ama Jules'un değil, Anne'nin.

"Ateş kırmızısı saçları olan hizmetçilere başka ne denir ki?"

"Ben hizmetçi filan değilim!" diye çıkıştı Anne. Jules'un koluna bir tane daha patlattı. Yine kendi canını yakmıştı. "Bundan sonra kendine rom servisi yapacak başka birini bulursun." Jules dediklerinde ciddi olduğunu anlasın diye dönüp bir tane daha patlattı koluna.

"Neden bana vurup duyuyorsun?" diye sordu Jules. "Canın acıyor olmalı."

Jules'un yüzünde öyle haşin bir ifade vardı ki

Anne'nin başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ama sonra Jules'un sakallı yüzündeki o sert ifade yumuşadı ve kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. İkisi de kahkahalara boğuldular ve yolun geri kalanında da gülmeye devam ettiler.

"Biliyordum!" diye fısıldadı Anne. "Bak ordalar işte."

Gerçekten de palmiyelerin altında, geniş uzun yaprakların altına gizlenmiş, fıçı şeklinde öbek öbek kümelenmiş sinir otu çalıları duruyordu işte. Yeşil muzlara benziyordu şekilleri ama tatları daha çok patates gibiydi. En olgun yerleri hafifçe kahverengileşirdi ve burası diğer yerlerine göre daha tatlı olurdu. Anne avına sessizce yaklaşan bir avcı gibi yavaşça çömeldi ve meyvelerden birini koparıp aldı. Bir hamlede belindeki hançeri çıkarmış ve meyvenin üzerindeki yeşil kabuğu ustalıkla soyuvermişti. Beyaz meyveden büyük bir ısırık kopardı. "Bir dahaki durağımıza kadar bize yeterince besin sağlayacaktır bu," dedi Anne kurnazca gülümseyerek.

"Ben yine de iguana güvecini tercih ederim," diye mırıldandı Jules.

"Sen kertenkele güvecini yiyebilirsin," dedi Anne. "Hatta benim hakkımı da ye." Kılıcını çıkardı ve ormanın içine dalıp ağaçlara doğru salladı. Her adımında yere düşüyordu meyveler ve Jules da arkasından gelerek sinir otu meyvelerini yüklenmeye

başladı.

"O kılıçla baya iyi iş görüyorsun Kızıl," diye atıldı Jules. Kılıç darbelerinden kaçmakta zorluk çekiyordu adamcağız.

Anne Jules'a doğru dönüp kılıcını burnuna doğru uzattı. "Bana kızıl deme dedim sana!"

"Bir korsan olmak istiyorsan, hele de bir korsan geminsin kaptanı olacaksan, mutlaka bir takma ismin olmalı öyle değil mi?"

"İyi ama Kızıl isminden kim korkar ki?"

Jules yere eğilip bir öbek meyve daha kaptı yerden.

"Aslında Kızıl Anne hiç de fena sayılmaz. Kanı çağrıştırıyor insana."

"Daha çok kafası uçurulmuş bir kraliçe adına benziyor bu Jules," dedi Anne. Kıkırdamaya başladılar. Ama sonra Anne düşüncelere dalıp gitti bir anda. Gemideki herkes onun bir korsan olmak istediğini biliyordu ama asıl istediğinin bir korsan gemisine kaptanlık etmek olduğunu bir tek Jules'a söylemişti. Ancak kaptan olursa istediği özgürlüğe kavuşabilirdi ve ancak bu şekilde istediği yere istediği zaman gidebilme şansı olurdu. Ana kıtadan uzaklaşmak ve annesinin ayağına bağ olan ve sonunda da ölümüne neden olan prangalardan kurtulmak istiyordu. İçinde bulunduğu toplumda olup olabileceği tek şey ya bir oda temizlikçisi ya da en fazla mutfakta çalışan herhangi bir hizmetçi olmaktı. Tayfalarına ve denize gösterdiği ilgi ve sevginin onda birini kendisine göstermeyen babasından uzaklaşmak istiyordu. Babası Anne'yi sevmek bir yana dur-

sun, neredeyse görmezden geliyordu. Ama Jules haklıydı. Eğer bir korsan olmak istiyorsa kesinlikle bir takma isme ihtiyacı vardı.

Anne ağaçların arasına hırsla dalmıştı şimdi. Çalılıkların derinliklerine girebildiği kadar giriyor ve önüne çıkan tüm meyveleri yere indiriyordu. Jules sıradan bir adamın taşıyabileceğinden çok daha fazlasını yüklenmişti bile ama hiç itiraz etmeden Anne'yi takip ediyordu. Yine de bunca meyvenin yüküyle yavaşlamış ve Anne'nin epey gerisinde kalmıştı. Böylelikle Anne'de koruyucusunun daha doğrusu muhafızının epey önünde serbestçe dolaşıyordu.

O anda Anne'nin aklına bir fikir geldi. Aslında bunu daha önceleri de düşünmüştü. Aslında ne zaman böyle bir fırsat çıksa aklında bir tek bu vardı. *Yapmam gereken tek şey şu köşeyi dönüp ağaçların arasında kayboluvermek. Jules fark ettiğinde çoktan gitmiş olurum.* Adanın saklanmak için yeterince büyük olduğunu düşünüyordu. Palmiyeler çok sıktı ve bir yerlerde bir mağara filan olmalıydı.

Peki ya sonra? Sonra ne yapacaktı?

Anne bu kısmını düşünmemişti. Binlerce İspanyol adasından birinde gemiyi terk etmiş olacaktı. Ama Stede bu adaların Thorne'a ait olduğunu söylememiş miydi? *Belki* de *saçımı kısacık kesersem...* diye düşündü... *belki de Thorne'un gemilerinden biriyle kaçabilirim. Hem orada korsan olmayı da öğretirler belki.* Uzanıp koca bir dal sinirotu öbeğini yere indirdi.

Ya da belki de beni öldürürler. Arkasına dönüp Jules'a baktı. Daha da geride kalmıştı ve hâlâ mey-

veleri toplamakla uğraşıyordu. Anne'ye bakmıyordu bile. Bundan daha iyi bir zaman olmazdı.

5
KASAP'IN GEMİSİ

Anne kocaman bir palmiyenin yanından köşeyi dönmüş ormanın derinliklerine doğru sıvışmıştı. Çalıların, ağaçlardan aşağı sarkan asmaların ve fillerin kulaklarından bile daha iri palmiye yapraklarının arasında nereye gittiğine bile dikkat etmeden pervasızca ilerliyordu. Dallı budaklı, ufak bir Divi-Divi ağacının altına girip saklandı. Kımıldamadan sessizce bekliyordu.

"ANNE!!" Jules'un sesi gök gürültüsü gibi patlamıştı ormanın içinde. Anne panikle ayağa fırladı. Ne yöne doğru gideceğine karar veremiyordu. Başka bir çalılığın altından geçti ve öteki yöne doğru ilerlemeye başladı. Özgürlük hayalleri avuçlarının arasından kayıp gitmek üzereydi. Var gücüyle koşmaya devam etti. Telaş içinde kocaman adımlarla bir an daha koştu ve yüzüstü kumsala devrildi.

Kendi etrafında daireler çizip tekrar gemiden in-

dikleri sahile döndüğünü sandı bir an için. Ama ayağa kalkıp etrafına bakındığında kimseyi göremedi. Ada tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Görünüşe göre ormanı yarıp geçmiş ve adanın öbür tarafına ulaşmıştı.

Üstündeki çalı çırpıyı temizlemediği sırada ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. O sırada kumun üzerinde, deniz kıyısında... yerde bir şeyler olduğunu fark etti. Tekrar ormana doğru döndü. Jules hâlâ peşinde olabilirdi. Hatta her an ortaya çıkabilirdi. Anne yine de yerdeki şeye doğru yöneldi. Parlak, beyaz kumların üzerinde iki büklüm olmuş bir şey yatıyordu.

Anne'nin gözleri kamaşmıştı. Elini yüzüne siper ederek gözlerini kırpıştırarak tekrar baktı ve yavaşça bir iki adım daha attı. Şimdi yerde yatan şeyi daha iyi görebiliyordu. Bu bir insandı. Karaipler'in yakıcı sıcağına rağmen tüyleri diken diken olmuştu. Yerde büzülüp kalmış bu insan formuna doğru iyice yaklaştı. *Bu bir adam. Ölmüş.*

Anne adamın nerden geldiğini ve ona ne olduğunu merak ediyordu. Adamın üstü başı kan içindeydi. Bazı yerleri hâlâ ıslaktı ve açık kırmızı renkteydi; bazı yerleriyse kurumuş ve üzerindeki kanların rengi mora dönmüştü. Adamın botları iyice aşınmıştı ve ayakları suya değiyordu. Pantolonu delinmişti ve bir zamanlar üzerinde gömlek olan şey artık kan içindeydi ve lime lime olmuştu.

Sırtındaki derin yara izlerini gördüğü zaman bu adama ne olduğunu anlamıştı Anne. Adam kırbaçlanmıştı. Dokuzlu kedi pençesi adını verdikleri do-

kuz kamçılı bir kırbaçla. Bu kırbacın özelliği her bir kamçının üzerinde metal, cam ya da tahtana parçaları olmasıydı. Bir insana bu derece zarar verebilecek başka bir silah olamazdı. Bu ceza yalnızca en azılı katillere ve asilere verilirdi ama yine de yara izlerini görünce Anne'nin içi acımıştı. Yere eğilerek adamın yapış yapış olmuş sarı saçlarını kenara itip yüzünü göremeye çalıştı. *Böyle bir cezayı hak etmek için ne yapmış olabili–*

Anne tam bunları düşündüğü sırada adam birdenbire kıpırdadı. Anne'nin korkudan ödü patlamıştı. Bir anda dengesini kaybedip geriye düştü. Adam yavaşça başını kaldırdığı sırada tekrar bir dizinin üzerine doğrulmayı başarmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Adamın yüzü morluklar ve yara izleriyle doluydu. Karman çorman olmuş saçlarının arasından parlak mavi gözleriyle yalvaran bakışlarla Anne'ye doğru bakıyordu. Bir anda öksürüklere boğuldu. Bütün bedeni sarsılıyordu ve sonunda başı tekrar kuma gömüldü. Acınacak haldeydi.

Bu şekilde kesinlikle nefes alamıyordu. Anne'nin bir tarafı oradan derhal uzaklaşması gerektiğini söylüyorsa da sonunda adamı yavaşça omuzlarından tutup kaldırdı ve düzeltemeye çalıştı. Adamcağız acıyla inliyordu. "Ne yapıyorum ben böyle?" diye düşündü ama bunu sesli olarak söylemişti.

Adam nefes alabiliyordu ama belli ki epey su yutmuştu. Anne'nin adamı tek başına taşıması imkânsızdı. Dönüp palmiye ağaçlarının olduğu tarafa doğru baktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunun sonuçlarına katlanması gerekecekti elbette. Eği-

lip adamın yüzündeki saçları kenara itti. "Hemen döneceğim tamam mı? Söz veriyorum."

Adamın yüzüne kum sıçratmamak için yavaşça yanından uzaklaştı ve sonra ağaçlara doru hızla koşmaya başladı. Ormana daldıktan sonra daha birkaç adım koşmuştu ki Jules'un çıplak göğsüne çarpıp durdu. "Kaçmaya çalışıyordun ha?" diyerek omuzlarından sıkıca kavradı Anne'yi. Bu maceradan pek de memnun kalmadığını göstermeye çalışıyordu.

"Jules benimle gelmelisin hemen," diye bağır Anne. "Orada bir adam var... sahilde. Sanırım ölmek üzere."

Jules gözlerini kısıp şüpheli şüpheli baktı Anne'ye. "Neler saçmalıyorsun sen? Bu da yeni oyunlarından biri mi yoksa?"

Anne ayağını yere vurup Jules'un elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni koca sersem! Sana söylüyorum yardıma ihtiyacı olan biri var!"

"Göster bakalım!" dedi Jules tehditkâr bir ses tonuyla. Anne hızla geldiği yoldan geri dönerek adamın yanına doğru koşturmaya başladı. Ormanın içinden çıktıkları anda adam görünmüştü yine. Jules'u bile içi acımıştı adamın halini görünce. Anne adamın artık hareket etmediğini gördü.

"Olamaz!" diye bağırarak yanına doğru koş hemen ve yanına eğilip diz çöktü. "Hâlâ nefes alıyor Jules! Onu Wallace'a götürmeliyiz. Nubby ne yapılması gerektiğini bilir!"

Dev cüsseli denizci cevap vermemişti. "Jules?"

Anne başın, kaldırıp Jules'a baktı. Adam başını denize çevirmişti. Anne de dönüp o tarafa baktı

gözlerine inanamadı. Köpüklü dalgaların arasından kocaman bir gemi çıktı ortaya bir anda. Geminin iki tane gönderi vardı ve yelkenleri simsiyahtı. Havada en ufak bir rüzgâr esmemesine rağmen gemi tıpkı bir hayalet gibi süratle üzerlerine doğru geliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir gemi görmemiştim," diye fısıldadı Anne.

"Bu bir korvet. İki gönderli. Ve Wallace'tan en az on kat daha hızlı," diye cevap verdi Jules. Gemi bir uçtan diğerine doğru ilerlediği sırada sonunda geminin bayrağını görebilmişlerdi. Onların tarafına doğru bakan gönderin üzerinde kan kırmızısı bir bayrak dalgalanıyordu. "Hayır, bu Thorne değil," dedi Jules. "Chevillard."

"Chevillard mı?" Anne heyecanla başını salladı. Thorne'nun teğmeni hakkındaki her şeyi biliyordu. Adamın Thorne gibi şeytani bir zekâya sahip olmadığı kesindi ama en az Thorne kadar acımasız ve cani biriydi o da. Chevillard'ın gemisinin ardından kıpkırmızı kanın izlediği söylenirdi. Thierry Chevillard *Kasap* olarak bilinirdi.

"Eğer Wallace'ı ayağa kaldırmadan yakalanırsak..." dedi Jules.

"Ben daha hızlı koşabilirim," diye atıldı Anne ve koşmaya başladı. "Jules sen onu taşı ve lütfen dikkatli ol!"

Anne palmiye ağaçlarının arasından fırladığında

yüklerin tamamen boşlatıldığını ve geminin yana yatırıldığını gördü.

"Durun!" diye bağırarak koşmaya başladı Anne. Elinde kılıcını deliler gibi sallıyordu. "Gemiyi düzeltin!" Birkaç tane denizci başını kaldırıp baktı ama arkalarını dönüktü denize. Tam arkalarında dalgaları yararak ilerleyen siyah yelkenli korvetin farkında değillerdi.

"Durun! Durun! Hemen gemiyi düzeltin!" diye bağırdı ve acele ederken ayağı kayıp kumlara yığıldı bir an. Hâlâ kimse o tarafa bakmıyordu. Dönüp Anne'ye gülmeye başladılar. Sonunda "Baba!" diye bağırdı Anne.

Bu dünyada Declan Ross'u harekete geçirecek bir tek şey varsa o da bir tanecik çocuğunun sesiydi herhalde. Elindeki halatları bırakıp etrafına bakınmaya başladı. "Anne?" sonunda elinde çılgınlar gibi kılıcını sallayarak bağıran kızını görmüştü. Bir anda Anne'nin tüm kumsalda yankılanan sesinin arasından bir tek kelime duyuldu: "Chevillard!"

Ross arkasını döndü ve hızla yaklaşmakta olan kırmızı bayraklı korveti gördü sonunda. Yüzü bir anda bembeyaz olmuştu. Hemen mürettebata dönüp emirler yağdırmaya başladı. "Gemiyi düzletin! Hemen gemiyi düzeltin! Gönderin halatlarını çekin! Saldırıya uğradık! Savaşmaya hazır olun!"

Mürettebat derhal arkasını dönüp denize doğru baktı ve burun buruna oldukları tehlikeyi fark ettikleri anda çılgınca bir hareket sardı herkesi. Birkaç saniye içinde Wallace'ı düzeltmek için hazırdılar.

Stede kapantın hemen yanı başındaydı. Bera-

berce yaklaşan korveti izliyorlardı. Gemi ağır ağır ilerliyordu ama iyice yaklaşmıştı.

Gemi sağlamlaştırıldığı anda Midge ve Cromwell köprüyü aşağı çekmeye başladılar. Ross hızla yaklaşan düşman gemisine dönüp baktı. *Hayır! Bunun için vaktimiz yok!* Hemen pruvanın öteki tarafına dolaştı ve bağırdı: "Midge köprüyü kaldırın hemen!"

"Ama Kaptan. Gülleyi kıyıya indirdik. Onu geri taşımamız gerek–"

"Köprüyü kaldırın hemen! ŞİMDİ! Sonra hemen çanaklığa çık ve gözün Chevillard'da olsun!"

Stede derhal Kaptan'ın yanına koştu. "Sen aklını mı kaçırdın dostum! Top güllemiz olmadan nasıl savaşırız?"

"Teğmen, bunun için zamanımız yok!" dedi Ross; sesi titriyordu. "Ve Wallace'ın daha fazla yük taşıyabileceğini sanmıyorum."

"Aklından neler geçiyor ha? Bir korvetten kaçamayız biliyorsun!"

"Chevillard'dan kaçmayı düşünmüyorum," diye cevap verdi Ross. Gözlerinde delice bir bakış vardı.

Stede bir iki adım geriye attı ve tüm yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sen inanılmaz bir adamsın dostum. Bir planın var değil mi? Eminim öyle!"

"Herif bizi geçiyor Kaptan!" diye bağırdı Midge.

Başını çanaklıktan uzatmış dürbünle gemiyi izliyordu. Gemi gülle menzilinden çıkmıştı ama tam önlerinde bekliyordu hâlâ.

"Sandığım kadar aptal değilmiş," dedi Ross. "Wallace'ı bu kıyıdan çıkarmalıyız yoksa hepimizin öldüğünün resmidir!" Anne'yi yanı başından ayırmıyordu. "Tatlım Jules nerde? Onun gücüne ihtiyacımız var."

Anne olanları anlattıktan sonra Ross palmiye ağaçlarının hizasına doğru döndü. Jules ortalarda görünmüyordu. Kızına tekrar baktığında Anne'nin gözyaşlarına boğulduğunu gördü. "Sen doğru olanı yaptın kızım," dedi. "Wallace'ın mürettebatında kimse bir başka korsanı geride bırakmaz!"

Anne başını salladı. Alt dudağı titriyordu. Kendini toparlamaya çalışarak geminin her iki tarafında sıra olmuş, ipleri çekmek üzere bekleyen diğer korsanların arasında yerini aldı.

Hâlâ hiçbir şeyden haberi olmadan ormanın içinde iguana peşinde koşturan Nubby dışında herkes gemiyi çekip doğrultmak üzere yerini almıştı. Halatlara asıldıkları anda iniltiler yükseldi tayfalardan. Gemi korkunç derecede ağırdı. Herkes çığlıklar atarak tüm güçleriyle asılıyorlardı. Halatın kırçılları ve sıyrılmış yerleri parmaklarını kesiyordu adamların ama buna aldırmıyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki korsanlar karada saldırıya uğradıkları anda ölü sayılırlardı.

"İşte, takviye kuvvet de yetişti imdadımıza, " diye atıldı arkalardan bir tanesi. Jules yaralı adamı omzuna atmış geliyordu. Ross arkasını dönüp Ju-

les'un kollarındaki kanlar içindeki adamı görünce yüzünü buruşturmuştu. Anne de arkasını dönmüştü ve yalvaran gözlerle babasına ba- kıyordu.

"Midge!" diye bağırdı Ross. "Derhal aşağı in ve Jules şu yaralı adamı yukarı çıkarana kadar iskeleyi aşağıda tut!"

"Hemen Kaptan!" diyerek atıldı Midge. Bunun ardından tıpkı bir örümcek gibi gönderden aşağı indi ve yelkenlerin arasında gözden kayboldu. Yaralı adam gemiye taşınır taşınmaz tayfalar tekrar, bu kez biraz olsun dinlenmiş olarak ve hırsla halatlara sarıldılar.

Yine inlemeler ve çığlıklar yükseldi. Bazılarının elleri kan içinde kalmıştı ve herkes ter içindeydi. "Chevillard geliyor Declan!" diye bağırdı Stede Wallace'ın diğer tarafından. Ross pruvadan bir iki adım uzaklaştı ve Chevillard'ın korvetinin dönüp üzerlerine doğru yol aldığını gördü. *Beklemekten usanmış olmalı. Burada sıkıştığımızı biliyor ve bizi haklamaya geliyor!*

"Haydi, beyler!" diye bağırdı Ross. "Bir santim kıpırdatabilirsek gerisini akıntı halledecek. Şimdi tüm gücünüzle! Bir daha!" Bu kez kimseden ses çıkmamıştı. Sanki tüm acılarını, tüm güçlerini Wallace'a yüklüyorlardı. Nefeslerini tutmuşlardı ve en fazla bir iki tıslama duyuldu. Kasları ağrılar içinde titriyordu ve kalpleri öyle bir atıyordu ki kalp atışları kulaklarında çınlıyordu adeta. Ve o sırada oldu... Ufacık bir kımıldama. Yine de Wallace doğrulmamıştı daha. "HAYDİİİİİİİ!!!" diye bağırdı Ross bir kez daha.

O sırada Nubby'nin elinde bir sepet iguanayla yaklaştığını gördü.

"Nubs. Seni kara düşkünü tembel herif. Çabuk gel buraya ve yardım et!" diye bağırdı Ross.

Hâlâ tehlikenin farkında olmayan Nubs gevezelik ediyordu. "Hadi ama Kaptan! Ben yalnızca bir aşçıyım. Güçlü kuvvetli biri olsam aşçı olmazdım herhalde."

"Çabuk gel buraya!" diye haykırdı Ross. İplere asılmaktan başı dönmeye başlamıştı.

Nubby karaya çivilenmiş Wallace'ın arkasında yaklaşan korveti görünce elindeki sepeti bir tarafa fırlatıp koşmaya başladı. İguanalar bunu fırsat bilip kaçışmaya başladılar. Nubby koşarken top güllesi gibi çarpmıştı gemiye ve bu kez gemi bir kez daha kımıldadı. Bu seferki biraz daha belirgindi ve Wallace yavaşça yerinde kıpırdadı. Omurganın altında açılan oyuklar tuzlu suyla dolamaya başladı ve gemi bir anda su üzerinde süzülmeye başladı. Wallace harekete geçmişti artık. Dalga da geriye doğru ilerlemeye başladı. "Bravo beyler!" diye bağırdı Ross. "Şimdi herkes güverteye! Dav Jones'la randevusunu kaçırmadan önce ölü adamın sandığına göndermemiz gereken bir Fransız var!"

Tayfalar halatlara asılıp güverteye tırmandığı sırada barutsuz ve güllesiz nasıl savaşacaklarını ve Kasap'ı nasıl yeneceklerini düşünüyorlardı.

6
UMUTSUZ VAKA

Düşman geminsin siyah yelkenleri ve kırmızı bayrağı William Wallace'ın hemen önünde rüzgârla dalgalanıyordu. Kaptan Ross birbiri ardına emirler yağdırıyordu. "Nubby aşağı inip yaralı adamla ilgilen! Anne sen de onunla in!" Anne başını salladı ve Nubby'nin peşinden aşağı indi.

"Midge, Cromwell, Henrik, Smitty ve Kırmızı Göz–gönderin yanında benimle buluşun!" diye haykırdı Ross. "Beyler etrafınızda bulduğunuz tüm silahları, tüm hançerleri, tüm kılıçları toplayın ve silah olarak kullanabileceğiniz her şeyi alın! Hayatınızın savaşını vereceksiniz! Hazır olun!"

O sırada adamlardan biri önce çıktı. Derisi buruş buruştu ve gözlerinin etrafı kırışıklıklarla kaplanmıştı. Wallace'ın en yaşlı denizcisi Drake'ti bu. "Ama

Kaptan. Sanki Chevillard güverteye çıkacak gibi konuşuyorsun!"

"Evet, güverteye çıkmasına izin vereceğim," dedi Ross. Bu duyuru karşısında tüm tayfalar şaşkına dönmüştü ama kaptanlarının sözünü dinlediler.

"Stede, rüzgârı arkamıza al ve ilerleyebildiğimiz kadar ilerleyelim denize açılıyoruz!"

Dümenin başındaki Stede arkaya doğru seslendi: "Onu geçmemize imkân yok Kaptan!"

"Biliyorum. Ama amacımız buymuş gibi davranacağız!"

"Kafandan neler geçiyor dostum? Bana anlatmayacak mısın?"

"Şimdi olmaz," diye cevap verdi Ross. Yaşlı dostuna yaklaşıp omzuna yasladı elini. "Silahını hazır tut yeter, tamam mı?"

"İşte burada," diye uzandı Stede sırıtarak. Dümenin altında küçük bir çekmeceye uzandı ve eski model kısa bir tüfek çıkardı. Tüfeğin namlusu incecikti ve öne doğru giderek genişliyordu.

"Bak, hiç değilse bir tane güllemiz var işte!" diyerek göz kırptı Ross. Tayfaları bir oraya bir buraya yönlendirerek güverteye bağlı yelkenlilerin halatları arasından kendine yol açtı ve gönderin altında heyecanla kendisini bekleyen tayfaların yanına gitti. Aralarında en şaşkın ve en telaşlı olanı Cromwell'di.

"Mevzi almamız gerekmiyor mu bizim?"diye sordu.

"Zaten mevzi aldınız, şaşkın herif!" diye haşladı Ross. "Şimdi konuşmayı kes ve kulaklarını iyi aç.

Cromwell; sen ve Henrik; siz göndere çıkacaksınız. Biriniz en yukarıdaki gabya yelkenine diğeriniz de mayistra yelkenine tırmansın. Smitty sen pruva direğindeki mayistra yelkenini al. Şimdi plan şu!"

Ross konuştukça adamların yüzü şaşkınlık ve korkuyla dolmuş ama çok geçmeden tüm endişeleri muzip bir gülümsemeyle silinmişti. Smitty kıvrak bir hareketle pruva direğine doğru atıldı. Her birinin belinde birer tane balta asılıydı. Smitty ve Cromwell ana direğe doğru tırmanmaya başladılar. "Direğe yakın durun beyler. Ve temiz bir iş istiyorum!"

"Peki ya biz?" diye sordu Midge. Elindeki hançerle oynuyordu. Kırmızı Göz aslında barut taşıyıcısıydı ve savaş sırasında alt kattaki depolardan güverteye, gülleler için barut fişekleri taşımakla görevliydi. Ama şimdi ne yapacağını bilmeden öylece bekliyordu. Suratının sol tarafı yara izleriyle doluydu. Bir gün barut fişeklerinden birini topa yerleştirdiği sırada fişek bir anda patlayıvermişti. O gün tek gözü kör olmuştu ve şimdi gözbebeğinin olması gereken yerde yer yer morlaşan bir kırmızılık vardı; beyaz yerleriyse pembe lekelerle doluydu.

"Size çok önemli bir iş düşüyor beyler," diye açıklamaya başladı Ross. Konuşmasını bitirdiğinde Midge ıslığı patlattı. Neredeyse hiçbir zaman gülmeyen Kırmızı Gözün suratı bile çarpık bir gülümsemeyle aydınlamıştı.

"Ya yakalanırsak?" diye sordu Kırmızı Göz. "Ben tek kelime Fransızca bilmem."

"Unutmayın," diye devam etti Ross soruyu duymazdan gelerek. Chevillard ve çakal adamları Wal-

lace'a çıkar çıkmaz suya atlayacaksınız!"

Herkes plan doğrultusunda yerini aldığı sırada, Declan Ross, baş kasarada düşmanının bir sonraki adımını bekliyordu. Neyse ki çok beklemesine gerek kalmamıştı. Thierry Chevillard'ın kusursuz gemisi kıvrak bir manevrayla Wallace'ın kaçış yolunu tıkamıştı. Kaptan Ross'un emriyle Stede Wallace'ı düşmanın ateş hattına doğru sürükledi.

"Declan, umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Stede.

"Her zaman bilmişimdir; öyle değil mi?" diye cevap verdi Ross. "Tekrar düşündüm de bu soruya cevap vermesen daha iyi olur sanırım." Stede'in tek kaşı havaya kalkmıştı. Chevillard'ın gemisini tekrar kontrol etti.

"Hemen ateş etmeyecek," dedi Ross kendi kendine. "Dalganın üstüne binene kadar bekleyecektir."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Stede.

"Fransız taktikleri. Kasap, korsan olmadan önce Kraliyet Donaması'nda, Kral Louis için çalışıyordu. Topları yüksekten atıp gönderleri devirmek isteyecektir ilk önce. Buna güveniyorum ben de."

Korvet dalgaların üzerinde yükselmişti şimdi. Geminin iskele tarafından gri bir duman yükseldi. Susturucuyla atılmıştı top. "Bunu mesafeyi anlamak için attılar," dedi Ross. "Umarım yüksekten atar topları."

Wallace'ın güvertesinde martıların çığlıklarından başka ses duyulmuyordu. Tayfalar iyice yere eğilmişti ve saldırının etkilerini bekliyorlardı. Wallace'ın hemen yanına indi gülle ve deniz suları tüm güverteye sıçradı.

"Kısa atış yaptı–Güzel. Bizi biraz daha yakınlaştır!"

"Yakına mı? Bu herifin tepemize koca bir gülle indirmesini istiyor olmalısın!"

Ross cebinden ufak bir dürbün çıkardı. "Güven bana," dedi Stede'e. "Chevillard gemiyi sağ istiyor. Gemisi yükseldiğinde bu kez uzun bir atış yapacak. Bizi yeterince yakına getirirsen gülle direklerimizin arasından gelip geçecektir. Üstlerinden değil!"

Her zaman olduğu gibi Stede Kaptan'ın emrettiği üzere dümeni kırdı ama içi korku ve şüpheyle doluydu. Kaşlarını çatmış dikkatle arkadaşını izliyordu. O sırada direklerin üzerinde konuşlanmış adamları fark etti. "Vay canına; demek sinsi bir oyun peşindesin dostum, ha?" dedi sırıtarak. "Belki de işe yarar kim bilir!" Stede gemiyi biraz daha öne almak için elinden geleni yaptı ama rüzgârın pek de yardımcı olduğu söylenemezdi. Havada dal kıpırdamıyordu nerdeyse.

Korvet dalgada geriye doğru eğildi. Chevillard'ın iskele tarafındaki dört güllesi de ateş aldı ve gemi dumandan görünmez hale geldi. Güllelerin uğursuz sesi havada yankılandığı sırada Declan'ın yüzü endişeyle gerildi. Eğer planı işe yaramazsa bütün adamlarını felakete sürüklemiş olacağının farkındaydı. Cromwell, Henrik ve Smitty'ye dönüp "Hazır?!" di-

ye haykırdı. Bunun üzerine adamlar baltalarını havaya kaldırdılar. Ross kılıcını çekip havaya kaldırdı.

İlk gülle pruvanın biraz önüne inmişti. İkincisi küpeşteye inmişti ve kıçtaki bölmelerin çatılarını ikiye böldü. Diğerleriyse mayistra yelkenleri arasındaki halatların arasından, hiçbir şeye değmeden gelip geçmişti. Tam o anda Ross kılıcını yere indirdi ve haykırdı, "ŞİMDİ!!"

Bu komutla beraber Cromwell, Henrik ve Smitty baltalarını yelkenleri serenlere ve direklere bağlayan iplere indirdiler. Gabya yelkeni ve mayistra yelkenlerinin ikisi korkunç bir gürültüyle yere inmişti. *William Wallace* şimdi suyun üzerinden ölüden farksız sayılırdı.

7
KILIÇLAR ÇARPIŞIYOR

Hadi ama! Yut şu yemi. Yut!" diye mırıldandı Ross korvetin dalgalı denizde bir aşağı bir yukarı çıkarak üzerlerine doğru ilerlediği sırada.

"Yem olmaktan pek de hoşlandığımı söyleyemem," diye güldü Stede gergin bir şekilde.

"Ben de," diye cevap verdi Ross. "Ama güllelerin altında parçalara ayrılıp Thorne'un adamlarına yem olmaktansa kıran kırana bir kavgayı tercih ederim."

"Hiç iç açıcı şeyler söylemiyorsun dostum."

"Bir şeylerden şüphelenmiş olmalı," diye atıldı Ross. "Yelkenlerimizin indiğini gördü. Karşı saldırıya da geçmedik. Şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydı."

Korvetten bir başka saldırı gelmemişti. Sonunda gemi döndü ve William Wallace'a doğru ilerlemeye başladı. "Evet!" diyerek Stede'in omzunu sıvazladı

Ross. "Küstah hergele! Geleceğini biliyordum."

Stede dürbünleri çıkarıp düşman gemisinin güvertesini kolaçan etti. "Bu gemide en az iki yüz tane denizci var dostum. Bunu biliyor muydun?"

"Wallace'ın mürettebatı karşısına dört yüz tane Fransız çıksa yine savaşırdı!"

Chevillard'ın kara gemisi artık öyle yakınlarındaydı ki Wallace'ın tayfaları düşman gemisindeki denizcileri görebiliyorlardı. Kasap'ın adamları başlarına siyah bandanalar giymişlerdi. Kollarında da kırmızı ipler bağlıydı. Hepsi kılıçlarını, tüfeklerini, baltalarını ve diğer silahlarını kuşanmışlardı.

Ross Chevillard'ı ortalarda göremiyordu. Ama biliyordu zaten. Chevillard savaşın sonuna gelmeden çıkarmazdı başını ininden. Ross Kasap'ın İspanyol bir ustadan çalınmış ağır kılıcıyla ilgili hikâyeleri duymuştu. Maracaibo Gölü'nün yağmalanmasından da haberi vardı. Anlatılanlara göre Chevillard altmış yetmiş tane yerliyi sıraya dizmiş hepsini kendi elleriyle kılıçtan geçirmişti.

"Haydi, beyler! Bu gemiyi onların ellerine bırakmayacağız!" diye bağırdı Ross. O sırada düşman gemisinden ilk misafirleri William Wallace'ın küpeştesine tırmanmaya başlamıştı. Topçulardan biri, Ulrich, derhal tutundukları halatı kesmişti ama onlarcası kancalarıyla geminin dört bir tarafından güverteye tırmanmaya başladılar. Bir tanesi kancasıyla Ulrich'in omzuna saldırdı, iyice kenara sürükledi ve adamı tuttuğu gibi aşağı çekti. Wallace'ın tayfaları kancaları güverteden söküp atmak üzere ortaya çıkmışlardı ki Chevillard'ın çatı kancaları havaya doğ-

rultuldu. Kırmızı siyah giysileri içinde Chevillard'ın korsanları naralar atarak korvetin direklerinden aşağı inmeye başladılar. Wallace'ın güvertesine in-meyi başaran ilk korsanlar karşılarında Stede'i bulmuşlardı. "Bu gemiye davetli değilsiniz," dedi Hintli denizci ve tetiği çekti. Silahın gürültüsü diğer her şeyin sesini bastırmıştı.

Bir anda bütün gemide kıran kırana bir savaş başladı. Kesilmemiş halatlardan aşağı onlarca korsan iniyordu. Her taraftan silah sesleri yükseliyordu. Tüm güverte duman altında kalmıştı. Kılıçlar şakırdıyor ve iki tarafın da adamları acı içinde inleyerek oradan oraya savruluyordu. Cromwell, Henrik ve Smitty de direklerden aşağı inmiş ve iner inmezden baltalarıyla birkaç tane siyah bandanalı adamı yere indirmişlerdi. Stede yıldırım tabancasını bir kenara kaldırdı. Bu oldukça güçlü bir silahtı ama doldurması zaman alıyordu. Stede sırtındaki kılıç kınlarından iki tane uzun kılıç çıkardı. Düşmanların arasında hızla ilerleyerek kendine yol açıyordu. Ross'un adamları teke tek savaşta diğerlerinde çok daha iyiydiler. Ama Chevillard'ın adamlarının ardı arkası kesilmiyordu.

Ross, Chevillard'ın adamlarının çoğunun Wallace'ın güvertesine geçtiğinden emin olana dek bekledi. Bu sırada Midge ve Kırmızı Göz de gizlice suya atlamış düşman gemisine sızmak üzereydi. İşte bu. Artık bundan sonra olacakları kontrol etmesi mümkün değildi. "Şimdi elinizden geleni ardınıza koymayın!" diye bağırdı kılıcını havada sallayarak. "Onlara İskoçya'nın ne olduğunu gösterelim. Onlara Wil-

liam Wallace'ın kim olduğunu gösterelim!"

Bunun ardından hızla kavganın içine daldı ve bir vuruşta iki tane adamı yere indirdi. Ross bir anda yere eğildi ve silahını başına doğru doğrultmuş bir başka korsana geçirdi kılıcını. Korsanın silahı koluyla beraber ayaklarının ucuna düşüvermişti. Şaşkınlık içindeki korsana savurduğu bir yumruk adamı tamamen yere serdi ve Ross bir sonraki kavga için kalabalığa karıştı.

Alt kattaki kamarada Anne yaralı adamın alnını ıslak bezlerle temizlemekle meşguldü. Nubby'nin sırtını tedavi edebilmesi için masalardan birinin üzerinde yan pozisyonda uzanıyordu. "Bunlar en acı veren yaralardır," dedi geminin aşçısı ve doktoru olan Nubby.

Tepelerinde patlayan top seslerini ve kılıç şakırtılarını, korsanların bağrışlarını ve ayak seslerini duyabiliyorlardı. Nubby hiçbirine aldırmadan dikkatle işine devam ediyordu. Anne'nin yüzü endişeyle gerilmişti. Her an Chevillard'ın adamlarının içeriye dalmasını bekliyordu sanki. Eğer girerlerse diye elinde kılıcıyla hazırda bekliyordu. Yine de işlerin bu noktaya gelmemesi için dua ediyordu.

Yüzündeki kan izlerini sildikçe adamın ilk başta sandığından çok daha genç olduğunu fark etmişti. Yüzünde ne sakal ne de bıyık vardı. Daha önce adamın yaralarıyla öyle meşguldü ki bunun farkına var-

mamıştı. *Kaç yaşında olabilir ki?* diye geçirdi içinden. *On altı? Ya da belki on yedi.*

Adam acıyla inlemişti ve sırtını geri çekti. "Üzgünüm dostum!" dedi Nubby. Böğürtlen gibi kıpkırmızı renge bürünmüş bir kumaşı çekip aldı sırtından. "İlaç etkisini gösteriyor işte."

Adamın gözleri bir an için açıldı. Başını kaldırıp Anne'ye bakmıştı. "Seni... seni tanıyorum, değil mi?" dedi zayıf bir ses tonuyla ve gözleri tekrar kapandı. Anne bir iki adım gerilemişti.

"Ne dedi?" diye sordu Nubby. Anne tam cevap verecekti ki o sırada kabinin kapısı korkunç bir gürültüyle çatırdadı. "Yukarıdalar!" diye bağırdı Anne. "Buraya inmeye çalışıyorlar!"

"Anne!" diye atıldı Nubby. "Bana yardım et de adamı yüz üstü yatıralım. Bir sarsıntı olursa yere düşmesini istemiyorum!" Bir başka çatırtı daha duyuldu. Anne'nin eli derhal kılıcının kınına gitmişti. "Bu şekilde ona bir faydan dokunmaz!" diye haykırdı Nubby. "Çabuk saklan!" Nubby derhal mantosuna uzanıp uzun bir kılıç çıkardı ve uzun dolaplardan birinin arkasına yaslandı. "Saklan diyorum sana!" diye tıslamıştı durduğu yerden.

Anne onu duymazlıktan gelmiş ve kılıcını çekip çıkarmıştı kınından. "Of, sen de tıpkı baban gibisin," dedi Nubby ve saklandığı yerden dışarı fırladı. Ayak sesleri hemen kapının önünden geliyordu artık.

Declan Ross baş kasarasına kadar tırmanmayı

başarmıştı. Savaş tüm hızıyla devam ediyordu ve görünüşe bakılırsa Wallace'ın tayfaları iyi iş çıkarıyorlardı. Ama o sırada Chevillard'ın adamlarının sancak tarafındaki küpeşteyi tuttuklarını gördü. Dehşete kapılmıştı. Korvet iyice yakınlarındaydı artık ve iki gemi arasında bir köprü uzanıyordu. O sırada iskelenin üzerinde siyah bir şekil belirdi. Adamın kafasında üç kenarı kalkık bir kaptan şapkası vardı ama ortalıktaki toz ve dumandan yüzü görülmüyordu.

Kaptan Ross azılı düşmanının elinde upuzun, kıvrık uçlu bir kılıç taşıdığını gördü. Ross'un adamları Henrik ve Smitty adamın yolunu bekliyorlardı ama Ross biliyordu. İkisi bir olsa da Thierry Chevillard'ın, namı diğer Kasap'ın dengi olamazlardı.

"Hayıııırrr!" diye bağırarak üst güverteden aşağı atladı Ross ama etrafı savaşan denizciler tarafından çevrilmişti. Kalabalık giderek artıyordu ve Ross düşmanını göremiyordu artık. Son bir çabayla iskele tarafındaki küpeşteye ulaştı ve orada havadan sarkan bir halata asıldı. Aşağıdaki meydan kavgasının üzerinde yükselen direğe tırmandığında Chevillard'ın pupaya yöneldiğini gördü. Aşağıdaki kaptan kamaralarına inen kapıya sert bir tekme indirdi. Kapı yerinden oynadı. İkinci bir tekme daha attı ve bu kez kapı iyice yana yattı. Üçüncü tekmede artık tamamen yere inmişti.

Beni arıyor olmalı!, diye geçirdi içinden Ross. Tüyleri diken diken olmuştu. *Anne*!

Hemen direkten inip küpeştede koşmaya başladı. "buradayım!" diye haykırdı. "Chevillard!!" Fakat

savaşın gürültü patırtısı içinde Ross'un sesi duyulmamıştı. Fransız korsan önünde iki adamıyla beraber gözden kayboldu.

"Hayııırrrr!!" diye bağırarak küpeştede oradan oraya pervasızca koşturmaya başladı Ross. Biraz fazla dikkatsiz davranmıştı. Dengede kalabilmek için halatlardan birine uzanmıştı ama gözü pupadaydı. O anda halatı ıskaladı ve ayağı kayıp yere yuvarlandı. Başını güverteye fena çarpmıştı. Yavaşça tek ayağının üzerinde doğrulmaya çalıştı. *Anne*! diye çaresizce kızını düşündü ve yere yığıldı.

8
KAPTAN'IN SONU

Kabinin diğer tarafında korkunç bir gürültü kopmuştu. Kaptan kamaraları bu gürültüyle sallandı. Anne iki kabinin arasında, yaralı adamın başucunda, kılıcını çekmiş bekliyordu. Arka taraftaki kabinden Nubby'in yakarışları geliyordu ama bunlara aldırmaya niyeti yoktu. Sonunda kapının kilidini kırmayı başarmışlardı ve kapı ardına kadar açıldı.

İki denizci hızla içeri daldı ve kılıçlarını çektiler. Anne kılıcıyla adamın kılıcına sardı ve kılıcı aşağı çekti. Kılıcını el çabukluğuyla adamın kılıcının sapına indirmiş ve parmaklarını bir baştan bir sona yarmıştı. Adam acıyla silahını yere fırlattı. Daha bunun işini bitirmeye kalmadan o sırada diğer adam da Anne'nin karnına doğru savurdu kılıcını. Anne derhal yere eğildi ve kılıcını adamın kalçasına sapladı. Denizci acı içinde yere yığılmıştı.

Siyah deri yeleği ve üç tarafı kalkık şapkasıyla kapının arkasında bekleyen adam başını eğerek kapıdan içeri girdi ve Anne'nin yaraladığı korsanların tam ortasında durdu.

"Beş para etmez herifler!" diye tıslamıştı Chevillard. Dev gibi kılıcını havaya kaldırdı ve kendisini hayal kırıklığına uğratan bu iki denizciyi bir hamlede öldürüverdi.

Sonunda gözlerini Anne'ye çevirmişti. "Lanet olsun!" diye haykırdı kalın sesiyle. "Seni küçük hizmetçi parçası!"

"Defol buradan!" diye bağırdı Anne. Gözlerini kaçırmadan adama dik dik bakıyordu ama şeytani bakışlarına dayanmak güçtü. Anne'den bir metre daha uzundu belki ve geniş omuzları vardı. İnanılmaz derecede güçlü olduğu her halinden belliydi ve ne derece aşağılık bir herif olduğu yürek şeklindeki yüzünden okunuyordu. Aşağı doğru incelen sakalları şimdi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış incecik dudaklarını çevreliyordu. Sağ yanağından başlayarak burnunun kemerine kadar uzanan korkunç bir yara izi vardı yüzünde. Ama gözleri. En korkunç kısmı gözleriydi. Kapkara cilalı mermerler gibi duruyorlardı adeta... soğuk ve acımasız. Kaplara kaşlarının arasında yerlerinden fırlayacak gibi bakıyorlardı.

"Kabalığımı mazur görün," diye gevezelik etmeye başlamıştı. İnanılmaz derece ağır bir Fransız aksanı vardı. Kaşlarını abartıyla çattı. "Ama kapıyı çalmıştım."

Anne bunu fırsat bilip ışık hızıyla boynuna doğ-

ru bir hamle yaptı ama Chevillard'ın hamleyi geri çevirmek için kolunu bile kaldırmasına gerek kalmamıştı. İkinci bir hamlesiyle Anne'nin kılıcı elinden fırlamış, kabinin duvarlarında patlamıştı. Chevillard kılıcını Anne'nin burunun dibinde sallamaya başladı. Anne usulca geriye çekiliyor bir yandan da yerdeki kılıcına uzanmaya çabalıyordu. Silahını geri alamayacağını anlayınca omzunun üzerinden dönüp arkasında yatan yaralı adama doğru baktı.

Chevillard Anne'nin bakışlarını izledi. Masada uzanan genci gördüğü anda öfkeyle hırladı. "Sen ha?"

"Ben pruvayı alıyorum," dedi Kırmızı Göz. "Orada daha çok adam vardır. Sen kıç tarafına geç." Midge memnuniyetle kabul etmişti. Ne kadar az dövüş olursa o kadar iyiydi onun için. Korvetin ambarında kocaman sandıkların arasında yere eğilmiş konuşuyorlardı. Dışarıya bakan camlardan birinden içeri girmişlerdi. Aslında bir kat aşağıda olmaları gerekiyordu. Yani silah rampasında.

Midge alt kata inen merdivenlerin önünde nöbet tutan denizciye işaret ederek "Adam hâlâ orada!" dedi.

"Ben onun icabına bakarım," dedi Kırmızı Göz. Midge göz kırptı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kırmızı Göz yerde sürünerek gizlendikleri yerden çıktı. Bir dakika sonra Kırmızı Gözün usulca ıs-

lık çaldığını duydu. Kırmızı Göz gölgelerin arasında hızla inerken Midge de onu takip ediyordu.

Merdivenlerin sonuna vardıklarında silah rampasının sağa ve sola olmak üzere iki yana ayrıldığını gördüler. Midge sessizce homurdanmaya başladı. Görünüşe göre Chevillard silah rampasını korunmasız bırakmak istememişti. Bir grup korsan pruva tarafında dizilmiş bekliyorlardı. Ama Kırmızı Gözün tahmin ettiği gibi kıç tarafında daha az adam vardı.

"Pekâlâ," dedi Midge. "Hadi şunların icabına bakalım!"

Kırmızı Göz Midge'in dirseğini yakaladı ve eline bir şey tutuşturdu. "Hey, al bakalım." Bu greyfurt büyüklüğünde, koyu renk bir bombaydı.

"El bombası mı?" Midge gözlerini kısmış şüpheyle elindeki nesneye bakıyordu. "Ama nasıl olur?"

"Sahilden en son ayrılan bendim," diye açıkladı Kırmızı Göz. Suratında muzip bir gülümseme vardı. Bir yandan da kuru bir fitili bombanın içine yerleştirmeye çalışıyordu. "Aslında birkaç tane daha alacaktım ama Kaptan derhal gemiye binmemi emretti."

Midge başını salladı. "Senin daha çok adamla uğraşman gerekiyor. Bu sende kalsın."

"Hayır," dedi Kırmızı Göz. Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Ona ihtiyacım olmayacak."

Midge buna aldırmamıştı. El bombasını aldı ve ileride, güllelerin berisinde duran fenere doğru dikkatle ilerledi.

"Elini çabuk tut. Senin çıkardığın arbededen fay-

dalanacağım."

"Sonra gülleleri ters çevireceğiz," diye atıldı Midge. "Unutma sana gösterdiğim gibi. Aşağıda, kirişten çevriliyor."

"Tamadır. Elveda Korvet." Kırmızı Göz harekete geçmişti.

Midge sessizce ilerleyerek güllerin olduğu tarafa doğru gidip oradan arka taraftaki gemicilere baktı. Yolunun üzerinde duran iki denizci kıç tarafının en arkasında dikiliyorlardı. Midge'i fark ettikleri anda birbirlerine dönüp muzipçe sırıttılar. Ama eğlenceleri pek uzun sürmemişti. Birkaç saniye içerisinde ayaklarının dibinde yuvarlanan koyu renk top yüzlerindeki gülümsemeyi siliverdi. Fitil çabucak parlamıştı ve el bombasının patlamasıyla beraber adamlar bez bebekler gibi iki yana yığılıp kalmışlardı.

Midge hemen işe koyuldu. Sancak toplarının altındaki takozları çekip çıkardı ve demir bir mızrak yardımıyla manivela kolunu indirerek gülleyi bölmeden çıkardı. Koca gülle yuvarlanarak bölmenin bir tarafından öbür tarafına kadar sürüklendiği sırada Midge başka bir güllenin sağ arka ayağındaki bir takozu daha oynattı yerinden. Güllenin tek ayağı hala sabitti bu nedenle kendi etrafında tam bir tur atıp kıç tarafındaki kirişlere doğru döndü ağzı. Midge aceleyle güllenin içini barutla doldurdu. İçine topu yerleştirdi ve son olarak tıpayı tıkadı. Aceleyle fenere doğru koştu ve fitili ateşledi. Bunun hemen ardından derhal geminin arka tarafında, şimdi ardına kadar açık duran pencereye doğru koşarak kendini karanlık sulara bıraktı.

Chevillard'ın yüzü öfkeyle gerilmişti. Bir yüzükoyun uzanmış yaralı adama bir Anne'ye bakıyordu. Sanki önce kimi öldüreceğine karar veremiyor gibiydi. Sonunda önce Anne'yi öldürmeye karar vermişti. Kılıcını çekti ve Anne'ye doğru atılıp kılıcını Anne'nin kalbine doğru salladı. Tam o sırada ardı ardına bir dizi olay yaşanmıştı: Chevillard tam arkasından saldırıya uğramıştı. Bu yüzden hamlesi yarıda kalmış ve kılıcını Anne'ye saplayamamıştı. Tam inleyerek arkasını dönmüştü ki William Wallace ardı ardına gelen sarsıntılarla sallandı. Aynı anda Nubby gizlendiği kabinden dışarı fırladı ve Anne'yi arkasına alarak Chevillard'a mutfak bıçağıyla saldırdı.

Bartholomew Thorne'nun teğmeni, binlerce masum insanın katili, Kasap lakabıyla bilinen cani korsan Thierry Chevillard arkasından aldığı iki kılıç darbesi ve bir mutfak bıçağıyla cehennemin dibine yollanmıştı.

9
KURU KAFA

Kaptan Declan Ross uyandığında etrafı tanıdık yüzlerle sarılıydı. Nubby, Midge, Kırmızı Göz, Jules ve Stede. "Anne?" diye seslendi güçlükle.

"Buradayım baba," diye cevap verdi Anne. İşte oradaydı. Kızıl saçlarını arkaya atmıştı. Ela gözlerinde küçük bir kız olduğu günlerden beri görmediği türde neşe dolu bir parıltı vardı. Eğilip babasını öpmüştü yanaklarından.

"Neredeyiz?" diye sorabilmişti sonunda zayıf bir ses tonuyla.

"Yoldayız," diye cevap verdi Stede.

"Yolda mı?" diye atıldı Ross ve doğrulmak için hareketlendi. Bunu yapmasıyla beraber kulakları çınlamaya başladı ve şakaklarında korkunç bir zonklama oldu. Nubby ve Jules kaptanı tekrar yatar pozisyona getirmişlerdi. "Peki, ama yelkenler?"

"Hepsini tamir ettik dostum. Saint Celestine'e gidiyoruz," diye açıkladı Stede. "Şansımıza güzel bir rüzgâr yakaladık. Sen yol boyunca uyuyordun. Neredeyse bir gün oluyor."

"Neler oldu?" diye sordu Ross. Olanları hayal meyal hatırlıyordu. "Yere düştüm sanırım, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Nubby. "Bir dahaki sefere küpeşteden atlayacağın zaman kafa üstü inmemeye dikkat et Kaptan!" Tayfalar kahkahalara boğuldu.

"Chevillard?"

"O alçak herif şimdi balıklarla uyuyor," dedi Stede. "Senin kamaralara indiğini görünce peşinden gittim. Anne'nin orada olduğunu biliyordum."

"Hayatımı kurtardı Baba," diye atıldı Anne.

Ross uzanıp Stede'i kolundan yakaladı. "Sana bir hayat borcum daha oldu desene."

"Bu dördüncü oluyor," diye cevap verdi Stede gülerek.

Ross öksürüklere boğulmuştu ve yüzü acıdan buruşmuştu. "Peki ya gemi? Chevillard'ın gemisi?"

"Denizin dibini boyladı," diye cevap verdi Kırmızı Göz. "Dediklerini harfi harfine uyguladık Kaptan. Güllelerini kendine doğru çevirip geminin omurgasını vurduk."

"Kurtulanlar vardı Kaptan," diyerek araya girdi Midge. "Ama bu konudaki tutumunu bildiğimiz için onları sahilde bıraktık."

"Bu yüzden Saint Celestine'e gidiyoruz Kaptan," diye açıkladı Stede. "Eğer Thorne sahile ulaşır ve yaptıklarımızı duyarsa..." Cümlesini bitirmesine

gerek yoktu. Hepsi ne olacağını çok iyi biliyorlardı. Ross yavaşça başını iki yana salladı. Chevillard'ı yenmekle Thorne'u üzerine sıçratmıştı ve bundan sonra Thorne'un ölene dek yakasını bırakmayacağını biliyordu. William Wallace da, mürettebattaki herkes de fişlenmiş sayılırdı.

"Sahilden biraz erzak depoladık, Baba," dedi Anne. "Sinir otu meyveleri topladık ve geminin sandıklarından da biraz peksimet kurtardık."

"Ve yığınla iguana, Kaptan," diye ekledi Nubby.

"Yine de geminin iyi bir tadilata ihtiyacı var," dedi Midge. "Ayrıca Chevillard'la savaşırken bir sürü adam kaybettik. Bu nedenle Stede, Saint Celestine'in gemiyi tamir etmek için en uygun yer olacağını düşündü."

"Tanrı Keşişlerden razı olsun," dedi Ross. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Çok geçmeden tekrar uykuya daldı.

Ertesi gün Karaip Denizi şahane bir sabahla uyanmıştı. Sıcacık güneş ışığı turkuaz rengi denizde parıl parıl parlıyordu. Gökyüzü ufuk çizgisinde leylak rengine bürünmüştü ve yukarılara çıktıkça gök mavisi bir renk alıyordu. Yavaşça yükselen güneşin üzerinde bembeyaz iki tane bulut vardı. Sanki koskoca altın rengi bir yüzün üzerindeki kaşlar gibi görünüyorlardı. Kaptan Ross pruvada durmuş manzarayı izliyordu. Taze sabah havasını ciğerlerine çekti. Öz-

gürlüğün verdiği bir mutluluk dolduruyordu içini. Hayatta hiçbir şey özgürlüğün yerini tutamazdı. Hele de Ross için. Ross bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Zamanında köleliğin tadına varmıştı.

Ross misafirperver rahipleri görmek için sabırsızlanıyordu. Wallace en son St. Celestine Manastırı'nın bulunduğu adaya demir attığından beri bir yıl geçmişti. Burası tüm korsanlar için bir sığınak sayılırdı. Geçen yıllar içerisinde Wallace'ın mürettebatı rahiplerle yakın dost olmuşlardı. Rahipler için başka memleketlerden çeşitli baharatlar getirirlerdi. Rahipler misafirperverlikleri ve yardımlarıyla korsanları iyi örnek olmaya çalışıyorlardı. Adada devasa bostanları ve meyve bahçeleri vardı. Burada leziz ekmekler ve şahane peynirler yapıyorlardı. Ayrıca tüm Karaipler'de taze sığır eti Barbados korsanları dışında, bir tek bu Rahiplerde bulunurdu. Rahipler etleri Fransa'nın batısından gelen en güzel şaraplarla yıkarlardı. Bu değerli etler de dâhil olmak üzere ellerinde ne var ne yoksa her şeyi en acımasız korsanlarla bile paylaşırlardı. Ama asla donanma askerlerine korsanları yakalamaları konusunda yardım ettikleri görülmemişti. Bu nedenle St. Celestine adası korsan saldırılarından muaf tutulurdu. Hatta bazı gemilerin korsan yasalarında yer alırdı bu kural.

Fakat *William Wallace* limana yaklaştığı sırada mürettebatı kötü bir sürpriz bekliyordu. "Dürbünü ver bana," diye atıldı Ross. Daha dürbünün öbür tarafına bakmasına kalmadan soğuk terler boşanmıştı sırtından. Kıyıya göz attı hemen. İskelenin önünde diz çökmüş Meryem Ana heykelini gördü. Bu hey-

kel denizi ve tüm denizcileri kutsuyordu. Toprak, dizi dizi bahçelerle ve üzüm bağlarıyla örülüydü. Araları tahta çitlerle ayrılmıştı. Bahçelerin hemen ardında geniş kocaman bir bağ vardı ve onun arkasından da manastırın duvarları yükseliyordu. Fakat manastırın arkasında, sol tarafta simsiyah bir bayrak dalgalanmaktaydı. Siyah kumaşın üzerinde, önünde iki kılıcın birleştiği bir kuru kafa vardı ve onun üzerine de kırmızı çizgilerle kanat açmış bir karga silueti çizilmişti.

"Bu Thorne," dedi Ross. "Adayı ele geçirmek istiyor. Rahipleri uyarmak için bayrağını dikmiş manastıra."

"Bu herif aklını kaçırmış olmalı," diye atıldı Stede. "Ne yaptığını zannediyor ki? Rahiplere saldırmak yasalara aykırı!"

"Thorne yasaların da üzerinde olduğunu düşünüyor," diye cevap verdi Ross. "Burası bir cennet bahçesi olmaktan çıkacak yakında anlaşılan."

"Hoş geldiniz Kaptan Ross," diyerek mürettebatı karşıladı Rahip Raphael Valentia. Rahip Valentia St. Celestine mezhebinin başrahibiydi. "Sizi beklemiyorduk. Ne iyi ettiniz de geldiniz. Bu Tanrı'nın bir mucizesi." Ross'un arkasındaki Wallace'a döndü. "Geminizin iyi bir tadilata ihtiyacı var anlaşılan. Bunu sizin için biz hallederiz. Ve istediğiniz kadar erzak alabilirsiniz."

"Teşekkürler Rahip Valentia," dedi Ross. Geminin pruvasında, cıvadra direğinde oturuyordu. "Her zamanki gibi misafirperverliğinizden ve yardım severliğinizden dolayı size minnettarız. Ama bu bayrak pek iyiye alamet değil. Geminin tamiratı için vaktimiz olacağından emin değilim. Ne zamandan beri orada duruyor bu bayrak?" Ross *Karga'nın* bayrağını işaret ediyordu.

Rahip Valentia'nın yüzü asılmıştı. Arkasında bekleyen diğer keşişler de kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

"Kaptan Thorne dün sabah güneş doğmadan önce adamızı işgal etti. Bu sadece uyarı içindi"

"Bu demek oluyor ki geri gelip adayı almasına iki gün var," dedi Ross. "Anakaraya dönmek için hazırlıklarınızı yaptınız mı?"

"Adamızı terk etmeyeceğiz," dedi Rahip Valentia.

"Ne?" diye atıldı Ross. "Buradan derhal ayrılmanız gerekiyor. Bu bayrağın ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Herkesi öldürecektir anlıyor musunuz? HERKESİ!!! Bakın Rahip Valentia. Biz eski dostlarız. Sizi ve diğer rahipleri gemimizde ağırlamaktan zevk duyarız. Tayfalarım ve rahipler Wallace'ı beraberce tamir ederler. Barut ve erzakları da yükleriz ve bu gece Santo Magherito'ya doğru yola çıkarız. Oradan anakaraya rahatça geçebilirsiniz. Sonra da–"

"Buradan ayrılmayacağız Declan." Rahipin yüzünde endişeden eser yoktu. Hatta huzurlu olduğu bile söylenebilirdi. Ama kararlı olduğu her halinden

belliydi. "Ama sizden çok önemli bir ricamız olacak."

"İsteğiniz bizim için bir emirdir Rahip Valentia," diye cevap verdi Ross.

Rahip Valentia arkasındakilere dönüp başını salladı. Bu hareketle beraber rahipler ikiye ayrıldılar ve arkalardan bir rahibe yol verdiler. Öne çıkan keşişin saçları simsiyahtı. Ama gözleri saçlarından bile daha siyahtı... göz çukurlarının etrafındaki deri rüzgardan ve güneşten kurumuştu.

"Bu Padre Dominguez," dedi Rahip Valentia. "Biz burada kalıp mezhebimi savunmak zorundayız. Ama onun derhal buradan kaçması gerekiyor."

"Kaçması gerekiyor mu dediniz?" diye sordu Ross. "Bu güne kadar hiçbir korsan bu adaya kuru kafalı bayrağını dikmeye cesaret edememişti. Ve bu koşullar altında sizin benden tek istediğiniz daha önce hiç görmediğim bir rahibi gemime almam ama sizi geride Thorne'nun merhametine bırakmam, öyle mi? Bunu neden istiyorsunuz?"

Rahip Valentia cevap vermemişti.

Kaptan Ross sahile dikilmiş siyah bayrağa çevirdi gözlerini. Kuru kafanın yüzündeki tüyler ürpertici gülümseme, huzur dolu bahçenin içinde yükselen manastıra taban tabana zıt bir görüntü sergiliyordu. Ross alnından aşağı inen terleri sildi ve arkasında bekleyen mürettebata baktı.

Sonra dönüp Padre Dominguez'e baktı. "Benden istediğin şeyin farkında mısın Padre? Hayatın tehlikede ve senin yanında her kim duracaksa onun hayatı da tehlikede olacak! Thorne'nun seninle alıp

vere-mediği nedir?"

Rahibin buruş kırış, yaşlı yüzü öyle gerilmişti ki bir an için dudakları görünmez oldu. Arkasını dönüp üssünden müsaade istedi. Rahip başını salladı ve bunun üzerine Padre tekrara Ross'a döndü.

"Thorne'un peşinde olduğu şey Konstantin'in hazinesi," diye cevap verdi rahip alçak bir ses tonuyla. Sanki bu sözcükler yıllardır ağza alınmıyordu ve her kim ondan bahsedecek olursa başına korkunç bir lanet çökecekmiş gibi söylemişti bu sözleri. "Hazinenin nasıl bulunacağını biliyorum."

Kaptan Ross bir süre hiçbir şey söylemeden rahibin yüzüne baktı. "Rahip Dominguez, az önce Konstantin'in hazinesi mi dediniz?" dedi kaşlarını çatarak. "Bu hazinenin bir fırtına sırasında boğaziçi sularında kaybolduğunu herkes bilir. Tüm altınlar, gümüşler hatta yeşil elmaslar... hepsi insanın erişemeyeceği derinliklerde kaybolmuştur. Herhalde biraz sonra da El Dorado'nun asıl yerini bildiğini anlatacaksın bana!"

"Hazine kaybolmadı," diye atıldı rahip fısıldayarak. "Çalındı. M.S. 400 yılında Spartalılar tarafından çalınmıştı ama daha sonra kilise tarafından hazine geri alındı ve bir daha asla vahşilerin eline düşüp kirletilmemesi için çok gizli bir yere saklandı."

"Tonlarca altın ve mücevher? Dağ gibi hazine?" diyerek atıldı Ross. "Bunların nesi kirletilecek ki?"

"Sen ve ben farklı insanlarız," diye cevap verdi rahip. "Hazine anlayışlarımız da farklı."

"Demek öyle düşünüyorsun Padre?" diye cevap verdi Ross kaşlarını çatarak. Başı zonklamaya baş-

lamıştı yine. Bir an için durdu ve elini bakır rengi sakalına götürüp düşündü. "Peki, ama neden beni ve tayfalarımı bu kutsal hazineye götürmek isteyesin ki? Biz de en az diğerleri kadar vahşiyiz."

"Hiç de değil Kaptan Ross. Saint Celstine Rahipleri sizi iyi tanıyorlar. Siz de adamlarınız da denizlerde savaşmayı savaş sırasında öğrendiniz. Savaş bittiğinde hükümetler sizi ortada bıraktı. Ya korsan olacaktınız ya da siz de aileleriniz de açlığa mahkûm olacaktı. Buna rağmen şu an dahi yalnızca İskoçya'yla savaşta olanların gemilerine saldırıyorsunuz. Ve ihtiyacı olan herke–"

"Hayır duanızı kendinize saklayın, Padre!" diyerek rahibin sözünü kesti Ross. "Ben... ben sizi gemiye alamam. Var olduğu bile meçhul bir hazine uğruna Bartholomew Thorne'la boğaz boğaza gelmek çılgınlık olur. Bu akla mantığa sığacak iş değil!"

Stede arkasından yaklaşıp Ross'un omzuna dokundu. "Hazineyi düşün dostum," diye fısıldadı kulağına. "Hem zaten Thorne'la başımız dertte ve –"

"Şimdi olmaz," dedi Ross sadece Stede'in duyabileceği kısık bir ses tonuyla. Sonra rahiplere dönüp, "Üzgünüm Padre. Hazinenin olduğuna dair bir kanıt göstermediğin sürece tayfaların hayatını riske atamam," diye bağırdı yüksek sesle.

Padre Dominguez'in yüzü asılmıştı. Arkasını döndü ve üzerindeki cüppeyi omuzlarından aşağı indirdi. Sırtında, derisinin üzerine en ince ayrıntısına kadar belirgin çizilmiş bir dövme vardı. Bu bir haritaydı.

10
SAKLAMBAÇ

O akşam geç saatlere doğru, William Wallace yol almaya hazırlanıyordu. Bu gece ay belirmemişti gökyüzünde. Declan Ross, St. Celestine kumsalında rahiplerle vedalaşıyordu. "Bizimle gelmek istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Ross. "Zaten birinizi aldım gemiye ve şimdiden ölü sayılırım. O yüzden ha hepiniz gelmişsiniz ha biriniz; fark etmez."

Rahip Valentia sessizce gülmüştü. Ama bu öyle duygusuz, öyle gergin bir gülüştü ki Ross'un tüyleri diken diken olmuştu. "Thorne adaya geldiği zaman manastırın altındaki tünellerde saklanıyor olacağız. O adadan ayrılır ayrılmaz tekrar gün yüzüne çıkacağız ve tarikatımızı koruyacağız," diye cevap verdi rahip.

Ross bir an için sessizce durdu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi iskeleye doğru ilerleyip gemiye

bindi. "Mr Stede, kuzey- kuzeybatı yönüne gidiyoruz," diye bağırdı.

"Tamamdır Kaptan!" diye cevap verdi Stede. "Kuzey-Kuzeybatı!"

Ross adadan ayrıldıkları o anı hayatı boyunca unutamayacaktı. St. Celestine tarikatının tüm rahipleri sahilde onların gidişini izliyorlardı. Gemi yavaşça demir aldığı sırada fener ışıklarının altında yüzlerini hâlâ görebiliyordu. Thorne'la yüzleşmek, işkence ve ölümle yüzleşmek anlamına geliyordu. Thorne'un gazabından kurtulan olmamıştı. Ne yapacağını bilemeyen Ross şapkasını çıkarıp eline aldı ve karanlık gecede giderek gözden kaybolan adayı izledi.

Rahip Valentia manastırın ikinci katındaki balkondan siyah yelkenli gemilerin karaya yanaşmalarını izliyordu. Neredeyse on, on iki tane gemi yanaşmıştı. Olması gerektiğinden daha fazlası. Gemilerin demir attığını gördü. Çok geçmeden küçük kayıklarla korsanlar sahile yaklaşmaya başladılar.

"Rahip Valentia?" diye seslendi biri kısık bir ses tonuyla. "Zamanı geldi." Bu Rahip Gregory'ydi. Rahip Valentia'nın en yakın arkadaşıydı ve kusursuz bir keşişti.

Rahip Valentia başını kaldırıp gülümsedi. Holde bekleyen diğer rahiplerin yanına gitti ve beraberce merdivenlerden inip tapınağa doğru ilerlediler. Her zaman yüzlerce mum ışığıyla aydınlanan tapınakta

şimdi yalnızca gölgeler dolaşıyordu. St. Celsestine Rahipleri tapınağın tam orta yerinde, yerdeki fayansların üzerine işlenmiş koca bir haçı çevreleyen geniş bir çemberin etrafında toplandılar. Rahip Valentia hacın tam ortasına doğru geçti ve başını salladı. Bunun üzerine dört rahip daha yerlerinden kıpırdayarak haç şeklindeki freskin dört ucuna bastılar. Rahipler teker teker yerlerini aldıkları sırada taşlardan ufak tefek çatırtılar geliyordu. Herkes yerini aldığı anda üzerinde durdukları fayanslar iki santim kadar aşağı inmişti.

O sırada Rahip Valentia'nın ayaklarının hizasında bir çember belirmişti. Gizli platform yavaşça aşağı inmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde Rahip Valentia manastırın altındaki yeraltı mezarlarında, güvendeydi. Hemen platformdan inip duvarın üzerindeki bir kolu çekti. Platform tekrara yükselmeye başladı ve aynı anda tapınağın tabanından spiraller çizerek aşağı inen basamaklara çıkan bir kapı açıldı yerde. Diğer rahipler de birer birer aşağı indiler ve Rahip Valentia kolu bıraktığında tapınağın tabanı tekrar eski haline döndü.

Rahip Valentia diğer keşişlere, cemaatine döndü. "Rahip Gregory size gizli yeraltı mezarlarına kadar eşlik edecek. Tehlike geçene kadar orada kalacaksınız."

Rahip keşişleri takip ettiği sırada gizli saklanma yerlerini düşünüyordu. Thorne ve korsanları tapınaktaki platformu keşfetseler bile hareket etmesini sağlayacak hamleleri bulamazlardı. Yeraltı mezarlarını bir tek rahipler biliyordu. *Belki de Thorne'un*

saldırısından kurtulmayı başarırız, diye düşündü içinden.

Uzun bembeyaz saçları ve çukur yanaklarına kadar inen gümüş rengi favorileriyle, tapınağın orta yerinde durmakta olan Barthlomew Thorne adeta bir hayalete benziyordu. Fırça gibi kaşları buz gibi bakan gözlerini gölgeliyordu. Manastırı aramaları için beş yüz adam göndermişti. Taburlar teker teker dönüyorlardı ama rahiplerden eser yoktu.

"Burada bir yerlerde olmalı!" diye bağırdı. Yıllar önce bir yangından kaçarken yuttuğu dumanlardan dolayı Thorne'un sesi kulak tırmalayıcı bir öksürük gibi patlamıştı tapınağın içinde. Böyle öfkeli olduğu zamalarda nefes alış verişleri odanın öbür tarafından dahi duyulabiliyordu.

Karga Gemisi'nin dümencisi Mr. Skellick tapınağa girdiği anda kaptanın nefes alışverişlerini duymuş ve işlerin ters gittiğini anlamıştı.

"Ne buldun?" diye sordu Thorne hemen.

Skellick'in tek gözü Thorne'un değneğindeydi. Aslında beyaz meşe ağacından oyulmuş olan, bir buçuk metre uzunluğundaki bu değneğin üzerine bir düzine kanca tutturulmuştu ve kancaların deliklerinde hâlâ daha ağacın öz suyu damlıyordu. Bu nedenle–ve tabii başka nedenleri de vardı bunun– Karga'nın mürettebatı Thorne'un silahına kanlı değnek adını veriyorlardı.

"Kaptan, sahilde bir sürü ayak izi var. Oldukça kalabalık bir grup gelmiş," dedi Skellick. Korkusunu göstermemeye çalışıyordu, çünkü Thorne'un en nefret ettiği şey insanların zayıf ve korkak davranmasıydı. "Belli ki kıyıya büyükçe bir gemi yanaşmış. Bir firkateyn ya da bir brik."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Sizin uyarınızı dinleyip buradan gitmiş gibi görünüyorlar," dedi Skellick.

"Bir İngiliz firkateyniyle anakaraya gitmiş olabilirler. Ama benim fikrimi soracak olursanız... ben buna inanmıyorum. St. Celestine Rahipleri buradaki kökenleri ve adaları olmadan bir hiçler. Bu adayı bırakıp hiçbir yere gideceklerini sanmıyorum. Bence burada bir yerlerde, Tanrılarından merhamet dileyerek saklanıyorlar," diye ekledi.

"Nerede?"

"Yeraltında ya da tepelerde bir mağarada filan. Hatta bu tapınağın içinde gizli bir sığınakları bile olabilir."

"Seni bu yüzden yanımda tutuyorum, Skellick," dedi Thorne tüyler ürpertici bir gülümsemeyle. "Aklın aynı benimki gibi çalışıyor. Burada oldukları kesin ama katedralin içinde değiller." Bir dakika durup düşündü ve tapınağı inceledi. Duvar kilimlerini ve mihrabı gözden geçirdi. Sonra yere çevirdi başını. "Buraya gel," dedi Skellick'e. Skellick Kaptan'ın peşinden kocaman, boyalı bir cama kadar ilerledi. Camın üzerinde İsa'nın on iki havarisinden biri olan Paul'ün, Şam yolunda İsa'yla ilk kez karşılaştığı an resmedilmişti. Bartholomew Thorne tahta değneğini

kaldırdı ve cama indirdi. Cam tuzla buz olmuştu. Thorne yerdeki camların üzerine basarak camdan dışarı çıktı ve tepeleri işaret etti. "Orada olmalılar."

Yeraltı mezarlarında durmadan sağa sola dönerek ilerliyorlardı. Çan kulesinin altındaki merdivenlere geldiklerinde Rahip Valentia, Rahip Gregory'ye yetişti. Daracık merdivenler girişteki duvarda asılı uzun duvar kiliminin arkasına gizlenmiş bir kapıya çıkıyordu.

"Onları tapınağın derinliklerine götür," diye fısıldadı Rahip Valentia. "Ben çan kulesinde bekleyip güvende olduğumuzda size haber vereceğim." Rahip Gregory Valentia'nın sözünü dinleyerek keşişleri labirentin derinliklerine doğru yönlendirdi.

Rahip Valentia merdivenleri tırmandı ve devasa kapının önünde durup duvardaki kolu çekti. Kapıyı biraz ittirince ufak bir çıtırtıyla kapı kımıldadı ve sonra ardına kadar açıldı. Sessizce kapıyı tekrar kapadı. Böylece kimse kapıyı fark etmeyecekti. Sonra odadan çıkıp kuleye çıkan merdivenlere yöneldi. Kulenin kapısını açıp içeri girmişti. "İyi akşamlar Peder." İnsanın kulaklarını tırmalayan bir sesti bu. "Günah çıkarmaya hazır mısın?"

11
ILHA DE ESPADAS

Teşekkürler," diye fısıldadı adam. Anne korkuyla yerinden sıçramıştı. Yaralı adama doğru döndü hemen. Adamın gözleri ilk defa kendinde bakıyordu ve bu kez tekrara bayılacakmış gibi görünmüyordu. "Teşekkürler," dedi tekrar. "Sürekli yanımdaydın."

Anne kıpkırmızı olmuştu. Arkasını döndü utanarak ve yüzünün kırmızılığının geçmesini bekledi. "Uyandığını fark etmedim..." Bir eliyle boynundaki kolyenin ucunda sarkan mercan heykelcikle oynuyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Üzerimden boğa geçmiş gibi. Başım zonkluyor ve kırık midye kabuklarının üzerinde yatıyorum sanki."

"Yaraların kabuk bağlamış. Nubby kötü göründüklerini söyledi. Üzerine merhem sürdük şimdi.

Yaraların çok derindi." Anne bir an için durakladı. Ona neler olduğunu sormak istiyordu ama bunun için doğru bir zaman olup olmadığına karar veremiyordu. Biraz düşündü ve sonunda sormaya karar verdi. "Sana ne oldu böyle?"

Çocuk başını çevirdi. Cevap vermemişti.

"Özür dilerim," dedi Anne. "Sormamalıydı–"

"Bilmiyorum," diyerek sözünü kesti çocuk. Dişlerinin arasından konuşuyordu sanki.

"Nasıl yani?"

Çocuğun gözünden bir damla yaş süzülmüştü. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Anne bir şey söyleyememişti. Chevillard'ın odaya girdiği anı hatırladı. Emin olamıyordu ama Chevillard sanki çocuğu tanıyor gibiydi. "Sen... sen bir korsan mısın?"

"Korsan mı?" diyerek kaşlarını çattı çocuk. "Neden korsan olacakmışım ki?"

Anne ayağa fırlamıştı. "Korsan olmanın nesi var peki? Şu anda bir korsan gemisinde misafirsin. Ve hayatını bu gemideki *korsanlara* borçlusun!" diye atıldı.

"Sen bir korsan mısın?" diye sordu çocuk şaşkınlıkla.

"Evet," diye cevap verdi Anne biraz tereddüt ederek. "Şey, aslında, hayır daha değil. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Bu gemideki erkeklerin yaptığı her şeyi yapabiliyorum. Hatta bazılarından daha iyi sayılırım."

"Özür dilerim," dedi çocuk. "Seni gücendirmek istememiştim. Sadece... biliyorsun tüm korsanlar

senin gibi değil."

Anne biraz yumuşamıştı. "Evet, bu konuda haklı olabilirsin. Benim adım Anne. Anne Ross," diye ekledi. Çocuğun cevap vermesini bekliyordu. Ama hiçbir şey söylememişti. Çocuğun gözleri öfkeyle kıpkırmızı oldu.

"Hatırlamıyorum. Çok denedim ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanki aklımın içi bomboş. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Zamanla hatırlayacağından eminim," diyerek cesaret verici bir biçimde gülümsedi Anne. "Eminim hatırlayacaksın."

Çocuk gözlerini kapadı. Anne ona yardım edebilmeyi istiyordu. O sırada üst kattan çan sesleri duyuldu. "Nubby birazdan gelip durumuna bakacaktır," dedi. "Benim gitmem gerekiyor; vardiyam başlıyor da." Çocuk cevap vermedi. Öyle sakin ve kıpırdamadan yatıyordu ki çocuğun uyuduğunu sandı. Bir an için tereddüt etti ve gözlerinin tamamen kapalı olduğundan emin olmaya çalıştı. Sonra avucundaki heybeyi yavaşça masaya, elinin yanına bırakıp odayı terk etti. Ama o hacın, saç örgüsünün ve mücevherin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Özellikle de mücevherin.

Çocuk aslında uyumuyordu ama düşünceler kafasının içinde öyle hızlı hareket ediyordu ki Anne'nin son hareketini fark etmemişti. Yanında top güllesi patlasa onu bile fark etmezdi herhalde. Çünkü sonunda bir şeyleri anlamaya başlamıştı. Sahilde gördüğü ayak izleri. O gün onları fark ettiğinde adada başka birilerinin olduğunu düşünmüştü. Ama ha-

yır, görüntüyü kafasında tekrar canlandırdığında ayak izlerinin kendisine doğru geldiğini hatırladı. Eğer o uyurken yanına biri gelmiş olsaydı palmiyelere doğru geri dönen başka ayak izlerinin de olması gerekiyordu. O *ayak izleri bana ait olmalı*, diye düşündü. *Palmiyelerin arasından çıkıp o kum tepesinden aşağı inmiş olmalıyım*. Öyleyse o adada kim olduğuna dair bir şeyler bulma şansı olabilirdi.

"Ona Portekizce *Ilha de Espadas* derler," dedi Padre Dominguez. Padre, Ross, Stede ve Jules kaptanın masasında oturmuş konuşuyorlardı. Anne tüm itirazlarına karşın, nöbet tutmakla görevli olduğu için toplantıya davet edilmemişti. Yine de, Ross, Anne'ye, vardiyası bittikten sonra dümene geçebileceğini söylediği zaman yerinde duramayan cıva gibi kızını bir an olsun sakinleştirmeyi başarmıştı.

"Kılıçlar Adası, ha?" diye atıldı Ross. "Pek de çekici gelmiyor kulağa."

"Evet, hiç çekici değil," diye cevap verdi rahip. "Bu ada görüp görebileceğiniz en yabani adadır. Volkan patlamalarıyla oluşmuştur ve gökyüzü alevlerle karışık bir toz bulutuyla kaplıdır. Anakaradakiler bu adanın yalnızca bir efsane olduğuna inanırlar. Sizin Uçan Hollandalı efsanesine benzer. O tehlikeli sahile adımını atabilen birkaç insan vardır ancak bu dünyada onlar da Din Kardeşleri'dir."

"Din Kardeşleri mi?" diye atıldı Jules.

"Evet, benim de dâhil olduğum tarikatın üyeleri yani."

"St. Celestine?" diye sordu Ross.

Padre Domingues hayır anlamında başını salladı. "Rahip Valentia bir süre adalarında gizlenmem için izin verdi. Hazineden haberi var ama aslında benim tarikatıma üye değil." Rahip bir süre durup daha fazla bilgi verip veremeyeceğini düşündü. Bu adamlar iyi korsanlardı ve yalnızca değerli mücevherlere düşkündüler. Ama güvenilir insanlar mıydılar acaba? Yine de Tanrı bu insanları çıkardığına göre karşısına bir bildiği vardı demek ki.

"Din Kardeşleri kiliseye bağlı küçük ama çok güçlü bir mezheptir. Tarihi çok eskilere dayanır ve her zaman gizli tutulmuştur. Bu mezhep, İmparator Konstantin zamanında, I. Sylvester'ın papalık döneminde, bundan tam on dört bin yıl önce kurulmuştur. O zamanlar, Konstantin de bir Hıristiyan olduğu için seferleri sırasında kutsal eserleri toplamaya başlamıştı ve bu paha biçilemez parçalar Konstantin'in akıl sır ermeyecek büyüklükteki hazinesine eklenmeye başlamıştı. Din adamları ve inançlı kimseler inancımızın simgesi olan bu eserleri görmek için dünyanın dört bir yanından Konstantin'in hazinesini görmeye geliyorlardı. Ama tahmin edeceğiniz gibi hazinenin peşinde koşanların hepsi çok inançlı kimseler değildi."

"Konstantin'in hazinesinin paha biçilemez parçaları birer ikişer kaybolmaya başlayınca eserlerin satıldığına dair dedikodular çıktı. Din Kardeşleri mezhebi de o zaman kuruldu işte. Kilise her zaman

yeterince tedbirli davranmıyordu; bu nedenle Konstantin'in Hazinesine biz sahip çıktık."

Ross'un aklı karışmıştı. Tarih derslerinde iyi olduğu söylenemezdi zaten. "Ama yanılmıyorsam hazineyi Spartalıların çaldığını söylemiştiniz."

"Yazık, öyleydi, ama bu öyküyü sizinle paylaşamayacağım maalesef. Diyelim ki hazineyi bir şekilde geri talep ettik. Daha sonra onu... daha güvenli bir yere transfer ettik."

"Bir dakika," diyerek sözünü kesti Ross. Eliyle başını ovalıyordu. "Yani Konstantin'in Hazinesini Din Kardeşlerinin çaldığını mı söylüyorsunuz?"

"Papa I. Bonafice dönemi başladığı andan itibaren Din Kardeşleri dini eserlerin çoğunu çeşitli yerlerden toplayıp güvenli yerlere taşımışlardır."

Ross kulaklarına inanamıyordu. Bu dinle ilgili düşündüğü her şeyi doğru çıkarmıştı. "İyi de dininiz çalmanın yasak olduğunu söylemiyor mu Peder. 'Hırsızlık yapmayacaksın!'"

"Kutsal Kitapları okuduğunuzu bilmiyordum, Declan Ross," dedi Padre Dominguez. Kaptan Ross'a dönmüş, soğuk bir bakış fırlatmıştı. Kaptan Ross'un yüzündeki gülümseme bir anda siliniverdi. Kamaranın balkonundan dışarı, beyaz bulutlara doğru çevirdi gözlerini.

"Yo, hayır."

"Öyleyse onarla dayanarak yargılayamazsınız beni." Rahip devam etti. "Din Kardeşleri bizzat Tanrı'nın emriyle Tanrı'nın kutsal emanetlerini korumak üzere kurulmuştur. Din Kardeşleri temiz bir kalp ve temiz bir vicdanla çalışırlar."

"Öyle diyorsanız öyledir, Padre," diyerek arkasına yaslandı Ross. Bu rahatsız edici tartışmadan kurtulduğu için rahatlamıştı. Elini uzatıp masanın üzerinde duran bir kâse çereze daldırdı ve bir avuç fıstığı bir kerede ağzına attı. "Biz bu işte varız. Şimdi, nerede bu Kılıçlar Adası?"

"Kuzey Atlantik'te, Asor Adaları'nın hemen hemen bin mil batısında." Ross bunu duyunca neredeyse ağzındaki fıstıkları dışarı püskürtecekti.

Dünya üzerindeki tüm yerlerin, tüm limanların yerini avucunun içi gibi bilen Stede'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Asor Adaları'nın batısında hiçbir kara parçası yoktur!"

"Sizin haritalarınızda olmayabilir," dedi rahip. Arkasını dönüp tekrar haritayı gösterdi. "Ama benim haritamda var gördüğünüz gibi. Dahası... ben daha önce orada bulundum."

Stede rahibin sırtına eğilip haritaya baktı. "Bu amansız bir yolculuk olacak dostum," dedi Ross'a dönerek. "Üç yüz millik bir yoldan bahsediyor."

William Wallace'ın kaptanı omuz silkmişti. "İspanyollar bu yolu o ağır kalyonlarıyla bile yapabiliyorlar."

"Evet; ve o kalyonlar genelde biz ve bizim gibiler tarafından saldırıya uğruyor," diye cevap verdi Stede. "Herhalde Bartholomew Thorne'un bütün filosunun şu anda peşimizde olduğunu unuttun."

Rahip bir anda gerildi. Derhal pelerinini omuzlarına çekti ve Ross'a döndü. "En acımasız işkenceler altında dahi Sain Celestine Rahipleri benim sizinle olduğumu itiraf etmeyeceklerdir. Thorne'un bizi ta-

kip etmek için bir sebebi yok."

"Pekâlâ," diyerek, bir eli bakır rengi sakalında, açıklamaya başladı Ross. "Bu tam olarak doğru değil. Yani, demek istediğim... Biz aslında sizi almadan hemen önce Thorne'un ikinci kaptanını öldürdük."

"Ne?" diye atıldı rahip tek kaşını kaldırarak.

"Onu iyi hakladık," diye atıldı Jules. "Stede yaşlı Chevillard'ın sırtına indirdi kılıçlarını ve Nubby de hayatımda gördüğüm en büyük mutfak bıçağını adamın karnına sapladı. Gemisini bombalamak için herifin kendi güllerini kullandık. Denizin dibini boyladı şimdi."

"Thierry Chevillard'ı mı öldürdünüz?" Rahibin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ross başını salladı. "Ve gemisini batırdınız?" Ross tekrar başını salladı. Kasap'ın cehenneme kadar yolu var–acımasız kana susamış bir caniydi o. Peki sağ kalanlar; geride adam bıraktınız mı? Thorne'a bunu yetiştirecek birileri var mı?"

Ross gözlerini yere eğmişti. "Elbette bıraktınız," dedi rahip. "Çünkü diğerleri gibi değilsiniz. Ama Bartholomew Thorne'un bunu yanınıza bırakacağını sanmıyorum. Üstelik Kılıçlar Adası'na giden yol başımızda bu bela olmadan da yeterince tehlikeli olacaktır."

"Fırtınaları mı kastediyorsunuz?" diye sordu Ross. "Padre ben İskoçyalıyım. Kuzey Atlantik benim arka bahçem sayılır. Ayrıca Celestine Rahipleri Wallace'ı iyice tamir ettiler. Fırtınaları atlatabileceğimizden eminim."

"Fırtınalardan fazlası var maalesef," dedi rahip. "Açık denizlerde fırtınaya yakalanma riski her zaman vardır. Ama rüzgârın esmemesi ve denizin durgun olması fırtınaya yakalanmaktan daha kötü olsa gerek. Çok uzun bir yolculuk olacak bu. Saint Celestine Rahipleri'nden aldığımız stoklar yeterli olmayacaktır."

"Hiç problem değil," dedi Ross. "Aklımda bir yer var."

Rahip başını salladı. "Buraya kadar tamam. Ama son yüz mile girdiğimiz zaman... işte o zaman asıl tehlike başlıyor. Birincisi buradaki tuhaf deniz akıntıları—çok güçlü iki akıntı burada çarpışıyor ve adanın etrafında yanıltıcı bir uzaklık duygusu uyandırıyor. Sudaki çalkantılar gemiyi kolaylıkla rotadan çıkartabilir ama uyanık olmayan bir denizci rotadan çıktığını anladığında artık çok geç olur. Bu nedenle burayı gece geçmeliyiz, çünkü kullanabileceğimiz tek pusula yıldızlar olacaktır. Bu sınırı geçmeden asıl yola ulaşmamız mümkün değil. Gerçek yolu bulamazsak sonsuza dek kaybolduk demektir. Çünkü akıntı bizi sürekli başladığımız noktaya geri getirecektir."

"Bana soracak olursanız bu kulağa vudu büyüsü gibi geliyor," dedi Stede. "Bakın, o yönde yüzlerce kez yolculuk ettim ve bir tek adaya rastlamadım."

"Vudu büyüsü değil elbette," dedi rahip. "Ama doğaüstü bir durum olduğu doğru. Bildiğim kadarıyla tüm dünya üzerinde böyle bir akıntının var olduğu başka bir yer daha yoktur. Bu da Yüce Tanrı'nın adayı gizli tutmak için yarattığı bir mucize."

Stede sırıtmaya başladı ve kollarını kavuşturup sessizce oturdu.

"İstersen dalga geçebilirsin," dedi rahip. "Ama bu macera boyunca hepimizin ilahi güçlerin yardımına ihtiyacı olacak.

Stede kollarını açtı. Gözlerini yere eğdi ve düşüncelere daldı. Jules şaşkına dönmüştü. Daha önce kaptanı ve dümenciyi hiç böyle azarlandığını görmemişti.

"Akıntıların çakıştığı yerde, yıldızları okumayı başarıp yola çıkabildiğimizi varsayalım. Yine de tedbiri elden bırakmamamız gerekiyor. Sonraki yedi mil boyunca hayatınız boyunca görmediğiniz kadar büyük dalgaları ve akıntıları geçmemiz gerekecek. En kötüsü dalgaların altında ilerleyen akıntılar her çarpıştığında büyük girdaplar oluşuyor. Bir dakika önce büyük bir dalganın üzerinden aşıyorken bir dakika sonra kendinizi iki yüz metre genişliğinde dev bir girdaba kaptırmış bulabilirsiniz. Böyle bir durumda geminin karanlık sulara gömülmesi bir iki saniye sürer ancak. Aşağıda ilerleyen akıntılar gemiyi anında binlerce metre dibe sürükleyecektir."

Stede şaşkınlık içinde ıslık çaldı. Jules ve Ross rahibin sözlerini dinlerken nefeslerini tutmuşlardı ve ancak sustuğu zaman bunu fark edip tekrar nefes aldılar. Huzursuzca birbirlerine bakıyorlardı. Padre Dominguez sözlerine devam etti. "Sonraki yetmiş beş mil boyunca kendimizi biraz toparlayabiliriz," dedi Stede'e göz kırparak. Stede allak bullak olmuştu. "Ondan sonra adanın lavdan kalbinin atışlarını yavaş yavaş duymaya başlayacağız. İlk olarak vol-

kanik bir sis ve toz bulutundan geçmemiz gerekiyor. Eğer güneş doğmuşsa buradan sonra Ilha de Espadas kıyılarını görebiliriz. Ada tam bir yarım ay şeklindedir. Adanın düz tarafı sarp kayalıklarla kaplıdır ve burada yol almak mümkün değildir. Karaya ulaşmanın tek yolu körfezden geçmektir.

"Durun tahmin edeyim," dedi Ross. "Yolu tıkayan bir şeyler var."

"Evet," dedi rahip. "Adaya Kılıçlar Adası denmesinin bir sebebi var. Körfezin ağzını bir baştan bir başa kaplayan, son derece sarp kayalıklar vardır. Din Kardeşleri onlara 'kırık' adını verirler. Burada yüzlerce, hatta binlerce mercan kayalığı yükselir. Dışarıdan bakıldığında adeta çarpışan kılıçları andırırlar. Bu kayalıklardan birine çarpacak olan gemi anında denizin dibini boylayacaktır. Dahası bu mercan kayalıkları suyun altında gizlenmiş de olabilirler. Bu kayalıkların arasından geçmenin bir tek yolu var ve onu da bir tek ben biliyorum."

"Herhalde o yolu bize söyleyecek değilsiniz," diye sordu Ross. Cevabını zaten biliyordu.

"Hayır Declan Ross," diye cevap verdi rahip. "Adaya ulaşana dek bu bilgiyi kendime saklayacağım."

Stede sabırsızlanıyordu. "Pekâlâ, öyleyse o bahsettiğiniz limandan karaya ulaşıp altınları alıyoruz artık, öyle değil mi?"

"Maalesef hayır. Öncelikle bu limanda bir süre beklememiz gerekiyor. Dibe dalıp anahtarları çıkarmalıyım çünkü."

"Anahtar mı?" diye atıldı Ross.

"Konstantin'in Hazinesi yarım ay şeklindeki adanın tepesinde, içeri girilmesi mümkün olmayan bir kalede saklanıyor. Anahtar olmadığı sürece içeri girmek mümkün değil. Tabii eğer aranızda yüz metrelik bir duvarı alaşağı edebilecek birileri yoksa. Hisarda yalnızca bir tek pencere vardır. O da okyanusa bakıyor ve buradan içeri girmek de mümkün değil."

"Ve anahtarı almak için suya dalacaksınız yani?" diye sordu Ross. "İyi de bu anahtarı neden yanınızda saklamadınız ki?"

"Bu denli değerli bir anahtar bir insanın elinde bulundurulamaz. En nihayetinde insan insandır. İnsanların sadakatleri değişkendir. İnsanlar yozlaşabilirler. İnsanlar hasta olup ölürler ve bu durumda hazine sonsuza dek kaybolmuş olur. Din Kardeşleri anahtarın adanın yakınlarında kalmasını uygun buldular. Böylelikle hem elimizin altında olacaktı hem de bizden çok uzakta."

"İyi ama deniz suyu anahtarı bir iki yıl içinde pas içinde bırakır; çürütür," diye atıldı Ross. "Umarım anahtarı dayanıklı bir şeyden yapmışsınızdır ve su geçirmez bir şeyin içine koymuşsunuzdur."

"Din Kardeşleri anahtarı denizin zararlarından korunması amacıyla kendi elleriyle demirden dövdüler." Pader Dominguez bir an için duraksadı. Düşünceli bir tavırla alt dudağını ısırdı ve devam etti. "Daha sonra balmumuyla kaplanıp bir taşa mühürlendi. Ve bu taş da binlerce benzerinin arasına yerleştirildi. Anlayacağınız anahtarı ancak o taşı diğerlerinden ayırabilecek biri çıkarabilir. O da ben oluyorum."

"Peki, neden sizi seçtiler?" diye sordu Jules.

Rahip yine duraksadı. Onlara ne kadar güvenebileceğinden emin olamıyordu. Üstelik onların kendisine ne kadar inanacağı da meçhuldü. "Bunu daha sonra açıklarım," dedi sonunda.

"Pekâlâ," dedi Ross. "O halde suya dalıp anahtarı siz çıkaracaksınız. Ama lütfen artık anahtarı da aldıktan sonra başka macera yaşamayacağımızı söyleyin artık."

Ama rahip yine başını sallamıştı. "Anahtarı aldıktan sonra adanın tepelerine doğru beş millik bir yol bekliyor olacak bizi. Onlarca volkanik mağara ve tortul kayalarının arasından çıkacağız. Oradan sonra oldukça sık bir ormandan geçmemiz gerekiyor. Bu bizi Arrojar del Fuego adındaki dinlenmek nedir bilmeyen bir volkanın eteklerine çıkaracak. Sonunda son bir tırmanış daha yapacağız. Çok dik ve tehlikeli bir tırmanış. Hemen hemen bir mil kadar sürecek bu da. Tepemizden aşağı volkanik patlamalarla toz ve duman inerken yerdeki keskin granitler ve kaygan kumulların arasında ilerleyeceğiz. Buradan Boveda de Dios geçidine, yani hazinenin gizlendiği kalenin önüne çıkacağız.

"Eğer söyledikleri doğruysa o altınları nasıl aşağı indireceğiz ki?" diye sordu Stede. "Üzerimizde altınlarla o yokuştan inmemize imkân yok."

"Doğru söylüyor," dedi rahip. "Bu hiç de kolay olmayacak."

"Arka taraftaki pencere kaç metre demiştiniz?" diye sordu Ross.

"Hemen, hemen yetmiş metre kadar."

"Peki ya aşağıdaki suların derinliği?"

Rahip tereddüt etmişti. "Tam bilemiyorum ama herhalde on beş yirmi metre kadar olmalı."

"Bir sürü sepete ihtiyacımız olacak," dedi Ross sırıtarak. "Ve halatlara, uzun halatlara ihtiyacımız var. Dominika'da bir adam tanıyorum. Bunları ondan temin edebiliriz. Ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri de tabii."

"Sanırım kendisinde maymun pisliği bulunmaz, değil mi?" diye sordu rahip.

Odayı bir anda tuhaf bir sessizlik kaplamıştı.

Sonunda Ross konuştu. "Bu biraz tuhaf bir istek sanırım."

Rahip kahkahalara boğuldu. "Evet, biliyorum. İzin verin açıklayayım. Volkanik mağaraların ve tortul kayalarının arasında dünya üzerinde görülmedik türde sürüngenler yaşıyor. Bunlar insan ısısına duyarlı et obur canlılardır. Bir tek insanın vücut ısısı onları çekmeye yetmeyecektir. Ama sayımıza bakılacak olursa başımıza üşüşmeleri çok zaman almaz. Maymun pisliğinin kokusu nedense bu canlıları uzak tutmaya yarıyor."

"Maymun pisliğiyle ne yapacağımızı bilmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Stede.

"Evet," diye cevap verdi rahip arkasını dönüp odadan çıkmaya hazırlanırken. "Ben de bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Bir dakika bekle Padre," diye atıldı Ross. "Bir şey daha var."

Padre Dominguez merakla kaptana doğru çevirdi gözlerini.

"Neden–neden dövmeyi sırtınıza yaptırdınız?"

Padre Dominguez acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunun birkaç tane sebebi var," diyerek açıklamaya başladı. "Birincisi burası insan vücudunun en pürüzsüz ve en geniş alanıdır, bir branda gibi yani. Ayrıca haritayı herkesin görebileceği bir yere yaptırmak belaya davetiye çıkarmak olurdu. Ama bir Din Kardeşi olarak bu dövmeyi yaptırmanın asıl amacı....onun bir sembol olması."

"Neyin sembolü?"

"Aynı İsa'nın hacı taşımak zorunda olduğu gibi, biz de boynumuzda bu sorumluluğu taşımak zorundayız."

Daha sonra, Wallace'ın güvertesinde, geminin dümencisi ve kaptanı kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya devam etmişlerdi. "Bize anlatmadığı bir şeyler var, Declan," dedi Stede. "Ona Chevillard'dan bahsettiğimiz zaman yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdi Ross gözlerini kısarak. "Sanki adamı tanıyor gibiydi."

"Evet dostum. Ben de öyle düşündüm," dedi Stede. "İşin en tuhaf kısmı bize hazinenin hangi kısmını istediğini söylemiyor olması."

"Hangi kısmını istediği umurumda değil açıkçası. Eğer Konstantin'in hazinesi olması gerektiğinin yarısı kadar bile olsa bu hepimizin ömür boyu yete-

cek kadar parası olacağı anlamına geliyor," dedi Ross.

"Declan Ross," diyerek kaptanın omzunu sıvazladı Stede. "İkimiz de tatlı ticaretin o kadar da tatlı olmadığını gördük. Bu acı gerçekle yüzleşmenin kolay olduğunu söyleyemem."

"Doğru söylüyorsun, dostum. Öyle oldu. Eğer birlikte çalıştığımız milletler bizi böyle yarı yolda bırakmasalardı bu mürettebatta çalışan kimse korsanlığa dönmezdi; bunu adım gibi biliyorum! Şimdi kendi kızım, Anne, ne kadar çabalarsam çabalayayım hayatın tek anlamının korsan olmak olduğunu düşünüyor. Bunun olmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi."

"Buna gerek kalacağını zannetmiyorum. Anne zeki bir kız, tıpkı senin gibi. O da bir gün anlayacaktır. Ve bu hazine onu da bizi de denizin cazibesinin ötesine taşıyacak."

"Umarım haklı çıkarsın," dedi Ross. Başını dalgalara doğru çevirmiş, düşüncelere dalmıştı. Anne için çok geç olabileceğini düşünüyordu.

12
DOKUZ CANLI KEDİ

Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu genç çocuk. "Bak bakalım güvertedekilerin yardıma ihtiyacı var mı?" dedi Ross. "Ama dikkat et Nubby yataktan çıktığını görmesin."

"Çok geç," diye cevap verdi çocuk. "Beni gördü bile ve kafama bir kepçe geçirmekle tehdit etti." Gülmeye başladılar. Çocuk denize, açıklara doğru baktı. Havada asılı gri yağmur bulutları vardı ama kara görünmüyordu. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Dominika'nın güney batısına bir gün mesafe uzaklıktayız," diye cevap verdi kaptan.

Çocuk boş gözlerle bakarak başını salladı. O sırada güvertenin öbür ucunda Anne'yi görmüştü. Elinde koca bir kovayla köşeyi dönüp baş kasara-

sında gözden kaybolmuştu. Şimdi kaptanı da çocuğu da rahatsız edici bir sessizlik kaplamıştı.

Ross dümen yekesinde duruyordu ve tek eli dümendeydi. Diğer eliyle bakır rengi sakallarını çekiştiriyordu. "Anne bana anlattı," dedi sonunda. "Hafızanı kaybettiğini yani." Bir süre daha sessiz kaldılar. "Hatırladığın bir şeyler oldu mu?" Çocuk başını eğip yara kabuklarıyla kaplı alnına düşen uzun saçlarına götürdü ellerini ve arkaya attı.

"Kolay bir şey değil bu evlat," dedi Ross. Yüzünde acımadan eser yoktu. "Ama deniz zordur. Ne adamlar gördüm. Hem de sapasağlam adamlar. Bir santim yara alıp hastalanan ve hatta ölenler oldu. Senin derin yüzülmüştü neredeyse ve şimdi sapasağlam karşımdasın. Nubby'nin söylediğine göre bir hafta sonra hiç bir şeyin kalmayacakmış. Hayatta olmanın bir sebebi olmalı, öyle değil mi?"

Ross sakalını çenesinden aşağı doğru çekiştirerek devam etti. "Şimdilik bizimle *William Wallace'ta* kalacaksın. Ben de bu eski guletin kaptanı olarak senin yardım teklifini geri çevirecek değilim. Ama bu süre içinde seni ufaklık ya da evlat diye çağırmak istemiyorum. Eğer sen adını hatırlamıyorsan o zaman ben sana bir isim veririm."

Çocuk canı sıkkın olduğu halde kendini gülmekten alı koyamamıştı. Bu kızıl sakallı korsanın gri gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı; özgüven mi, kibir mi yoksa delilik mi karar veremiyordu.

"Örneğin Nubby'nin asıl adı William Christopher Jenkins ama biz ona Nubs diyoruz. Tabii senin de tahmin edebileceğin gibi bunun bazı sebepleri

var. Sonra Kırmızı Göz Bill Scallon'umuz var. Barutla başını belaya sokmuştu zamanın birinde. Bazı adamlar savaşçılıklarıyla anılırlar. Kılıç Jack Bonnet ya da tüfek MacGready gibi. Seninle ne yapacağız bakalım. Sen ölümüne kırbaçlanmışsın, bu kadarı anlaşılıyor. Ve yaralarına bakacak olursak dokuz başlı kedi pençesiyle kırbaçlanmışsın. Hayatta böyle bir işkenceden kurutulabilecek bir adam tanımıyorum. Sen de dokuz canlı falan olmalısın. Öyleyse şimdilik, yani sen gerçek ismini hatırlayana kadar, ben ve adamların sana Cat diyelim.

"Cat!" Genç adam kelimeyi birkaç kere tekrarladı.

"Oldu işte, gayet iyi oldu," dedi kaptan. "Şimdi; bize yardım etmek istediğini söyledin. Bu iyiye işaret. Gemideki herkes ekmeğini kazanmalıdır. Söyle bakalım, daha önce bir gemide çalıştın mı hiç?" Cat iç geçirmişti.

Ross başını kaldırıp açık denize baktı ve sonra gözlerini güverteye çevirdi. "İşte!" dedi Ross. İskele tarafına işaret ediyordu. "Şu sağanak çizgisini görüyor musun? Rüzgâr batıdan esecek demek oluyor bu–şu anda aldığımızdan daha kuvvetli bir rüzgâr yani. Bu nedenle başka bir yelkene ihtiyacımız olacak." Ross, Cat'e onu takip etmesini işaret etti. Göndere yaklaşıp rüzgârda hafifçe dalgalanan beyaz bir yelkenin önünde durdular. Bunun üzerinde, geniş bir serene bağlı başka bir yelken daha vardı. "Buna gabya yelkeni derler," dedi Ross. Güverteden serene kadar uzanan bir yığın halat ve sicime işaret etti sonra. "Şimdi şuraya tırmanıp halatları çözeceğim ve

yelkeni aşağı bırakacağım... sana söylediğim zaman şu halatı çek ve gör bak ne olacak."

Baş kasarasının tepesinde yerleri paspaslayan Anne bir yandan da babasını izliyordu. Kurtardıkları çocuğa gösterdiği ilgi karşısında şaşırıp kalmıştı. *Dominika'ya doğru yola çıktıklarından beri anne tavuklar gibi üzerine titriyordu çocuğun.* Yeri temizlerken paspası öyle hararetle bastırıyordu ki güvertenin cilası kalkacaktı neredeyse.

Babasına çocuğun hafızasını kaybettiğini söylediğinde illa ona bir isim bulalım diye tutturmuştu. *Cat.* Anne'nin kaşları çatılmıştı ve giderek daha sert paspaslamaya başladı. Sağa sola siyah pislikler uçuşmaya başladı. Babasına baktı. Adam sicimlere bakıp gülümsüyordu. Sonra başını arkaya çevirip bir şeyler gösterdi ve tekrar gülmeye başladı. "Şuna da bakın," diye mırıldandı kendi kendine. "Daha güverteye ilk defa çıktı ve..." Sözleri homurtuyla karışık anlaşılmaz bir hal aldı. Elindeki paspası yere fırlatıp durdu ve kaşlarını çatıp dik dik babasına baktı.

Declan Ross kızının bakışlarını fark etmişti. *Şimdi neye kızdı acaba*, diye düşünüyordu. Sonra omuz silkti ve halatı uzatmak için Cat'e döndü. Ama Cat

gitmişti. Ross güverteye bakındı ama ortalarda yoktu. En yakındaki ambar kapağı sıkı sıkı kapalıydı. Herhangi bir su sesi de duymamıştı. Denize düşmüş olamazdı. *Lanet ols–*

O sırada yukarıdan bir ses geldi. "Burada, yukarıdayım!"

Ross başını kaldırdı. Cat tepede, serenin üzerinde geminin sahibi gibi asılmış duruyordu. Ross tekrar sicime baktı sonra tekrar Cat'e çevirdi başını. Çocuk bir saniyede halatlara tırmanmış ayrıca bir çırpıda düğümleri çözüp yelkenleri gevşetmişti bile. "Ama nasıl?" diye sordu Ross.

Cat tek kaşını kaldırmış gülümsüyordu. Gözlerini kısıp denize uzaklara baktı. Kaptan olan biteni korkuyla izliyordu. Cat, Ross'un elinde tuttuğu halatın diğer ucunu kavrayıp serenden aşağı atladı. Cat aşağı indiği sırada randa yelkeninin üst sereni yukarı kalkıyordu. Sonunda Cat yavaşça güverteye, Ross'un yanı başına iniverdi ve Ross da halatı düğümledi. Bir saniye geçmeden batıdan esen rüzgârla William Wallace'ın yelkenleri kabarmıştı. Gemi yükselip hızlandı ve tayfalardan neşe dolu sesler yükseldi.

Anne, babasının nasıl da kahkahalarla gülüp Cat'in omzunu sıvazladığını izliyordu. Jules, Kırmızı Göz, Midge ve diğerleri de Cat'in etrafına toplanmış cümbüşe katılmışlardı şimdi.

Anne arkasını dönüp yerleri paspaslamaya de-

vam etti.

Gece geç olmuştu artık. "Kesinlikle bir denizci olmalı," dedi Ross dümencisine dönüp. "Bir korsan olmalı ya da bir tüccar gemisinde denizci."

Stede başını sallayarak onayladı. "Belki de İngiliz Donanmasındandır?"

"Onu da düşündüm," diye cevap verdi Ross. "Bu, halatlar ve yelkenler konusundaki bilgisini açıklayabilir ama hiç İngiliz aksanı yok yani en azından anakaraya özgü bir aksanı yok. Daha çok göçmen aksanı var sanki hatta bir parça adalılar gibi konuşuyor.

"Bir de şu var ki bu donanmadan olduğu ihtimalini tamamen ortadan kaldırıyor. İşini iyi yapan her denizcinin sahip olabileceği o içgüdüden daha fazlası var çocukta. Korsanlara özgü bir risk alma güdüsü. Yalnızca yelkenleri yukarı çekmedi, ayrıca bunu serenden atlayarak yaptı; üstelik günlerce hasta yattıktan sonra!"

"Evet, biraz düşüncesizce bir davranış," dedi Stede. "Ama hesaplanmış bir düşüncesizlik olabilir bu. Demek istediğim eğer ne yaptığını biliyorsa o zaman bunlar risk olmaktan çıkar, öyle değil mi? Ben de gördüm onu. Bugün şöyle bir denemek için dümeni verdim ona. Eli taş gibi sağlam duruyordu dümenin üzerinde. Daha ne yaptığını anlayamadan bir de baktım ki gemiyi benim bile fark edemediğim bir

akıntıya ve rüz-gâra bindirdi."

Ross arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Yanan fener ışıklarının arkasında kalmıştı yüzü. "Bundan eminim. Cat bir korsan."

13
SEVİMSİZ BİR ANLAŞMA

William Wallace, Dominika Adasının aşağı batı kıyılarında, Roseau Irmağı'nın akıntısıyla ağır ağır ilerliyordu. Sabah güneşi şimdiden havayı ısıtıyordu. Nemli ve ağır havada ufak sinekler ve güveler cirit atıyordu. Nehrin iki tarafı yeşil bitki örtüleriyle kaplıydı. Ağaçların tepelerinden belki bin yıllık, yaşlı dağların, siyah, gamsız tepeleri görünüyordu.

Kırmızı Göz'ün çıplak göğsü ter içinde kalmıştı. Rakibinin hamlesinden bir kez daha kaçtı. Güvertede toplanmış dövüşü izleyen izleyicilerden şaşkınlık ve hayranlık dolu sesler yükseldi. "Bravo, evlat!" diye atıldı Kırmızı Göz. "Bu son hamleyle kafamı uçurup nehre fırlatabilirdin!"

Cat sırıtmaya başlamıştı ama dövüşü bırakmadı.

Kırmızı Gözü ana direğe doğru sıkıştırıp kısa vuruşlarla iyice köşeye kıstırdı. Ama Kırmızı Göz çok iyiydi. Gemidekilerin en iyisi sayılırdı. Cat'in hamlelerinin hepsini karşılamıştı. Tüm vuruşları önceden görmüştü ve gerçek bir dövüşte Cat'i şimdiden alaşağı etmişti bile. Yine de çocuk hiç fena sayılmazdı. Gemidekilerin pek çoğundan iyi sayılırdı. Hele de yaşına bakılacak olursa... kaç yaşındaydı ki? On beş... en fazla on altı.

"Geri çekiliyorsun!" diye haykırdı Cat. Kırmızı Göz sırıtmaya başlamıştı. Kalın bir kalasın ucuna basıp kıvrak bir hareketle direğin etrafında döndü. Çocuğu hangi hamleye nasıl yöneltebileceğini çözmüştü. Eli belinde, Cat'in kılıcına indirdiği güçlü bir hamleyle Cat'i güvertede diz çöktürmüştü. Ama Cat'in de kendine özgü bir numarası vardı. Kılıcının düz tarafıyla güverteye bir şaplak atıp Kırmızı Göz'ün dikkatini dağıtmıştı. Sadece bir saniyeliğine–ama bu kadarı ona yetmişti. Cat, aslan gibi bir anda atılmış ve sol vuruşla öyle sert bir vuruş indirmişti ki Kırmızı Göz neredeyse kılıcı elinden atacaktı. Kırmızı Göz öfkeyle kükremişti. *Çok uzadı bu iş*! Cat'in tahmin ettiğinden çok daha hızlı bir hareketle davrandı. Kılıcım o hızda görünmez olmuştu adeta. Cat geri hamle yapacak fırsat bulamadan kılıcına bir sağdan bir soldan vurulduğunu fark etti. Cat'in gördüğü son şey kılıcının güvertenin öteki tarafına fırladığıydı ve Kırmızı Göz'ün kılıcı burnunun dibinde, tam göğsünün üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

"DURUN!!! Kesin şu saçmalığı!" diye bir ses duyuldu arkalarından. Kalabalık ikiye ayrıldı ve elinde

tahta kaşığını sallayarak bağıran Nubby'ye yol açtılar. Kırmızı Göz kılıcını yere indirdi ve hiçbir şeyden haberi olmayan yaşlı aşçının göreceği şekilde Cat'e elini uzattı.

El sıkıştıkları sırada, "İyi dövüştü," diyerek Cat'i kutladı. "Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

Cat zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Nefes nefese kalmıştı. Kafasında binlerce düşünce dolaşıyordu. "Bilmiyorum.. ben.. sadece.. denemek istedim."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye atıldı Nubby. Arkasına geçip öfkeyle tişörtünü havaya kaldırdı. Zavallı Cat ne yapacağını şaşırmıştı. "Bu yaraları tekrar açıp acı içinde ölmek istiyorsun herhalde!"

"Lütfen... yapma!" diyerek geriledi Cat. Yaralarını kimsenin görmemiş olmasını diliyordu. Özellikle de Kırmızı Gözün. "Özür dilerim. Sadece biraz egzersiz yapmak istemiştim."

"Egzersiz mi? EGZERSİZ Mİ!?" diye atıldı Nubby. Suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Birbirinizin boğazını kesmeden de yapabilirsiniz egzersizi!"

Kırmızı Göz gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bunun Nubby'i iyice çileden çıkaracağının farkındaydı. Nubby'nin tahta kaşığının tadına bakmıştı daha önce ve acısını tekrar çekmeye hiç niyeti yoktu.

"Pekâlâ," diyerek devam etti Nubby. "Eğer hâlâ egzersiz istiyorsan sana verecek çok işim var! Saat beşi vurduğunda aşağı gel. Soyulacak onlarca patates var."

Bu sözlerin ardından güvertenin arkasında gözden kayboldu Nubby. Cat başını iki yana sallayarak kılıcına uzandı. Ayağa kalktığı anda başı dönmüş, gözleri kararmıştı. *Çok yorgunum*, diye düşündü. *Belki de Nubby haklıydı.* Cat iç geçirmişti; kılıcını Kırmızı Göz'e geri uzattı. "Kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Kırmızı Göz elini havaya kaldırdı. "Sende kalsın," dedi. "Eline yakışıyor."

"Hayır, bunu kabul edemem. Ben–"

Kırmızı Göz, Cat'in itirazlarına aldırmadan arkasını dönmüştü, "Hem aşağıda bir düzine kılıcım var. Kıyıya varınca birkaç tane daha alacağım. Ha ha!"

Bir düzine kılıç mı? diye düşündü Cat. Başını yeni kılıcına eğip düşüncelere daldı.

Wallace nehirde tam bir dönemeci geçmişti ki bir anda o sesler yükseldi. Patatesleri soyup öğlen yemeğini yedikten sonra Cat güverteye geri dönmüştü. Viraj kocaman, sarp bir kayalığın gölgesinde kalıyordu. Kayanın üzerindeki kırık ve çatlaklar gri suratlı bir kuru kafayı andırıyordu. Mor ve kırmızı güneş ışıkları göz bebeklerini dolduruyordu sanki. Gözlerinin altı sarı boylarla çevrelenmişti ve çizgiler aslanağzı gibi açılan mağaranın kenarlarına kadar iniyordu. Cat'in tüyleri diken diken olmuştu. O anda kafasında o sesleri duymaya başladı.

Bana doğru bakıyor, dedi seslerden biri. Ses genç birine aitti ve endişeli bir ses tonuydu.

Korkulacak bir şey yok, dedi kadın sesi. Yumuşak ve sevgi doluydu. *Neredeyse geldik.*

Cat öksürüklere boğuldu. Güvertede dizlerinin üzerine yığılmıştı. Kulakları çınlıyordu ve görüşü bulanmıştı. Ayağa kalktı, geminin kenarına kadar gitti ve aşağı kustu.

Anne olup bitenleri gönderdeki çanaklıktan izliyordu. Cat'e hayranlıkla karışık bir öfkeyle bakıyordu. Ama bu halini görünce bu düşüncelerden eser kalmamıştı. Endişe içinde halatlara sarıldı ve derhal gü-verteye atladı. Aceleyle Cat'in yanına koşup şefkatle elini omzuna koydu.

"Cat, neyin var?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Bazı sesler duydum," diye cevap verdi Cat. Bir yandan da diğer tarafa dönüp tükürmüştü. Anne'ye bunları neden anlattığını bilmiyordu. Ama bir şekilde, burada tanıdığı tayfaların arasında en çok Anne'ye yakın hissetmişti kendini. "Kafamın içinde... bazı sesler duydum."

"Sesler mi?" Anne küpeşteye eğilip Cat'in yüzüne baktı. "Cat, bir şeyler mi hatırladın?"

"Ben... bilmiyorum." Yine öksürüklere boğulmuştu. "Seslerin kime ait olduğunu bilmiyorum. Ama..." Sesi kısıldı bir an. Başını kaldırıp kayalık-

lara baktı. "Sanırım daha önce burada bulunmuştum."

"Kesinlikle olmaz," dedi Declan Ross. Aceleyle kamarasından yukarı çıkıyordu. Cat de tam arkasından onu izliyordu. "Bu haldeyken buna asla izin veremem."

"Ama, Kaptan," diyerek itiraz etti Cat. "Direklere nasıl tırmandığımı gördünüz. Birkaç çuval tahıl taşıyabilirim ben de."

Kaptan arkasına dönüp bakmadan yoluna devam etti. "İyileştiğin zaman domuz gibi kuvvetli olacaksın. Ama dün Kırmızı Gözle olanları duydum. Nubby neredeyse bayılacak gibi göründüğünü söyledi. Ayrıca tahıl almaya gitmiyoruz. Tonlarca halat, barut ve top güllesi alacağız. Bunları taşıyacak kadar güçlü değilsin henüz."

"Ama efendim," diyerek atıldı Cat ve kaptanı kolundan yakaladı. Bu büyük bir hataydı.

"Sakın!" diye haykırarak arkasını döndü Ross ve bir hamlede Cat'in elini kolundan silkeledi. "Bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme! Ben bu geminin kaptanıyım!" Cat'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce keşke bu kadar sert çıkışmasaydım diye düşünmüştü. Yumuşamıştı. "Neden Dominika sahiline çıkmayı bu kadar istiyorsun ki?"

Cat öfkeli gözlerle başını kaldırdı. "Kayalıkların

üzerindeki yüz bir yerlerden tanıdık geliyor."

Ross başını kaldırıp çatık kaşlı kaya parçasına baktı. "Bu mu?" diyerek sordu. "Bu çok eski bir uyarı işaretidir ve tılsımlı olduğu söylenir. Karaip Yerlileri yıllar önce İngilizleri–ve Fransızları–buradan uzak tutmak için ve karanın iç kısımlarına girmelerini engellemek amacıyla boyamışlardı. Karaipliler gerçekten korkunç tiplerdir. Bugün bile ormanın kuzey kesimlerinde dolaşmak pek akıllı işi değil. Burayı daha önce görmüş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Emin değilim," diye cevap verdi Cat. "Ama karaya inersem belki bir şeyler hatırlayabilirim diye düşündüm."

Ross kalbinde tuhaf bir sancı hissetmişti. Cat şu anda hiçbir şey hatırlayamıyordu. Tek bir şey bile. Şimdi ona gerçekte kim olduğunu hatırlatacak bir şeyler olmuştu. Ama Ross yine de hayır demesi gerektiğini biliyordu. Bir şey vardı ki içten içe canını sıkıyordu: Acaba Cat'e hayır demesinin sebebi yalnızca onun sağlığını düşünüyor olması mıydı? Yoksa...

"Üzgünüm Cat," dedi sonunda. "Bu iş için çok vaktimiz yok ve sen henüz yeterince iyileşmedin. Kendini incitebilirsin ve bu bize zaman kaybettirir. Maalesef bu riski alamam. Ayrıca İngiliz Donanması'nın burada bir karargâh kuruduğu söyleniyor. Hızlı bir çıkış yapmamız gerekebilir ve böyle bir durumda seni geride bırakmayı istemiyorum."

Ross küpeştedeki diğer denizcilere katıldı. Filikalardan birini suya indiriyorlardı. Cat olup biteni izlediği sırada hafızasını geri kazanma şansının ne

kadar olduğunu düşünüyordu umutsuzca.

Cat iki kiriş arasına asılmış bir hamakta iki büklüm yatıyordu. Kirişlerin arası en fazla bir metre kadardı. Yine'de Stede'in odasındaki koşullardan dolayı minnettar olması gerektiğine karar verdi. Diğer korsanlar aşağıdaki silah rampalarında alt alta üst üste yatarken o hiç değilse tek başına kalabiliyordu. Diğer korsanların hamaklarının arasında en fazla otuz santim vardı.

Denizciler gemiden ayrılalı neredeyse bir saat oluyordu. Cat bir süre kendini bir şeylerle oyaladıysa da Dominika sahillerine bakıp karaya çıkamamak onu deli etmişti. Bu yüzden daha havanın kararmasına bir iki saat olduğu halde alt kata inmiş Stede'in bölmesindeki yatağına uzanmıştı. Ama bir türlü uyku tutmuyordu. Biraz olsun uykulu değildi. Yavaşça hamağından kaktı ve göğsünde sallanan heybesine götürdü elini. *Bu yeşil taş biraz olsun para ediyordur herhalde*, diye düşündü. Taşı satıp, parasıyla, onu buldukları adaya geri götürebilecek birini kiralayabilir miydi acaba? *Herhalde olmaz*, diye düşündü. Adanın yerini ya da adının ne olduğunu bile bilmiyordu. Ayrıca mücevheri satmak istediğinden de emin değildi. Belki de gerçekte kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olabilirdi bu taş. *Belki de.*

Üstü tuhaf şekillerle kaplı, paslanmış haç daha

da kafa karıştırıcıydı onun için. Haçı iyice incelediğinde uzun tarafın ucuna bir takım dişliler ve sivri uçlar kazındığını fark etti. Sanki bir tür kulp ya da kalıba sokulmuş gibiydi.

Ama bu üç nesne arasında en tuhaf olanı kırmızı saç örgüsüydü. Pırıl pırıl, yumuşacık bir saçtı bu ve benzersiz bir kızıllığı vardı. Ama kime aitti bu saç? Anne'nin saçı da aynı bu renkteydi. Ama Anne'yi daha önceden tanımıyordu. Daha yeni tanışmış–

O sırada kapı çalındı. Kapı belli belirsiz bir sesle çalınmıştı ama Cat orada biri olduğundan emindi. Kimdi bu? Stede'in kapıyı vuracak hali yoktu. Cat usulca hamaktan kalktı ve yere indi. Kasları ona karşı geliyordu. Sabahki dövüş onu baya yormuştu anlaşılan. Vücudunun belli yerlerindeki yaralar usulca sızlıyor ve ona henüz o kadar da iyileşmediğini hatırlatıyordu.

Cat boynundaki heybeyi aceleyle büyükçe, sedef bir deniz kabu-ğunun altına sıkıştırdı. Stede'in kabininde bulabildiği tek yer burasıydı. Kapı bir kez daha çalındı. Bu kez daha yüksek bir sesle. Cat hemen bir adım geriledi. O sırada bir fısıltı duyuldu. "Cat?"

Kapıyı açtı ve başını uzattı. "Anne?" Şimdi kapıyı ardına kadar açmıştı.

"Çabuk ol," diye fısıldadı Anne nefesini tutarak. Cat'in önünden geçip odaya girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Anne, ne yapıyorsun?" diye sordu. Anne'nin tuhaf, şüpheli bir hali vardı. "Bu gizli saklılığın sebebi ne? Neler oluyor?"

"Sahile çıkmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Anne sorgulayıcı bir ses tonuyla. "Eğer karaya çıkabilirsen bir şeyler hatırlayabileceğini söyledin, öyle değil mi?"

"Ev-ev-et," diye kekeleyerek cevap verdi Cat. "Ama Kaptan Ross gitmeme izin vermedi. Eğer aksini yapacak olursam bu asilik olur."

"Benim için öyle," dedi sakin bir ses tonuyla. "Ama senin için değil. Babamın seni bu gemide tutmaya hakkı yok."

"Baban–"

"Şu anda pek de hayran olduğum bir insan değil ," diyerek sözünü kesti Anne. "Seni tanımıyor. Bildiği tek şey Dominika'nın senin evin olabileceği. Bu koşullar altında karaya çıkmana izin vermemekle aslında seni tutsak olarak tutuyor burada." Annesi öldüğünden beri kendisine de aynı şeyi yaptığından bahsetmemişti Anne. Ama yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Söylemek istediği şey alev alev yanan gözlerinden okunuyordu: Gitmek istiyor musun istemiyor musun?

Cat bir an için tereddüt etmişti. Karaip kayalıklarında gördüğü yüz gerçekten de ona bir şeyler anımsatmıştı. Şu ana kadar hatırladığı ilk şeydi bu. Dominika'yı gözden geçirmek için de çıldırıyordu. Yine de Kaptan Ross ve tayfaları ona gemide çok iyi davranmışlardı. Onu tedavi etmiş, yemek ve kalacak yer vermişlerdi. Bu onlara ihanet etmek olurdu. *Ama... ya bu bir şeyleri hatırlamam için son şansımsa*?

"Benimle gelmelisin Cat," diye atıldı Anne,

Cat'in isteksiz olduğunu görünce. "Beni dinle, sadece karaya çıkıp şöyle bir etrafa bakınacağız ve gece olmadan gemiye dönmüş oluruz. Alacakları onca erzak ve alet edevatla Wallace'a gece geç saatlerde döneceklerdir ancak–hatta kim bilir, belki de yarın sabah."

Cat planın çekiciliğine kapılmak üzereydi ama yine de içini rahatsız eden bir şeyler vardı. Anne farklı görünüyordu. Daha önce onda gördüğü sevgi ve şefkatten eser yoktu şimdi. Daha çok kinli... ve umursamaz görünüyordu.

"Evet, gidelim," dedi sonunda. "İyi ama gemiden nasıl çıkacağız. Bizi göreceklerdir."

"Yüzebilir misin?"

Cat durup düşündü. "Sanırım," diye cevap verdi sonunda. Aslında en ufak bir fikri yoktu ama daha önce kılıç kullanabildiğini de bilmiyordu ne de olsa.

"Güzel. Babamın kamarasındaki balkondan denize atlayacağız," dedi Anne. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve Cat'e onu takip etmesini işaret etti.

"Anne?" diyerek elini omzuna attı. "Bunun için çok teşekkür ede–"

"Bana teşekkür etme," dedi Anne. Cat'in dokunuşundan rahatsız olmuş gibi hemen elinden sıyrılmıştı. "Bunu senin için yapmıyorum."

14
MAGNIFIQUE JACGUES ST. PIERRE

St. Pierre'in yeri yakınlarda olmalı," dedi Ross. Kılıcıyla yağmur ormanlarının azgın çalılıklarını yararak ilerliyordu.

"Yolculuk için ihtiyacımız olan şeyleri bu adamdan alabileceğimize emin misin?" diye sordu Padre Dominguez.

"Eğer İspanya Kıyıları'nda bu malzemeleri bulunduracak bir tek kişi varsa o da Jacques Saint Pierre'dir," diye cevap verdi Ross. "Böyle bir yolculuk için ihtiyacımız olan şeylerin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ama Kılıçlar Adası'na daha önce gitmiş olan sensin. Bu yüzden senin de gelmeni istedim.

Eminim benim aklıma gelmeyen pek çok şey önereceksin... maymun pisliği gibi mesela." Kırmızı Göz, Jules ve diğerleri kıkırdamaya başlamıştı bu sözleri duyunca.

"Bu St. Pierre dediğiniz adam güvenilir biri mi bari?" diye sordu rahip.

"Fransızlara pek güven olmaz ama o bir istisna," diyerek sırıttı Ross. "Umarım hediyelerimizi kabul eder."

"Ne?" diye atıldı Padre Dominguez.

"Göreceksiniz," dedi Ross. Tayfalar yine kıkırdamaya başlamıştı.

Çıkartma birliği sonunda yağmur ormanlarının gölgesinden çıkmış, açıklığa ulaşmıştı. Macaque Dağı'nın eteklerinden kıvrıla kıvrıla yukarı tırmanan yolun iki tarafında yükselen devasa Misson şehrine girdiler. Yol boyunca küçük küçük dükkânlar ve geniş pazarlar uzanıyordu ve şehrin en tepesinde gri taşlardan yapılmış kocaman bir kilise yükseliyordu. Güneş ışıkları kilisenin geniş, boyalı camlarında parıldıyordu. Padre Dominguez bu görüntü karşısında zevkten dört köşe olmuştu. Ross tayfaları şehrin arka tarafına, dağın eteklerine doğru giden kestirme bir yola doğru yönlendirdi. İngiliz donanması Misson'a fazla uğramıyordu ama Fransız donanmasının buralarda olduğu kesindi. Ross ikisine de rastlamak istemiyordu tabii.

St. Pierre'in değirmenine varmadan suyun sesini duymaya başlamışlardı bile. Bembeyaz, berrak su dağın eteklerinden aşağı akıyor, tahta bir borudan inerek devasa bir değirmene dökülüyordu. Ross adamları

arka kapıya doğru yöneltti. Su borusunun altından geçip göz alıcı bir kemer altı yoluna ulaştılar. "Jacques bu koca binayı kendi elleriyle yaptı," dedi Ross.

Daha önce bu değirmeni görenler bile içeri girdiklerinde hayranlıkla iç geçirdiler. İçerisi tek kelimeyle şahaneydi. Raflarda ve bölmelerde akla gelebilecek her türlü eşya bulunuyordu. El yapımı mobilyalar, pırıl pırıl parlayan madeni eşyalar, kılıçlarla dolu fıçılar, çuval çuval tahıllar ve çeşitli eşyalarla dolu boy boy variller. Ayrıca fenerler, metrelerce halatlar ve katlanıp üst üste dizilmiş yelkenler... her köşeden bir şeyler sarkıyordu. Neredeyse yürüyecek yer yoktu.

"Affedersiniz, Kaptan," dedi Kırmızı Göz. "İzin verirseniz burada kalıp şu şahane kılıçlara bir göz atabilir miyim?"

Ross durup arkasına döndü. "Bir başka kılıca neden ihtiyacın olsun ki?"

"Bilirsin, Kaptan. Hiçbir zaman yeterince kılıcın olduğunu söyleyemezsin,"diye cevap verdi Kırmızı Göz.

Varilin içerisinden sivri uçlu bir kılıç çıkardı. "Ayrıca burada yalnızca sıradan kılıçlar değil, hançerler, palalar ve şu sivri uçlu..." Şehvetle konuştuğu sırada kendinden geçmişti.

Ross omuz silkti. "Alacaklarımızı alalım sonra istediğin kadar bakarsın kılıçlara," dedi. "Ayrıca aldıklarını kendin taşıyacaksın. Tabii asıl *İHTİYACIMIZ* olan şeyleri aldıktan sonra onları Wallace'a taşıyabilecek durumdaysak."

Kırmızı Göz isteksizce kılıçların bulunduğu fıçı-

nın yanından ayrılıp diğerlerini takip etti. Ross herkesi sıra sıra dizilmiş fıçılarla çevrili dar bir koridora doğru yönlendirdi. Koridorun sonunda turuncu bir ışık parlıyordu. Ross'un en nefret ettiği yer burasıydı, çünkü bu fıçıların tıka basa barutla dolu olduğunu biliyordu. Ve Jacques'ın taş ocağı hemen yan taraftaydı.

Ross ve adamları koridordan çıktılar ve taş ocağına ulaştılar. Jacques Saint Pierre taş ocağının önünde devasa bir örsle bir demir dövüyordu. Jacques kıvırcık, siyah saçlı, kısa boylu bir adamdı ama başındaki siperlikli şapkadan yüzü görünmüyordu. Taş ocağından yayılan dayanılmaz sıcağa rağmen beyaz tişörtünün üzerine kalın bir iş önlüğü giymişti. Bileklerine kadar kıvrılmış gömlek kolları dışında her yönüyle tam bir beyefendi gibi görünüyordu. Üzerindekilere bakınca bir dükkân sahibi ve bir demirci ustası olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

Çekici indirdiği anda etrafa turuncu kıvılcımlar yayıldı. Sonunda başını çevirmiş ve ziyaretçilerini fark etmişti. "Ooo, mon Kapitan!" diye bağırdı Ross'u görünce. Maşayla demiri alıp yan taraftaki su dolu varile batırdı. "Sonunda döndün ha!"

Ross'a doğru ilerleyip kanca gibi eline yapışmıştı. "Merhaba, Jacques! Görünüşe göre işler baya iyi gidiyor. Değirmenin hâlâ işliyor ha?"

"Saat gibi, tıkır tıkır, mon ami, tıkır tıkır."

Ross fıçılarla dolu koridora bakıp sordu: "Bu... ıhım... bu barut fıçılarını ocağın yanı başında tutmak istediğinden emin misin?"

Padre Dominguez ağzı bir karış açık fıçılara ba-

kıyordu. *Barut fıçıları mı*?

St. Pierre'in yüzü çarpık bir gülümsemeyle aydınlandı. "Siz korsanlar patlayıcılar konusunda çok endişelisiniz!"

"Eh haliyle," diye cevap verdi Ross. "Bu fıçılardan yalnızca bir tanesinin bile koca bir gemiye neler yapabildiğini görünce onları dikkate almamak pek mümkün olmuyor."

"Saçmalık!" diye kestirip attı Jacques. "Fıçıları yanan kömürlerin içine atmıyorum ki. Ayrıca fıçılarını sapasağlam. Hiçbiri akıntı yapmaz. Yani anlayacağınız her şey kontrol altında. Tamamen!"

"İyi ama neden bu riske giresin ki?" diye mırıldandı Padre Dominguez. Gözü hâlâ fıçıların üzerindeydi.

St. Pierre, Ross'un etrafından dolaşıp rahibi baştan aşağı süzdü. "Hadi ama Peder, Tanrı'ya inancın bu kadar mı?" diye atıldı. "Ölmeye niyetim yok ama öldüğümü görmek isteyenlerin sayısı da küçümsenemez. Ama Jacques Saint Pierre bir suçlu gibi gitmeyecek bu dünyadan. Diyelim ki beni almaya bir ordu dolusu adam geldi. Tek başıma erkek erkeğe dövüşemeyeceğim kadar çok ve değirmenimi ele geçirmek istiyorlar. İşte o zaman bu fıçılarla hayatımın kumarını oynayacağım. Ölebilirim elbette; ama giderken onları da yanımda götüreceğim."

St. Pierre dizlerine vura vura kahkahalara boğulmuştu. Sonra yüzü birden ciddileşti ve aniden Ross'a döndü. "Declan Ross. Herhalde buraya benim can güvenliğim konusunda atıp tutmaya gelmedin. Alışveriş gününde olmalısın, ha?"

"Kuzey Atlantik'e doğru yol alacağız," diye cevap verdi Ross. "Güllelere ve baruta ihtiyacımız olacak. Ayrıca–"

"İstediğinden daha fazlası var burada," diye sözünü kesti St. Pierre.

"Ayrıca halat. Metrelerce halata ihtiyacımız var."

"Bende kilometrelerce halat bulunur!"

"Yiyecek, erzak bir şeyler de lazım. Tahıl, tuzlama et, taze meyveler."

"Ben de her şeyi bulabileceğini biliyorsun Kaptan!" dedi St. Pierre.

"Ayrıca...ıhı." Ross dönüp Padre Dominguez'e bakmıştı. "Başka şeylere de ihtiyacımız olacak."

"Aradığınız her şeyi burada bulabileceğinizden eminim!" diyerek ellerini çırptı St. Pierre. "Hatta sırf senin için alıp sakladığım şeyler bile var. Ama söyle bakalım, senden istediklerimi getirdin mi?"

Ross bir an için duraksayarak Jules'a doğru baktı. Jules elindeki paketi açıp kocaman bir gemi dümeni çıkardı ortaya.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye çıkıştı St. Pierre. "Senden on kilo İngiliz pastırması istemiştim ve sen bana kendi marangozhanemde bile yapabileceğim bir gemi dümeni mi getiriyorsun?!" Fransız, elindeki sıcak ocak demirini öfkeyle havada sallıyordu.

Ross iki eliyle adamı yakalamıştı. "Jacques, izin ver açıklayayım."

"Hayır Kaptan. Bekleyeceğim kadar bekledim ben. İki yıldır o leziz etler için bekliyorum. Seni gördüğüm zaman ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Ama bir bakıyorum ki bana pastırma filan getirme-

mişsin!"

"Bak bu herhangi bir gemi dümeni değil."

"Umurumda bile değil. Onu kahvaltıda yiyemem ya."

"Bu Chevillard'ın dümeni."

"İsterse İngiltere Kralı'nın dümeni ols– NE?" St. Pierre bir anda dut yemiş bülbüle dönmüştü.

Ross paha biçilemez bir hediye sunduğunun farkındaydı. "Chevillard'ın korveti denizin dibini boylamadan hemen önce kurtardık bunu."

St. Pierre'in şaşkınlığı geçmiş bunun yerini kocaman bir gülümseme almıştı. Otuz iki dişiyle öyle bir sırıtıyordu ki ocağın ışığında alev alev parlıyordu beyaz dişleri. "Bu Chevillard'ın dümeni mi?" diye sordu. "Kasap'ın gemisini mi batırdınız?"

Ross başını salladı.

"Ya Chevillard?"

"Öldü."

St. Pierre elindeki ocak demirini su dolu fıçıya fırlattı ve öyle bir zıpladı ki ayakları yerden bir karış havaya yükseldi. "Ah, Declan Ross, bundan daha iyi bir haber olamaz herhalde!"

"Yani pastırmalarla ilgilenmiyorsun artık?"

"Ah, hayır, pastırmaları hâlâ istiyorum," dedi göz kırparak. "Ama bu tek kelimeyle muhteşem; magnifique! O adi herif sonunda öldü! Bu dümenden kendime bir sehpa yapacağım ve güneş batarken ayaklarımı uzatıp dağ manzarası seyredeceğim! Hah, ne hediye ama! Declan Ross, bunun karşılığında sana en özel odamı açacağım! Gemin için olağandışı şeyler bulacaksın. Ve silahlar... Ah, sana

göstereceğim öyle çok şey var ki!"

St. Pierre'in eşliğinde spiraller çizerek inen merdivenlerden aşağıya, bodrum katına indiler ve devasa bir kapının önünde durdular. Jacques elindeki feneri yaktı. Fenerden yayılan ışıklar kapının üzerinde kocaman asma kilitleri, süngüleri ve mandalları aydınlatmıştı. "Yeterince kilitlememişsin sanki bu kapıyı yahu," diye takıldı Ross.

"Söylediğim gibi burası benim özel odam," dedi Jacques elindeki feneri duvardaki bir bölmeye yerleştirdiği sırada. Cebinden bir yığın anahtar çıkarıp kilitleri ve mandalları açmaya başladı. Son kilidi de açtıktan sonra kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı. "Burada bekleyin," dedi Jacques arkasını dönüp. Fenerin içindeki meşaleyi alıp içeri girdi ve bir iki dakika sonra geri döndü. "İçeride bir sürü meşale var. Sizi içeri girmeden önce hepsini yakmak istedim. Bu manzarayı kaçırmanızı istemem!" dedi.

"Ha-ha!" diye kahkahalar atarak kapıyı ardına kadar açtı Jacques. Ross ve tayfalarının ıslıkları ve beğeni dolu sesleriyle yüzündeki gülümseme tüm yüzüne yayıldı. Altın, gümüş ve bakır fenerlerin içinde meşaleler yanıyordu. Soldaki masaların üzeri testereler, kelepçeler, sekstantlar ve türlü türlü alet edevatla doluydu. Sağ taraftaki masada üst kattakilerden bin kat daha güzel kılıç ve hançerler vardı. Kırmızı Göz'ün ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bunlar... bunlar ne kadar acaba?" diye sordu Kırmızı Göz. Heyecandan sesi titriyordu.

"Chevillard'ın öldürülmesinde ne gibi bir rol oynadın bakayım?" diye sordu Jacques.

"Gemisini denizin dibine gönderen delikleri açtım," diye cevap verdi Kırmızı Göz sırıtarak.

"Öyleyse istediğin üç tanesini alabilirsin. Sana bedava."

Kırmızı Göz zevkten dört köşe olmuştu. Nerdeyse kahkahalardan boğulacaktı. Kırmız Göz kılıçların arasına gömüldüğü sırada St. Pierre diğerlerini başka köşelere doğru yönlendirdi ve hoşlarına gidecek herhangi bir şeyi almalarını söyleyerek etrafı dolaştırmaya devam etti. Daha sonra Ross'u kolundan yakalayıp odanın arka taraflarına doğru sürükledi. Her iki tarafında üçer tane güllenin dizili olduğu daracık bir geçide ulaştılar.

"Bunlar da neyin nesi böyle," diye sordu Ross. "Beş-altı kiloluk olmalı bunlar!"

"Bunlar tam tamına sekiz kiloluk top gülleleri, mon ami."

"Sekiz mi?" diye atıldı Ross. Kulaklarına inanamıyordu. Topların uzun, bronz ve demir kaplama gövdelerini inceledi. Ahşap ayaklarına baktı.

"Evet, ölümcül gülleler fırlatabilecek kadar ağır görünmediklerini biliyorum. Ama bunları satan kadını Portekiz'de buldum. Gövdeleri pürüzsüz yapabilmek için demirle bronzu karıştırıyor ve böylece toplar daha hafif oluyor. Bu bebeklerin yetmiş beş metreye kadar sekiz kiloluk gülleler atabileceğine yemin etti kadın."

Ross hayran kalmıştı güllelere.

"Sana olan minnet borcuma karşılık bunlardan iki tanesini Wallace'a hediye etmek istiyorum."

"Ama onları gemiye nasıl taşıya–"

"Teslimat benden," diyerek sözünü kesit Jacques. "Hâlâ Roseau'-nun kıyısındaki aynı yerde mi demirliyorsun?" Ross başını salladı. "Güzel, hizmetlilerim sizinle beraber çıkarlar ve gemiye kadar eşlik ederler size."

St. Pierre'deki alışverişleri bittiğinde Ross ve adamlarının aldığı silahlar ve alet edevatlar görülmeye değerdi gerçekten de. Nubby'nin iguana güveci için Akdeniz'e özgü bir çuval baharat bile almıştı Jules. Bütün mürettebatı mutlu edecek bir şeyler almak lazımdı tabii. Kırmızı Göz üç tane kılıç aldı. Ross yeni bir yön tayin etme aleti almıştı gemi için. St. Pierre Stede'in sağ kolu olacak bu diyordu. "Evet, her şeyi aldık sayılır," dedi Ross.

"Maymun pisliği dışında," diye atıldı Padre Dominguez.

"Bir şey daha var Kaptan," diyerek araya girdi Jules. Kaptan'ın eline ufak bir paket uzatmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu Ross.

"Bu Anne için," diye cevap verdi Jules gözlerini kaçırarak. "Mavi bir mercan. Ona da bir şeyler almak lazım, öyle değil mi?"

"Doğru... ııh, hatırlattığın için teşekkürler Jules," dedi kaptan. "Bizimle gelmesine izin vermediğim için hâlâ kızgındır şimdi."

Akşama doğru, güneş batmak üzereyken Ross'un adamları, St. Pierre'in tuttuğu bir düzine adamla beraber yağmur ormanlarına doğru yola koyulmuşlardı. "Anlayamıyorum," dedi Padre Dominguez. "Chevillard'ın dümenini aldığı için neden bu kadar sevindi ki?"

"Thierry Chevillard bir gün St. Pierre'in ağabeyi Vincent'in ticaret gemisine saldırdı. Gemiyi ele geçirip Vincent'ı ve adamlarını korsan olmaya zorladı," diye açıkladı Ross. Daha sonra Vincent, Chevillard'ın emrine karşı gelip yerleşkelerden birini ateşe vermeyi reddedince o da Vincent'ın gemisini tüm mürettebatıyla beraber denizin dibine yolladı."

Padre Dominguez dehşete düşmüş bir şekilde; haçını çıkarıp istavroz çıkarmıştı.

15
HAYALET KASABA

Cat, sudan on metre yukarıda, balkondan aşağı sarkmış sallanıyordu. Anne suda sabırsızca onu beklemekteydi. "Sadece gözlerini kapa ve kendini bırak!" diye fısıldadı.

Senin için söylemesi kolay, diye düşündü Cat. *Yüzme bilip bilmediğini biliyorsun hiç değilse*! Ama Anne'nin korkak olduğunu düşünmesini istemiyordu. Nefesini tutup mavi yeşil sulara bıraktı kendini.

Suyun altında kaldığı bir iki saniye hayatında yaşadığı en korkunç anlardan biriydi herhalde. Kalbi deliler gibi atıyordu ve ciğerleri bir parça hava için çığlıklar atıyordu sanki. Sanki aşağı batması yüzyıllar sürmüştü. Ama daha sonra yavaşladı ve hatta yukarı doğru süzülmeye başladı. Hiçbir şey yapmadan, çırpınıp boğuşmadan, kendini öylece bırakmıştı suda ve su onu yukarı taşımıştı. Su yüzüne çıktığın-

da kulakları çınlıyordu. Gözlerini açtığında güneşten gözleri kamaşmıştı. O sırada kızıl saçlı, genç bir kadının görüntüsü belirdi gözünün önünde. *Hadi çırp ayaklarını*, dedi bir ses. *İşte böyle, küçük bir köpek balığı gibi.*

"Ne dedin?" diye sordu Cat başını sağa sola sallayıp önüne düşen saçlarını geriye atmaya çalışarak. Ayaklarını çırpıp kollarıyla kulaç atmaya başlamıştı. Bir anda görüntüler eski haline dönmüştü tekrar. Anne tam arkasında yüzüyordu ve arkasından tuhaf tuhaf bakıyordu.

" 'Yüz', dedim Cat. 'Ayaklarını çırp,'. Tekrar suyun içinde kaybolacak gibi görünüyordun."

"Sanırım... sanırım yüzme biliyorum," dedi sonunda hafifçe gülümseyerek.

"Yapmayı bildiğin pek çok şey var anlaşılan," dedi Anne. Cat bunun bir iltifat olduğunu düşünmüş ve gülümseyerek karşılık vermişti ama Anne'nin yüzünde hınç dolu bir ifade vardı. "Hadi buraya gel. Tam arkamda ol. Wallace'ın hizasında kalmamız gerekiyor."

Anne sudan çıkıp yağmur ormanlarına doğru ilerledi ve gizden kayboldu. Cat de peşinden ilerliyordu. Kendini tuhaf hissediyordu. Tepeden tırnağa sırılsıklam olmuştu. Deri heybesini gemide bırakmakla hata etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Ormanın uğursuz ve karanlık bir hali vardı. Sanki nefes alıp veren bir canlı gibiydi. Yeşil ormanın derinliklerinde tuhaf sesler, uğultular ve çığlıklar duyuluyordu. Ama koku gerçekten de şahaneydi. Leylak ve hanımeli çiçekleri ve daha nicelerinin baş

döndürücü aroması içlerine işliyordu.

"Bir süreliğine yoldan çıkmalıyız," dedi Anne. "Ana yola çıktığımızda Wallace'ın görüş açısında olmamalıyız."

Kılıçlarıyla yağmur ormanında çalıları yararak ilerledikleri sırada Cat önlerinde ilerleyen turuncu yengeçleri fark etmişti. Daha bir sürü canlı vardı etrafta: renkli kurbağalar, mor kelebekler ve ağaçlardan aşağı sarkan zümrüt yeşili yılanlar. Cat bir an için ağaçların arasında kendilerini izleyen bir çift kahverengi göz gördü ama her neyse bir anda ağacın gövdesinin arkasında gözden kaybolmuştu.

Ana yola geldiklerinde Anne önce etrafı kolaçan etti ve ortakta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Cat'e onu izlemesini işaret etti. "Misson'a gidiyoruz," dedi Anne. "Dağın eteklerinde kurulmuş bir şehir burası," diyerek ağaçların tepesine doğru işaret etti. Cat başını kaldırıp sarp, gri kayalıklarla masmavi gökyüzüne kadar yükselen heybetli dağa baktı.

"Eğer Karaipliler'in uyarı muskası gördüysen büyük olasılıkla Misson şehrinde bulunmuş olmalısın," dedi Anne. "Ama değirmenden uzak durmalıyız çünkü babam ve adamları oradalar şimdi. Ortada görünmeden gezebileceğimiz geçitler ve patikalar biliyorum. Umarım hafızanı canlandıracak bir şeylere rastlarsın."

Cat başını salladı. Anne'de tuhaf bir şeyler vardı. Uzak, soğuk bir hali vardı. Sudan çıktığı sırada duyduğu seslerden bahsetmek istiyordu aslında ona. "Anne?"

"Ne var?" diye döndü Anne. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Yok bir şey."

Ormanın içinde konuşmadan ilerlediler bir süre. Sürekli tırmanıyorlardı ve Cat'in her yeri ağrımaya başlamıştı. Bacakları, kolları ve başı zonkluyordu. O sırada yere yığılmış bir ağaç kütüğü dikkatini çekti. Tüyleri diken diken olmuştu. Nedense bir anda başını sola çevirdi. Ağaç yapraklarının ardında gizlenmiş küçük bir patika vardı burada.

"Burayı biliyorum," diye fısıldadı Cat. Anne onu duymamıştı ve yürümeye devam ediyordu.

"Anne!" diye bağırdı bu kez. "Buraları biliyorum."

Son anda geri dönmüş ve Cat'in yoldan çıkmak üzere olduğunu görmüştü. Hemen arkasında ormana daldı o da. "O yoldan değil!" diye bağırdı. "Cat?" Cat ona aldırmıyordu. Hatta iyice hızlanmıştı. Anne öfkeyle ayağını yere vurup Cat'in peşine takıldı sonunda.

Cat çok hızlıydı. Anne gözlerine inanamıyordu. Yolda Anne'nin arkasından gittiği sırada durmadan ayağı kayıyor ve çalılara takılıyordu. Anne onun daha önce ormanda bulunmadığını düşünmüştü. Ama şimdi çalıların arasında öyle ustaca ilerliyordu ki onu görmekte bile güçlük çekiyordu artık.

Ne olduğunu açıklayamadığı bir hisle içgüdüsel olarak patikadan yukarı ilerliyordu Cat. Her şey tanıdık geliyordu şimdi; her ağacı, her kökü, yolun her kıvrımını tanıyordu sanki. Patika bir yerde ikiye ayrıldı ve Cat bir saniye bile düşünmeden soldaki yolu seçti. Buradan sonra yol bir kez daha çatallan-

dı. Bu kez farklı yöne ayrılıyordu yollar. Diğerlerine göz ucuyla dahi bakmadan ortadaki yolu seçmişti. Sonra bir anda bir dönemecin arkasında kayboldu. Anne köşeyi döndüğünde durup etrafına bakındı. Cat ortalarda görünmüyordu.

Anne bir anda onu kaybettiğini zannederek dehşete kapılmıştı. Bu onun suçuydu. Ya bir dala takılıp yaraları açıldıysa, ya yanlış bir yere dönüp kayalardan aşağı yuvarlandıysa. Böyle bir durumda kendini asla affedemezdi. "Cat!" diye bağırdı. Yavaş yavaş ilerliyordu. Aceleyle tepeye tırmandı. Yokuştan aşağı inerken iyice hızlanmıştı. Kendini durduramıyordu. Etraftaki çalılar kırbaç gibi iniyordu vücuduna. Yolun sonunda neredeyse Cat'e çarpıp onu yere devirecekti. Cat bir patikanın başında durmuş önlerinde yükselen kasabaya bakıyordu. Anne daha önce burayı ne görmüş ne de duymuştu.

Bir ya da iki katlı ufak tefek evler beyaz ya da pastel yeşil, mavi ve pembe renklere boyanmıştı. Bir zamanlar iyice düzeltildiği belli olan bir yolun iki tarafında dizi dizi uzanıyorlardı. Güneş ışınları yerdeki cam kırıklarının ve evlerin yıkılmış çatılarının üzerinde parıldıyordu. Evlerin camları kırılmıştı. Bazı evler yanmış gibi görünüyordu; boyalarının üzeri siyah isle kaplanmıştı. Ortalıkta kimseler yoktu. Binalarda en ufak bir yaşam belirtisi görünmüyordu. Yağmur ormanından gelen sesler dışında çıt çıkmıyordu. Belli ki kasaba terk edilmişti.

"Burası neresi böyle?" diye sordu Anne.

"Bilmiyorum," dedi Cat. "Yani, daha önce burada bulunduğumdan eminim. Ama..."

"Yolda sanki buradan daha önce yüzlerce defa geçmiş gibi ilerliyordun.",

"Biliyorum. Açıklaması zor." Cat ellerini şakaklarına götürdü. "Bütün kasabayı, buradaki her evi, her ayrıntıyı bildiğim halde–nasıl oluyor da yine de buranın neresi olduğunu bilmiyorum? Bu aynı şeye benziyor. Sanki kapının deliğinden içinde ne olduğunu bildiğin bir odaya bakıyorsun ama gözünde canlandıracak kadar iyi göremiyorsun içeriyi!"

"Pekâlâ, bunu çözmenin bir yolu var," dedi Anne. "Ortalarda kimseler yok. Şöyle bir dolaşalım bakalım."

Cat başını salladı. Issız kasaba yolunda yavaşça ilerlemeye başladılar. Yolun solundaki ilk evin gıcırdayan merdivenlerinden yukarı çıkıp içeri girdiler. Her adımlarında evin kurumuş boyaları ayaklarının ucuna dökülüyordu. İçeri girdikleri anda küfle karışık korkunç bir çürüme kokusuyla karşılaştılar. Birdenbire sinekler havalandı ve odanın orta yerinde çürümekte olan belli belirsiz bir cesedin etrafına toplanmış fareler sağa sola kaçıştılar.

Cat odaya adımını attığı anda yerdeki boş kahverengi bir şişe yuvarlandı ve odanın öteki ucundaki diğer şişelere çarpıp durdu. Odanın arka tarafında üç tane fıçı duruyordu. Cat ayağıyla vurdu bir tanesine. "İçleri boş." Cat başını iki yana salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hadi diğerine bakalım."

Diğer evlerden de bir şey çıkmamıştı. Ama şehrin orta yerindeki tuhaf, tek katlı bir evin önüne geldiklerinde Cat'in tüyleri diken diken olmuştu yine. Midesinde bir ağrı hissetti. Evin kırık dökük bahçe

yoluna, uzun kolonların arasından yukarı doğru çıkan geniş basamaklara ve siyah kapısına bakıp durdu bir süre.

"Cat, ne oldu?"

"Buraya girmek istemiyorum," diyerek yavaşça arkasını döndü.

"Ama buraya dair bir şeyler hissediyorsan belki de içeri girme..."

Cat tuhaf bir ürperti hissediyordu. Bir an için nefes alamadı. Yine de gözlerini alamıyordu bu tuhaf binanın üzerinden. Evin yalnızca iki tane penceresi vardı ve ikisi de kırılmıştı. Bu haliyle gözleri oyulmuş bir insanı andırıyordu ev. "Bu evle ilgili korkunç bir şeyler hissediyorum," dedi. "Ama içeride... içeride göreceğim bir şeyler hafızamı geri kazanmama yardımcı olabilir. Bu yüzden içeri girsek iyi olacak, değil mi?"

Anne başını salladı. Cat'in bu ev karşısındaki tepkisi onu da rahatsız etmişti. Evi şöyle bir gözden geçirdi. Öyle boş, öyle sessiz görünüyordu ki. Anne ürpertiyle yutkundu ve tekrar başını salladı. Burası tam bir hayalet kasabaydı.

Anne ve Cat ilerledikleri sırada merdivenler gıcırdıyordu ayaklarının altında. Yerdeki tahtalar yerinden oynuyordu ve her adımda sanki her an kırılacaklarmış gibi sesler geliyordu. Cat kapının önünde birkaç saniyeliğine durdu. Sonunda eli kapı koluna uzandı. Kapı kilitli değildi ama sıkışmış gibiydi. Cat var gücüyle bir kez daha ittirdi ve kapı sonunda aralandı.

İçerisi kapkaranlıktı. İçeri girdikleri anda kor-

kunç bir kokuyla karşılaştılar. Karanlığın içinden tarif edilemez bir çürüme kokusu geliyordu. Ölümün kokusuydu bu. Cat ağzını ve burnunu kapatıp dikkatlice bir adım attı içeri doğru. İçeride iki tane oda vardı ama birkaç tane boş fıçı, birkaç hurda ve duvara asılı bir kancadan başka görülmeye değecek hiçbir şey yoktu. Anne kokudan öksürerek Cat'in arkasından ilerliyordu. "Belki de haklısındır," dedi. "Belki burada bulunmamız doğru değildir."

Gözleri karanlığa alıştıktan sonra Cat evin arka taraflarına doğru ilerledi. Yerdeki ahşap döşemeler arka taraflara doğru taş döşemelere dönüşüyordu ve odalar zannettikleri kadar ufak değildi. Aslında ikisinin arasında uzanan hol binanın ta arkasına kadar uzanan dar bir koridora dönüşüyordu. Beraberce koridorda ilerlemeye başladılar ve sonunda kocaman bir kapının önünde durdular. Koku burada çok daha keskindi artık. Cat kapıyı açtığında koku artık dayanılmaz bir hal almıştı. İkisi de ilk olarak odanın zeminine bakmışlardı. Yerde siyah, metal bir kapak vardı ve kapağın ucunda ancak iki parmağın geçebileceği bir tutaç vardı.

"Sence bunu yapmalı mıyız?" diye sordu Anne.

Cat bu yerle ilgili bir şeyler hatırlayabilmek için zorluyordu kendini. "Kokuya bakılacak olursa... bilmiyorum. Sanırım buradan gitsek iyi olacak."

Anne kaşlarını çatmıştı. Cat bir şeyler hatırlamış gibi görünüyordu ama bunu kimsenin bilmesini istemiyor gibiydi. Anne uzanıp kapağı açmaya çalıştı. Kapak sıkışmıştı. Tüm gücüyle bir kez daha denedi. "Olmuyor. Çok ağır bir kapak olmalı ya da sıkış-

mış."

Cat başını iki yana salladı. Tek kelime bile etmeden binayı terk etti.

"Cat!" diye bağırdı Anne arkasından. "Cat, bekle!" Aceleyle Cat'in arkasından koşup elinden yakaladı. Cat hemen elini çekmişti. "Özür dilerim," dedi Anne. "Seni dinlemeliydim. Sadece sandım ki–"

"Sorun bu değil," diyerek sözünü kesti Cat. Yere yığılıp elini başının arasına aldı. "Sorun bu ev, bu kasaba. Her şey. Tüm hayatım, yaşadığım onca yıl çalınmış gibi sanki. Yıllar ha? Kaç yıl olduğunu bile bil-miyorum!"

Anne de yanına diz çökmüştü şimdi. Gözlerine bakmaya cesaret edemediği için yere çevirmişti bakışlarını. "Durumunun benden farklı olduğunu biliyorum," dedi. "Ama hayatının çalınmış olmasının ne demek olduğunu iyi bilirim. Annem öldükten sonra babam çok değişti—en azından bana karşı. Bana kızıymışım gibi davranmayı bıraktı. Oyunlar oynamama, dünyayı keşfetmeme izin vermedi. Şimdi beni bir tutsak gibi tasmayla dolaştırıyor. Anne, Cat'in ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Onun deli ya da kalpsiz olduğunu düşünüyor olmalıydı. İlk başta sadece ondan kurtulabilmek için hafızasını geri kazanmasını istemişti. Ama şimdi sadece iyileşmesini istiyordu. "Bir şeyleri hatırlamanı sağlayamam. Ama elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Söz veriyorum. Ben... şunu bilmeni isterim ki... yalnız değilsin."

Cat yavaşça Anne'ye doğru döndü. Gözü hâlâ az önce çıktıkları binanın üzerindeydi. Sol tarafta, ak-

şamüstü güneşinin son ışıklarının aydınlattığı yeşil çimenlerin yanında bir çift kapı parıldadı bir anda. Bir hamlede ayağa fırlamış ve kapılara yönelmişti. Anne de tam arkasında duruyordu şimdi.

"Burası..." Cat başını ellerinin arasına almıştı. Kafasının içerisinde korkunç bir çığlık yankılanıyordu. Ses giderek yükseldi, yükseldi ve yok oldu. "Daha önce burada bulunmuştum."

Bu tam da Anne'nin duymak istediği şeydi işte. İçinde yükselen korkuya ve etrafını saran berbat kokulara rağmen cesaretini toplayarak kapıya uzandı. Anne kapıları açtığı anda dışarı onlarca sinek uçuşmuştu. Leş kokusu öyle keskindi ki Cat de Anne de boğulacak gibi olmuşlardı. Uçuşan sinekler sürüler halinde dağıldığı zaman bodrumun içini görebiliyorlardı artık. Anne nefesini tutmuştu. İkisi de tökezleyerek gerilemişlerdi. Pervasızca kasabanın sokaklarında koşmaya başladılar. Sonunda evlerden birinin girişindeki merdivenlerin önünde soluk soluğa durdukları zaman Anne çalılıkların arkasına eğilip kusmuştu. Cat ise merdivenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu.

16
GLT

Bodrumda gördükleri şeyler Cat'in hafızasını geri kazanmasına yardımcı olacak türden şeyler değildi. Aslında Anne de Cat de o manzarayı hiç görmemiş olmayı diliyorlardı.

"Kim... böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" diye sordu Cat. O sırada ufak bir kulübenin basamaklarında oturuyorlardı.

Anne başını öne eğmişti. "Korsanlar," diye cevap verdi.

Cat başını çevirip yolun öbür tarafına bakıyordu. Eliyle sırtındaki yaraları yokluyordu. "Peki, ama neden?"

Anne omuz silkti. "Belki aralarında bir kaçak vardı... ya da bir asi. Bilmiyorum."

"İyi ama korsanlar neden asileri karaya çıkarıp burada işkence ederler ki anlaya—"

"Sana bilmiyorum dedim!"

"Senin baban asla böyle bir şey yapmazdı."

"Babam bir cani değildir," dedi Anne. "Kötü yanları olduğu doğru—ama diğer korsanlara benzemez. Biri usulünce gemiden ayrılmak isterse izin verir. Bir gemiyi ele geçirecekse tayfaların ve yolcuların hayatta kalmaları için elinden geleni yapar. Bu gördüklerimiz... böylesi bir işkence... ancak acımasız bir caninin işi olabilir. Edmund Bellamy, Thierry Chevillard ya da Bartholomew Thorne gibi canilerin."

Cat başını salladı. Gördüklerini kafasından silebilmek için her şeyini verirdi. Kafeslerin içinde baş aşağı asılmış onlarca beden. Güneş ışığında paramparça olmuş etleri, kemikleri ve kafatasları apaçık görünüyordu. Anne ve Cat fena halde sarsılmışlardı. En kötüsü Cat'in kafasının içinde yankılanan çığlıklardı. Bu sesler bodrumda asılmış cesetlere mi aitti? Eğer bu sesler hafızasının derinliklerinden geliyorsa bu ne anlama geliyordu?

"Hadi," dedi Anne. "Buradan gitmeliyiz."

"Ama daha kasabanın öteki kısımlarına bakmadım."

"Gördüklerin yetmedi mi?" diye sordu Anne. Sorusu öylece havada kalmıştı.

Cat ayağa kalktı. "Beni buraya çeken bir şeyler var. Bu yolu daha önce yüzlerce kez gelmiş gibiyim; bunu kendi ağzınla söyledin." Anne sessizce başını salladı. Daha fazla burada kalmak istemiyordu ama Cat'e hayır demek istememişti.

Güneş sonunda dağın arkasında gözden kaybol-

muştu ve kasabaya alacakaranlık çöktü. Gölgelerin arasında ilerlerken yanlış bir yola sapmıştılar. Kasabanın daha önce bulunmadıkları bir köşesinde buldular kendilerini. Buradaki binalar daha yüksekti ve öncekilere göre daha iyi durumdaydılar. Cat'in gözü ileride uzun bir binaya takılmıştı. İki katlı bir binaydı bu ve çatısında bir çan kulesi vardı. Daha çok bir kiliseyi andırıyordu. O sırada sıra sıra evlerin ardındaki ormandan tuhaf bir ses geldi. Bu bir kuş sesiydi ama kuşun kendisi görünmüyordu. Cat bir an için durup o yöne doğru baktı. Hava serinlemişti. *Ki-viik, ki-viiik, ki-vik-vik-vik*. Kuş tekrar ötmüştü.

"Bu siyah guguk kuşu," diye fısıldadı Cat.

"Ne?"

Cat'in tüyleri diken diken olmuştu. Kafasının içinde bir kadın sesi yankılanıyordu. Sanki sesler onu yukarılardan bir yerlerden çağırıyordu. *İçeri gir çabuk. Kuşları rahat bırak*. O anda her şey tanıdık gelmeye başladı: kuş sesleri, bu dar sokak, iki katlı binanın silueti. Cat sokağın öbür tarafına doğru koşmaya başladı.

"Cat!" diye bağırdı Anne. "Cat, yine mi!?"

Geç oldu artık, diyordu kadının sesi. *Hemen içeri gel yoksa kızacağım bak*! Cat'in beynin içinde onlarca görüntü gelip geçiyordu. Asma bir veranda, dar dik basamaklar, koridorun sonunda bir oda ve asma bir merdiven. O sırada iki katlı evin önündeydi artık. Asma verandanın askılarını yerinde yoktu ama zincirlerin olması gereken yerlerde iki tane kanca asılıydı. Cat kapıyı açıp içeri daldı ve daracık merdivenlerden yukarı çıktı. Üst katta üç tane oda vardı.

Cat hemen koridorun sonundaki odaya yönelmişti.

Anne içeride göreceklerinde çekinerek de olsa Cat'in arkasından binaya girmişti. İçeri girdiğinde Cat çoktan üst kata çıkmıştı bile. Sağa sola bakınarak yukarı çıktı o da. İlk baştaki iki odaya bakmıştı önce ama hiçbir şey bulamadı. "Cat?" diye seslendi koridorda ilerlediği sırada. Üçüncü odada da kimse yoktu. "Cat?" diye seslendi yine.

"Yukarıdayım!"

Odanın tavanı sağa doğru kıvrılarak kenarda küçük bir oyuk oluşturuyordu. Yanındaki duvarda aşağı doğru sarkan portatif bir merdiven vardı. Anne bunu görür görmez merdivene asıldı ve yukarı çıktığında çan kulesinin üzerinde duruyordu. Buradan aşağı alacakaranlığa gömülmüş kasabaya doğru baktı.

"Şuraya bak," dedi Cat. Kulenin bir yanından diğer yanına kadar uzanan tırabzanı işaret ediyordu. Tırabzanın üzerinde bir şeyler kazılıydı. İlk başta ne olduğunu anlayamamıştı. Eğilip daha yakından baktı.

"GLT mi?" Anne parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi.

"Bunları ben kazımış olmalıyım," dedi Cat heyecanla. "Öyle olmalı. Dışarıdan bir sesin beni buraya çağırdığını duydum."

"Bir ses mi duydun?"

"Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama Dominika'ya yanaştığımızdan beri kafamda bir kadın sesi duyuyorum. Ayrıca birkaç görüntü de uyandı kafamda. Mesela patikayı ya da o muskayı gördüğüm zaman. Bu evi olduğu gibi görmüştüm–verandayı,

merdivenleri, bu adayı ve asma merdiveni. –Ve burada bir şey bulacağımdan emindim."

"İsminin baş harfleri..." dedi Anne. "İsminin baş harfleri olmalı. Adının ne olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

Cat üzüntüyle başını iki yana salladı. "Maalesef." Hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi.

"Hadi ama Cat! Bu imkânsız." diye atıldı Anne, Cat'in eline sarılarak. "Bir düşün. GLT... adın George, Gabriel ya da... Gregory olabilir mesela!"

Cat gölgelere bürünmüş kasabaya doğru baktı. İçinde umut kabarcıkları oluşmaya başlamıştı. Hiç değilse devam etmek için bir sebebi vardı artık. Pek fazla bir şey değildi–sadece birkaç tane harf işte–ama bu isminin baş harfleriydi. *Kaç tane G'yle başlayan isim olabilir ki?*

Cat'in yüzündeki gülümseme bir anda silinmişti. Korkuyla kasabanın ötesindeki ormana doğru bakıyordu. "Ne var?" diye atıldı Anne endişeyle.

Cat, "Şişşşş," diyerek susturdu Anne'yi hemen. Eliyle ormanı işaret ediyordu. Etrafta turuncu meşale ışıkları dolaşıyordu.

"Meşaleler," diye atıldı Anne.

"Kim onlar?"

"Bilmiyorum," dedi Anne. Meşale ışıkları giderek çoğalıyordu. Aceleyle merdivenlere doğru uzandı. "Hemen buradan çıkmalıyız. Wallace'a geri dönmemiz gerekiyor."

"Bekle!" dedi Cat. Meşale ışıkları yalnızca bir tarafta değildi. Cat dönüp bütün kasabayı gözden

geçirdi. Ormanın her tarafı meşale ışıklarıyla çevrilmişti. Yüzlerce, belki binlerce. Hayalet kasaba binlerce öfkeli turuncu yıldızın saldırısına uğramış gibi görünüyordu. Ve yıldızlar giderek onlara doğru yaklaşıyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Cat. "Etrafımız sarılmış!"

"Bilmiyorum. Belki saklanabiliriz."

"Ya bunlar o korsanlarsa, ya—"

"Bunu düşünmek dahi istemiyorum!" Meşale ışıkları göründükleri gibi kaybolmuşlardı bir anda. Ama kasaba ağır bir havayla kaplanmıştı. İkisi de tehlikenin henüz geçmediğinin farkındaydı.

"Aşağı eğil!" diyerek fısıldadı Anne. Cat'i yakasından aşağı çekmişti. İkisi de tırabzanın altında eğilmiş duruyorlardı. Ormanın dört bir köşesinden karanlık gölgeler çıkıyordu. Onlarca, düzinelerce adam kâh binaların içinde kayboluyor kâh yeniden ortaya çıkıyordu. Anne başını çevirip öbür tarafa baktı. İçinde bulundukları binanın elli metre ötesinden bir grup daha çıkmıştı. Giderek çoğalıyorlardı. Sayılmayacak kadar kalabalıklardı. Her köşeden yenileri, yenileri çıkıyor giderek daha da yaklaşıyorlardı.

"Saklanmalıyız!" diye fısıldadı Anne. Cat merdivenlerden aşağı davranmıştı ki Anne onu durdurdu. "Çok geç. Merdiveni yukarı al ve aşağıdaki kapağı kapat."

Cat, Anne'nin dediği gibi merdiveni yukarı çekti ve tırabzana yasladı. Beraberce kapağı yukarı çekip kapadılar. Ses çıkarmaması için dua ediyorlardı. Sonunda kapak iyice yerine oturdu. Anne ve Cat ses-

sizce beklemeye başladılar. Ay doğmuştu. Evlerin çatıları ve patikalar ay ışığında parlıyordu. Aniden aşağıdan ayak sesleri duyuldu. Onlarca ayak sesi. Anne ve Cat eğilebildikleri kadar eğilmişlerdi ama ikisi de tırabzanın üstünden görünüyordu.

"Askerler," diye fısıldadı Cat.

Anne başını salladı. Askerlerin solgun yüzleri şapkalarının altında ay ışığıyla parlıyordu. Bembeyaz ellerinde uzun, koyu renkli cisimler taşıyorlardı–kılıçlar. –Altlarındaki ara sokak sessizce askerler tarafından kuşatıldı. Cat de Anne de nefeslerini tutup duvara iyice yaslandılar. Anne dönüp Cat'e baktı. "Kapana kıstırıldık."

17
UZUN ATLAMA

Amiralim, bütün binaları aradık," dedi bir ses. "Kasaba bomboş," dedi adam. Ağır bir aksanı vardı.

"İngilizler," diye fısıldadı Anne.

"Anlaşılan bize gelen haberler... biraz geç gelmiş," dedi başka bir ses. Bu adamın aksanı diğerininki kadar ağır değildi ama sesinde derin ve kendine güvenen bir ton vardı. Meşaleleri yakıp bütün binaları baştan sona tekrar arayın. Eğer işimize yarayacak tek bir şey bulursak şanslıyız. Nereye gittiklerini bilmek istiyorum. Ve Mr. Kent?"

"Evet, komutanım."

"Yanına bir ekip al ve Tarou Birimi'ne git hemen. Amiral Aison-worth'e durumu bildir ve güney limanlarını araması için bir tabur daha göndermesini söyle. Özellikle Roseau ve Soufriere limanlarını. Peşinde olduğumuz adamlar çoktan gitmiş olmalı.

Ama geride kalanlar olduysa gece baskınıyla onları uykularında yakalayacağız. Ya da sarhoşken!"

Anne, Cat'in eline yapıştı ve "Roseau!" diye fısıldadı. "Wallace nehrin hemen ağzında demir attı. Yakalanacağız. Derhal gemiye geri dönmeliyiz."

"Peki ya baban ve diğerleri? Misson'dan dönmüşler midir acaba?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Anne. "Ama ne fark eder ki? İngilizler Roseau'yu kuşatırlarsa hepimiz bittik demektir."

Cat kapağın kulpuna doğru uzattı elini. "Bekle!" diye atıldı Anne. Alt kattan sesler geliyordu. "Tam aşağıdalar!" diye fısıldadı Anne. Korku dolu gözlerle çan kulesinde etrafına bakınıyordu. Ortalıkta işe yarayacak hiçbir şey yoktu. Ne bir halat ne bir alet, hiçbir şey.

"Çatı," diye fısıldadı Cat. Anne tırabzandan aşağı sarktı. Tırabzanın üzerinden atlayıp çatıya çıkabiliriz ve oradan da aşağı sarkıp şu kulübenin çatısına atlayabiliriz. Eğer askerlerin arkasına düşersek ormana kadar koşup oradan da nehre ulaşırız."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diyerek başını çevirdi Anne. "Arada en az beş metre var!"

"Evet, ama bunu başarabiliriz."

"En fazla bacaklarımızı kırarız!" diye atıldı Anne.

"Hayır, tek yapman gereken aşağı düşer düşmez yerde yuvarlanmak–bu çarpmanın etkisini azaltacaktır."

"Bunu nereden biliyorsun ki–neyse! Aşağı atlamayı başaracak olursak bile tüm İngiliz Ordusu bizi

duyacak."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Cat.

"Yok."

Anne'nin düşünmeye zamanı kalmadan Cat tırabzanın öbür tarafına tırmanmıştı. Anne dişlerini gıcırdatarak Cat'i izledi. Çatının üzerinde kıyıya gelene kadar sürünerek ilerlediler. İki binanın arası beş metre değildi, ama en az dört metre vardı.

"Hadi!" diyerek atıldı Cat. Bir adım öne atıldı ve atlamaya hazırlandı.

"Hayır," dedi Anne. "Önce ben."

"Hayır, beraber atlayacağız," diye cevap verdi Cat. Gözleri ay ışığında alev alev parlıyordu. "Eğer ikimiz aynı anda atlarsak askerler geride başkalarının da olduğunu düşünerek yukarı bakarlar ve kaçmak için daha çok zamanımız olur."

Anne, Cat'e hayranlıkla bakıyordu şimdi. "Peki, aşağı indiğimizde ne yapacağımız; tabii ayaklarımızı kırmazsak?!"

"Koşacağız," dedi Cat. "Bacalara yakın koşmaya çalış; çünkü ateş edebilirler. Öteki binaya yaklaşınca tekrar atlayacağız. Ama sürekli yanımda kalmaya çalış ve ormana doğru ilerle." Anne başını salladı.

"Hazır mısın?" Hızla koşup aşağı atladılar. Gecenin karanlığında aşağı düşerken çıkardıkları rüzgâr sesi bile duyulmuştu. Çatıya indiklerinde ikisine de hiçbir şey olmamıştı ve Anne şaşkınlık içindeydi. Ama aşağı iner inmez öyle bir gürültü çıkmıştı ki ortalık bir anda karışıverdi.

"Bu da neydi böyle?"

"Ordalar, çatıda," dedi bir başkası.

"Ateş!"

Cat ve Anne arkalarında çekilen tetiklerin sesini duymuşlardı. Tam zamanında bacanın arkasına saklandılar ve kurşunlar bacaya saplandı. Kurşunlar çarptıkça baca parçalarına ayrılıyordu. Atılan kurşunlardan biri Cat'in dirseğinin hemen yanından geçmişti. "Of, burada daha fazla bekleyemeyiz!"

Anne'yi arkasına alarak hemen diğer binaya atladı Cat. Bu kez biraz kötü düşmüşlerdi ama bir yerlerine bir şey olmadı yine. Her taraflarından kurşun yağıyordu. Bir yandan askerlerin konuşmalarını dinliyor bir yandan da bir çatıdan diğerine atlıyorlardı. En sonunda ormanın hemen önündeki binaya ulaştılar.

Anne aşağıya baktı. Burası gerçekten de çok yüksekti. "İyi ama buradan nasıl ine–"

"Beni izle," dedi Cat. Arkasını dönüp çatının kenarında yere uzandı. Karnının üzerinde yavaşça kayarak sonunda yavaşça aşağı doğru sarktı ve yavaşça yere bıraktı kendini. Anne saçlarını geriye attı ve o da Cat gibi çatının kenarına kadar uzandı. En sonunda elleriyle tutunmayı başaramadığı için sırtı üstü yuvarlandı.

Cat aşağıda onu tutmuştu. Daha Anne'nin teşekkür etmeye zamanı olmadan elinden yakaladı onu ve ormana doğru koşmaya başladılar.

Ağaçların arasına dalalı daha on metre dahi olmamıştı ki o sırada mavi üniformalarla burun buruna gelmişlerdi. Bir hamlede ikisini de yere devrilmişti.

İlk olarak Anne ayağa kalktı ve derhal kılıcını

çekti. Hemen arkasından Cat de aynı şeyi yaptı.

"Silahlarınızı bırakın!" dedi askerlerden biri. Cat ve Anne başlarını kaldırıp sese doğru yöneldiler. Etraflarında en az bir düzine adam vardı ve her biri kılıcını onlara doğru uzatmıştı. Diğer askerler de bu tarafa doğru toplanıyordu.

Diğer taburlar da sonunda buraya ulaştı ve Cat ve Anne kılıçlarını yere indirmek zorunda kaldılar.

Cat ve Anne'yi aceleyle patikalardan sürükleyip ana yola çıkarmışlardı. Sonunda ikisini de yere, uzun boylu bir adamın önüne fırlattılar. Adamın simsiyah botları vardı. Üzerinde lacivert bir pantolon vardı; içine beyaz bir ceket giymişti ve onun üzerinde de yine koyu lacivert bir frak vardı. Yakasına altın iğneler tutturulmuştu. Başında üç kenarı kalkık bir şapka vardı ve şapkası gümüş bir tokayla süslenmişti.

"Yüzbaşı Crowley," dedi adam. Eğilip Anne'ye elini uzatmıştı. "Bir bayana kaba kuvvet uygulamaya utanmıyor musunuz?" Kibarca Anne'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve yavaşça önünde eğildi. Bu arada yanı başında dikilen astına bakıyordu sürekli.

"Hayır, teğmenim," diye cevap verdi adam. "Ama... şey; o bir korsan!"

"Öyle mi?" diye sordu teğmen. "Üzerinde korsan mı yazıyor?"

Diğer askerler gülmeye başladılar. Crowley'nin utancından yüzü kızarmıştı. "Eee... şey tabii üzerlerinde yazmıyor. Ama yine de korsana benziyor. İkisi de öyle. Yani bence korsan olmalıla—"

"Elbette korsanlar!" diye bağırdı teğmen. Bir anda sinirlenmişti. O kasaba korsanlar için bir kale sayılır! Yine de o bir bayan. Ve benim emrim altında herkes ona uygarca davranacak. Anlaşıldı mı?"

Crowley irkilerek başını sallamıştı. "Evet komutanım."

Teğmen başını Anne'ye çevirdi. "Ben İngiliz Donaması'ndan Teğmen Brandon Blake," diyerek konuşmaya başladı. "Gördüğünüz muameleden dolayı özür dilerim. Ama gördüğünüz gibi denizlerde dolaşan, daha önce eşine benzerine rastlanmadık derecede cani ve acımasız katillerin peşindeyiz. Eğer bizimle iş birliği yaparsanız işlediğiniz suçların affedilmesini sağlayabilirim. Bu oradaki arkadaşınız için de geçerli."

Cat ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Anne adama cevap vermemişti. Kızgın ve şaşkındı hâlâ. Üstelik zamanın aleyhlerine işlediğinin farkındaydı. Eğer İngiliz donanması Roseau'yu kuşatırsa Wallace tuzağa düşecekti.

"Bir kez daha soruyorum," dedi teğmen. Yeşil gözlerinde öfkeli, delici bir bakış vardı. "Diğerleri nerde?" Anne hâlâ cevap vermemişti. "Hadi ama; bu cani herife ne kadar sadık olabilirsiniz ki? Sonuçta sizi arkada bırakıp gitmiş, öyle değil mi?"

"Teğmenim!" diye seslendi bir adam. "Teğmen Blake!" adam nefes nefese koşuyordu. "Bir şey bul-

duk. Bodrumda... tam on beş tane ceset var. Efendim, işkence görmüşler, başlarından aşağı sarkıtmışlar adamları, aşağısı tam bir savaş yeri efendim."

Teğmen öfkeyle önce Anne'ye sonra Cat' baktı. Bakışları öyle güçlüydü ki sanki içlerini okuyordu. Gözlerini üzerlerinden çekmeden sordu, "Mr. Beckett, cesetler ne zamandır ordaymış?"

"Bir hafta," diye cevap verdi Beckett. "Belki daha fazla. İçerisi leş gibi kokuyor."

"Bir hafta," diye adamın sözlerini tekrar etti teğmen. Bir an için durup düşündü ve Anne ve Cat'e döndü yine. "Bu cesetlerden haberiniz vardı. Bunu gözlerinizden okuyabiliyorum," dedi. "Ama bilmediğim bir şey var ki–" Devasa kılıcını çekip Cat'in çenesine doğru doğrultmuştu. "Bilmediğim bir şey var ki o da bununla bir ilginiz olup olmadığı."

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Anne. "Oradaki insanlara hiçbir şey yapmadı o!" Burnunun ucundaki kılıca rağmen Cat yalnızca yere bakıyordu.

"Bana suçlu gibi görünüyor," dedi teğmen kaşlarını kaldırarak.

"Hayır!" diye bağırdı Anne. "Cat masum! Bu olayla hiçbir ilgimiz yok bizim!"

"Masum mu?" Teğmen kaşlarını çatmıştı. "Bence ikiniz de masum değilsiniz. Ama bodrumda olanlarla bir ilginiz olduğunu sanmıyorum. Aslında böyle manzaralara alıştık sayılır."

Cat ve Anne birbirlerine baktılar ve sonra yine teğmene döndüler. "Şimdi, beni dinleyin," dedi kılıcını yere indirerek. "Size çok kârlı bir teklifte bulunacağım. Bize sadece bildiklerinizi söyleyin. Ondan

sonra serbest kalacaksınız. Ama eğer bunu yapmazsanız sizi mahkemeye sevk etmek zorunda kalacağım ve elbette korsanlık suçuyla yargılanacaksınız. Kim bilir; belki kasabadaki insanları öldürmekle de suçlanırsınız. Darağacına asılacaksınız ve—"

Anne sözünü keserek bağırmaya başlamıştı. "Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok. Bu kasabayı bugün bulduk ve—"

"Yeter!" diye haykırdı teğmen. Sabrı iyice taşmıştı. "Çabuk söyleyin bana, Thorne nerde!"

"Thorne mu?" diye atıldı Anne.

"Bartholomew Thorne!!! Burası onun gizli kampıydı. Onun nereye gittiğini biliyor olmalısınız!"

Anne sözlerini dikkatlice seçerek açıklamaya çalıştı. "Bartholomew Thorne'un kim olduğunu biliyorum, ama biz onun tayfalarından değiliz. Buraya erzak almak için geldik."

"Öyleyse burayı nasıl buldunuz?" diyerek şapkasını yere fırlattı Teğmen Blake. "Bu saçmalık! Şansınızı kaybettiniz. Mr Crowley çocuğun ellerini bağlayın. Ayaklarına da zincir vurun."

"Emredersiniz efendim." Crowley bir an için tereddüt etmişti. "Peki ya kız?"

"Benim kurallarımı hâlâ öğrenemedin mi? Bir hanımefendi gibi davrandığı sürece bağlanmadan bizimle beraber yürüyecek."

Aynı Teğmen Blade gibi giyinmiş ama yakasındaki altın iğneleri biraz daha az olan başka bir adam teğmenin kulağına eğilip bir şeyler söylemişti. "Sir Brandon, bunun akılıca olduğundan emin misiniz? Elindeki kılıcı kullanmak için pek hevesli görünü-

yordu."

"Akıllıca ya da değil, Sir Nigel. Onun ellerini bağlamayacağız. Ama kaçmayacağından emin olmak için istersen sen onun tam arkasından yürüyebilirsin. Mr Crowley de önden yürüyecek. Sizin gibi güçlü kuvvetli eskortlarımız olduktan sonra bu genç bayandan korkmamız gerektiğini sanmıyorum."

18
MERCAN KAPLAN

Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Anne. Teğmen Blake'in komutasındaki taburlar terk edilmiş kasabadaki araştırmalarını bitirmiş, şimdi Dominika ormanlarında geniş bir patikada hızla yürüyorlardı.

"Misson'a" diye cevap verdi Sir Nigel arkadan. "Orada teğmenin sorgulamak istediği birkaç kişi daha var. Ayrıca orada sizi tutabileceğimiz küçük bir hücremiz bile var."

Misson mu? Anne'nin içi içini yiyordu. İşler gittikçe kötüleşiyordu. Şu anda bir tabur İngiliz askeri güney limanlarını tarıyor olmalıydı ve çok geçmeden Wallace'ın çıkış yolunu kapatmış olurlardı. Şimdi de yüzlerce, binlerce İngiliz askeri Misson şehrine çıkmak üzereydi. Yani babası ve tayfalarının alışveriş yapmak için bulundukları şehre. Sıra sıra ağaçla-

rın üzerinden gökyüzüne, aya baktı. Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu; babası gemiye ulaşmış mıydı acaba? Zaten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kılıcını elinden almışlardı. Hançerini de. Cat ayak bileklerinden boynuna kadar zincire vurulmuştu. Ayrıca etrafı yüzlerce askerle sarılıydı. Hemen bir plan yapması gerekiyordu.

Anne arkasını dönüp Cat'e baktı. Bir saniyeliğine göz göze gelmişlerdi. "Önünüze dönün bayan," dedi Sir Nigel. Her kelimeyi üstüne bastırarak söylemişti. Anne önüne döndü. Sinirle boynundaki mercan kolyeyle oynuyordu. Grup biraz yavaşlamıştı şimdi. Anne öne doğru baktı ve nedenini anladı. Yol ileride dar bir boğaza giriyordu ve askerler daha seyrek gruplar halinde geçebiliyorlardı buradan ancak. Anne tekrar dönüp Cat'e baktı. Aklındakileri onunla konuşabilmeyi istiyordu.

"Size ÖNÜNÜZE DÖNÜN DEDİM!" diye bağırarak elindeki meşaleyi Anne'nin yüzüne doğru salladı Sir Nigel. Anne sendeleyerek geriledi ve dediğini yaptı. Teğmen Crowley de olanları görmüş, geriye dönüp sırıtmıştı. Bu Anne'yi çılgına çevirmişti. Boynundaki kaplan kolyesini öyle bir sıktı ki alt tarafındaki sivri kısmı elini kesmişti. Parmağını ağzına götürdü. Eli kanıyordu...

Kan. İşte o anda her şeyi planlamıştı. Öndeki dar boğaza baktı. Öyle dar bir geçitti ki taburlar tek sıra halinde ilerliyorlardı. Biraz sonra onların taburu da, Crowley, Cat ve Sir Nigel de dâhil olmak üzere tek sı-ra halinde dizilecekti.

Anne tekrar ağaçların üzerine, gökyüzüne doğru

baktı. Yön tayin etme duygusuna her zaman güvenirdi. Kasabadan çıktıklarından beri son bir satir kuzey doğu yönünde ilerliyorlardı. Neredeyse bundan emindi. Öyleyse Wallace'a giden yol sağda kalıyor olmalıydı. Cat'i düşünüyordu. Ne yapacaksa bunu çok çabuk yapmak zorundaydı ve Cat'i serbest bırakmak için yeterince zamanı olmayacaktı. Bu zincirlerle koşmasına da imkân yoktu. Başka şansı yoktu. Onu geride bırakmak zorundaydı.

Sonunda o dar boğaza ulaşmışlardı. Önünde ve arkasında ilerleyen askerler tek sıra haline geçmişlerdi. Arkalarında diğer askerler birikiyordu ve ormanın iki tarafına yayıldılar. Yavaşça boynundaki mercan kaplanı çekip çıkardı ve küçük bir hançer gibi kavradı. Tekrar dönüp Cat'e baktı. Sir Nigel'in öfkesini üzerine çekmeye çalışıyordu. Cat başını havaya kaldırdığı anda sessizce "Özür dilerim," dedi. Cat neler olduğunu anlamamıştı.

"Bak sen!" diye haykırdı Sir Nigel. "Sana önünebakmanı-söylemedim mi ben!" yine elindeki meşaleyi Anne'ye doğru savurmak üzere havaya kaldırmıştı ki Anne meşaleyi geri itti. Alevler adamın göğsünü ve sakallarını sarmıştı. Nigel acıyla inliyordu. O sırada Teğmen Crowley de arkasına döndü ama Anne çoktan harekete geçmişti. Crowley daha adımını atmaya kalkmadan elindeki mercanı adamın bacağına saplamıştı. Crowley acıyla bacağını tuttu ve küfrü bastı. O sırada Anne çoktan ağaçların arasında, ormanın derinliklerinde kaybolmuştu.

"Çabuk geri dön!" diye bağırdı Sir Nigel. Hâlâ üzerindeki alevleri söndüremeye çalışıyordu. As-

kerler arkasından birkaç el ateş ettiler ama gözleri meşale ışığına alıştığı için şimdi karanlıkta hiçbir şey göremiyorlardı.

"Daha fazla kurşun harcamayın!" diye haykırdı bir ses sıranın önünden. "Peşinden gidin!"

Askerler ateş etmeyi kesip peşinden ormana girdiklerinde Anne çoktan epey yol almıştı bile. Ama dikkat etmesi gerekiyordu. Onun da gözleri en az diğerleri kadar ışığa alışmıştı ve bastığı yerler pek de tekin değildi. Eğer bir ağaca çarpar ya da bir hendeğe düşerse bütün bu tantanayı boşuna çıkarmış olacaktı. Gözleri karanlığa alıştığı anda derhal sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve ağaç dallarının, böğürtlen çalılarının ve eğreltiotlarının arasında koşmaya başladı. Sonra bir anda durdu. Bir süre durup kalp atışlarının düzene girmesini bekledi ve peşinden gelen birilerinin olup olmadığını anlamak için sessizce etrafı dinledi. Duyduğu tek ses tropikal yağmur ormanlarının hoş geldin şarkısıydı.

Orman karanlık gecede griyle karışık koyu lacivert bir renge bürünmüştü. Anne kocaman köklerin, ağaç kütüklerinin ve yere düşmüş dalların arasında ilerliyordu. Koşmaktan ayakları zonkluyordu. Birdenbire tüylü çalıların arasında buldu kendini. Az kalsın çalıların arasına gizlenmiş bir ağaç kütüğüne takılıp düşecekti.

Patika! Bu o patika olmalıydı. Ormanın içinden

yola doğru kıvrılarak uzanan bir patika bulmuştu. Anne arkasını dönüp doğru olanı yapıp yapmadığını düşündü bir an. Yola çıktığı zaman sağa doğru ilerlerse bu yol onu Wallace'a götürecekti. Asıl planı buydu. Gemiye ulaşıp tayfaları İngiliz donanması konusunda uyarması gerekiyordu. Onlar da böylelikle– ne yapabilirlerdi ki? Gemiyi alıp kaçacaklar mıydı? Eğer babası hâlâ Misson'dan dönmediyse gemi asla yola çıkmayacaktı. Eğer sola dönerse Misson'a çıkabilirdi ve eğer babası hâlâ oradaysa onu uyarabilirdi. Ama bunun için artık çok geçti. Anne oraya Amiral Blake ve askerlerinden önce ulaşamayacaktı. Ya Misson'a gittiğinde babası çoktan Wallace'a dönmüş olursa? O zaman Cat'i nasıl kurtaracaktı? Anne tüm bunları kafasında toparlamakta güçlük çekiyordu.

Derin bir iç geçirdi ve sonunda gemiye dönmeye karar verdi. Gemidekileri uyarması gerekiyordu. Tayfalar ne yapılacağını bilirlerdi herhalde. Yolda güneye doğru ilerlediği sırada midesine sancılar giriyordu. Cat'le yaptıkları ufak gezinti koca bir felakete dönüşmüştü. Cat'in onun sersemce davranışları yüzünden ölmesine izin veremezdi. Bu düşüncüyle Anne yolda hızla ilerlemeye başladı. Karanlıkta Wallace'ın daha ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu. Yol boyunca ara ara durup soluklanıyordu ama tüm yolu koşarak inmişti. O sırada başının üzerinde bir şey yanıp söndü.

Anne tekrar durdu ve yere çömeldi. Patika önünde "S" ler çizerek ilerliyordu ve yolun tepesinde, ikinci dönemecin orada bir meşale ışığının yandığını

gördü. Meşaleler giderek çoğalıyordu. On, on iki tane olmuşlardı bile. Anne donakalmıştı. Acaba Amiral Blake aklından geçenleri tahmin etmiş olabilir miydi? Belki de peşinden adamlar yollayıp önünü keserek ana yola çıkmasını engellemek istiyordu.

Anne ilk dönemeci geçip yaklaştıklarını gördü. Yoldan hemen çıkması gerekiyordu. Başını kaldırıp ağaçlara baktı. Tırmanabileceği türde bir ağaç yoktu etrafta. Ne yapacağını bilemeden çalılıklara doğru koşup saklandı.

Yaklaştıkları sırada fısıltıyla konuşmaya başlamışlardı. Anne başını iyice eğip yere uzandı. Leş gibi kuru yaprakların üzerine yatmış başını iyice aşağı gömmüştü. Meşaleler yanından geçiyordu. Üzerlerinde üniforma olup olmadığını görememişti ama silahlı oldukları kesindi. Meşale ışıkları arasında birkaç tane tüfeğin parıldadığını görmüştü. Adamlar onu görmeden gelip geçiyorlardı. Anne yakalanmadığı için şükrediyordu. Ama biraz erken şükretmişti şansına.

O sırada bir el belindeki deri kemerden yakalayıp çalılıkların arasından çekip almıştı onu. "Onu buldum efendim," dedi adam ağır bir ses tonuyla.

19
ROSS'UN PLANI

İkide bir kaçmak gibi kötü bir huyun var, Kızıl," dedi iri adam. "Jules?" Anne gözlerine inanamıyordu.

Anne'yi yerden kaldırıp heybe gibi sırtına vurmuştu ve direk babasının önüne bırakmıştı. Kısık meşale ışığında bile babasının alnında ve boynunda atan damarları görebiliyordu. Anne tam ağzını açmış konuşmaya başlayacaktı ki daha bir kelime etmesine kalmadan Ross araya girdi.

"Bana ihanet ettin, Anne," dedi Declan Ross. "Hepimize ihanet ettin."

Sözleri bıçak gibi saplanmıştı Anne'nin kalbine. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Baba, böyle olmasını istemedim; ben—"

"Sus!" dedi. "Senin neyi nasıl istediğinle işimiz yok şu anda, Anne. Sen gemiyi terk ettin. Buna asi-

lik bile denebilir," Anne gözyaşlarına boğulmuştu. Korsan yasalarının asilik konusunda ne dediğini çok iyi biliyordu.

Ross devam etti. "Bir de Cat'i de aldın yanına üstelik. Ama nedense her şeyin senin başının altından çıktığını düşünüyorum." Öfkeyle parlayan gözlerini ona dikmişti. "Bu hangi akla mantığa sığar, kızım? O yaralı bir adam! Onun hayatını tehlikeye attın." Ross Anne'nin arkasındaki çalılıklara doğru bakındı. "Hem o hangi köşede saklanıyor? Cat, çıkabilirsin artık!" diye seslendi Declan Ross. Hiçbir cevap gelmemişti.

Anne dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları içinde birkaç kelime söyleyebilmişti ancak. "Baba, çok üzgünüm."

Ross'un kızgınlığı eriyip gitmişti. Anne'nin yanına diz çöküp çenesinden tutarak başını yukarı kaldırdı. "Anne, ne oldu?"

Anne olup bitenleri anlattı. Buldukları hayalet kasabayı, Amiral Blake'in güney sahillerini kuşatma emrini, nasıl yakalandıklarını ve hatta Amiral Blake'in ona nasıl da bir hanımefendi gibi davrandığına kadar her şeyi anlatmıştı.

"Eğer beni zincire vursalardı kaçamazdım," dedi Anne.

Ross bir an için durup düşündü. "Amiral Blake gemilerini güneye yollayacağını söylediğinden beri ne kadar zaman geçti?" diye sordu Ross.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Anne. "Bekle, sanırım güneş dağın arkasında kaybolmadan hemen önceydi."

"Güneş batarken," diye Anne'nin söylediklerini tekrarladı Ross. "Adamlarının limana dönmesi ve gemilerin hazırlanması gerekiyor. Stede, deniz yolculuğu ne kadar sürer?"

"Hemen hemen bir saat kadar, Kaptan," diye cevap verdi Stede başını iki yana sallayarak. Eğer hemen Wallace'a dönersek o lanet donanma gemilerinden önce yola çıkabiliriz. Ama hâlâ duruyoruz, değil mi?"

Ross'un yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Meşalenin altında korkunç bir hâl almıştı yüzü. "Hayır–gemimizin en yeni üyesini almadan hiçbir yere gitmiyorum."

Kırmızı Göz kaptanın yanına doğru bir adım attı. "Eğer bir sakıncası yoksa ben de size katılmak isterim," dedi.

Kaptan başını salladı ve ekledi: "Evet, sana ihtiyacım olacağından eminim. Jules, Midge, siz de bizimle geliyorsunuz ama hepsi bu. Stede, diğerleriyle beraber kızımı Wallace'a götürün. Son hızla Dominika'nın güney ucunu dolaşıp La Plaine'e gitmenizi istiyorum. Eğer şansımız varsa bir, iki gün sonra sizinle orada buluşuruz."

"Bir planın mı var dostum?" diye sordu Stede.

"Evet, öyle sayılır. Blake'in adamlarıyla dövüşmemize imkân yok. Sayıca bizden çok üstünler. Ama bizi beklediğini sanmıyorum bu yüzden ona sürpriz olacak. Ayrıca Misson'u ondan daha iyi tanıyorum. Ama bu planın işe yaraması için dikkatini başka yöne çekmek gerekiyor... dikkatini çekecek büyük bir olay..." diyerek Ross elini sakalına götürüp bir süre

düşündü. "Acaba..böyle bir şey yapar mı ki? Acaba..." diyerek mırıldandı. "İngilizleri pek düşündüğü yok. Herhalde yapar."

"Yüzünde yine o ifade var dostum. Beni endişelendiriyorsun," dedi Stede.

"Sadece gemiyi düşün sen şimdi," dedi Ross. "Wallace buradan götürmeni istiyorum. Seninle La Plaine'de görüşürüz."

Ross, Midge, Jules ve Kırmızı Göz Macaque Dağı'nın eteğindeki değirmenin taş kemerinin altından bir kez daha geçtiler. Kemerin diğer tarafındaki ağır, ahşap kapı demir menteşelerle ve kocaman bir asma kilitle kilitlenmişti. Ross kapıyı çalmak üzere elini kaldırmıştı ki uğursuz bir takırtı sesi geldi.

Kapının hemen yanında elinde silahıyla bir adam duruyordu. "Bonsoir, İngiliz!" diye fısıldadı Jacques St. Pierre.

"Jacques, sen çok şanslı bir adamsın dostum. Çünkü dua et ki ben iyi bir insanım," diye cevap verdi Ross. "Benim yerime bir başkası olsa, İskoçyalı başka bir adam yani, seni sırf bu lafından dolayı cehenneme gönderirdi."

"Ah, pardon, mon kapitan!"diyerek silahını yere indirdi St. Pierre ve Ross'un sırtını sıvazladı. "Terbiyesizliğimi mazur gör. Ama ortalıkta İngiliz askerler dolaşıyor. Beni... nasıl diyorsunuz... tedirgin ediyorlar. O yüzden hazırlıklı olmak istedim."

"Demek buraya da geldiler ha?" diye sordu Ross.

St. Pierre yüzünü ekşitti. "Karanlık çöktükten hemen sonra gizlice sürünerek toplaştılar buraya," dedi. "Hamamböcekleri gibi Misson'un her yerine yayıldılar. Aman canım nerede benim misafirperverliğim? Siz o sürüngenlerden olmadığınıza göre hadi içeri buyurun, haydi. Herhalde bu kez alışveriş için geri dönmediniz?"

St. Pierre kocaman demir bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Barut fıçılarını ve demir ocağını geçip merdivenlerden çıktılar ve St. Pierre'in özel odasına çıktılar. Burası muazzam bir çalışma odasıydı. St. Pierre onları buraya almış, sıra sıra kitapların diziliği olduğu kütüphanenin başköşesindeki geniş deri koltuklara doğru yönlendirmişti.

"Size bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu Pierre. "Şarap ve yanında da biraz bisküvi belki?"

"Evet, lütfen. Bu çok iyi olur," dedi Midge.

"Hayır, bunun için vaktimiz yok," diye atıldı Ross kaşlarını çatıp Midge'e bakarak. Midge'in omuzları düşmüştü. "Jacques, buraya gelmemin nedeni İngilizler. Adamlarımdan birini ele geçirmişler. Tutsaklarını nereye götürdükleri konusunda bir bilgin var mı?"

"Hastaneye," diye cevap verdi Pierre. "Orada iki tane hücreleri var. Julliard diye bir adam var başında. Özellikle de korsanlar etraftayken. Hah!"

"Adamımı oradan çıkarmak zorundayım," diye ekledi Ross. "Ve acele etmem gerekiyor. İngiliz donanması güney sahilini kuşatmak üzere yola çıktı bile."

"Anlıyorum," dedi St. Pierre. Kafasında yüz tane tilki dönüyordu. "Ama oradan adam kaçırmak kolay değil. Taburla asker bekliyor kapıda. Sayıları çok fazla!" St. Pierre Ross'a ve adamlarına baktı. "Ama onlarla dövüşmek için gelmediniz. Bu çok aptalca olurdu; tres stupide!"

"Bir planım var," dedi Ross. "Ama bunun için yardımına ihtiyacım var. Bir de senin şu barutlarına dostum." Ross planını anlattıkça Fransız'ın yüzündeki gülümseme kulaklarına kadar yayıldı.

"Evet, bu İngilizleri buraya çekecektir," dedi St. Pierre, Ross sözlerini bitirdiği zaman. Bom! sesinin geldiği yerin arkasında benim olduğumu Misson'daki herkes bilir.

"Ha-ha-ha! Ama bana Chevillard'ın dümenini getiren adamdan bu yardımı esirgemeyeceğim. Ve son bombamın adresi? En iyisi Almanişko'nun çiftliğini bombalamak. Zaten hep yeni bir yere ihtiyacım var deyip duruyordu."

Ross ve Kırmızı Göz Misson şehrinin kuzey şeridinde kurulmuş uzun, taş bir binanın arka tarafındaki ormanın içinde, ufak, kahverengi bir fıçının iki tarafına çömelmiş gizleniyorlardı.

"Görebiliyor musun Midge?" diye fısıldadı Ross.

Midge İngiliz gözcülerin geçmesini bekledi ve ortalıkta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kılıcını çekti. Kılıcın geniş bıçağı gıcır gıcırdı. Kır-

mızı Göz kılıcını sağa sola sallayarak işaret veriyordu. Dönüp ana yolun başındaki çeşmeye doğru bakındı. Hiçbir cevap gelmemişti. Kırmızı Göz kılıcının üzerinde parlayan ışıkla bir kez daha işaret verdi. Sonunda çeşmenin başından cevap gelmişti. "Hazırız," dedi Kırmızı Göz.

"Güzel," diye cevap verdi Ross. "Sen fitili yerleştirdin mi fıçıya?"

"Evet," dedi Kırmızı Göz. "St. Pierre'in dediğine göre tamamen alev alması on saniye sürüyormuş. Bu ufak fıçının yeterli olacağından emin misin?"

"Jacques yeterli olacağını söyledi," diye cevap verdi Ross. "Cat'i dışarı çıkarmak istiyoruz sadece, havaya uçuracak değiliz ya. Şimdi asıl soru hangi hücrede olduğu. Gözcülere dikkat et; ve Kırmızı Göz..."

"Evet, Kaptan?"

"Yeni kılıcını kullanmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum. Ama gerçekten gerekmediği sürece yerinden çıkarmanı istemiyorum, tamam mı?" Kırmızı Göz dudak bükmüştü. Declan Ross, Kırmızı Göz onun yanında olduğu için bir kez daha mutlu olmuştu.

Ross, ormanda gizlendikleri köşeden çıkıp binaya doğru ilerledi. Kısa ağaçlar ve çalılar onu biraz olsun gizliyordu ama gözcülerden biri kafasını uzatsa Ross'u görebilirdi. Önüne çıkan ilk pencerenin demir parmaklıkları yoktu. Belli ki burası hücre filan değildi. Tam diğer pencereye yönelecekti ki o sırada içeridekilerin seslerini duydu.

"... şimdi uyuyor," dedi biri. Adamın ağır bir İn-

giliz aksanı vardı. "Onu suçladığımı söyleyemem. Hatta benim bile biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Hâlâ hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu diğeri. Ross tam diğer pencereye doğru ilerleyecekti ki söylenenleri duyunca tekrar durdu.

"Sir Brandon, ben çocuğun dilsiz olduğunu düşünüyorum. Sırtındaki yaraları gördünüz mü? Başında, kollarında, her yerinde yara izleri var."

"Evet, gördüm," dedi diğer adam. Ross pencerenin kenarına kadar eğildi ve içerideki adamlara baktı. Adamların üzerinde koyu lacivert üniformalar vardı. Bir takım ilaç kavanozlarının ve şişelerin dizildiği bir dolabın önünde, masaya oturmuş konuşuyorlardı. Şimdi konuşmakta olan adam koyu renk, üç kenarlıklı şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. Saçları sapsarıydı ve favorileri neredeyse çenesine kadar iniyordu. "Bu adamın iyi bir dayak yediği kesin ve belki de gerçekten dilsiz olmuştur bu dayaktan sonra," dedi adam ve bardağındaki içkiden büyük bir yudum aldı.

"Ama böyle olduğunu sanmıyorum. Çocuğun gözlerinden zekâ fışkırıyor adeta. Etrafını öyle dikkatle inceliyor ki. Bir zamanlar tanıdığım bir doktoru anımsattı bana hatta. Onu hücreye koyduğum anda her yeri karış karış incelemeye başladı. Eminim kaçacak bir yerler var mı diye düşünüyordu o sırada."

Ötekinden daha yaşlı, daha koyu renk saçlı, ince sakallı diğer adam gülmeye başladı. "Oradan kaçamayacağı kesin. Hah! Tabii elleriyle duvarları yıkmayı becerebilirse o başka."

Odaya başka bir adam daha girdi. Diğerlerinden çok daha gençti. Onun da üzerinde diğerlerine benzer, koyu lacivert bir üniforma vardı ama onların astı olduğu belliydi. "Amiral Blake," diyerek sarı saçlı genç adama döndü. "Thorne'un ve adamlarının izine hiçbir yerde rastlamadık ama tavernadaki adamlardan biri korsanların zaman zaman Misson'a gelip, şehrin öbür tarafındaki değirmende yaşayan adamdan alışveriş yaptıklarını söyledi."

Amiral Blake şapkasının gölgeliğine bir şaplak indirdi. "Belki de küçük dostumuzu tanıyordur, ha? Sabah çocukları toplayıp şu değirmendeki adama küçük bir ziyaret yapsak iyi olacak; ne dersin ha, Sir Nigel?"

"Kesinlikle katılıyorum," diye cevap verdi adam.

Ross'un midesine ağrılar girmişti. St. Pierre'in İngiliz ordusuyla başını belaya sokabilecek suçları düşündü. Eğer hiçbir şey olmadıysa da şu anda olacaklardan dolayı suçlanacağı kesindi. Ross aceleyle par-maklıklı camlardan birinin yanına gidip seslendi. "Cat?" Bu oda Amiral Blake'in odasına çok yakındı bu yüzden daha sesli bağıramıyordu. "Cat?" cevap gelmemişti.

Tam bir kez daha seslenecekti ki o sırada bir grup askerin köşeyi dönüp kendisine doğru yaklaştıklarını gördü. Ross derhal çalılıkların arasına koştu ve kılıcına davrandı. Beş tane gözcü vardı ama yalnızca bir tanesinin elinde fener vardı. Bu büyük şanstı gerçekten de. Öylece yürüyüp gidiyorlardı ama nedense tam da Ross'un saklandığı çalılıkların biraz berisinde durup oyalandılar.

"Hey Osbourne, çalışmak için hiç de fena bir yer sayılmaz, ha?" dedi elinde feneri olan gözcü. Feneri çalılıklara doğru tutup sallıyordu. "Şu çalılıklara bak."

"Haklısın Jarvis," dedi diğeri. "Buralarda bir ev alıp yerleşmek isterdim aslında; karımla beraber tabii." Diğerleri bu lafın üzerine gülmeye başladılar. Adamlar neşeli görünüyorlardı. Ross bunu gördüğüne sevinmişti ama bir an evvel buradan uzaklaşmalarını diliyordu.

"Bu iş bitmeden hiçbir yere gidemeyiz," diye iç geçirdi bir başkası.

"Bartholomew Thorne'u, New Providence'ta, darağacında sallanırken görmeden olmaz," dedi Jarvis.

"Ayrıca başka korsanlar da var," diye ekledi Osbourne.

"Evet, ama en kötüsü Thorne."

"Ayrıca Amiral için kişisel bir mesele bu."

Sonunda askerler yavaşça uzaklaşmaya başladılar. Ama o sırada elinde feneriyle Jarvis Ross'un yanındaki çalılıklara geri döndü birden. "Hey, bakın burada ne varmış?"

Ross kılıcını kınından iyice çıkardı. Gözcünün ona doğru baktığını sanmıştı. Diğer askerler de oraya toplandılar. Ross iyice gerilmişti ve harekete geçmeye hazırdı.

Bu arada ormanda olan bitenleri izlemekte olan Kırmızı Göz de çoktan kılıcını çekmişti. Kaptanın işlerin böyle yürümesini istemediğini biliyordu ama askerler fazla yakınlaşmışlardı Ross'a. Olaylar kötüye gideceğe benziyordu.

Jarvis belinden bir şey çıkardı ve Ross'a doğru eğilmeye başladı. "Bakın kimler varmış burada."

20
GECE OPERASYONU

Ross kılıcını çekti ve çalılıkların arasından adama saplamak üzereydi. Kırmızı Göz de saklandığı ağaçların arasından çıkmış çıt çıkarmadan diğer iki askerin arkasına kadar ilerlemişti.

"Seni burada göreceğimi ummuyordum," diyerek çalıların arasına doğru uzandı Jarvis. Elini yavaşça hareket ettiriyordu, bir yerde durdu ve bir hamlede atılıverdi. Ross bunu beklemiyordu. O da hemen kılıcıyla atıldı ama çalıların arasında bir gövdeye saplanmıştı ucu.

O sırada İngiliz, bir iki adım geri attı ve elinde mavi renkli bir pervaneyle arkadaşlarına döndü. "*Adscita globulariae*!" dedi. "Enfes bir tür!"

Ross derin bir nefes aldı. Kırmızı Göz de çaktırmadan hemen ormana dalmıştı.

"Normalde bu pervaneyi yalnızca kozalaklı ağaç-

ların gövdesine yapışıkken bulabilirsiniz. Ağaçların gövdelerinde kamufle oluyorlar. Onu burada, çalıların arasında görmek gerçekten şaşırtıcı. Çok güzel ama değil mi?"

"Sen hayatımda gördüğüm en tuhaf adamlardan birisin, Jarvis!" dedi Osbourne ve hep beraber kahkahalar içinde oradan uzaklaştılar.

Ross başını iki yana salladı. *Pervane mi? Az kalsın adamı bir pervane yüzünden öldürecektim.* Askerler gözden kaybolur kaybolmaz Ross yerinden fırladı. Daha fazla zaman kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Görülmesi an meselesiydi. Parmaklıklı pencerenin önüne gidip tekrar seslendi. "Cat?" Burada olmalıydı. "Cat?"

Pencerenin önünde solgun bir yüz beliriverdi bir anda. Ross korkuyla irkilip arkaya devrilmişti. "Kaptan Ross?" Bu Cat'ti.

Ross hemen ayağa kalktı ve yolun iki tarafını kontrol etti hemen. Sonra Kırmızı Göz'e işaret etti. "Cat, beni dinle. Çok zamanımız yok. Şimdi hücrenin en uzak köşesine gitmeni istiyorum. Uzaklaşabildiğin kadar uzaklaş."

"Neden ki?" diye sordu Cat. O sırada elinde bir fıçı barut ve ufak bir el feneriyle Kırmızı Göz göründü. Patlayıcı hemen camın içerisine yerleştirmişti. Cat korkuyla iç geçirdi. "Oh."

Ross başını salladı. "Bu şeyi patlatırsak seni oradan çıkarabiliriz."

"Peki ya Amiral Blake ve askerleri?"

"Onlar için başka bir planımız var," dedi Ross. Cat şaşkın şaşkın Ross'a bakıyordu. Ross göz kırptı

Cat'e. "Bundan daha büyük bir patlamayla onların dikkatini dağıtacağız."

Bunun üzerine Cat hücrenin içinde gözden kayboldu. Kırmızı Göz derhal ormana doğru koştu ve kılıcıyla işaret verdi ve karşı taraftan işaret gelmesini bekledi. Işık üç kez yanıp söndü–sonunda işaret gelmişti. Kırmızı Göz, Ross'a el salladı. Ross, St. Pierre'in on saniyeyi iyi hesapladığını umarak fitili ateşledi ve hemen ağaçlara doğru koştu. İlk önce turuncu bir ışık parladı ve bom diye bir ses duyuldu. Hemen arkasından ikinci bir ses: BOOOOM!!

Misson şehri korkunç bir patlamayla sarsılmıştı. Sarı, kırmızı ve beyaz ışıklar bütün şehri aydınlatmıştı. Çiftliğin olduğu yerden gökyüzüne doğru alevler yükseliyordu. Sıcak, hararetli bir rüzgâr esti üzerlerinden.

Kırmızı Göz gülümsedi. "Şu Jacques denilen adam nasıl eğlenileceğini iyi biliyor!"

Saklandıkları yerden İngiliz taburlarının hastaneden çıkıp patlamanın olduğu yere doğru koşuşturmalarını izlediler. Daha sonra iki tanesi kılıçlarını çekip Cat'in olduğu pencerenin önüne doğru atıldılar. Her taraf toz duman içerisindeydi. Barut fıçısı duvarı biraz çatlatmıştı. Ross ve Kırmızı Göz duvarı tekmelemeye başladılar. Ufak taş parçaları sağa sola dökülüyordu. Şimdi Jules, Midge ve Jacques Pierre de gelmiş arkalarında dikiliyorlardı. "Fıçıya yeterince barut koymamışsınız," diyerek yüzünü ekşitti Ross.

"Kusura bakma, Kapitan," dedi Jacques. "Adamın sağ ve tek parça halinde istediğini sanıyordum.

Havada yanarak uçuşan parçalarını istediğini bilseydim daha çok barut koyardım!"

"Açılın!" dedi Jules. İyice gerilip duvara sağlam bir tekme attı. Kocaman taşlardan biri yerinden oynamıştı. Bir tekme daha attı ve Jules'un bile geçebileceği kadar büyük bir delik açıldı sonunda. Diğerleri içeri girdiği sırada Midge dışarıda bekliyordu. Cat'i içeride top bir köşeye büzülmüş halde buldular. Hâlâ gürültüden kulaklarını tutuyordu. Ross omzuna elini attığı anda yerinden sıçramıştı.

"Çabuk ayağa kalk," dedi Ross. "Tabii geceyi İngilizler'le geçirmek istiyorsan o başka."

"Oh, Kaptan...." dedi Midge camın aralığından. Sesi endişeli geliyordu.

Arkalarından bir başkasının sesi daha duyuldu: "Sanırım misafirperverliğimizden pek hoşnut kalmadınız." Arkalarını döndüler. Amiral Blake açtıkları deliğin birkaç adım gerisinde durmuş onlara bakıyordu. Midge hücreye doğru geriledi. Kırmızı Göz, Cat'e bir kılıç fırlattı. Ross ve St. Pierre kılıçlarını çoktan çekmişlerdi. Jules da hazırda bekliyordu. "Demek bu akşamki havai fişek gösterisinin sorumluları sizlersiniz. Gerçekten muazzam bir oyundu. Nerdeyse işe yarayacaktı."

Ross bir adım öne attı ve "Çekil yolumuzdan," dedi.

Amiral Blake de kendi kılıcını çekmişti. "Hiç sanmıyorum. Bu adam bizim mahkûmumuz ve bu akşamki marifetlerinizden sonra sizleri de tutukluyorum."

"Bu adam," dedi Ross, Cat'e işaret ederek, "yal-

nızca bir çocuk. Ve siz, onu ve kızımı kanunsuzca esir almadan önce benim gemimin bir tayfasıydı."

"Demek kızın o senin?" Amiral Blake'in kaşları çatılmıştı. "Kime çektiğini anlıyorum şimdi. Yalnızca tayfalar, ha? Herhalde sizlerde Dominika'yla ticaret yapan tüccarlarsınız?"

"Evet," diyerek başını salladı Ross. "Ben İskoçyalı bir tüccarım. Misson'da Mr. Saint Pierre'le ticaret etmek amacıyla bulunuyoruz."

"Bu doğru mu?" diye sordu Amiral. Ross evet anlamında başını salladı." O zaman neden içimden bir ses size inanmamam gerektiğini söylüyor? Bir bakalım. Kızı ve bu genci bulduğumda en acımasız korsanların saklanına yeri olarak bilinen bir kasabada oynuyorlardı. Siz ise kapıya gelip durumu açıklamak yerine şehrin yarısını havaya uçurmayı uygun görmüşsünüz. Hayır, hadi bunları geçelim bir de şu mesele var. Sizi çok iyi tanıyorum maalesef. William Wallace'ın kaptanı Declan Ross. Ve siz bayım, benim ülkemin peşinde olduğu korsanlardan birisiniz. Aslında Bartholomew Thorne'un peşindeydim ama onun yerine sizi de memnuniyetle kabul edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Sanırım şans pek sizin yanınızda değil Amiral," diyerek bir adım daha attı Ross.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi, Albay ve başını salladı. Albayın bu hareketi üzerine dört tarafları askerlerle çevrildi.

21
ÇIKMAZ SOKAK

Böyle olmak zorunda değil," dedi Ross. Başını hafifçe iki yana sallamıştı.

"Kesinlikle sizinle aynı fikirdeyim," dedi Albay Blake. "Silahlarınızı yere indirin. Eğer bizimle iş birliği yaparsanız mahkemelerinizin adil bir şekilde yürütülmesini sağlayacağım."

"Adil mi?" diyerek yüzünü ekşitti Ross. "Yani kellerimizin New Providence'ta darağacında sağlanacağını söylüyorsun. Sağ ol ben almayayım. Kellemi yerinde seviyorum ben. Ama benim daha iyi bir fikrim var. Siz *kılıçlarınızı* ve *silahlarınızı* indirir ve geçmemize izin verirseniz kimsenin canının yanmayacağına ve hepinizin yaşamasına izin vereceğime söz veriyorum."

Blake'in kaşları havaya kalkmıştı. Sağına ve soluna bakıp adamlarına işaret etti. "Sanırım içinde

bulunduğunuz durumu pek kavrayamadınız. Görüyorum ki—"

"Albay!" diyerek sözünü kesti Ross. "Adamlarına dönüp bir bak bakalım. Daha enselerinde tüy bitmemiş delikanlılar bunlar. Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Korkmakta da haklı sayılırlar. Buradaki adamların hepsi denizlerin en amansız dövüşçüleridir. Kırmızı Göz mesela." Kırmızı Göz bir adım öne çıkmıştı. Kılıcını çekmişti ve kırmızı gözünü görmeleri için gözlerini iyice açtı. "Şu ana kadar kimseyi öldürmemiş olmasının bir tek sebebi varsa o da emirlerime saygı duyuyor olmasıdır," diyerek devam etti. Ross. "Bir tek sözümle daha ne olduğunu anlayamadan aranıza girer ve bir hayalet gibi daha siz tehlikenin nereden geldiğini anlayamadan adamları bir bir yere serer!"

Albay Blake korkmuşa benzemiyordu ama bu adamları için geçerli değildi. Yerlerinde huzursuzca kımıldanarak birbirlerine bakmaya başladılar. "Ve şu arkamdaki iri yarı adam," diyerek devam etti Ross, Jules'a işaret ederek. "Fark ettiyseniz üzerinde ne kılıç ne de silah var." Jules gerinerek göğsündeki kasları gösterdi. Kemiklerini kıtırdatarak İngilizlere dönüp hainçe sırıttı. Cat dönüp William Wallace'ın tayfalarına baktı. Ross'un söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama adamlara bakınca insanın şüphesi kalmıyordu.

"Elinizde amansız, güçlü adamlar olabilir," dedi Blake. "Ama sizin usullerinizle çarpışmak zorunda değiliz. Denizle aranıza şeytanı aldınız. Arkanızda demir parmaklıklar var. Ve tek çıkışınız şu daracık

oyuk işte. Her geçen saniye bizim lehimize işliyor üstelik. Adamlarımı gönderdim. Yakında geminizi ele geçirmiş olacaklar. Artık yakalandınız Declan Ross. Fare gibi kapana kısıldınız.

Cat bu iki kumandanın hınç dolu bakışları karşısında hayrete düşmüştü. Sanki burun buruna gelmiş iki gemi gibi birbirlerine saldırıyorlardı ama ikisi de geri adım atmıyordu. "Silahlarınızı bırakın, Declan Ross," dedi Blake. Sonunda bu sessiz savaşa son vermeye karar vermiş olmalıydı. Doğrudan Cat'e bakıyordu şimdi. "Belki de bazılarınızın korsan olarak asılmasına gerek kalmaz."

Cat Amiral'in sözleri karşısında omuz silkti. Ross ve tayfaları onu Wallace'a almakla hayatını kurtarmışlardı. Ve onu kurtarmak için buraya gelmekle herkesin hayatını tehlikeye atmışlardı. Oysa onu Misson'da İngilizlerin eline bırakıp kaçabilirlerdi. Ne olursa olsun William Wallace'ın adamlarının yanında olmalıydı. İçindeki şüpheleri bir yana bırakıp, kılıcını çekti ve diğerlerine katıldı.

O sırada St. Pierre bir adım öne çıkmıştı. İngiliz askerleri hazır ola geçtiler. Bazıları nişan almışlardı. Jacques, Ross'a dönüp başını salladı ve kılıcını yere bıraktı. Teslim olmaya karar verdiğini sanan Blake gülümsemişti ama aslında. Sonunda gülen o olmuştu işte. Ama aslında bu çok uzun sürmedi.

Teslim olmak St. Pierre'in aklından geçen son şeydi. Kılcını yere atmasının sebebi ellerini boşa almaktı. Böylelikle uzanıp cebindeki yuvarlak nesneyi çıkarabilecekti. Jacques göz açıp kapayana kadar sol eliyle bir kibrit çakmış ve fitili ateşlemişti. Yu-

varlak topu duvardaki delikten dışarı fırlattı ve geri çekildi. "El bombası!"

Amiral Blake ve adamları geri çekilmişlerdi. İki saniye sonra bomba patladı. Her yer toz, duman altında kalmıştı. "Dışarı çıkıyoruz!" diye bağırdı Ross. İlk olarak o çıkmıştı, arkasından Kırmızı Göz ve St. Pierre. Jules ve diğerleri sonradan geldiler. Dışarı çıktıklarında ortalık turuncu alevlerle aydınlanıyordu. Ama çok geçmeden alevler sönmeye başladı ve ortalığı kaplayan siyah duman dağıldı. Bu patlama Blake'in askerlerini yalnızca birkaç saniyeliğine oyalamıştı ama arkalarını döndüklerinde üstünlüklerini kaybettiklerini fark ettiler. Askerlerden biri silahını doğrulttu ve Ross'un kafasına doğru ateş etti. Hemen başının yanından sıyırıp geçmişti kurşun. Asker süngüsünü doğrultup tekrar nişan aldı. Ross süngüyü tuttuğu gibi silahın arkasını adamın göğsüne indirmişti. Asker ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı.

Üç tane İngiliz Askeri, Cat'e saldırdı. İlkini sert bir hamleye geri çevirdi. Diğer ikisi yaklaştığı anda öteki tarafa dönüp kenara kaçtı. Adamlar karşılarında Jules'u bulmuşlardı. Süngülerden biri Jules'un üst bacağına denk geldi. Jules homurdanarak adamın tüfeğini bacağından çıkardı ve dizlerinde kırıp ikiye böldü. Jules askerleri birbirine çarpıp ceketlerinin düğmelerini birbirine ilikledi ve bez bebek gibi kenara fırlattı.

"Bu taraftan!" Bu Kırmızı Göz'ün sesiydi ama kimse nerden geldiğini anlamamıştı. "Hadi ama beyler, kıpırdayın!" Sesi yukarılardan geliyordu.

Ross adamlarını toplayıp Kırmızı Göz'ün sesinin geldiği yöne doğru yönlendirdi. Sıra sıra ağaçların arasında koştukları sırada Ross, Albay'ın nereye kaybolduğunu düşünüyordu. Durup dururken ortadan kaybolacak hali yoktu ya. Acaba el bombasından yaralanmış ya da ölmüş olabilir miydi? Ross emin olamıyordu. Böyle bir ölüm ona yakışacak bir ölüm değildi. Bunun için fazla akıllıydı.

Çeşmenin devasa havuzu şimdi sollarında kalıyordu ve Ross ve adamları daha orayı geçemeden bir tabur İngiliz askeriyle karşılaştılar. Askerler tek sıra halinde dizilmiş tayfaların önünü kesiyordu. Sağ baştaki asker ıslık çaldı. Keşke silahlarıyla saldırsalar diye düşündü Ross. Çünkü bu ıslığın anlamını biliyordu. Çok geçmeden bir tabur asker daha gelecekti yanlarına. Çabuk–hem de çok çabuk hareket etmeleri gerekiyordu. Ross kılıcını çekti ve askerlere doğru hızla atıldı. Tam o sırada Kırmızı Göz düşmanın arkasındaki ağaçların arasından fırladı ve kılıcını askerlerin dizlerinden aşağıya doğru indirdi.

Bir sıra asker şimdi yere yığılmış acıyla kıvranıyor, ateş dahi edemiyorlardı. Ross ve diğerleri yaralı askerlerin arasından sıyrılıp ormana daldılar. Ağaçların arasında hızla koştukları sırada Ross, Kırmızı Göz'ün sırtına bir tane patlattı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Kimseyi öldürmedin."

"Biraz sonra göreceğiz," diye cevap verdi Kırmızı Göz.

O sırada Ross bir anda durdu ve arkasını döndü. *Cat nerdeydi*? Daha bir saniye önce Midge'in arkasında koşuyordu. "Midge, Cat nerde?"

"Bilmiyorum, Kaptan," dedi Midge; yerde kayarak durmaya çalışıyordu. Arkasına dönüp şaşkın şakın bakındı. "Daha az önce buradaydı–çeşmenin oradan döndüğümüzde yani."

"Jacques, adamları al," dedi Ross. "Senin değirmende buluşuruz. Eğer birkaç dakikaya kadar orada olmazsan onlara La Plaine'e giden doğu yolunu gösterir misin?"

"Elbette, mon Kapitan," diye cevap verdi St. Pierre.

Jules tam itiraz edecekti ki Ross atıldı. "Onu bulacağım. O kadar uzağa gitmiş olamaz. Hadi! Takviye güçleri hepimizi öldürmeden gidin buradan. Jacques'ı izleyeceksiniz." Jules başını salladı. Ama endişeli olduğu her halinden belliydi. Bir dakika sonra ormanın gölgeleri arasında kaybolmuşlardı.

Ross hemen yaralı askerlerin yerde acıyla debelendiği çeşmenin yanına koştu. Her ağacın her çalının arkasına baktı ama Cat ortalarda yoktu. Ross paniklemeye başlıyordu. "Kaptan dikkat et!" diye bir ses duydu sonunda. Bu Cat'ti ama uyarısı çok geç gelmişti. Ross sağ tarafından yüzüne bir darbe almıştı. Biraz tökezledikten sonra yere yığıldı. Ross başını kaldırdığında Amiral Blake'in kılıcını burnunun ucunda buldu. Diğer eliyle de silahını Cat'in göğsüne doğrultmuştu.

"Ayağa kalk," dedi Blake. "Yavaşça!"

Ross tek dizinin üzerinde doğruldu. Ellerini yavaşça havaya kaldırmıştı. "Pekâlâ... ayağa kalkıyorum."

"Kılıcını yere at!" diye haykırdı Blake. Başını

bir Cat'e bir Ross'a çeviriyordu.

"Tamam, tamam! Sadece o silaha dikkat et tamam mı!?" Ross kılıcını yere bıraktı.

Blake sorgulayan gözlerle Ross'u izliyordu. "Kim bu çocuk? Senin oğlun mu?"

Ross başını salladı. "O zaman söyle bana; onu kurtarmak neden senin için bu kadar önemli? Neden hayatını bu çocuk için riske atıyorsun?"

"Sana söylediğim gibi," diye cevap verdi Ross. Albay'ın gözlerini kendi gözleri üzerinde tutmaya çalışıyordu. "O benim tayfalarımdan biri."

"Öyle mi, Kaptan Ross?" dedi Blake alaylı bir tavırla. Başını çevirip tekrar Cat'e bakmıştı, ama çok geçti. "Hayatımda hiç böyle bir korsan duy–" derken Cat'in tekmesi Blake'in elinde patlamıştı. Silah fırlayıp öteki tarafa uçmuştu. Blake acıyla inledi. Kılıcını hemen Cat'e doğrulttu ama Ross kendi kılıcını yerden almış ve Blake'in hamlesini kesmişti.

"Cat! Koş!" diye bağırdı Declan Ross. Ama Cat yanlış tarafa doğru koşmaya başlamıştı. "Hayır, öbür tarafa!" diye bağırdı Ross. Bir yandan da Blake'in saldırılarını karşılamaya uğraşıyordu kılıcıyla. "Ağaçların hizasında ilerle–ah–büyük kiliyse kadar. Sonra–ah–güneye dön ve büyük değirmene git. Başarabilirsem sizinle orada buluşacağım!"

Yemyeşil ormanın üzerinde gün, kırmızı, pembe ve mor renklerle ağarmaya başladığı sırada Cat çoktan gözden kaybolmuştu. Ross ve Blake bir çiftliğin arkasında kılıçlarıyla düello ediyorlardı. Blake kılıçta iyiydi–Kırmızı Göz kadar iyi değildi ama kılıcını elinde tutacak kadar iyiydi. Ama Ross çok

daha kuvvetliydi ve en önemlisi ondan daha deneyimliydi. Blake'in adımlarını izlemiş, hamlelerini tahmin eder hale gelmişti. Çok geçmeden dövüşü kendi lehine çevirdi. Blake'in dengesini tamamen bozmuştu ve daha önce onlarca düelloyu kazanmasını sağlayan asıl hünerini şimdi gösteriyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar kılıcını diğer eline almıştı. Şimdi sol eliyle ve geri hamleleriyle Blake'in kılıcını aşağı indirmiş, iyice yere yatırmıştı. Tek gözü Blake'in yerdeki kılıcında; ilk önce Blake'in yanağına bir yumruk indirdi ve dirseğiyle çenesine vurdu. Kılıç yere yuvarlandı ve Blake arka üstü yere devrildi. Albay başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı ve yanına dönüp tükürdü. Dudakları kan içinde kalmıştı. Birkaç adım ötede yatan silahına davrandı ama Ross ondan önce davranıp silaha bir tekme atıp uzaklaştırmıştı. Daha sonra yere eğilip silahı eline aldı ve Blake'e doğrulttu. Tereddüt ediyordu. Elindeki kılıca baktı; sonra da silaha.

"Ne oldu?" dedi Blake. "Beni nasıl öldüreceğine karar veremiyor musun?"

Ross kılıcını yere indirip gülmeye başladı. "Ah, İngiliz. Beni güldürdün," diyerek derin derin iç geçirdi. "Hayır, seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Babam bu dediklerimi duysa herhalde mezarında ters dönerdi ama doğrusunu söylemek gerekirse seni sevdim. Zeki bir adamsın." Silahın arkasını Blake'in gözünün önünde sallıyordu. "Ayrıca sevgili kızım Anne'ye bir hanımefendi gibi davranmışsın. Bu yüzden hayatını bu seferlik bağışlıyorum. Ama seni bağlayamayacağıma göre..." Ross silahı Blake'in

başına indirmişti. Blake acıyla inlemiş ve bayılıp yere yığılmıştı.

Ross, Blake'in silahını beline yerleştirmişti ama kılıcı hâlâ elindeydi. Takviye kuvvetlerine yakalanmamak için dua ederek koşmaya başladı. Hızla patikada ilerlediği sırada Cat'in değirmene ulaşmış olmasını umuyordu. O sırada yaptığı hatanın farkına vardı. Değirmenin yerini Cat'e tarif ettiği sırada saklandıkları yeri Amiral Blake'e de söylemiş olmuştu. Ross, İngiliz düşmanının o ve adamları şehri terk etmeden önce uyanmamasını diliyordu.

22
DEĞİRMEN YARIŞI

Dur, sakın ateş etme!" diye bağırdı Midge. Değirmenin ikinci katındaki balkonda yüzükoyun yatmış St. Pierre'in yanına eğilip diz çöktü. St. Pierre, uzun bir tüfeğin namlusunun ucundan, kilisenin önündeki dar sokaktan değirmene doğru deliler gibi koşan bir adama bakıyordu. "İndir şu silahı, Fransız. Bu bizim oğlan, Cat!"

Midge, aşağı doğru kıvrılarak inen, dövme demirden merdivenlerden aşağı inmeden önce dönüp Jacques'ın omzuna bir şaplak atmıştı. "Neredeyse senin yüzünden çocuğu vuracaktım," diye söylendi Jacques. "Fare kokulu şapşal!"

Cat ön kapıda nefes nefese kalmış, soluklanmaya çalışırken buldular. "Kaptan nerede?" diye haykırdı Jules.

"Öteki tarafta," dedi Cat. "Hücrelerin biraz ilerisinde. Amiral Blake'le dövüşüyor."

"Onu beklemedin mi yani?"

"Bana gitmemi emretti," diye açıkladı Cat. "Ne yapacağımı bilemedim–" Jules kapıyı açıp Cat'i yakasından tuttuğu gibi içeri çekti. Cat'in ayakları yerden kesilmişti.

Kırmızı Göz hemen araya girdi ve Jules'un geniş omzuna elini koydu. "Sakin ol Jules. Kaptan çocuğa öyle emir vermiş. Cat doğru olan şeyi yaptı."

"Sen, kahverengi dev," dedi St. Pierre. "Eğer ağırlık kaldırmaya çok meraklıysan sana verdiğim işe dön hemen. İyi yerleştirmişsin, güzel. Ama yeterince fıçı yok henüz. Devam et, hadi, ha?"

Cat içeri baktığında bütün değirmenin iki hatta üç kat dizilmiş fıçılarla dolu olduğunu gördü. Bir kısmı palmiyelerin ve başka türlü türlü ağaçların arasına gizlenmişti ama çoğu öylece ortalıkta duruyordu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben, nasıl denir, misafirler için hazırlık yapıyorum," dedi St. Pierre göz kırparak. "Neredeyse gelirler artık," diyerek kahkahalara boğulmuştu. "Şimdi izin verirsen onlar gelemden önce yapmam gereken birkaç şey daha var."

Fransız tüccar, bu sözlerin arkasından Midge'i de alıp hızla uzaklaştı. "Bu fıçıların içinde ne var?" diye sordu Cat. Jules sadece gülüp yoluna deva etmişti.

Ross dönemeci döndüğünde kiliseyi gördü so-

nunda. Sabah güneşinin parlak ışıkları kilisenin boyalı camlarında parlıyor olağanüstü bir ışık saçıyordu. Ross, camın üzerine resmedilen hikâyeyi biliyordu. Bu İsa'nın çarmıhtan indirilişiydi. Bu resmi daha önce St. Celestine rahiplerinin gösterdiği oymaların ve diğer resimlerin arasında görmüştü. Ama bu camın üzerindeki çizim nedense Ross'un içine bir sıkıntı veriyordu. Belki de koyu renk, pastel renklerin verdiği kasvetli havadan dolayı böyle hissetmişti. Belki de cama bu kadar yakından, aydınlıkta baktığında yara izlerinin açıkça görebiliyor olduğu için böyle hissediyordu. İsa'nın ellerinde ve ayaklarındaki çiviler, alnındaki dikenli taç, karnındaki kesiktüm bunlar ona Jules'un Cat'i ilk bulduğu günkü halini hatırlatıyordu. *Herhalde o yüzden böyle hissediyorum*, diye düşündü Ross. Kilise arkasında kalmıştı ve Ross geri dönüp resme bakmadı bir daha.

Ross yol boyunca dar sokaklardan ve olabildiğince binaların arasından ilerlemeye çalışıyordu. Blake'in Misson'a kaç tane asker yolladığını bilmiyordu. Anne kalabalık olduklarını söylemişti... yüzlerce. Ross elinden geldiğince saklanarak koşmaya devam etti. Ama değirmene varmadan önce hiçbir yere gizlenemeyeceği bir açıklık vardı. Son iki yüz metreyi son hızla koşması gerekiyordu, çünkü buradan geçtiği sırada Misson şehri çarşısının her köşesinden ayna gibi görünüyor olacaktı.

Giderek yaklaşıyordu ama arkasına saklandığı ağaçlar ve binalardan dolayı çarşı yerini kendisi de pek iyi göremiyordu. O sırada, iki binanın arasında bir boşluk buldu ve hemen oraya daldı. Değirmeni

buradan görebiliyordu ama sanki millerce uzakta görünüyordu değirmen şimdi. O sırada çalıların ve binaların arasından açıklığa çıktığı için çarşı yerini de görebiliyordu. Ve gördüğü manzara karşısında dili tutulmuştu. Lacivert üniformalarıyla İngiliz askerleri çarşıyı sarmışlardı. Üstelik sayılamayacak kadar çoktular.

"Bu o!" diye atıldı Midge.

"Emin misin?" diye sordu St. Pierre. İngiliz askerleri batıdan yaklaşıyorlardı. Kuzeyde ise tek başına bir adam hızla değirmene doğru geliyordu. Bir askerlere bir adamlara bakıp neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

"Kızıl sakalını görmüyor musun?" diye sordu Midge. "Biliyor musun, gözlerin fena halde bozuk senin!"

Senin leş gibi ağzın kadar değildir herhalde, diye geçirdi içinden Jacques.

"Evet, bu Kaptan Ross," dedi Jules. "Ama buraya nasıl gelecek?"

"Gelse iyi olur," dedi St. Pierre alaylı alaylı dudağını bükerek. "Kaptan size La Plaine'e giden yolu göstermemi söylemişti. Boşu boşuna beklememişizdir umarım!"

Jules yaklaşan bir ordu dolusu İngiliz askerine bakıyordu. "Çok fazla asker var burada."

"Hepiniz, şimdi hemen çalışma odama gidin ve

beni orada bekleyin!" dedi Jacques. "Declan'ı içeri almak için aşağı iniyorum. Sizinle orada buluşuruz. Taş ocağının yanında konuşlanacağız. Ha-ha!" diye kıkırdayarak odadan çıktı St. Pierre. Merdivenlerden inerken delice kahkahaları hâlâ duyuluyordu.

"Çocuğa değirmene gitmesini söyledi," dedi Amiral Blake. Kılıcıyla değirmeni işaret ediyordu. Adamlarının önünde hızla yürümeye başladı. Ross'un kafasına indirdiği darbeden dolayı kafası hâlâ zonkluyordu. Blake skoru eşitlemek için yanıp tutuşuyordu.

"Zamanında yetişebilecek miyiz?" diye sordu Sir Nigel. Hemen arkasından takip ediyordu Blake'i.

"Ne kadardır baygın olduğumu bilmiyorum," diye cevap verdi Blake homurdanarak. "Ama o değirmene çekirge sürüsü gibi saldıracağız. Kralımız ve yurdumuz namına Kaptan Ross denilen o adamı ve tayfalarını yakalamak zorundayız!"

"Şuraya bakın!" diye bağırdı askerlerden biri. Diğerleri de gördüler. Adamın biri binaların arasından aceleyle değirmene doğru koşuyordu.

"Bu o!" diye bağırdı Amiral Blake. "Peşinden gidiyoruz! Hadi beyler, değirmene varmasına izin vermeyeceğiz."

"Neler olduğunu görmek istiyorum! Delirmek üzereyim!" diye söylendi Cat. St. Pierre'nin çalışma odasında bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu.

"Ben de," dedi Kırmızı Göz. Elindeki hançerle oynuyordu.

"Ama hazırlıklı olmalıyız evlat. Kendine daha iyi bir silah seçmelisin," dedi Kırmızı Göz ve masanın üzerindeki silahlardan birini Cat'e uzattı.

"Bekle," dedi Jules. "Silah yok; biliyorsun."

"Ne?" diyerek başını kaldırdı Midge. Üzerinde dört tane silah vardı ve boynundaki palaskada iki taneye daha yer vardı.

"Saint Pierre silah yok dedi," diye açıkladı Jules.

"Onları yanımdan ayırmayacağım," dedi Midge silahlarını okşayarak. "Onlar benim bebeklerim. Ayrıca sanki İngilizler silahla gelmiyorlar."

"Evet, Jules!" dedi Kırmızı Göz. "Neden bize silahlarınız almayın dedi ki?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Jules ama bir şeylerden şüpheleniyor olduğu gözlerinden okunuyordu. "Sanırım şu barut dolu fıçılarla bir ilgisi var. Her yere barut dökmemi istedi benden."

Midge'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Söylesene Jules, kaç varil barut döktün yere?"

"Yüzden fazla," diye cevap verdi Jules.

"Ohh," diyerek aceleyle tüm silahlarını masanın

üzerine bıraktı Midge.

St. Pierre demir dövme geçidin başında deliler gibi el sallıyordu Ross'a. "Dépéchezvous! Acele et, acele et!" diye bağırdı. "Tam arkandalar!" Dönüp sol tarafa baktı. İngilizler giderek yaklaşıyorlardı. Süngüleri ve kılıçları gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Ama Ross daha yakındaydı.

William Wallace'ın kaptanı aceleyle geçitten geçip bağırmaya başlamıştı.. "Kapıyı kapat! Kapıyı kapat!". St Pierre'in arkasına geçtiğinde kendini güç bela durdurabilmişti. "Jacques, burada ne işin var hâlâ?"

"Kusura bakma, Kaptan," dedi St. Pierre. "Ama seni arkada bırakıp gitmeye gönlüm razı olmadı. Yine de düşününce belki de hak ediyordun geride bırakılmayı, hah! Ayrıca bu değirmeni İngilizlere bırakacak değilim. Asla!" Öfkeyle, yaklaşan İngiliz askerlerine bakıyordu. "Şimdi, mon Kaptan, düşmanımıza kapıyı tutalım da içeri girsinler, ne dersin?"

Ross hararetle başını salladı.

"Beni takip et!" dedi St. Pierre. Declan Ross, ahşap kapıdan geçip içeri girdiklerinde, kapının arkasında dizilmiş fıçılarını görünce ağzı bir karış açık kalmıştı. Jacques kapıyı kapatıp iyice kilitledi.

"Bu onları uzun süre tutmaz," dedi Ross. Arkasını dönmüş bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki koridorun iki tarafına dizilmiş onlarca barut fıçısını

görünce beyninden aşağı kaynar sular inmişti. "Jacques, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Jacques St. Pierre cevap vermemişti. Kapıya en yakında duran fıçının yanına gidip yanında eğildi; bir saniye için durup düşündükten sonra fıçının tıpasını açtı ve içindeki barut her yere yayılmaya başladı. St. Pierre durmaksızın bir fıçıdan diğerine geçiyor ve hepsinin tıpalarını açıyordu.

"Jacques, ne yapıyorsun dedim?" diye tekrarladı Ross sorusunu. Bu kez sesi tizleşmiş ve konuşurken çatlamıştı.

Tak. Tak. TAK!! Kapının vurulmasıyla beraber Ross yerinden fırlamıştı. Yerdeki barutlar yüzünden ayağı kaymış az kalsın yere yuvarlanıyordu. "Misafirlerimiz buradalar," dedi St. Pierre.

"İngiliz Donanması namına söylüyorum; derhal kapıyı açın!" dedi bir ses.

Ross, St. Pierre'i omuzlarından kavradı. "Sen aklını mı kaçırdın Jacques?" diye sordu.

"Evet, dostum, yıllar önce. Ha-haha!" Dönüp yerlere baktı. Kapının önünden taş ocağına kadar her yer barutla kaplıydı. "Hadi gidip diğerlerini de çağıralım. Bakalım İngilizler küçük oyunumuza katılacaklar mı?"

St. Pierre hızla merdivenlerden yukarı fırladı. Ross da onu takip ediyordu. "Jacques barutla şaka olmaz!"

"Olur!" diye seslendi St. Pierre odanın kapısını ardına kadar açtığı sırada. "Beyler. Zaman geldi!"

"Kaptan nerde?" diye atıldı Jules.

"İşte burada," dedi Ross kapıdan içeri girerek.

Alt kattaki sesler giderek yükseliyordu.

"Açın şu kapıyı yoksa kırmak zorunda kalacağız!"

"Kaptan, ne yapacağız?" diye sordu Midge.

Ross dönüp St. Pierre'e baktı. St. Pierre göz kırpıp cebinden bir anahtar daha çıkarıp dolabını açtı ve çekmeden çıkardığı şeyi paltosunun iç cebine sokuşturdu. Diğerlerine dönüp tekrar göz kırptı.

Ross endişeli gözlerle onu izliyordu. "Jacques'ın bir planı var."

St. Pierre başını salladı ve onu izlemelerini işaret etti. Hep beraber hızla alt kata indiler. Jacques'ın peşinden taş ocağına girdiler. Ocak üç, beş metre uzunluğunda ve genişliğinde demirden örülmüş bir küp şeklindeydi. İçinde turuncu alevlerin parladığı kapağını açıp sırıttı. Ağzı kulaklarına varıyordu. Alevlere doğru uzanıp küçük bir meşale yaktı ve herkesin görmesi için onlara doğru uzattı.

"Şimdi bekleyip neler olacağını göreceğiz," dedi.

23
DECLAN ROSS'UN SONU

Saatler öncesinde, Ross ve Kırmızı Göz Misson'da, Cat'in kapatıldığı hücreyi aradıkları sırada, Stede William Wallace'ın dümeninin başındaydı ve gemi Karaiplilerin uyarı muskasının çizili olduğu kayalığa veda etmek üzereydi.

"Işıkları söndürün!" diye emir verdi Stede denize açıldıklarında. Cromwell ve diğerleri fenerleri dolaşıp birer birer ışıkları söndürdüler. Bu aslında hiçbir işe yaramayacaktı, çünkü zaten güneş doğmak üzereydi. Bir iki saat sonra Wallace denize açıldığı zaman gün ışığında ayna gibi parlıyor olacaktı. Eğer İngilizler oradaysa zaten işleri bitmiş demekti.

Ama sonunda güneş gökyüzünde yükseldiği sırada Wallace Roseau Nehri'nde son dönüşünü yapmıştı bile ve Stede İngilizleri atlattıklarını düşünmeye başladı. "Burada değiller," diye fısıldadı Stede.

Padre Dominguez başlığını eğip Stede'i selamladı. "İyi işti, dümenci!"

Wallace Karaip Denizi'nde süzülüyordu şimdi. Stede, yönleri tayin ederek gemiyi batıya çevirmeye çalışıyordu. O sırada, "Bakın!" diyerek geminin kıçına doğru işaret etti Cromwell.

"Olamaz," diye fısıldadı Stede. İngiliz Savaş gemileri batı yönünden üzerlerine doğru yaklaşıyordu.

"Onları geçebilir miyiz?" diye sordu Padre Dominguez.

Stede başını salladı. "Firkateynleri belki," dedi Stede. "Ama iki tane ıskunaları var. Göz açıp kapayana kadar tepemize binerler."

St. Pierre ve diğerlerinin, Blake ve askerlerinin değirmene girmeleri için çok beklemeleri gerekmemişti. Kapıya ağırca bir şeyle hızla vurmuşlardı. Kapı vurmanın etkisiyle yerinden oynamıştı. İkinci vuruşlarında kapıda geniş çatlaklar açılmıştı ve aralardan gün ışığı süzülüyordu. Üçüncü vuruşlarında kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu ve toz ve duman içerisinde güneş ışığı değirmenin içini doldurdu bir anda. Kapı ardına kadar açılmıştı. Ellerinde kocaman bir ağaç kerestesi taşıyan askerler kenara çekildi ve başta Amiral Blake olmak üzere diğerleri de değirmene girdiler.

"Durun!" diye bağırdı Jacques St. Pierre. Taş ocağında tek başına çıkmıştı. Elindeki meşaleyi havaya

kaldırdı ve tekrar bağırdı. "Durun! Buna haneye tecavüz denir!"

Blake arkasındaki adamlara durmalarını işaret etti. "Sen, Fransız tüccar, şimdiden tutuklama emrini imzalamış sayılırsın! Kim oluyorsun da İngiliz donamasının yoluna çıkıyorsun?"

"Benim adım Jacques Saint Pierre," diye cevap verdi. "Ve sizin burada hiçbir işiniz olamaz. İngiltere'den korkmuyorum. Senden de korkmuyorum. Hele ölümden... ondan hiç korkmuyorum! Bunu kendi gözlerinle göreceksin!" Ross ve adamları da bir adım öne çıkarak Jacques'in tam arkasında durdular.

"Jacques Saint Pierre mi?" dedi Blake. Yanındaki adama dönüp sordu. "Sir Nigel, bu ismi nerden tanıyorum ben?"

Siyah saçlı adam bir adım öne çıkıp açıklamaya başladı. "Jacques Saint Pierre tanınmış korsanlarla ticaret etmesiyle bilinir. Ayrıca Doğu Hindistan Ticaret Şirketi'ni dolandırmaktan ve majestelerinin Barbary Sahili'ndeki fayton gezintisini sabote etmekten aranıyor."

"Aaa, bu sonuncusu asla kanıtlanamadı!" diye atıldı Jacques.

"Olsun," dedi Blake yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. "Tutuklanmana yetecek kadar suç var ortada. Bu sabahki marifetlerini de hesaba katacak olursak..." Blake silahını çekmişti. "Seni ölü ya da diri ele geçirmemiz gerekiyor."

"Amiral," dedi St. Pierre sakin bir ses tonuyla. "Yerinizde olsam silahımı burada ateşlemezdim."

"Nedenmiş?"

St. Pierre amiralin ayakucuna doğru işaret etti. O ve askerleri yere bakıp bütün değirmene yayılmış barutu görünce yüzleri bembeyaz kesildi. "Dağınıklık için kusuruma bakmayın," dedi Jacques. "Etrafınızda dizili fıçıları görüyor musunuz? Korkarım biraz barut sızdırıyorlar ve maalesef siz gelmeden önce ortalığı süpürecek vaktim olmadı."

Blake, St. Pierre'in ne demek istediğini anlamıştı ve ağzı bir karış açık, elindeki silaha bakıyordu. "O silahtan çıkabilecek en ufak bir kıvılcım," diyerek devam etti Jacques, "olurda yere düşecek olursa, mon ami, bu hepimizin sonu olur."

Blake ve adamları derhal silahlarını bellerine koydular. Blake kılıcını çekip gardını aldı. "Silahla ya da kılıçla. Benim için fark etmez. Hepinizi tutukluyorum. Eğer bizimle iş birliği yapmazsanız hepiniz ölürsünüz," dedi Amiral Blake kaşlarını çatarak.

"Yerinizde olsam bir adım daha atmazdım, Amiral," dedi St. Pierre elindeki meşaleyi İngiliz askerlerine doğru sallayarak. "Bir adım daha atarsanız bu meşaleyi ayaklarınızın ucuna bırakıveririm!"

"O zaman siz de mezarı boylarsınız," dedi Amiral Blake. Sinirli bir kahkaha atmıştı. "Blöf yapıyorsun."

"Acaba?" dedi St. Pierre cebinden ufak bir top çıkararak.

"Bir el bombası daha mı?" diye homurdandı Blake.

"Evet," dedi Jacques. "Böylece blöf yapıp yapmadığımı anlarsın..." diyerek elindeki meşaleyle el

bombasının fitilini ateşledi St. Pierre. Alevler kıvılcımlar saçarak hızla fitilin ucundan ilerliyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırdı Blake. "Kendini öldüreceksin!"

"Jacques!?" diye endişeyle fısıldadı Ross arkasından. St. Pierre onu duymazlıktan gelmişti yine. Bu arada bombanın fitili nerdeyse yarı yoluna kadar ulaşmıştı bombanın.

"Hadi ama Saint Pierre," dedi Blake gergin bir ses tonuyla. Adamları endişeyle geri çekiliyorlardı. "Sen tüccar değil misin? Eminim bir pazarlık payı vardır bu işin. Hakkındaki suçlamaların düşmesini sağlayacağını ama bunun karşılığında Declan Ross ve adamlarını istiyorum. Ve Tanrı aşkına söndür şu fitili artık!"

"Ah, mon ami," diyerek içeçirdi St. Pierre. "Gerçekten de çok çekici bir teklif bu. Neredeyse sana inanacağım. Ama hayır, oyumu Declan Ross'tan yana kullanacağım. Ayrıca bu fitili söndürmek istesem de söndüremem. Bu el bombası özel bir el bombasıdır; tabii fitili de öyle. Fitili dışarı çekemezsin ya da söndüremezsin. Yalnızca suya değdiği zaman söner. Yazık!" Taş ocağının yanındaki varile bir tekme savurdu. "Ne yazık ki su varilim de boşalmış."

"Seni aptal," diye bağırdı Blake. Ross'a dön-müştü şimdi. "Kaptan Ross, bir şeyler yapın!"

Ross, Pierre'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. "Ne yapabilirim ki? Dediği gibi; darağacında asılmaktansa böyle bir çırpıda ölmek daha iyidir."

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız!"

"Sonunda anladın," dedi St. Pierre. "Şimdi, ami-

ral, eğer küçük elveda partimize katılmak istemiyorsanız siz ve adamlarınıza çekilmenizi öneririm. Herhalde değirmenin etrafını saran fıçıları fark etmişsinizdir. Onlar da ağzına kadar barutla dolu." Jacques gözlerini fitile çevirdi. Neredeyse yarısını geçmişti şimdi. "Her yer havaya uçmadan önce kaçmak için otuz saniyeniz var!"

Amiral Blake'in yüzü öfkeyle buruşmuştu. Ama yenildiğinin farkındaydı. Adamlarına geri çekilmelerini emretti. Kırdıkları kapıdan geldikleri gibi fırlayıp gitmişlerdi.

Birkaç saniye sonra, fitil son çeyreğine ulaştığında, Ross, St. Pierre'i omuzlarından yakaladı ve sevinçle sarıldı. "Jacques, bu harikaydı!" Kırmızı Göz ve diğerleri de Fransız'ın etrafında toplandılar. "Gerçekten Blake'in ödünü patlattın!" diye devam etti Ross. "Ha! Hatırlat da seninle asla kumar oynamayalım! Bu hayatımda gördüğüm en güzel blöftü."

St. Pierre'in yüzü ciddileşti. "Blöf yapmıyordum."

Ross'un yüzündeki gülümseme bir anda silindi. "Ne?" diyerek sinirli bir kahkaha patlattı. "Çok komik! Bu sahte el bombası onların ödünü patlattı. Neredeyse ben bile kaçacaktım!"

"Sahte değil," dedi Jacques. Fitil yanmaya devam ediyordu.

"Ne demek istiyorsun Jacques–söndür şunu!!!"

"Korkarım bunu yapamam." St. Pierre vahşi bakışlarla hepsinin teker teker gözlerinin içine baktı. "Değirmenin akış yönünü değiştirdim çünkü İngilizler değirmeni devirip planlarımı alt üst edebilirlerdi. Şimdi dışarıdalar ama henüz gitmediler. Emi-

nim hâlâ bekliyorlar. İyi yürekli amirale de söylediğim gibi tutsak olarak ölmeyeceğim. Şimdi beyler, son dualarınızı edin!"

İngiliz ıskunaları hızla üzerlerine doğru geliyordu ama bunun dışında hiçbir şekilde saldırıya geçmemişlerdi.

"Neden ateş etmiyorlar?" diye sordu Padre Dominguez.

"Belki daha yakına gelmeyi bekliyorlardır," diye fısıldadı Stede. "Belki de–". O sırada korkunç bir patlamayla beraber gökyüzü turuncuya boyandı. Stede hemen ayağa fırladı ve Dominika'ya çevirdi gözlerini. Hemen arkasından hiç beklenmedik bir gürültü daha yükseldi. Öyle büyük bir gürültüydü ki Stede ve Wallace'ın mürettebatı eğilip siper almışlardı güvertede. Ama bu bir gülle atışı değildi.

Sonunda ayağa kalkmayı başardıklarında Misson tarafındaki dağların eteklerinden gökyüzüne doğru yükselen vahşi alevleri ve koyu, kapkara dumanı gördüler. Stede bu fırsattan istifade gemiyi hemen başka bir dönemece sokup gizlemeyi başarmıştı.

Bir yandan da arkasında cayır cayır yanan ateş topuna bakıyordu. "Oh, Declan Ross...sen ne yaptın böyle?" o sırada Anne'de güverteye çıkmıştı. Sessizce Stede'in yanında durmuş gökyüzüne bakıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya

başladı.

Bina havaya uçtuğu sırada Amiral Blake ve adamları değirmenin hemen hemen yüz metre ilerisindeydiler. St. Pierre'in Değirmeni, o iki katlı bina, taştan veranda ve kemer, su değirmeni ve çatı, her şey bir saniyede havaya uçmuştu. Blake ve adamları hayatlarında böyle bir şey görmemişlerdi daha önce.

Blake öksürerek kendini toz ve duman bulutundan korumaya çalışıyordu. Karşısındaki manzara karşısında donakalmıştı. Bir saniye önce St. Pierre'in Değirmeni olarak bilinen yer şimdi cehennemden farksızdı. Amiral gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. Declan Ross'u düşünüyordu. Bu korsan, tayfalarına nasıl da sadıktı. Adamlarından birini kurtarmak için hayatını hiç düşünmeksizin nasıl da tehlikeye atmıştı. Hem de iki kere. "Hayatımı bağışladı," diye mırıldandı içinden. Gökyüzüne yükselen ateş topuna bakıyordu. "Seni aptal," dedi öfkeyle. Bu sözleri kimin için söylediğinden emin değildi: esir olmak yerine böyle bir ölümü seçen Declan Ross'a mı yoksa böyle karakterli bir adamı ölümün kıyısına sürüklediği için kendine mi?

24
MEZAR HIRSIZLARI

Bulutlar Dominika'nın tepesinde toplanmıştı ve kilisenin renkli camlarının üstünü battaniye gibi örtmüşlerdi. Misson'un dindar insanlarına hizmet eden Peder Espinosa'ya yardımcı olmak için kilisede gönüllü olarak çalışan Rahip Jerome, alnındaki terleri silip kiliseyi ve arkasındaki mezarlığı birbirinden ayıran yürüyüş yolunu süpürmeye devam etti. Peder Espinosa, St. Pierre'in değirmeninden yükselen alevleri söndürmek için gidenlere yardım etmeye gitmişti tabii. Orada tek başına kalmaktan korktuğu yoktu canım. Ne de olsa gençliğinin baharındaydı Rahip Jerome; güçlü, kuvvetli bir delikanlıydı. Üstelik her ne kadar bulutlardan dolayı hava biraz kararmışsa da gündüzdü daha.

Rahip Jerome bir süreliğine süpürmeye ara vermiş, üzerindeki kahverengi cüppeyi düzeltmişti. Sü-

pürdüğü taştan yürüme yolu mezarlığın içerisinden geçip tepeyi tırmanıyordu ve buradan da ağaçlarla çevrili, seyrek bir ormana doğru uzanıyordu. Rahip Jerome korkuyla yutkundu. Dumanlar şimdi yerdeki kuytu yerleri doldurmuş, giderek iskelet gibi ağaçların, sürekli insanı izliyormuş gibi görünen heykellerin ve mezar taşlarının arasına doğru süzülüyordu. "Ah! Bu saçmalık, canım, hurafe!" diyerek kendi kendine konuştu. Kendi sesini duymak onu biraz cesaretlendirmişti. "Sadece duman işte. Ateşleri söndürdükçe dumanlar çıkıyor tabii."

Islık çalarak en sevdiği ilahiyi mırıldanıyordu şimdi. Taş yolu süpüre süpüre tepeye ulaşmış, koruluğa doğru ilerliyordu. Tepeden aşağı indikçe ortalık sessizleşiyordu sanki ve yüksek tepelerin gölgelerinin vurduğu ağaçların altına doğru ilerledikçe ortam daha da kasvetli bir hal alıyordu. Rahip Jerome başını kaldırıp şimdi arkasında kalan kiliyse doğru baktı. Durduğu yerden millerce uzakta görünüyordu sanki. Bir anda birileri onu izliyormuş gibi bir hisse kapılmış, hemen arkasına dönmüştü. Sadece bir melek heykeliydi bu. Kanatlarını açmış, mezar taşlarından birinin üstünü örtüyordu. Meleğin taştan, boş boş bakan gözlerine bakınca tüyleri diken diken olmuştu. *Sakin ol! Daha önce buraya bin kere geldin*, dedi kendi kendine.

Sonra ufak bir sürtünme sesi duydu. Sanki taşlar birbirine sürtünüyordu. Rahip Jerome korkuyla arkasını döndü ve elindeki süpürgeyi havaya kaldırdı. Hemen on metre ötesindeki bir mezar taşına bakıyordu. Üzerinde yazanlara göre merhumun adı Jourdan

Sebastian Prewitt'di. 1659'da doğmuştu. 1712'de ölmüştü. *Öleli daha birkaç yıl olmuş*, diye düşündü Jerome. Sağ olsun, Peder Espinosa ona Latince'yi çok iyi öğretmişti. Bu yüzden taşın üzerinde yazanları rahatlıkla okuyabiliyordu. Ama bu kez keşke Latince'yi hiç öğrenmemiş olsaydım diye düşünmüştü. Taşın üzerinde şunlar yazıyordu: *Venio cum gladio de mortuis.*

Elimde kılıcımla ölümden döneceğim. Jerome korkudan tir tir titremeye başlamıştı. Yine o sürtünme sesini duymuştu. Bu kez daha uzun sürmüştü sesler. Tabutun üzerindeki kapağın yana doğru kaydığını gördü. Sonra tuhaf bir ses duydu. Çok uzaklardan geliyordu ama aynı zamanda çok yakındı.

"... yeterince bekledim," diyordu ses ağır bir Fransız aksanıyla. *Jordan Sebastian Prewitt*, diye ismi bir kez daha aklından geçirdi Rahip Jerome. *Bu bir Fransız ismi*!

Taş kapak kıpırdamaya başlamıştı. Şimdi mezarın üzeri hafifçe aralanmıştı. Mezarın içinden toz bulutları yükseliyordu ve mezar taşının üzerini sarmaşık gibi sardılar. "Bu pis mezardan çıkmanın zamanı geldi artık," dedi ses. "Dirilme zamanı..."

Taş kendi etrafında bir tur attıktan sonra yere devrilip tuzla buz olmuştu. Şimdi ardına kadar açılmış mezarın içinden yoğun bir toz bulutu yükselmişti. Rahip Jerome'un süpürgesi elinden düştü. Olduğu yerde çakılmış, dona kalmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yavaşça, solgun bir gölge yükseldi toz dumanın içinden. Adamın başında geniş kocaman bir şapka vardı ve kıvır kıvır saçları şapkasının

altından bir duvak gibi aşağı sarkıyordu. Üzerinde eski bir frak vardı, elinde de kocaman bir kılıç. Arkasını döndüğü sırada korkudan yere çivilenmiş rahibi gördü. Hayaletin ona doğru dönmesiyle beraber Rahip Jerome kendinden geçip süpürgesinin yanına, yere yığılıvermişti.

"Bu da kim böyle?" diye sordu Ross. Jacques Saint Pierre'in hemen arkasından çıkmıştı o da.

"Peder Espinoza'nın gönüllülerinden biri," diye cevap verdi Jacques. "Sanırım adı Jerome'du."

"Seni tanıdı mı?"

Jacques başını sallayıp mezardan dışarı hopladı. "Sanmıyorum, mezardan böyle çıktığımı görünce beni bir fantome, ıı nasıl diyorsunuz, hayalet sandı galiba."

Ross kahkahalara boğulmuştu. "Hepimiz şu anda hayaletlere karışmış olabilirdik gerçekten de!" Ross'un araksından Jules, Midge, Kırmızı Göz ve Cat'de fırlamıştı mezarın içinden. "Jacques, bir an için hepimizi öldüreceğini sandım," dedi Ross.

St. Pierre incecik sakalını düşünceli düşünceli çekiştirerek, "Doğrusunu istersen İngilizlerin elinde öleceğime kendimi öldürürüm daha iyi!"

Jules Fransız'a saygıyla bakıyordu şimdi. "Bu tüneli kazman kaç yılını aldı peki?"

"Moi?" diyerek yüzünü ekşitti Pierre. "Senin gibi kaslarım olsa dahi bu en az yirmi yılımı alırdı dostum. Ama Karaiplilerle iyi anlaşıyorum. Sürekli alışveriş yaparız birbirimizden. Üç yıl boyunca bu tüneli kazmamda ve çalışma odamın inşasında bana yardım ettiler. Yazık! Hepsi yanıp kül oldu şimdi.

Ama değirmende gidenler denizde kum sayılır benim için!"

"Yani hâlâ barutun var mı?" diye sordu Midge.

"Elbette," diye cevap verdi Jacques alaycı bir edayla elini sallayarak. "Adanın her tarafında zulalarım var. Ama daha fazla bir şey anlatmadan önce sana söylemem gereken bir şey var Declan. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen," diye cevap verdi Ross.

"Benim için yaptığın şey," diye başlamıştı Jacques. "Birbirimiz için yaptığımız şeyler... bunlar bizi sadece alışveriş yapan iki insan olmaktan çıkarıyor. Artık kardeş sayılırız. Seninle William Wallace'ta seyahat etmek istiyorum. Yani mürettebata katılmak. Beni kabul eder misin?"

Jules, Midge, Kırmızı Göz ve Cat, "EVET!!" diye hep bir ağızdan atılmışlardı.

"Memnuniyetle," dedi Ross. Mutluluktan ağzı kulaklarına varıyordu. "Gemiye varır varmaz evrakları imzalayabilirsin."

"Merci beacoup, mon Kapitan!" dedi Jacques. Onun da ağzı kulaklarındaydı şimdi ve kaptanın elini sıkıyordu. "Öyleyse size söyleyebilirim. Kaykos Adaları'nda muazzam bir kalem var. Orada o beğendiğiniz güllelerden tam on iki tane daha alacağız. Ondan sonra yolculuğunuz boyunca–pardon yolculuğumuz boyunca–William Wallace'ın karşısına çıkanın vay haline! Hah-hah-haha!"

Rahip Jerome yavaşça uyanıp kendine gelmeye başlamıştı. "Şimdi, Kaptan Ross, İngilizler küçük dümenimizi fark etmeden önce derhal buradan git-

sek iyi olacak. Karaipliler bana kestirme yolları öğretmişlerdi ama nerden baksan La Plaine'e kadar altı mil yolumuz var."

"Hadi gidelim o zaman," diye cevap verdi Ross. St. Pierre hızla önden gidiyordu ve diğerleri de arkasından takip ediyorlardı. Ross'un aklındaysa tek bir soru vardı. La Plaine'e vardıklarında Stede'i ve Wallace'ı orada bulabilecekler miydi acaba?

25
MADALYON

Bartholomew Thorne, *Karga'nın* güvertesindeki kamarasında, takma bacağının üzerine eğilmiş, ince bir bıçak yardımıyla üzerindeki kan lekelerini temizlemeye uğraşıyordu. Değneğini asla yanından ayırmazdı ve onu kullandıktan sonra mutlaka temizlerdi. Ama şimdi her zamankinden çok fırçalayıp kazıması gerekmişti silahını. Kurumuş kan lekeleri hatta tahta parçalarını bile kazıdı üzerinden. Daha hızlı, daha hızlı kazıyordu. Öyle derin nefes alıyordu ki sonunda nefes alış verişleri hırlamaya dönüşmüştü. Sonunda bıçağı öyle sert sapladı ki değneğe, bıçak elinden kayıp sağ avucunun içine saplandı.

Ses çıkarmamıştı. Acıyı hissetmemişti bile. Yanmış avuçlarının içindeki deriler tamamen hissizdi çünkü. Thorne bıçağı kaldırıp attı ve avucunun içindeki kesikten dışarı akan koyu renkli kanı izledi ses-

sizce. *Mezarından kalkıp intikam mı almaya çalışıyorsun Peder*? Thorne bu düşünceye de pek kulak asmadı. Rahip, Thorne'un sandığından çok daha dayanıklı çıkmıştı. Ama sonunda, yaşlı, kibirli gururu kırılmıştı ve son nefesinde, Thorne'un aklına gelebilecek en son insanın adını mırıldanmıştı Rahip Valentia: Declan Ross.

Haritayı–daha doğrusu ayaklı haritayı, yani Padre Dominguez'i Ross almıştı. *Neden*? Thorne meraktan kuduruyordu. *Declan da en az benim kadar anlar istavroz çıkarmaktan. O eski püskü brikinde tüm rahipleri alacak kadar yeri vardı üstelik. Ama onları almadı. Yalnızca Padre Dominguez'i aldı.*

Bunun en mantıklı açıklaması hazineydi. Her korsan gibi Ross'da efsanevi hazinenin cazibesine kapılmış olabilirdi. Yine de Karaiplerde gezinen şişko kalyonlarda herkese yetecek kadar altın dolaşıyordu. Thorne bıçağı alıp çalışma masasının üzerine sapladı. Elbette Ross eski meselelerin intikamını almak istiyor olabilirdi de... ama neden şimdi? Neden bunca yıl sonra? Hayır, dedi Thorne. Ross intikam peşinde koşacak tiplerden değildi. Geçmişin küllerini eşeleyip intikam almak amacıyla ne kendi hayatını ne de mürettebatının hayatını tehlikeye atardı, Ross.

Thorne arkasına yaslanıp kıç tarafının pencerelerinden dışarı baktı. Oturduğu yerden Scully'nin küçük yelkenlisini göremiyordu. Yalnızca uçsuz bucaksız turkuaz suları ve elbette adanın bembeyaz kumlarını görebiliyordu sadece. Karaiplerin orta yerindeki bu engebeli adacık, burada yaşadığı bilinen

çok sayıda tropikal kuş nedeniyle, eskiden *Kuşlar Adası* olarak bilinirdi. Ama Bartholomew Thorne bu adayı işgal etmiş, bir tür deniz üssüne çevirmişti burayı ve adını Kurukafa Adası olarak değiştirmişti.

Thorne ayağa kalktı ve sancak tarafındaki pencereye doğru yürüdü. Scully'nin gemisi işte oradaydı. Scully savaşlarda pek işe yaramazdı ama gemisi hızlıydı ve adamın haber alma konusunda özel bir yeteneği vardı. Thorne başını iki yana salladı. *Dominika'dan Scully'nin uyarısı sayesinde kurtulduk.* İngilizler çok geç kalmıştı.

Thorne, Scully'ye İngiliz donanmasındaki casusunun kim olduğunu hiçbir zaman sormamıştı. Aslında umurunda bile değildi. Scully'nin her şeyden haberi olurdu. Her zaman. Thorne emindi. Dümencisi Bay Skellick'in taze haberlerle aşağı inip içeri girmesi an meselesiydi.

Thorne tekrar çalışma masasının başına geçip oturdu. Huzursuzca, her zaman yaptığı gibi masasının sol tarafındaki dolaba uzandı ve en üstteki çekmeceyi açtı. Parlak akşamüstü güneşi, kıç tarafındaki pencerelerden içeri girip çekmecenin içindeki oval, gümüş madalyonun üzerinde parlıyordu. Thorne madalyonu yaralı eline aldı ve sıkıca tuttu. Ne tuhaf. Bunu ona verdiği zaman madalyondan nefret etmişti. *Korsanlar böyle zarif şeylerden hoşlanmazlar*! demişti. Ama şimdi bu madalyon hayatta sahip olduğu en değerli hazineydi. Southampton'daki İngiliz limanına saldırmakla aptallık etmişti. Fena halde tuzağa düşmüşlerdi. Top atışları *Karga'yı* fena tahrip ediyordu. O gün bir sürü insanı kaybetmişlerdi.

Ama bunların arasında yalnızca biri önemliydi Thorne için. Onu yangından kurtaramamıştı. Geriye bir tek bu madalyon kalmıştı şimdi.

Madalyonu açıp içindeki ufacık yağlı boya resme baktı. Bu ilk karısının resmiydi–aslında tek gerçek karısı oydu. Diğerleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Baş belası parazitler. Bir tek Heather, bir tek o önemliydi. Elini sevgiyle karısının güzel yüzünde gezdirdi.

Saçının rengi solmuştu şimdi resimde. Hâlbuki Heather gün ışığında güvertede dolaşırken alev alev parlardı kızıl saçları. Ama gözleri hala aynıydı. Badem şeklindeki yemyeşil gözleri adeta fırtınada bir deniz gibiydi. Bu Heather'dı. Ama resme baktığı sırada gözleri birden değişmişti. Yeşil gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı vardı şimdi. İçinde korkunç bir acı hissetti Thorne. Nefes alamıyordu sanki. Madalyonu tutan eli titremeye başlamıştı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. *Neler oluyor böyle*? diye düşündü içinden. Haritayı elinden kaçırmıştı; üstelik onu Ross'a kaptırmıştı. Ama Heather'ın gözleri... onu yargılamaya ne hakkı vardı...

Thorne madalyonun kapağını kapadı. "Hayır!" diye haykırdı. "Benim suçum değildi!" Yüzünde acı bir ifadeyle yumruğunu masaya indirdi. Masanın üstündeki bıçak, haritalar ve fener yere devrilmişti.

Sorun ne sevgilim?

Bartholomew Thorne donakalmıştı. Bir ses duymuştu. Korku içinde etrafına bakındı. Sonunda gözleri avucundaki madalyona takılmıştı. "Heather?" diyerek fısıldadı. Etraf bir anda iyice sessizleşmişti.

Ross fazla ileri gitmiş olamaz. Onu bulup sana ait olan şeyi geri alacaksın.

"HAYIR!!" diye haykırdı Thorne. Madalyonu hınçla çekmeceye koyup, kaldırmıştı. Ayağa fırladı ve sandalyesine bir tekme savurdu. "Seni duymuyorum! Sen ölüsün!"

"Efendim?" Throne başını kaldırdı. Skellick kapı aralığında durmuş, bekliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye hırladı Thorne.

Skellick korkuyla yutkunmuştu. "Iıh... hiçbir şey efendim. Ben...–şey..sandım ki; bir şey duydum sandım; yani–"

"Ne duydun dümenci?" Thorne'un sesi bir az olsun normale dönmüştü.

"Hi-hi-hiçbir şey, efendim. Ben size şeyi söylemeye geldim. Scully'nin haberlerini."

"Adacıklarda bir sorun mu var?" diye sordu Thorne. Skellick başını salladı. "Chevillard mı?" Skellick tekrar başını salladı. "Yine ne yapmış?"

"Aslında, efendim, pek bir şey yapamamış–"

"Dümenci, çıkar şu baklayı ağzından," diye emretti Thorne. Sesi kalın ve hırıltılı çıkıyordu.

"Ölmüş efendim. Bir hafta önce... Chevillard ve mürettebatının büyük kısmı. Gemisi de Rogue Adası'nın yakınlarında batmış. Scully hayatta kalanları getirmiş buraya–hemen hemen kırk kişi kadarlar."

"Ne olmuş?"

"Başka bir korsanın tuzağına düşmüşler."

"Benim adalarıma yaklaşmaya kim cesaret edebilir?" Thorne elindeki kanlı değneğe iyice yapışmış-

tı. Dişleri öfkeyle gıcırdıyordu. "Kim?"

"Declan Ross."

Thorne inanılmaz bir nefret duygusuyla bir anda kendini çok yorgun hissetti. Titremeye başlamıştı. Yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki yaralı elinden aşağı damlayan kanlar değneğinin üzerinden süzülüyordu. Düşünceleri kafasının içinde bir alev topuna dönüşmüştü. Ross'un St. Celestine'e bıraktığı kurukafalı bayrağı neden görmezden geldiği, neden uyarıları göz ardı ettiği umurunda bile değildi. Konstantin hazinesiyle arasına neden girdiğinin de bir önemi yoktu. Chevillard'ı neden öldürdüğünün de. Declan Ross ve adamları öleceklerdi. İşte hepsi bu kadar.

"Skellick, diğer gemilere haber sal: William Wallace'ı bulan gemiye çuvalla altın verilecek. Eski bir gulet–hızlı ya da çok donanımlı bir gemi değil. Genellikle Venezuella ve Port Royal arasındaki şeritte avlanıyor. Gemiyi bulun, mürettebatı öldürün. Ama Ross'un gemisinde bir rahip var. Bir keşiş. Adı Padre Dominguez. Ona bir zarar gelmemesi gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

"Kelimesi kelimesine, Kaptan," diye cevap verdi dümenci.

"Ayrıca sevgili dostumuz Mister Scully'ye söyle İngilizlerin arasında günlük gezintileri sırasında Ross'la ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrensin." Başını haritaya çevirip bir göz attı. "İki gün sonra bizimle Mona Adası'nda buluşsun. Söyle geç kalmasın."

"Emredersiniz efendim."

"Güzel," dedi Thorne yerine oturarak. Skellick işinin bittiğini zannederek odadan çıkmak üzereydi.

"Ve, Bay Skellick..."

"Evet efendim?"

"Declan Ross'la savaştan kurutulanlar olduğunu söylemiştin."

Skellick başını salladı. "Bazıları fena halde yaralı efendim. Hemen hemen kırk kişiler."

"Denize açıldığımız zaman yaralıları denize atın. Sonra diğerlerini teker teker, beş dakika arayla odama yollayın."

26
KALBİNDE YAZILI

Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Cromwell. Küpeştenin üzerine eğildi ve Wallace'ın iskele tarafından, Dominika'nın batı sahilindeki La Plaine boyunca sıra sıra uzanan ağaçlara baktı.

"Oradakilerin arasında olduğunu farz et," dedi Stede. "Daha ne kadar beklememizi isterdin, ha?"

Cromwell hemen dümencinin yanından sıvıştı. Tekrar denize atılmak istemiyordu.

Anne, üst ön güvertede, Stede ve diğerlerinden uzakta, karanlık kuytu bir köşede iki fıçının arasına girmiş oturuyordu. Başını önüne eğmiş ve alnını bir avucunun içine almış, diğer eliyle de alev kırmızısı bir bukle saçını parmaklarına dolayıp çekiştiriyordu. Her şey nasıl da bu kadar ters gidebilmişti. Tek istediği Cat'e yardım edebilmekti. Kıyıya çıktıklarında bir şeyler hatırlayabileceğini düşünmüştü.

Kimi kandırıyorum ki? diyerek kendi kendini azarladı Anne. *Ondan kurtulmaya çalışıyordum.* Ayağa fırladı ve güvertede bir ileri bir geri yürümeye başladı. İskele tarafındaki küpeşteye her döndüğünde ağaçların arasında bir meşale ışığı ya da babasının ve diğerlerinin–ve Cat'in–geri döndüğüne dair bir işaret, herhangi bir kıpırtı görebilmek umuduyla kıyıya bakıyordu. Ama içinden bir ses bunun olmayacağını söylüyordu. Adanın tepesinden gökyüzüne doğru yükselen alev topuna baktı. Babasının bu olayla bir ilgisi olduğu kesindi. Anne'nin gözünün önünde babasının ölümü canlanıyordu. Onun yüzünden ölmüş olacaktı. İleri geri her yürüdüğünde üzüntü ve öfkesi giderek katlanıyordu.

O sırada bir anda tüyleri diken diken oldu. Arkasında biri varmış gibi hissediyordu. Hançerini çekip hızla arkasını döndü. Arkasında kapüşonlu bir adam vardı. Karşısında hayalet gibi belirivermişti bir anda. Anne ona doğru bir hamle yaptı ama adam ustaca kaçmıştı hançerden. Anne bileğinde bir acı hissetti ve hançer elinden düşüp yere yuvarlandı. Anne zonklayan bileğini tuttu ve başını kaldırdı. Kılıcı şimdi adamın elindeydi. Adam Anne'ye yaklaşmaya başladı.

"Amiral! Amiral Blake!" diye bağırarak yaklaşıyordu biri.

Blake, St. Pierre'in hâlâ alev alev yanmakta olan

değirmeninin önünde durmuş yıkıntıların altından çıkacakları görmeyi bekliyordu. Arkasını dönüp sese doğru yöneldi. Bu Rahip Espinoza'ydı. Rahip çok iri yarı bir adamdı ve şimdi Blake'e doğru paytak paytak koşuyordu. Yanakları kıpkırmızıydı ve pembe greyfurtlar gibi şişmişlerdi. Rahip nefes nefese kalmıştı. Yanında bir rahip daha vardı.

"Amiral Blake!" diye bağırdı dev gibi adam. Şu anda amiralin yanı başındaydı ama hâlâ deliler gibi bağırıyordu.

"Evet, ıh..." Blake başını kaldırıp kahverengi cüppeler içindeki iri yarı adama baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım benim için yapabileceğiniz bir şey yok ama belki ben size yardımcı olabilirim," dedi ve yanındaki diğer rahibe işaret ederek devam etti. "Bu Peder Jerome. Az önce bulduğu şeye bir göz atsanız iyi olur."

Rahibin bunu söyleyiş biçiminde tuhaf bir şeyler vardı. Blake rahatsız olmuştu. "Sir Nigel!" diye seslendi.

"Evet efendim!" diye cevap verdi siyah saçlı, zayıf asker.

"En iyi adamlarından on kişiyi topla. Silahlı olsunlar."

Peder Jerome onları kilisenin kuzeyine, mezarlığa doğru götürüyordu. "Yürüyüş yolunu süpürüyordum," dedi. "Bir sis ve duman bulutu kapladı her yeri ve bir anda her yer sessizleşti." Jerome onları parke taşlı yoldan aşağı, koruluğa doğru götürüyordu şimdi. Dağın gölgesi üzerlerine vurmuştu. "Tam

şurada duruyordum," dedi oradaki bir mezar taşını göstererek. "Tuhaf bir ses duyum." Şimdi geniş bir lahitin önünde duruyorlardı. "O anda mezar taşı açıldı ve mezardan biri... biri çıktı!"

Rahip Espinosa onları mezarın yanına kadar götürmüştü. "Tahmin edebileceğiniz üzere Peder Jerome bu görüntünün karşısında biraz sarsılmış. Ama uyanınca cesaretini toplayıp mezarın içine bakmış."

Blake ve adamları mezarın içine baktılar. "Bu bir merdiven!" diye atıldı Blake yüksek bir ses tonuyla.

"Onları takip etmeli miyiz?" diye sordu Sir Nigel.

"Gerek yok," diye cevap verdi Blake. "Nereye gittiklerini biliyorum." Bir süreliğine sessiz kalmıştı. "Korkarım Declan Ross'u ve adamlarını fazla hafife aldım. Sir Nigel. Değirmenin etrafındaki temizlik işi biter bitmez filoya dönüyoruz. Karada dövüşmekten sıkıldım. Denize açılıp Ross'la kozlarımızı orada paylaşalım.

"Peki, Bartholomew Thorne ne olacak?" diye sordu Nigel.

"Thorne'u unutmuş değilim," dedi Blake. "Ama o dava soğudu. Filoyu toplayıp denizde bir tür ağ oluşturmalıyız. Karaiplerin kuzeyini ve Dominika'nın batısını alacağız. Bakalım ağımıza kimler düşecek?"

Anne'nin kılıcını karanlıkta gölge gibi görünen

cüppeli adamın elindeydi şimdi. "Böyle silahları kullanırken daha dikkatli olmalısın," dedi hançeri Anne'ye doğru uzatarak. Sonunda cüppesini indirmişti.

"Padre Dominguez?" dedi Anne. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Kılıcını kınına yerleştiriyordu. "Sizi öldürebilirdim."

"Hayır," diye cevap verdi rahip. "Hiç sanmıyorum."

Anne'nin bileği hâlâ acıyordu. "Bunu yapmayı nerden öğrendiniz?"

"Hayatım boyunca bir rahip değildim," dedi Padre Dominguez ama daha fazla bir şey anlatmadı. Bir süre olduğu yerde hiçbir şey söylemeden öylece dikildi. Bir şeyler bekliyor gibiydi. Anne bu süre içerisinde sürekli onu izlediğinin farkındaydı.

Anne rahibi St. Celestine'de gördüğü ilk gün kapkara gözlerine hayran olmuştu. Pırıl pırıl gün ışığında bile kapkara görünüyorlardı. Ama bu karanlık boş bir karanlık değildi. Padre Dominguez'in gözleri bilgelik doluydu. Koskoca bir tarih yatıyordu sanki gözlerinde. Öylesine engin bir bilgelik.

"Merdivenleri çıkıp üst güverteye geldim," dedi sonunda sessizliği bozarak. "Bir oraya bir buraya yürüdüğünü gördüm. Benim orada olduğumu fark ettiğini sanmıştım."

Anne başını çevirdi. "Özür dilerim... düşüncelere dalmıştım."

"Fark ettim," dedi peder. "Epey düşüncelisin."

Rahip sorununun ne olduğunu sormamıştı. Ama Anne tedirgince bir adım geri atmıştı. Gözlerini kal-

dırıp tekrar rahibin gözlerine baktı. Rahibin gözleri huzur ve şefkat doluydu. Huzur; tıpkı karanlık bir gecede sakin bir göl gibiydi. Anne kalbinin üzerine saplanmış bir bıçağı çekip almışlar gibi bir anda her şeyi dökülüverdi.

"Babam, Cat, Jules–hepsi öldüler," diyerek ağlamaya başladı. "Ve hepsi benim suçum!"

"Öldüklerinden emin değiliz henüz," dedi rahip.

"Ama eğer öyleyse bu benim suçum. Babam adaya çıkmamı söylemişti ama onu dinlemedim. Ona kızgındım ve Cat'in adaya gitmeyi nasıl da istediğini görünce... ve babam onu bir tutsak gibi tutuyordu... ben... bir şeyler yapmak istedim." Anne gözlerini kırpıştırarak gözlerini uzaklaştırdı. "Dominka'yı çok iyi biliyorum," dedi. "Gidip, şöyle bir tur atıp kimse fark etmeden Wallace'a dönmüş oluruz diye düşünmüştüm."

"Ama başka amaçlarında vardı."

Anne bir an için boğulacak gibi olmuştu. "Nereden biliyorsunuz?"

"Sen tutkulu bir insansın Anne Ross," dedi rahip. "Bu tutkularla hareket ediyorsun ve hareketlerinin sonucunda birilerine zarar geldiği zaman kendini suçlu hissediyorsun... haklı olarak. Ama bir şey daha var. Bence kalbinde tanrının adı yazılı."

"Ne?" dedi Anne. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tanrının adı mı yazılı? Ama ben tanrıya inan–" Rahip hızla elini havada sallayarak onu susturmuştu.

"Tutkularının altında çok güçlü bir adalet duygusu yatıyor. Yaptığın şeyleri ve hatta bunun altında

yatan sebepleri ölçüp biçen ve yargılayan bir adalet duygusu. Kalbinde yazılı olduğunu söylediğim yüce tanrının adı budur işte."

Anne huzursuzca durduğu yerde sallanmaya başlamıştı.

Padre Dominguez devam etti, "Kutsal kitap der ki 'Tanrı'nın kanunu onların kalplerinde yazılıdır.' Ben senin de o insanlardan biri olduğunu düşünüyorum."

"Sen buna inanmıyor musun?" diye sordu. Gözleri Anne'nin düşüncelerini delip geçiyordu sanki.

"Şu anda hissettiğin acı mesela... Eğer yaptığın şeyler yalnızca yardım etmek amacıyla yapılmış olsa bu derece derin bir acı hissediyor olur muydun?"

Anne cevap vermemişti.

"Eğer yalnızca Cat'e yardım etmek istemiş olsaydın bu kadar üzülüyor olur muydun?"

Anne titremeye başlamıştı. Bu rahip ne tür bir adamdı böyle? Sanki düşüncelerini okuyabiliyordu ve söylediği her söz onu kabak çiçeği gibi açıyordu. Küpeşteye doğru atıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Babam Cat'i gemiye kabul etti. Gelir gelmez her şeyin bir parçası haline geldi. Ben onun kızıyım. Onun kanından, onun etinden kemiğinden geliyorum! Ama o benimle konuşmuyor bile–söylediği tek şey hayır! Cat'ten kurtulmak istedim. Yani onu öldürmek değil... sadece gemiden gitmesini istedim. Kendi hayatına dönmesini istedim."

Peder Dominguez hafifçe elini Anne'nin omzuna koydu. "Baban seni çok seviyor Anne. Wallace'ta bulunduğum kısacık süre içerisinde buna defalarca tanık

oldum. Sürekli gözü senin üzerinde ve seni gururla izliyor. Diğerlerine sürekli senden bahsediyor. Ama o çok meşgul bir insan. Pek çok sorumluluğu var. Ve tüm bunların arasında seni koruyamamaktan, kaybetmekten korkuyor."

Anne rahibe doğru dönüp gözlerini sildi. "Ama beni sanki kafeste tutmaya çalışıyor. Beni... beni bir kafese hapsetmeye hakkı yok."

"Hayır... hayır, bunu yapamaz. Ve o da bunun farkında. Seni düşündüğü her an bunu görüp bir kez daha kahroluyor." Rahip kapüşonunu başına geçirdi. Arkasını dönüp gitmeden önce şunları söylemişti. "Baban bu geminin kaptanı. Kararlar, hem de çok zor kararlar alıyor, başka insanları yönetiyor ve diğerlerinin bile zorlandığı anlarda tüm sorulara bir cevap bulmayı başarıyor. Ama sana gelince... konu sen olduğun zaman bütün sorulara verecek bir cevabı yok Anne. Bu cevapları ona sen vereceksin. Bunu da ancak kalbinde yazılanları okumayı öğrendiğin zaman yapabilirsin."

Rahip merdivenlerden aşağı inip alt güvertede gözden kayboldu. *Tuhaf bir adam*, diye düşündü Anne. *Önce daha önce görmediğim şekilde kılıcımı elimden alıyor şimdi de zihnimden geçenleri okuyor.*

Daha önce kimse onunla böyle konuşmamıştı. Rahip son derece özgüvenliydi ve öyle huzur doluydu ki. Anne söylediklerini düşündü. Bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu. "Tanrı kalbine yazılar yazıyor ha?" Anne dört yaşlarındayken annesini kaybettiğinden beri tanrıyla ilgili hiçbir şey düşün-

memişti. Annesinin onu kiliseye götürdüğü zamanları hayal meyal hatırlıyordu. Pembe yanaklı, iyi kalpli papazı hatırlıyordu. Her Pazar, ayin sona erdikten sonra diğer insanlarla beraber sıra sıra dışarı çıkarlarken Anne'nin avucuna nane şekerleri sıkıştırırdı her zaman. Ama annesi öldükten sonra Anne babasıyla denize açılmıştı. Ve Anne için her şey değişmişti.

Annesinin ölümünden dolayı tanrıyı suçladığı filan yoktu. İskoçya'nın batı kıyılarında ve Edinburgh'da insanların hastalanıp ölmesi çok yaygındı. Ama babası hayatı boyunca bir kere bile kilisenin kapısından geçmemiş bir adamdı ve tanrının adını en fazla yemeklerden önce yolun açık olması için ettiği dualarda anardı.

Anne başını küpeşteye yasladı ve düşüncelere daldı. O sırada ağaçların arasında yanıp sönen meşaleleri fark etmemişti. Stede'in uzattığı iskeleden gemiye binen adamları da görmedi. Ama Declan Ross ve adamları gemiye adımını attığı anda onları duydu. Bir yandan onların gelişiyle içi sevinç dolmuştu ama diğer yandan hâlâ rahibin söylediklerini düşünüyordu.

Anne baş kasarasından aşağı indi ve güvertenin üzerindeki gölgelerin arasına karıştı. Geminin kaptanının emirlerine karşı gelmişti... ve babasına. Ve herkesin hayatını tehlikeye atmıştı.

"Seninle daha işimiz bitmedi," dedi Ross. "Ama

şimdilik buna vaktimiz yok. Hemen denize açılmalıyız. Sabah olmadan Dominika'dan uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşmak istiyorum. Şimdilik sen de Cat de kamaralarınıza çekilebilirsiniz."

Anne yattığı yerde dönüp duruyordu. Dalgaların sesini duydu. *Şak... şak... şak.*

Deniz sakin değildi. Anne de öyle. Kapantın kızı olduğu için ve ayrıca gemideki tek kadın olduğu için kendisine ait bir kamarası vardı. Ufak bir kamaraydı bu, ufacık bir kabin. Ama o güne kadar hiç bu kadar dar ve boğucu olmamıştı herhalde. Anne gözlerini kapadı ve düşünmeye başladı. Kalbinde ufacık, minicik de olsa bir şeyler yazıyor muydu acaba?

27
MUSA'NIN KANUNU

Ertesi gün hava inanılmaz derecede sıcaktı. William Wallace'ın tayfaları cayır cayır güneşin altında gönderin etrafında toplanmışlardı. Gemi epey yol kat etmişti ve şimdi St. Pierre'in Kaykos Adala-rı'ndaki kalesine doğru yol alıyordu. Ama Ross'un emriyle yelkenler indirilmişti ve gemi açık denizde ağır ağır ilerliyordu.

Ross dümene geçmişti. Sırtı dimdikti, geniş omuzlarını arkaya atmış göğsünü kabartmıştı. Ama orada bulunan tüm denizciler aslında acınacak halde olduğunun farkındaydılar. Her zaman haylaz haylaz, enerji dolu bakan gözleri şimdi kan çanağı olmuştu. Coşkuyla köpüren gülümsemesinden eser kalmamıştı. Yüzü asılmış ve kaşları çatılmıştı. Stede, *William Wallace'ın* anlaşma maddelerini okuyarak Anne ve Cat'in üzerindeki suçlamaların cezasını duyurmaya

hazırlandığı sırada dümene geçmiş sessizce olup biteni izliyordu.

Geminin dümencisi olarak gemideki disiplini sağlamak Stede'in göreviydi ama o bile anlaşma maddelerini okumakta güçlük çekiyordu. Yasaları çok iyi biliyordu. Ama bu kez yasaların hükmetmesini istemiyordu. *Daha çok gençler*, diye düşündü.

Boğazını temizleyip işine koyuldu sonunda. "Görevinizi aksatıp işi başkalarına bıraktığınız için... beş kırbaç." Kırbaç lafını duyunca Nubby'nin suratı allak bullak olmuştu. Cat'e bakıp korku dolu gözlerle yutkundu.

"Gemiden izinsiz ayrılmaktan beş kırbaç," diye devam etti Stede. Tayfalar kendi aralarında mırıldanmaya başlamışlardı. Kırmızı Göz başını iki yana salladı.

"Pervasızca davranarak bütün mürettebatın hayatını tehlikeye atmaktan on kırbaç daha," dedi Stede yüzünü ekşiterek. Anne'nin gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Ama üzerinizdeki suçlamaların en başında bu geliyor," dedi Stede. "Bilerek ve isteyerek Kaptan'ın emirlerine karşı gelmek..." Stede başını öteki tarafa çevirmişti. Son sözleri neredeyse fısıltı halinde duyulmuştu. "Asilik. Bu suçun cezası ıssız bir adaya terk edilmek ya da... ölümdür."

Tayfalar asiliğin cezasını çok iyi biliyorlardı. Ama Cat ve Anne'nin bu cezaya çarptırıldığını duyduklarında kalabalıktan öfke dolu sesler yükseldi. Tartışmalar giderek alevleniyordu. Drake ve genç denizcilerden biri yumruklaşmaya başladılar. Jacques St.

Pierre onları ayırmaya çalışıyordu ki biri kılıcını çekti–

BOM!! Stede tüfeğiyle havaya ateş etmişti. Barut dumanı başının yanından havaya doğru yükseldiği sırada dümenci sert bakışlarla tayfaları izliyordu. "Şimdi hepiniz kapayın çenenizi! Ben bu durumdan en az sizin kadar nefret ediyorum. Ama birbirinizi boğazlamanın kimseye faydası yok."

"Ama Stede, onlar daha çocuk!" diye atıldı Kırmızı Göz.

"Kanunlar sert ve ceza ağır," dedi Stede. "Ama kanun kanundur."

"Aaaa," diye sızlandı Midge, "Gidip Bartholomew Thorne'un adamlarına ya da İngilizlere katılmadılar ya. Sadece aptalca bir hata yaptılar işte, hepsi bu! Kaptan biraz ceza indirimi yapıp şu kırbaçları azaltsak olmaz mı?"

"Evet!!!" diye atıldı diğer tayfalar da hep bir ağızdan. Cat sabırsızca açık denize doğru bakıyordu ve bu işin bir an evvel sonuçlamasını diliyordu. Anne başını kaldırıp babasına baktı.

Declan Ross, William Wallace'ın kaptanı olarak daha önce defalarca çok zor kararlar almak zorunda kalmıştı ama hiçbirisi bunun kadar zor olmamıştı. "William Wallace'ın kanunları bu konuda son derece açık: kaptanın emirlerine uyulacak. Eğer kumanda zinciri kırılırsa ve bunu önlemek için hiçbir şey yapılmıyorsa o zaman bu mürettebatı bir arada tutacak hiçbir dayanağımız kalmaz. Düzeni sağlayamayız. Hepiniz buraya kayıtlısınız. Hepinizin imzası var burada. Bu işin pazarlığı olmaz–"

"İyi ama onlar imzalamadılar." Kalabalığın arasından kalın bir ses yükselmişti. Jules bir adım öne attı.

Stede yan gözle ona bakıyordu. "Ne?"

"Cat ve Anne..."dedi Jules. "Onlar belgeleri imzalamadılar ki."

Kimseden ses çıkmamıştı. Güneş giderek daha da ısınıyordu sanki. Mürettebat huzursuzca birbirine bakıyordu. O zamana kadar suratı mahkeme duvarı gibi görünen Stede'in ağzı kulaklarındaydı şimdi. "Bu doğru," diye bağırdı Stede. "Eğer belgeleri imzalamadılarsa bu geminin mürettebatından sayılmazlar, değil mi dostum?" Dönüp Ross'a bakmıştı.

"Belki," diye mırıldandı Ross. "Belki de onları diğerleriyle aynı cezaya çarptırmamız doğru olmaz."

"Bence onları bırakalım!" dedi Kırmızı Göz. "Derslerini almışlardır."

"Ama Kaptan!" diye itiraz etti Drake. Kalabalığı yarıp bir adım öne çıktı gri sakallı denizci. "Belgeleri imzalamamış olabilirler. Ama yaptıklarının yanlarına kalmasına izin mi vereceğiz? Bilerek ve isteyerek emirlerinize karşı geldiler. Ve hepimizin hayatını tehlikeye attılar!!" Tayfalardan bazıları Drake'in dediklerini onaylar biçimde başlarını salladılar.

"En azından kırbaçlanmaları lazım!" diye bağırdı bir tanesi.

Bir başkası atıldı, "Musa'nın Kanunu'nu uygulayalım."

"Oylama yapalım!" diye kükredi Jules kalabalığın arasından.

Stede kaptana baktı. Kaptan onaylamıştı. "Öyleyse oylama yapacağız.!" dedi. "Cat ve Anne'yi asi olarak gören ve asılmalarını ya da ıssız bir adada bırakılmalarını isteyenler?" Drake de dâhil kimse elini kaldırmamıştı. Cat ve Anne'nin–ve tabii Declan Ross'un–omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı bir anda.

Stede devam etti. "Onları affedip ceza almamalarını isteyenler?"

Kırmızı Göz elini havaya kaldırdı hemen. Arkasından Midge geldi ve sonra Jules ve Cromwell. İkisinin de aynı fikirde olduğu görülmemişti daha önce. Anne ve Cat etraflarına bakındılar. Başka el kalkmamıştı.

Stede iç geçirdi. Tayfaların neye karar verdiği belliydi. "Musa'nın Kanunu?"

Eller birer birer havaya kalktı. Çoğunluğun Musa'nın Kanunu'ndan yana olduğu belli oldu. "Öyleyse Musa'nın Kanunu uygulanacak," diye mırıldandı Stede.

Stede ana direğin yanına gitti. Güvertenin her yerinden görünebilen, gönderin yüksek bir köşesine asılmış çuvala uzandı. Bu çuvalda ne olduğunu herkes çok iyi biliyordu ve sürekli gözlerinin önünde asılı olduğu için işlerini yapmadıkları zaman onları bekleyen cezayı hiçbir zaman unutmuyorlardı. Stede çuvala uzanıp içinden deri bir kılıç kınına sarılı kalın, ahşap saplı bir silah çıkardı. Kalın sapından aşağı doğru deri sicimler sarkıyordu ve uçlarında boncuklar asılıydı.

"Musa'nın Kanunu," diyerek herkesin görmesi

için kırbacı havaya kaldırdı Stede.

"Bu biri eksik kırk kırbaç demektir. Otuz dokuz kırbaç Anne ve Cat arasında bölüştürmeye karar verdim. Yirmi kırbaç Anne için, on dokuz kırbaç Cat için." Korku dolu gözlerle Cat'e döndü Anne.

"Bunu yapamazsınız!" diye atıldı Nubby kalabalığı yararak. "Onu bulduğumuzda Cat'in halini gördünüz. Daha yaraları yeni iyileşmeye başladı. Bu Allahın cezası silahla kırbaçlamaya başladığınız anda öldürürsünüz onu!!"

"Onun cezasını ben üstleniyorum," dedi Anne sakin bir ses tonuyla.

Padre Dominguez başını kaldırdı ve onayladığını gösteren bir tavırla başını salladı.

Cat başını çevirip dehşet içinde Anne'ye bakıyordu. Hayatında bu kadar korkunç bir şey duymamıştı. "Anne, hayır! Kendi payıma düşen cezayı çekmeliyim."

"Eğer aklına girip seni kıyıya çıkmaya ikna etmeseydim hiçbir ceza çekmen gerekmeyecekti!" Anne'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yalvaran gözlerle Cat'e bakıyordu. "Lütfen..." dedi. "Burada suçlanacak biri varsa o da benim."

Declan Ross'un içinde fırtınada bir deniz gibi kabaran üzüntü yerini bir anda başka bir duyguya bırakmıştı. Anne gözünde bir anda değişti. Minicik küçük kızı, göz alıcı gamzeleri ve şımarık halleriyle kızıl örgüleri sağa sola savrulan minik perisi hâlâ gözünde aynıydı. Ama şimdi bir yandan da genç ve güzel bir kadın görüyordu karşısında. Ross, dümenciye dönüp başını salladı.

"Peki öyleyse," dedi Stede. Anne'ye doğru yürüyüp elini uzattı ve onu sancak tarafındaki küpeşteye götürdü. Nazikçe ellerini küpeştenin üzerine yasladı. O sırada kulağına eğilip sessizce bir şeyler fısıldamıştı.

Anne dönüp Stede'e bakmıştı. "Buna izin verecek mi dersin?" diye sordu.

"Vermek zorunda," diye cevap verdi Stede. Dönüp güvertenin öbür tarafına doğru on adım attı. Son bir kez dönüp Declan Ross'a bakmıştı. Stede içten içe kaptanın tüm bunlara bir son vermesini diliyordu. Ama Ross'un bunu yapamayacağını da biliyordu. Tayfaların oy birliğiyle verdiği karara karşı gelmek, kızına imtiyaz tanımak ve gemi yasalarını görmezden gelmek büyük sorunlara neden olabilirdi... geçek bir isyana.

Stede, Anne'nin arkasında yerini aldı. Harman dövenini havaya kaldırdı ve kolunu geriye attı. Kamçının daha otuz sekiz kez daha ineceğini düşünerek ilk vuruşunu normalde olacağından çok daha yavaş indirdi Anne'nin sırtına. Yine de kırbacın sırtında şaklamasıyla tiz bir çığlık attı Anne. Kırbaç giysilerini delip geçmemişti ama Anne omuzlarının üzerinden aşağı inen şerit şeklinde yara izlerini hissedebiliyordu. Stede ikinci vuruşu biraz daha aşağıdan vurmaya karar verdi. Anne acıyla kasıldı ama bu kez çığlık atmamak için tuttu kendini.

"Bu çok yanlış!" diye atıldı Cat. "Ben de onun kadar suçluyum." Öne doğru bir adım atmıştı ama Jules'un demir gibi kasları önünü kesmişti. Cat kurtulmak için çabalıyordu ama olmadı. Üçüncü kırbaç

da inmişti. Anne acıyla hırlamıştı.

"İzin ver evlat," dedi Jules. "Bir dakika daha bekle."

Cat gevşemişti ve Jules onu serbest bıraktı. Cat başını kaldırıp dev gibi denizciye baktı. '*Bir dakika daha bekle,' derken ne demek istedi ki*? Dördüncü kırbaç indiğinde Jules Kırmızı Göz'e döndü. Anne'nin gömleğinden incecik, kıpkırmızı bir kan akıyordu şimdi. Kırmızı Göz Jules'a soran gözlerle bakıyordu. Jules başını salladı ve Kırmızı Göz hemen kalabalığı yararak öne atıldı.

"Bırak o kırbacı dümenci!" diye atıldı. Şaşkın ve kızgın bir yüz ifadesiyle Kırmızı Göz'e bakıyordu Ross. Stede arkasını döndü.

"Yerinde olsam disiplini bozmazdım dostum," dedi Stede. "Tabii sen de birkaç kırbaç yemek istiyorsan o başka."

"Benim istediğim de tam olarak bu," dedi Kırmızı Göz. "Anne kırbacın acısını tattı. Cezasını ödemiş çekmiş oldu, ama biz kendi cezamızı çekmedik!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Kaptan.

"Anne gemiyi terk ettiği için suçlu," diye açıkladı Kırmızı Göz. "Ama o ve Cat olmasa İngilizlerin deniz hapishanelerinden birinde tıkılı olurduk şimdi." Tayfalar mırıldanmaya başlamıştı.

"Seni dinliyorum," dedi Ross.

Kırmızı Göz haylazca gülümsemişti. "Anne ve Cat yakalandıkları zaman aslında onların arasında casusluk yapmış oldular. Amiral Blake'in planlarını öğrenip bize haber verdiler. Lanet olsun! İngilizle-

rin orada olduğunu bile bilmiyorduk! Eğer olacakları Anne'den öğrenmemiş olsaydık doğudan dönmeye çalışacaktık ve elbette yakalanacaktık!"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye atıldı Drake. Kırmızı Göze yaklaşmıştı şimdi. "Mürettebat Musa'nın Kanunu'nda karar kıldı," dedi "ve bu cezanın çekilmesi gerekiyor!"

"Çekilecek de zaten," dedi Kırmızı Göz. "Yanılmıyorsam geriye otuz beş kırbaç kaldı. Ben özgürlüğümüzü borçlu olduğumuz Cat ve Anne için bir ya da iki tanesini çekmeye razıyım. Şimdi, başka kimler bu acıya ortak olmak istiyor bakalım?"

Tayfalar birer birer öne çıkmışlardı. Ama Drake bile bir kırbaç yemek için gönüllü oldu. Cat'in yanından geçerken kulağına eğilip fısıldamıştı. "Kanun kanundur. Kusura bakma."

"Ne diyorsun Kaptan?" diye sordu Kırmızı Göz. "Geri kalan vuruşları üstlenirsek cezayı çekilmiş kabul edecek misin?"

"Oylama yapın," dedi Ross. İçi öyle rahatlamıştı ki. Ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Bekleyin!" diye atıldı Stede. "Oylamadan önce bir şeyi açığa kavuşturmak istiyorum. İleride disiplinin eşitçe sağlanabilmesi için bu kırbaçlama işinden sonra Cat ve Anne'nin belgeleri imzalayıp mürettebata resmi olarak katılmalarını istiyorum."

Ross beyninden vurulmuşa dönmüştü. Tüm mürettebat gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ama kimse Anne kadar delici bakışlarla bakmamıştı herhalde. Anne'nin yeterince büyüdüğünün farkındaydı ve işlediği suçun affedilemez olduğunu biliyordu. Yine

de...

"Oylama yapıyor muyuz?" diye sordu Stede. Declan Ross isteksizce başını salladı. "Tayfalar, ne yapacağız? Cat ve Anne'nin borcunu üzerimize alıp kalan otuz beş kırbacı paylaşıyor muyuz? Ve onların Wallace'ın mürettebatına katılacağına yemin edelim. Ne diyorsunuz?"

Eller havaya kalktı. Nerdeyse herkes kabul etmişti. Drake kırbaçları kabul edeceğini söyledi ama Anne'nin mürettebata yazılmasını kesinlikle istemiyordu. "Kötü şans," diye tekrar tekrar homurdandı. Ama itirazlarına rağmen karar alınmıştı.

İlk önce Kırmızı Göz geçti kırbacın altına. Dişlerini gıcırdatarak iki kırbaç yemişti. Sonra Jules geldi. "Çok ağırsın Stede!" diye sızlanmıştı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin!"

Stede başını salladı ve kırbacı havada hızla savurdu. Kırbacın boncukları havada şakladı ve iri yarı denizcinin çıplak sırtında patladı. Jules tatmin olmuş bir şekilde omuzlarını kıtırdattı. "Hah şöyle," diyerek kenara çekildi.

Bazıları iki kırbaç aldı. Bazıları sadece bir tane. Teker teker küpeştede sıradan geçtiler. Anne, Jules'un yanında başını omzuna gömmüş duruyordu. Cat için dayanılmaz bir manzaraydı bu. Anne ve diğerleri onun yerine ceza çekiyorlardı. Ama içinde daha kötü bir his vardı. Stede'in başının üstünde şakırdayan kırbaca baktı; boncuklu deriler Stede'in arkasında yılan gibi kıvrılıyor, önce geriye dönüp sonra bir anda öne doğru atılıyorlardı. Cat'in beyni zonklamaya başladı. Kulakları vızıldıyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

Bir anda kendini bambaşka bir yerde görmüştü. Kesinlikle Wallace'ın güvertesi değildi burası.

Cat sendeleyerek kalabalığı yardı ve küpeşteye yaslandı. *Al bunu oğlum*, dedi bir ses. Sıcak, derinden gelen bir kadın sesiydi bu. Aynı öncekiler gibi sevecen bir ses tonuyla konuşuyordu ama bu kez bir endişe vardı sözlerinde. Bir görüntü belirip kayboldu Cat'in gözünün önünde. Deri bir heybeyi uzatıyordu biri ve diğeri onu alıyordu. *Bu heybenin içinde hayat yolculuğun boyunca sana yetecek bir şey var. Sana verebileceğim tek şey bu oğlum. Bekle! Bir şey daha var.* Bir hançer parıldadı gözünün önünde. Saçından bir örgü parçasını kesip uzatmıştı. Bunu iyi sakla. *Ve zamanı geldiğinde arkana bile bakmadan kaçmanı istiyorum senden.* Cat kadının yüzünü görememişti. Sadece üzgün bir gülümseme vardı kafasında. Kadın aniden arkasını döndü. Gür, kızıl saçları arkasında savrulmuştu. Kapı açıldı. Bir çığlık duyuldu. Ve bir kırbaç şakladı. *Onu nereye sakladın evlat*? Bu ses başka birine aitti. Kızgın, öfkeli bir ses. Daha çok bir hırıltıya benziyordu. *Sana söylediğini biliyorum. Çıkar ağzındaki baklayı*! Bir kırbaç sesi daha duyuldu ve Cat perişan vaziyette dizlerinin üzerine yığıldı.

"Cat?" diyerek hemen yanına koştu Anne. "Cat!" Cat'in rahatsızlandığını anlamıştı. "Bitti Cat. Her şey sona erdi." Kollarını Cat'in omuzlarına sardı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Cat, çok üzgünüm."

"Ondan değil," diye fısıldadı Cat. Eli, belinde asılı deri heybeye uzanmıştı. "Yine o sesleri duydum."

Anne heyecanla nefesini tutmuştu. "Kime ait ol-

duklarını tanıyabildin mi? Bir şeyler .. bir şeyler hatırlayabildin mi?"

Cat başını salladı. "Sanırım biri annemdi. Bana oğlum dedi."

"Başkaları da mı vardı?"

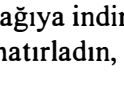
"Biri daha vardı," dedi. Sesi nerdeyse duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ondan korkuyordum."

Başta Kaptan Ross ve Stede olmak üzere bir grup tayfa başlarına toplanmıştı şimdi. "Cat!" diye atıldı Ross. "Sen iyi misin?"

Nubby araya girdi. "Elbette iyi değil!" diye haykırdı. "Görmüyor musun?"

"Nubby, Cat'i aşağı indir," diye emretti Ross. "Ona biraz su filan ver. Solgun görünüyor."

"Kırbaç yüzünden böyle oldun, değil mi evlat?" dedi Nubby Cat'i aşağıya indirdiği sırada. "Herhalde başına gelenleri hatırladın, oğlum."

Cat irkilerek uyanmıştı hamağında. *Ne kadar zamandır uyuyorum*? diye düşündü. Nubby'nin ona su, bisküvi ve sinir otu meyvelerinden verdiğini hatırlıyordu. Ama o zaman daha akşamüstüydü. Şimdi hava kararmıştı. Kapının yanında bir gaz lambası yanıyordu. İçinde yanan alev iyice kısılmıştı.

Cat belindeki deri heybeyi açıp içinden kırmızı saç örgüsünü çıkardı. Yumuşacık saç örgüsünü okşadığı sırada annesini düşünüyordu. Hâlâ yüzünü

tam olarak hatırlayamıyordu. Yalnızca yüzündeki üzgün gülümseme ve saçları vardı gözünün önünde. Bu ona hem acı veriyordu hem de rahatlatıyordu. Ona ne olduğunu düşünüyordu şimdi. Heybenin içinden gümüş haçı çıkardı. Üzerindeki pası temizlemeyi başarmıştı. Şimdi gaz lambasının ışığında parlıyordu.

"Bana bunu neden verdin?" diye düşündü.

Heybenin içinde yeşil mücevheri de çıkarmıştı şimdi. O korkunç sesi duyuyordu kulaklarında. *Onu nereye sakladın evlat*? Cat'in bir elinde haç vardı diğerinde yeşil mücevher. Adamın hangisinin peşinde olduğunu düşünüyordu.

28
SÖZLEŞME MADDELERİ

Güneş geminin tepesinde ışıl ışıl parıldıyordu ama önceki günkü kadar sıcak değildi hava. Rüzgâr iyi esiyordu ve Kaykos Adaları'na doğru süratle ilerliyorlardı. Yine göderin etrafında toplanmışlardı. Siyah bir bayrağın üzerinde iki ağızlı bir İskoç kılıcının üzerine beyaz, sinsi bir kurt silueti çizilmişti. Bu Wallace'ın bayrağıydı ve şimdi göndere çekilmiş, rüzgârda dalgalanıyordu. Drake Sözleşme Maddeleri'ni okuduğu sırada St. Jacques Pierre, Anne ve Cat tayfaların tam ortasında dikilmiş dinliyorlardı. Drake'in elinde geniş bir parşömen kâğıdı vardı. Yüksek sesle okuyordu: "Yedinci Madde. Eğer bir tayfa işini aksatır ya da kavga anında dövüşmeyi reddederse payına düşeni alamaz ve eğer diğer tayfalar uygun görürse başka cezalara da çarptırılabilir."

Cat birinin arkasından dirsekle dürttüğünü hissetti. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Kırmızı Göz.

"Sekizinci Madde. Eğer tayfalardan biri kavga anında korkaklık ederse ıssız bir adaya bırakılır ya da asılır." Drake, bunları söylediği sırada bir an için Cat'le göz göze gelmişti. "Ve son olarak, Dokuzuncu Madde. Eğer tayfalardan biri kavga sırasında elini ya da bacağını kaybederse dört yüz pezo alır. Eğer iki uzvunu birden kaybederse sekiz yüz pezo alır."

"O kadar parayı ne yapıyorsun, Nubs?" diye diğerlerine bakarak katıla katıla güldü Midge. Nubby o kadar komik bulmamıştı bunu.

"Çoğunu tencere, tava ve bıçaklara harcıyorum," dedi. "Ama o paradan birazını ayırdım ve çok özel bir zehir aldım yemeklere katmak için. Zamanı gelince kullanacağım."

Bunun üzerine tayfalar kahkahalara boğuldu. Ama Midge sinirli sinirli gülmüştü. O sırada tüm gözler kıç güvertesinden görünen kaptana döndü. "Neden etek giymiş," diye fısıldadı Cat.

"O etek değil," dedi Anne. Kızmış gibi görünmeye çalışıyordu ama kıkırdamaya başlamıştı. "O bir kilt."

"Eteğe benziyor."

"Sakın böyle dediğini duymasın," diye uyardı Anne. Yoksa bütün gün güverteyi tek başına fırçalarsın. Ailem İskoç kökenleriyle çok gurur duyuyor. Ross Ailesi İskoçya'da çok kuvvetli bir ailedir."

"Hepsi böyle etek mi giyiyor?"

şunu. Babam kiltini yalnızca çok özel günlerde giyer. Sanırım kendini kahraman gibi hissettiriyor."

Bu konuda haklı, diye düşündü Cat. Kilti eteğe benzetip şakalar yaptıysa da Kaptan'ın görünüşünden etkilenmişti. Avcı yeşili kumaşın üzerinde kırmızı ve daha açık yeşil çizgiler çapraz geliyordu. Kilt dizlerine kadar iniyordu ve botlarının hemen üzerinde bitiyordu. Belinde tek tarafı tokalı deri bir kemer vardı ve diğer tarafından kılıcı sarkıyordu. Beyaz gömleğinin önü göğsüne kadar açıktı ve rüzgârda uçuşuyordu şimdi.

Kaptan ana güverteye inip dümencinin yanında durdu. "Bay Stede, belgeleri dağıtmanın zamanı geldi."

"Hemen efendim," dedi Stede. Kâğıtları Drake'in elinden aldı ve ortaya dizilmiş fıçıların üzerine yerleştirdi. Elindeki tüylü kalemi mürekkebe batırıp Fransız'a uzattı.

"Sen Jaques Saint Pierre şerefin ve–"

"Bir dakika bekle, Stede," diye araya girdi Ross. "Benim İncil'im bedre?"

"Yanında getirmediğine göre İncil'e gerek duymadığını düşündüm."

Ross kaşlarını çattı. "İncil olmadan olmaz gibi geliyor bana." Ross hemen alt kamaralara indi ve birkaç dakika sonra elinde kıvrılıp büzülmüş ufacık bir İncil'le çıkıp geldi. "Al bakalım," dedi kitabı Stede'e uzatarak.

"Declan Ross?" diye atıldı Padre Dominguez. "Bir İncil'iniz mi var? İnançlı bir adam olduğunuzu

Kaptan bir anda güneş bir tek onun tepesinde parlıyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Sık sık açıp okuduğum yok canım," diye cevap verdi. İstediğinden daha sert çıkmıştı sesi. "Sadece bir gelenek işte," deyip Stede'e döndü ve başını salladı.

Dümenci İncil'i aldı ve St. Pierre elini kitabın üzerine koydu. "Sen Jacques Saint

Pierre, William Wallace'ın kural ve kanunlarına uyacağına namusun ve şerefin üzerine yemin ediyor musun?"

Saint Pierre bu seremoniye bayılmıştı. Başarılı bir tüccar olduğu doğruydu ama bu zamana kadar denizlerdeki maceradan mahrum kalmıştı. Geminin sözleşme maddeleri arasında en çok üçüncü maddeye takılmıştı. Üçüncü maddeye göre kazanılan her hazinede kaptan herkese düşenin iki katı kadar pay alıyordu; dümenci bir buçuk ve marinel başı, marangoz, ikinci kaptan, doktor ve baş topçu bir tam ve bir çeyrek pay alıyordu. Patlayıcılar konusundaki üstün yeteneklerinden dolayı Kaptan Ross, St. Pierre'e baş topçuluk rütbesini önermişti. Bir tam ve bir çeyrek pay düşüncesi St. Pierre'in çok hoşuna gitmişti.

"Evet!" diye cevap verdi Jacques. Tüylü kalemi mürekkep hokkasından çıkarıp önündeki parşömen kâğıdının en altına imzasını attı. Tayfalar, "Hurraaaa!!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Şimdi sırada Cat vardı. Cat'in üzerinde koyu lacivert bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Deri heybesi boynunda asılıydı. Elini İncil'in üzerine koydu ve yutkundu. Törenden önce Declan Ross'la

konuşmuştu ve Ross, eğer Cat gerçekte kim olduğunu hatırlarsa ve önceki yaşantısına dönmeyi seçerse buna izin vereceğine dair söz vermişti. Böyle bir durumda Cat Wallace'taki görevlerinde muaf tutulacak ve gemiden ayrılabilecekti. Cat'in içi yine de pek rahat değildi. Tayfalar ona çok iyi davranmışlardı hatta işler çığırından çıkmış, onun hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını iki kez tehlikeye atmışlardı. Cat hepsine gerçekten de minnettardı. Yine de burada çok yanlış bir şeyler olduğu hissine kapılıyordu. Ne de olsa korsanlar alçak serseriler değiller miydi?

"Sen, ehh... Cat; William Wallace'ın kural ve kanunlarına uyacağına namusun ve şerefin üzerine yemin ediyor musun?"

Cat etrafına bakındı. Kırmızı Göz ona doğru bakıp göz kırpmıştı. Onun kanlı gözünü görmek pek de şevk edici olmamıştı Cat için. Ama o sırada Ross onaylar biçimde gülümsedi Cat'e doğru. Anne'nin yüzü sevinç dolmuştu. Ona dönüp başını salladı. "Ne bekliyorsun?" der gibiydi bakışları.

St. Pierre gibi o da sözleşme maddelerini gözden geçirmişti. Onun dikkatini en çok çeken madde ikinci maddeydi. "William Wallace'ın tayfaları kavga sırasında onlardan merhamet dileyen ve gemiye sığınmak isteyen herkese yardım etmekle yükümlüdür. Düşmanları sebepsiz yere öldürmek ya da yaralamak kurallara aykırıdır. Onları kendi isteğimiz doğrultusunda çalışmaya da zorlamaya hakkımız yoktur. Savaş tutsaklarına işkence etmek yasaktır. Kadınlara kötü davranmak ve onları istekleri dışında

alı koymak yasaktır. Bu maddeyi ihlal eden her kimse ölüm cezasına çarptırılacaktır."

Korsanların bu kurallara uyacağına asla inanmıyordu Cat. Korsanlar amansız katiller değiller miydi? Belki de Kaptan Ross diğerlerinden farklıydı. Cat birdenbire "Evet," deyivermişti. Tüylü kaleme uzanıp mürekkebe batırdı ve imzasını atmak için parşömen kâğıdına eğildi. Ama imzası "C" ile başlamıyordu. Kâğıda yazdığı "G" harfine bakıyordu şimdi. Eli sanki kendiliğinden yazmıştı bu harfi ama ne kadar çabalarsa çabalasın "G" harfinden sonra sırada ne geleceğini hatırlayamıyordu şimdi. Başını kaldırıp diğerlerinin yüzüne baktı. Stede allak bullak olmuş gibi görünüyordu. Ama Anne'nin yüzünde başka bir şeyler vardı. Bu yeni keşif karşısında ağzı bir karış açık kalmıştı. O sırada Cat, Dominika'da gördükleri, tırabzana kazılı harfleri hatırladı. GLT.

Bu benim adım mı? diye geçirdi içinden. Birdenbire kendini çok yorgun hissetmişti. "L" ve "T" harflerini yazdı hemen. Ve sonra daha küçük harflerle "Cat" yazdı. Daha sonra kâğıtları yere bırakıp birkaç adım geriledi ama tayfalar bir kez daha neşe içinde naralar atıp omuzlarını sıvazladılar Cat'in.

Anne öne çıktığı zaman tayfalar bir iki adım gerilemişlerdi. Drake geri adım atmamıştı ama bu durumdan rahatsız olduğunu açıkça belli ediyordu. Başını öne eğmiş, huzursuzca iki yana sallamıştı. Ama o anda hiçbir şey Anne'nin keyfini kaçırmaya yetmezdi. Üzerine en iyi kadın korsan giysilerini giymişti. Yünlü siyah bir etek, koyu yeşil uzun bir as-

ker ceketi ve dantelli beyaz bir bluz. *Tabii, tabii, kötü şans*, diye geçirdi içinden.

Elini İncil'in üzerine koydu ve bekledi. Bir anda Wallace'ın güvertesi tamamen değişmişti gözünde. Yaşlı bir guletin eskimeye yüz tutmuş ahşap döşemesini değil, gıcır gıcır cilalı şahane bir güverte görüyordu karşısında. Denizden muazzam bir koku yayılıyordu etrafa. Martıların çığlıkları, dalgaların tekneye vurdukça çıkardıkları sesler, yelkenlilerin rüzgârda çırpındıkça çıkardığı sesler, hepsi bir müzik gibi çınlıyordu kulaklarında.

"Sen, Anne Ross, William Wallace'ın kural ve kanunlarına uyacağına namusun ve şerefin üzerine yemin ediyor musun?"

Stede daha sözlerini bitirmeye kalmadan, "Evet," diye bağırmıştı Anne.

Tüylü kalemi kaptığı gibi parşömeni imzaladı hemen. Jules, Anne'yi omuzlarına almıştı. Tayfaların yarısı sevinçle naralar atarken, yarısı ses çıkarmadan izliyordu olup biteni.

O sırada Drake öfkeyle güvertenin arka tarafına doğru ilerledi. Eli kılıcında söylenerek yürüyordu. "Bu iş başımıza bela olacak... bundan eminim. Gemide bir kadının bulunması bile hata. Kötü şans getirecek bu!"

29
KÖLELER VE KAPTANLAR

Kaptan Ross tek ayağını çalışma masasının üzerine uzatmış, arkasını geriye yaslamış oturuyordu. Jacques Pierre ve Stede yanında oturmuşlardı. "Güverteyi erzaklarla doldurursak ve deniz de biraz sakin olursa işimiz kolay olacak," dedi Ross. "Ama bunun uzun süreceğini sanmam. Bizi zorlu bir yolculuk bekliyor. Eğer rahibin anlattıkları doğruysa daha fazla adama ihtiyacımız olacak demektir."

Stede de aynı fikirdeydi. "Chevillard'la işimiz bittiğinde adamlarımızın yarısını kaybettik, Kaptan."

"Kaykos'a ulaştığımızda sizi tanıdığım bir adama götürürüm," dedi St. Pierre. "Sizin deyişinizle onda bir sürü siyah altın var."

"Köleler mi?" diye köpürdü Ross. "Ben insan hayatı üzerine pazarlık yapmam!"

St. Pierre bir an için geri adım atmayı düşündü ama sonra o da alevlendi. "Öyle mi? o zaman söyle bakalım, mon kapitan, seninle yolculuk eden bu adamları nerden buldun? Eminim kazandığın zaferlerin ardından onları kendi emrin altına aldın. Yalan mı?"

Ross ayaklarını masadan indirip doğruldu. "Herhalde sözleşme maddelerini iyi okumadın sen," dedi. "İkinci Madde: ...esir alınanları kendi isteğimiz doğrultusunda çalışmaya zorlayamayız."

"Maalesef okumadım," dedi Jacques. "O maddeye pek dikkat etmemişim. Gözüm o sırada üçüncü maddedeydi de."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ross. Kızgınlığı geçmişti. Arkasına yaslanıp ellerini arkasına kavuşturdu ve anlatmaya başladı. "Burada çalışan adamlardan hiçbirini benimle çalışmaya zorlamadım. Çoğu zaten önceden benimle çalışıyorlardı. Yani düşman gemilerine saldırma izni olan, hükümete bağlı korsanlar olduğumuz zamanlarda. Diğerlerine gelince... hepsi de bana kendileri geldiler. Belki şaşırıyorsundur Jacques. Ama tüm tüccar gemileri, İspanyol kalyonları hatta Majestelerinin özel korsan gemileri bile; hepsi, hepsi zorba kaptanlar tarafından yönetiliyor. Tayfalarının canını çıkarıyorlar ve bunun karşılığında ellerine üç kuruş para veriyorlar. Akın yaptığımız her gemiden bir düzine denizci topladık. Ama hepsi kendi istekleriyle bize katıldılar."

"İnsanlar işsizler. Güçlü kuvvetli adamlar, denizden başka hiçbir işten anlamayan adamlar iş bulmakta zorlanıyor; eve ekmek götüremiyorlar. Kıyı-

ya indiğimizde eminim onlarla anlaşabiliriz," dedi Stede.

Jacques başını salladı. "Anlıyorum. Fransa'daki gençler de aynı durumda. Kral Louis zamanında denizlerde savaşmaları için yetiştirildiler. Ama savaş sona erdiğinde kral onları ortada bıraktı. İşleri, paraları, hiçbir şeyleri yoktu–bu yüzden mecburen korsanlık yapmaya başladılar.

"Sen böyle birini tanıyor musun?" diye sordu Stede.

"Tanımak mı? Bende onlardan biriyim," dedi Jacques. "Ama benim başka maharetlerim de vardı. Ben–eee... nasıl diyorsunuz–zengin adamlar arasında pazarlıklar yapıp komisyon alıyordum. Ha-ha!"

"İngiltere'de de aynı durum söz konusu," dedi Ross. "Her yerde aynı. İyi adamlar–dürüst adamlar–yapacak bir şey bulamadıkları için çözümü tatlı ticarette buluyorlar. Bir şekilde para kazanmak zorundalar çünkü."

"Tatlı ticaret mi? Ha!" St. Pierre kahkahalara boğulmuştu. "Çalıp çırpmak işine çok yakışmış bu isim. Biz hırsızız yahu! Ha-ha"

"Evet," dedi Ross. "Evet, öyleyiz." Aklından geçenler aynı deniz gibi dalgalıydı şimdi. *Konstantin'in Hazinesi. Eğer gerçekten Kılıçlar Adası'ndaysa ve oraya ulaşabilirsek... bu hepimize fazlasıyla yeter*, diye düşündü Ross. O da diğerleri de sonunda tatlı ticaret denilen şu illetten kurtulup bir yerlere yerleşebilir, bir çiftlik ya da bir aile kurabilirlerdi. *Sonunda Anne'yi denizden uzaklaştırabilirim.* "Jacques," dedi Ross. "Kaykos'a indiğimizde mürette-

batımıza başka adamlar da alacağız. Ama sana söylüyorum; hiç biri köle olmayacak."

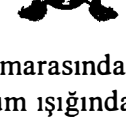
St. Pierre suratını buruşturdu. "İyi de bize katılmaları için ne yapacaksın ki?"

"Sen beni dinlemiyorsun galiba," diye cevap veri Ross. "Sadece onlara teklif edeceğim."

"Ben gidip rotayı Kaykos'a doğru çevireceğim," dedi dümenci. "Şimdi tek ihtiyacımız olan biraz rüzgâr. Yoksa o adaya kışa kadar varamayacağız."

Edmund Scully'nin şalopası denizdeki pek çok gemiden daha hızlıydı. Ama şimdi Scully'ye hiç de hızlı gelmiyordu. İngilizlerden aldığı haberleri Thorne'a yetiştirmek için sabırsızlanıyordu. Declan Ross'la ilgili haberleri. Yelkenleri rüzgârda şiştiği zaman, "Hızlandık mı ne?" diye mırıldandı keyifle. Şalopa Mona Adası'na doğru hızla ilerliyordu.

Declan Ross kamarasında, çalışma masasının üzerine eğilmiş, mum ışığında önündeki haritaları inceliyordu. *Rahibi şaşırtalım bakalım*! diye düşündü içinden elindeki tüylü kalemi mürekkebe batırdığı sırada.

"Bana kızgın mısın?"

Ross başını kaldırdığında kızının kapı girişinde

beklediğini fark etti. "Oh, Anne... orda olduğunu fark etmemiştim." Mum ışığında kızının ne kadar da büyüdüğünü... Annesine ne kadar da benzediğini fark edip şaşkın şaşkın bakıyordu.

Anne, "Bana kızgın mısın?" diye sordu tekrar alt dudağını ısırarak.

"Sana mı? Hayır!" diye cevap verdi ona içeri girmesini işaret ederek. "Rüzgâra kızıyorum. Nerdeyse kaplumbağa hızıyla ilerliyoruz."

Anne başını salladı. "Rüzgâr mı? Sadece rüzgâra kızdığından emin misin?"

"Sen de annen gibisin," diyerek güldü Ross. "Sanki düşüncelerimi okuyorsun. Doğrusunu söylemek gerekirse Padre Dominguez'e kızıyorum. Kılıçlar Adası'na gidiş yolunun krokisini çıkaracağım ama bana haritayı göstermiyor. Ayrıca benden gizlediği bir şeyler var! Tek bildiğim adanın Portekiz'in batısında olduğu. Bu yetmez ki! Bunun hayatını güvenceye aldığını söylüyor. Akıllıca aslında. Ama hiçbir şey bilmeden yola çıkmak beni çıldırtıyor."

"Seni tanıdıkça sana güvenebileceğini anlayacaktır," dedi Anne.

"Belki de," dedi Ross başını tekrar haritalara gömerek.

Topukları üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu Anne. "Yani kızgın değilsin?"

"Anne," Ross'un kaşları çatılmıştı. "Sana neden kızgın olayım ki?–haaa; şu mesele."

"Bunu yapabilirim baba," dedi Anne. Gözyaşları yanaklarından akmak üzereydi. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım; söz veriyorum."

"Anne, gel buraya otur," dedi Ross çalışma masasının yanındaki sandalyeye işaret ederek.

Anne oturdu ve gözlerini yere çevirdi. Kızıl saçları yüzüne perde gibi dökülüyordu. Declan uzanıp çenesini yukarı kaldırdı. "her şeyi affettim," dedi gözlerini onunkilere dikerek ve ellerini avuçlarına aldı. "Bir hata yaptın ve bu hepimizin hayatına mal olabilirdi. Ama aynı zamanda hayatımızı da kurtarmış oldun. Üstelik bunun cezasını da çektin. Adamların hayranlığını kazandığının farkında mısın?" gülmeye başladı. "Neredeyse ben bile bir iki kırbaç yemek için atılacaktım ortaya!"

"Baba, kes şunu" diye gülmeye başladı Anne de gözyaşlarının arasında. Sonunda gülmeyi kesip kısacık bir an için göz göze geldiler. Anne uzanıp babasını yanaklarından öptü. "Teşekkür ederim."

Declan Ross yıllardır olmadığı kadar mutlu olmuştu. Bir kere olsun Anne'yi memnun edebilmişti. O karmakarışık kalbinde bir yere dokunabilmeyi başarmıştı. Ayağa kalktı ve odadan çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü. Hâlâ gülümsüyordu. Saçlarını geriye atıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Declan da ona gülümsüyordu. Sonra kalemi mürekkep hokkasından çıkarıp tekrar haritalara döndü.

"Sözleşmeyi imzalamamı istemiyordun, değil mi?"

Babası başını kaldırıp Anne'ye baktı. Yüzündeki gülümseme bir anda silinmişti. "Adamlar oylarını bu yönde kullandılar."

"Bu aynı şey değil, Baba," diye fısıldadı Anne. "Ben senin de beni korsan olarak kabul etmeni isti-

yorum. Sözleşmeyi imzalamamı istedin mi istemedin mi?"

"Anne bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun–"

"Ama neden? Çok çalışıyorum. Yetenekliyim. Denizi çok iyi biliyorum. Gemiyle ilgili öğrenebilecek ne varsa her şeyi öğrendim. Üstelik hepsini senden öğrendim."

"Sorun bu değil," diye cevap verdi Ross. Yüzü giderek kızarmıştı. Terlemeye başlamıştı. "Deniz konusunda çok başarılısın. Adamların pek çoğundan daha akıllısın."

"O zaman neden, Baba? Neden onları teşvik etmek için bu kadar uğraşırken kendi kızına destek olamamayı seçiyorsun? Seni görüyorum. Her adamda ufacık da olsa bir yetenek, minicik bir başarı keşfetmek için çabalıyorsun. Onları neşelendiriyorsun. Ne zaman bir şey başarsalar onları kutluyorsun."

"Anne, ben bu geminin kaptanıyım. Elbette onları–"

"Ama benim için bunları yapmıyorsun... her iddiasına varım ki en son oyduğum mercanın ne olduğundan haberin yok."

Ross kekeleyerek tahmin etmeye çalıştı. "Eee... şey... bir yunustu sanırım."

"Yunus mu? Küçücük bir kız olduğum zamanlardan beri yunus yapmıyorum mercanlardan." Anne iç geçirdi. "Anlayamıyorum. Benim yapmayı sevdiğim şeyleri–yapmak istediklerimi görmezden geliyorsun sanki. Ya da yalnızca hayır demeyi biliyorsun bana."

Ross ellerini başına götürmüş şakaklarını ovalı-

yordu. İşler bir kez daha kontrolden çıkmıştı işte. Nefes alışverişleri hızlanmıştı. Kalbinin atışını alnındaki damarlarda hissedebiliyordu. Elindeki kalemi kırıp ikiye bölecekti nerdeyse. Bunu yapmamak için kalemi mürekkep hokkasına geri koydu. "Tabii ki bunları önemsiyorum Anne," dedi olabildiğince sakin bir ses tonuyla.

"O zaman izin ver de sana ne kadar şahane bir korsan olabileceğimi göstereyim."

"Ama annene söz verdim. Seni–"

"Ne zaman söz verdin baba!?" Sesi tizleşmişti. "O zaman denizdeydin... kendini öldürdüğü zaman yanında yoktun."

"Ne dedin sen?" diyerek ayağa kalktı Ross. Güçlükle nefes alıyordu.

Anne titremeye başlamıştı. Çok ileri gittiğinin farkındaydı ama devam etti. Sen de, Isabel Teyze de her zaman annemin frengiden öldüğünü söylediniz. Ama annemin ölümünden iki yıl sonra Bayan Penniworth'le limanda konuştuklarınızı duydum. Bunu sen söylemiştin."

"Annen–Abigail kendini öldürmedi!" diye bağırdı Ross.

"Nerden biliyorsun?" diye sordu Anne. "Orada değildin ki!"

Bunları söylediği anda pişman olmuştu. Babasının gözlerindeki öfkenin yerini üzgün bir yorgunluk duygusuna bırakmasını izledi. Bir anda yaşlanmıştı sanki. Konuştuğu zaman sesi on yaş daha yaşlı geliyordu. "Hemen kamarana dön."

"Özür dilerim baba, öyle demek iste–"

"Sana kamarana gitmeni emrediyorum, HEMEN!"

Anne odadan çıktığı zaman Declan Ross sandalyesine yığılmıştı ve boş gözlerle önündeki haritalara bakıyordu. Yıllar öncesini, o günü hatırladı. Wallace'ın için altınlarla, bir yığın hazineyle dolu, Edinburgh'a demir atmıştı. Karısının koşarak kollarına atılmasını, onu öpmesini bekliyordu. Kendini kahraman gibi hissediyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı.

Herkesin ona nasıl da tuhaf davrandığını hatırlıyordu. Isabel, karısının kardeşi, gelip olanları anlatmıştı. Dediklerinin tek kelimesine dahi inanmamıştı o zaman. Hâlâ da inanmıyordu. Abigail kendi canına kıymış olamazdı. Bir gün bunu kanıtlayacaktı.

Ama bu onu geri getirmeyecekti tabii. Anne haklıydı. Abigail öldüğünde onu korumak için yanında olamamıştı. Denizdeydi... şimdi olduğu gibi. Isabel, Anne'nin onunla kalabileceğini söylemişti ama Ross izin vermedi. Anne'yi denizde büyütmeye karar vermekle doğru olanı yapıp yapmadığını hayatının geri kalanında yüzlerce defa tekrar tekrar düşünecekti herhalde.

Declan Ross güneş doğduktan hemen sonra ana güvertede yürüyüşe çıkmıştı. Çok uzun ve zorlu bir gece olmuştu. Bütün gece nerdeyse hiç uyumamıştı. Kafasında onlarca düşünce vardı. En başta da Anne

hın bu saatlerinde geminin ön tarafına, baş kasarasına çıkmayı çok severdi. Güvertede tek başına olurdu ve uçsuz bucaksız ufuk çizgisine doya doya bakardı buradan. Ve bir şekilde kafasını toplamayı başarırdı.

Merdivenlerden yukarı çıkıp sağa döndü ve... ve orada Cat'i gördü.

"Cat?" dedi Ross, "senin nöbetin başlamadı henüz."

"Biliyorum," diye cevap verdi Cat. "Uyku tutmadı da."

Ross başını salladı. Bir süre sessizce durdular öyle. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Geminin burasından deniz çok güzel görünüyor," dedi Cat gülümseyerek.

Ama Ross, Cat'in canını sıkan bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Sözleşmeyi imzaladığın için pişman mısın?" diye sordu. "Mürettebata katıldığın için yani?"

Cat aniden kaptanın yüzüne çevirdi yüzünü ve sonra gözlerini yere indirdi. "Tayfaları seviyorum," dedi. "Gemide olmaktan da çok mutluyum. Denizde olmak çok güzel." Cat gülümsüyordu. "Yine de tuhaf. Bazı şeyleri yapmayı biliyorum ya da çok çabuk öğreniyorum. Sanki deniz için doğmuş gibiyim ama... bilmiyorum."

"Bir korsan olmak istediğinden emin değilsin, ha?"

Cat başını salladı. Utanmıştı. "Sanırım öyle." Denize ve denizin üstünde tuhaf bir biçimde dümdüz asılı kalmış gri bulutlara doğru çevirdi bakışlarını.

"Bu çok zor bir durum, çünkü hafızanın büyük bir bölümü bir sır perdesinin ardında. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Sen, evlat, *William Wallace'a* gelmeden önce de bir korsandın. Bundan eminim. Bunu Stede'in dümendeki eline güvendiğim gibi güvenerek, gözü kapalı söyleyebilirim."

30
ÜÇ HAYATİ KARAR

Anlamıyorum," dedi Padre Dominguez. "Bir sürü erzağımız var. Neden tekrar kıyıya yanaşıyoruz ki?" Padre Dominguez avuçlarını Ross'un çalışma masasına yaslamıştı. Kapkara gözleriyle masaya doğru eğilmiş Ross'un gözlerinin içine bakıyordu. Gerçekten son derece ikna edici bir hali vardı.

"Şu anda mürettebatımız iyi durumda. Ama bizi bekleyen zorlu yolculuk için daha fazla adama ihtiyacımız olacak," dedi Ross. Ayaklarını asmanın altında uzatıyordu ve yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Ayrıca ihtiyacımız olan her şeyi almış sayılmayız, Padre. Bizi başarıya götürecek olan yolda en elzem ihtiyaçlarımızdan biri olan maymun pisliğini unutma."

"Evet, yararlı olacağı doğru," dedi rahip. "Ama o kadar da elzem değil. Bunun için geç kalamaya

değmez."

"Geç kalmak mı?" diyerek küçümseyen bir tavırla elini havada salladı Ross. "Ben de en az sizin kadar hevesliyim hazineyi ele geçirmek için ama acelemiz yok. Neticede Kılıçlar Adası'na giden yolun haritası bir tek bizde var... öyle değil mi?"

Rahip gözlerini kaçırdı. Hiçbir şey söylemiyordu.

Ross bir anda ayaklarını toplayıp sandalyesinde doğrulmuştu. "Hayır... olamaz... dalga geçiyorsun herhalde," dedi Ross. "Bana harita bir tek sende olduğu için Thorne'un peşinde olduğunu söyledin."

"Bunları ben söylemedim."

"Benimle oyun oynama, Padre... sen neden bahsediyorsun?"

"Haritayı bilen bir kişi daha olabilir," diye açıkladı rahip. "Üyesi olduğum tarikat dövmeleri yaptırmak konusunda, Pasifik Okyanusu'ndaki Markeza Adaları'nın yerlilerinin yeteneklerine başvuruyordu. Bu insanlar son derece ilkel ve batıl inançları olan insanlardır. Ama dövmecilik konusunda üzerlerine yoktur. Bu konuda bize yardım edebilecek en ideal insanlardı anlayacağın. Ama sadece bu açıdan değil. Markezalılar on dört yaşına geldiklerinde– yani masumiyet dönemleri bittiği zaman–söyledikleri her şeyin şeytanın sözleri olduğuna inanırlar. Yani büyüdüklerinde şeytanın onları ele geçirdiğine ve onların ağzından konuştuğuna inanıyorlar. Bunu önlemek için, yetişkinliğe geçiş seremonisinin bir parçası olarak, bu yaşa geldiklerinde dillerini keserler ve ses tellerini aldırırlar."

Ross yüzünü buruşturmuştu. "Bu korkunç bir şey."

"Öyle," dedi Ross. "Ama gördüğün gibi tarikatımızın gizliliği için son derece faydalı bir durum bu."

"Tabii. Anlıyorum. Yerliler dövmeyi yapıyorlar ama Kılıçlar Adası'nın yerini kimseye söyleyemiyorlar," dedi Ross.

"Tarikatımız senelerdir buna güveniyordu. Pasifik'teki bu belli belirsiz adalarda, ufacık bir kabile. Üstelik günün birinde birileri bu kabileyi bulsa dahi hiç biri konuşmayı bilmiyor; düşünsene. Tam üç yüz yıl boyunca bu böyle devam etti."

"Ama?"

"Ama sonra günün birinde biri Markezalıları buldu. Bir kadın, kadın bir korsan. Bu sırrı nasıl öğrendiğini ya da nereye bakması gerektiğini nasıl bulduğunu bilmiyoruz. Ama bir şekilde sırtımdaki dövmeyi yapan adamı bulmuş ve onu yakutlarla kandırmış. Adam dövmemin aynısını ezbere çizmiş onun için."

"Kim bu kadın?"

"Katarina Thorne."

Ross yumruğunu masaya indirdi ve ayağa fırladı. "Beni seren direğine asıp öldürün... Bartholomew Thorne'un karısı mı? Eğer harita ondaysa onu Thorne'a vermesi an meselesidir."

"Evet, ama bildiğimiz kadarıyla Katarina Throne haritayı veremeden ölmüş. O yıl Pasifik'te korkunç fırtınalar oluyordu. Şimdiye çoktan denizi boylamış olmalı. Aksi taktirde Thorne'un bana ihtiyacı olmazdı ve peşime düşmezdi."

Ross derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Bu

mantıklı tabii, ama o zaman neden acele ediyoruz ki? Bir dakika! Ya Thorne'u arkasından vurduysa? İlk karısı öldükten sonra Bartholomew Thorne'un kadınlara pek de düzgün davrandığı söylenemez. Belki de Katarina kocasını atlatıp direk Kılıçlar Adası'na gitmeye karar vermiştir."

"Sen zeki bir adamsın, Declan Ross," dedi Padre Dominguez. Arkasını dönmüş, çıkmaya hazırlanıyordu. "İşte bu yüzden Kılıçlar Adası'na gitmek için acele etmemiz gerekiyor."

"Jacques Saint Pierre mi?" diye sordu Thorne şaşkınlık içinde. "Demek o da Declan Ross'la beraber kaçmış?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Scully. "Kaynağımdan aldığım bilgilere göre Declan Ross'un gemisi Dominika'nın doğu kıyısından iki, üç gün önce ayrılmış. Jacques Saint Pierre de o günden beri Misson'daki değirmenine uğramamış; daha doğrusu değirmeninden geriye kalanlara.

"Peki ya İngilizler?"

"Tahmin edebileceğiniz üzere en iyi filolarını alıp Ross'un peşinden Karaiplere açılmışlar. İspanya Denizi'nin batısından Atlantik'e doğru gidiyorlarmış. Scully durup dudaklarının altındaki sakalları çekiştirerek Thorne'a baktı. "Bu haberler işinize yarayacak mı efendim?"

"Daha faydalı olamazdı," dedi Thorne öksürüğe

benzeyen boğuk kahkahalar atarak. "Yukarı çık ve Skellick'e uğra. Söyle; her zamanki ücretinin iki katını versin."

Scully eğilip saygıyla selamladı Thorne'u. "Çok teşekkürler Kaptan Thorne. İngilizleri izlemeye devam edeceğim. Herhangi bir şey duyarsam hemen size bildiririm," dedi ve aceleyle çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Scully odadan çıkar çıkmaz Thorne gaz lambasının ışığını yükseltti ve uzanıp, çalışma masasının arkasındaki raflarda sıra sıra dizili metal kutulardan birini çekip aldı. Kapağını açtı ve içindeki uzun, geniş parşömen kâğıdını çıkarıp masaya yaydı. Deniz haritasına eğilip hemen çalışmaya koyuldu. "Demek İngilizler Ross'un Dominika partisini bozguna uğrattılar, ha? Onu batıya sürmüşler ama gemiye erzak yüklemeden Atlantik'e geçip Kılıçlar Adası'na gitmeye kalkmayacaktır. İngilizleri geldikleri yoldan geriye gönderdin, ha Ross?"

Yaralı bereli parmağını haritanın üzerinde gezdirerek Dominika üzerinden güneye doğru inen çizgiyi takip etti. "Saint Vincent," diye mırıldandı. "Barbados... Trinidad. Hayır, sanmıyorum. Kılıçlar Adası'nın kuzey sularında olduğu söylenir. Hatta bazıları Portekiz'in kuzeyinde olduğunu iddia ediyorlar. Ross akıllı ve pratik bir adamdır." Thorne yönünü değiştirip Dominika'nın kuzeyine doğru ilerledi. Şu anda üzerinde bulunduğu St. Kitts'i geçti. Saba'yı ve Anguilla'yı da geçip okyanusa ulaştı.

"Nerde? Nerde?" diyerek haritayı taramaya devam etti. Ve işte sonunda bulmuştu. "Kaykos Ada-

ları. Saint Pierre'in orada bir kalesi var. Eski Alman kalesinin orda. Evet, Saint Pierre'i oraya götürüyor olmalılar; ya da gemiye erzak yükleyeceklerdir." O sırada Thorne'un yaralı eli birdenbire bir pençe gibi kasılmıştı. Bütün kolunu korkunç bir ağrı kaplamıştı. Başı önüne düşmüştü.

Sonra ağrısı geldiği gibi geçivermişti bir anda. Ama kamarası yine o tuhaf sessizliğe bürünmüştü. Thorne yavaşça çekmecesini araladı ve içindeki gümüş madalyona baktı. *İyi iş başardın kocacığım.*

Thorne'un kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu ama yine de uzanıp eline aldı madalyonu. İçini açıp karısının yağlı boya portresine baktı. "Heather?"

Sana Ross'un kaçamayacağını söylemiştim.

"Bu... bu gerçek olamaz–"

Haritayı ele geçirdiğin zaman Konstantin'in Hazinesi'ne sahip olacaksın. Ve bütün denizler senin olacak. Göster onlara.

"Öyle büyük bir filo kuracağım ki," dedi Thorne. "Öyle büyük bir filo olacak ki İngilizleri yaptıklarına pişman edeceğim."

"Her halde on iki saat kadar sürer," dedi Ross, Anne'ye. "Karaya gece karanlığında gizlice girmek istiyorum."

Anne sessizce başını salladı. Bu konuda çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Limanda çok

oyalanacak mıyız?"

"Mümkün olduğunca çabuk ayrılacağız," dedi Ross. "Eğer bulabilirsem yeni tayfalar bulacağım. Jacques da ihtiyacımız olan diğer şeyleri toparlayacak. Sonra da son hız Kılıçlar Adası'na doğru yola koyulacağız."

"Peki, ama neden bu kadar acele ediyoruz ki?" Anne lafa girmek için son fırsatını da kaçırmak üzereydi.

"İhtiyacımız olan her şeyi alıp Wallace'ı Atlantik'ten çıkarana kadar bu soruların cevaplarını kendime saklayacağım," dedi Ross.

"Daha önce hiç Kaykos'u görmemiştim," dedi Anne. "Kıyıya çıkarken beni de yanına alacak mısın?"

Ross yüzünü ekşitti. Onu yanında götürmemeye çok önceden karar vermişti ama Anne'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordu. "Bu bir eğlence gezisi değil, kızım. Çok çabuk davranmamız gerekiyor. İngilizler bizi bulmak için tüm İspanyol Denizi'ni ve Atlantik'in yarısını arıyor olmalılar. Bartholomew Thorne hepimizi öldürmeden rahat etmeyecektir. Bu da demek oluyor peşimizde iki tane filo var, Anne. Ama..." derin bir nefes aldı ve devam etti, "durum böyle olmasaydı bile seni Wallace'ta bırakırdım Anne. Ve bu kez kaptanının emirlerine uyacaksın, tamam mı?"

Kızının gözleri bir an için öfkeyle kabarmıştı ama sonra duruldu. Ama itiraz etmedi. Ağlamamıştı da. Arkasını dönüp gitmeden önce düşünceli düşünceli başını sallamıştı sadece. Kapıyı çekip çıkma-

dan önce durdu ve bir süre bekledi. "Peki ya Cat? O da gemide mi kalacak?"

Ross gözlerini kısmış bakıyordu. "Bu konuda sen ne önerirsin, Anne?"

Anne öfkeyle dişlerini sıkıyordu; ama hemen gevşedi. "Bence onun gitmesine izin vermelisin," dedi ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıp çıktı.

Ross başını sallayıp gülümsedi. Anne her geçen gün onu daha çok şaşırtıyordu.

31
KIYAMETİN HABERCİSİ

Lanet rüzgâr!" diye söylendi Ross. Derin bir of çekti ve güvertede bir oraya bir buraya yürümeye başladı. "Hızımızı kaybetmenin tam da zamanıydı. Belki de rahip haklıydı."

Stede dümenin başındaydı. Bomboş bir yüz ifadesiyle gecenin zifiri karanlığında gökyüzüne bakıyordu. "Bu iyiye alâmet değil... rüzgârın böyle değişmesi."

"Yanlış anlama dümenci ama," dedi Jacques St. Pierre, "yılın bu zamanı rüzgâr buralarda çok değişken olur. Yine de hızımız beş altı mil, değil mi? Tam olarak durgun bölgelere takılmış sayılmayız. Sabah olmadan varırız herhalde, değil mi?"

"Güneş doğmadan önce karaya çıkıp geri dönebildiğimiz müddetçe benim için oraya kaçta vardığımızın bir önemi yok," dedi Ross. "Kaykos'ta ol-

duğumuzu kimsenin bilmesini istemiyorum, hepsi bu."

"Hiç sorun değil," dedi St. Pierre. "Oraya vardığımızda güneş doğmadan önce en az beş saatimiz olacaktır. Göreceksiniz."

William Wallace yavaşça limana girdiği sırada Smuggler's Körfezi sakin görünüyordu. Tahmin ettiklerinden daha geç varmışlardı limana ve Declan Ross yay gibi gergindi. St. Pierre erzakları kaleden *Wallace'a* kendi adamlarıyla getirebileceklerini söylediyse de Ross onu dinlemedi ve yanına en güçlülerinden altmış tane adam aldı.

Suya üç filika indirmişlerdi. Birinci filikanın başında Ross, Stede ve St. Pierre vardı. İkinci filikanın başına Kırmızı Göz, Midge ve Cat geçmişti. Üçüncü filikayı da Jules ve Cromwell almıştı.

Kıyıya yaklaştıkları sırada, "Size söylüyorum," dedi St. Pierre. "Kaleme ulaştığımız zaman oradaki tüm cephaneliğimi alacağız ve eski guletinize denizlerdeki en güçlü güllelerle donatacağız!"

"Peki ya tuzlama etler?" diye sordu Ross, St. Pierre'e bakmadan. Gözü, karanlık, küçük körfezi kaplayan hurma ağaçlarının üzerindeydi.

"Buralarda bulabileceğin en güzel dana " diye cevap verdi St. Pierre. "Bu etleri genellikle İspanyol korsanlara satıyorum. Zannedersem depoda en az üç düzine varil var."

"Bu yeter de artar bile," dedi Stede. "Karnımı acıktırdın dostum." St. Pierre gülümsemişti.

Filikaları güvenli bir şekilde kıyıya ulaşmıştı. St. Pierre'in önderliğinde hurma ağaçlarının arasına daldılar. Ross omzunun üzerinden dönüp Wallace'a baktı. Drake emrettiği gibi bütün yelkenleri indirmişti. Gemi, karanlık suların üzerinde bir hayaletten farksız görünüyordu şimdi.

Smugler's Körfezi'nin kuzeyinde başka hayaletler de vardı. Kara gölgeler körfezi dönmüş, karanlık suların üzerinde sessizce ilerliyorlardı. Thorne'un beş tane savaş gemisinin üzerinden otuz tane filika indirilmişti ve bu botlarda en az yedi yüz tane korsan vardı. Thorne açılışı toplamda altmış taneyi bulan top gülleleriyle yapmayı tercih ederdi aslında ama *Wallace'ı* suyun dibine göndereyim derken ödülünü de öldürmekten korkuyordu. Adamlarına, rahibi *Karga'ya* canlı getirmelerini emretmişti. Tek kılına bile zarar gelmemesi gerekiyordu. Ross da dâhil olmak üzere diğerlerini diledikleri gibi öldürmekte serbesttiler.

Anne, Wallace'ın gri güvertesinde, gönderin üzerinde, en alt serendeki yelekenin halatını çözüp sı-

kılaştırarak tekrar bağladı. Halatı çözdüğü sırada arkasını dönmüş ve Drake'in baş kasarasından kendisini izlediğini fark etmişti. Gözlerini göremiyordu ama ona baktığından emindi. Drake, Anne'nin onu gördüğünü anlamış olmalıydı ki kibirli kibirli başını sallayarak ön güvertede gözden kayboldu.

Anne omuz silkti. Merdivenlerden inip alt kattaki güverteye indi. Karanlıktan rahatsız olmuyordu. Alt güvertedeki her çıkıntıyı, her oyuğu ezbere biliyordu. O yüzden burada gözü kapalı bile yürüyebilirdi. Yine de bazı yerlerde alan iyice daralıyordu. Anne'nin hamakların altından geçmesi, varillerin ve fıçıların arasında kendisine yol açması gerekiyordu. Sonunda silah rampasına inen dar merdivenlere ulaşmıştı. Amacı yük ambarına inmekti. "Aşağıda hâlâ birkaç parça ballı çörek var," demişti Nubby. "Onları bir an evvel yesen iyi olacak yoksa senden önce fareler yiyecek çörekleri!"

Drake burnundan soluyordu. *Kötü şans getirir diyorum ama kimse beni dinlemiyor! Kaptanın kızı olmasaydı görürdüm ben. Onu tutukları gibi denize atarlardı. Yapmaları gereken şey de bu zaten.* Geminin önünde, sancak tarafındaki küpeşteden sarkıp denize tükürdü.

Tam arkasını dönmüş gidecekken branda bezinin masuraya sarılmasına benzeyen tuhaf bir gürültü duydu. Daha arkasına dönmeye kalmadan sırtında

ve göğsünde bir acı hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve yüz üstü yere yığıldı. Sonuna bilincini yitirmeden önce gözünün önünden bitmek tükenmek bilmeyen bir dizi çizmenin geçtiğini gördü. Son nefesiyle, "Kötü şans..." dedi ve gözlerini kapadı.

Anne ambara girdi; alçak bir kirişin altından geçti ve dizi dizi fıçılardan oluşan daracık bir duvarın arasından geçebilmek için sırtını iyice dikleştirerek yan yan ilerledi. Geminin pruva tarafındaki yiyecek depolarına giden kapıyı açtığı zaman içeriden gelen loş ışığı görünce şaşırmıştı. Varillerin ve sandıkların arasından geçip depoya ulaştığında karşısında Padre Dominguez'i buldu. Arkasındaki duvarda asılı bir fener vardı. Bir sandığın üzerine oturmuştu ve önüne de bir fıçı çekmişti. Sanki barın birinde oturmuş keyif yapıyordu. Bir elinde deri kaplamalı bir kitap diğerinde de ballı çöreklerden biri vardı.

"Padre Dominguez!" diye atıldı Anne. Onu korkutmak istemişti. "Nubby o çöreklerin benim olduğunu söylemişti!"

Padre Dominguez gözünü bile kırpmamıştı. "Tuhaf," dedi başını kaldırmadan. "Hemen hemen bir saat önce bana da onları yiyebileceğimiz söyledi."

"Burada ne yapıyorsunuz böyle?" diye sordu. "Üstelik benim çöreklerimi yiyorsunuz."

"Başka bir yerde ışık yakmaya cesaret edeme-

dim," diyerek gülümsedi. "Ayrıca bu son çörek değil. Bak iki tane daha var. Şuradan bir sandık çek ve bana katıl."

Anne dediği gibi yapmıştı. Rahip kahverengi sarı, dikdörtgen şeklinde bir çörek uzattı. Anne neşeyle kaptı çöreği.

Ağzını şapırdatarak dirsekleri fıçının üzerinde eğilip rahibin elindeki kitaba baktı. "Ne okuyorsunuz?" diye sordu.

"Kutsal Kitabı," diye cevap verdi rahip. "Yirmi üçüncü ilahi. Kalbimde ne zaman bir sıkıntı duysam ona dönerim. Sen okumak ister misin?.. yani okumayı biliyor musun?"

"Evet," dedi Anne. "Babam okuma yazmayı öğretti."

"Al bakalım o zaman," dedi Padre Dominguez elindeki deri kaplı kitabı uzatarak. Anne avuçlarını açıp rahatça eline aldı kitabı. Rahip parmağıyla sayfanın üzerinde el yazısıyla yazılmış gotik bir "T" harfine işaret etti. Anne kitabı ışığa doğru tutup okumaya başladı.

"Tanrı benim çobanımdır. Eksiğim olmaz. O beni yeşil çayırlarda yatırır. Sakin suların kıyısına götürür. İçimi tazeler. Adı uğruna bana doğu-doğu-ruruğu–"

"Doğruluk," diye düzeltti rahip sevecen bir ses tonuyla. "Gerçeğin ve doğrunun yanında olmak anlamına gelir."

Anne başını salladı. "Adı uğruna bana doğruluk yolunda öncülük eder. Karanlık ölüm vadisinden geçiyor olsam da ölümün gölgesinden korkmam–"

O sırada boğuk bir silah sesi duyuldu. Anne gözlerini kutsal kitaptan kaldırıp rahibe baktı. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu Stede'in silahının sesi."

Nubby yerde yuvarlaya yuvarlaya Kaptan Ross'un kamarasına bir fıçı taşıyordu. O sırada üst katta kıran kırana bir dövüş başlamıştı. Nubby kalın pardösüsünün cebinden irice bir oyma bıçağı çıkardı. Hemen Ross'un çalışma masasının arkasındaki pencereler koştu. Pencereyi açıp kafasını dışarı uzattı. O sırada aşağı düşen birinin altında kalacaktı nerdeyse ama tam zamanında geri çekilmişti. O içeri girer girmez kurşun gibi kasvetli sulara çakılmıştı adam.

"Pusuya düşürüldük," diye mırıldandı kendi kendine ve kapıya yöneldi. O sırada merdivenlerden birilerinin indiğini duydu. Hemen Ross'un kapısını kapatıp kilitledi. "Bu bana biraz zaman kazandırır belki," dedi.

Korkuyla gözlerini odanın içinde dolaştırdı. O sırada kaptanın çalışma masasının sağ üst çekmecesinde sakladığı silahı hatırladı. Hemen masaya koşup çekmeceyi açtı. Silah ordaydı. Nubby bıçağı dişlerinin arasına alıp ve tek eliyle de silahı tuttu. O sırada kapının kolu sarsıldı. Hemen arkasından dan diye bir ses duyuldu.

"Hemen kapıyı aç," dedi biri gür bir ses tonuyla. "Efendim Bartholomew Thorne'un işine taş koyan-

lara acıması yoktur!"

"Acınacak durumda olanlara bile acımaz o," diye mırıldandı Nubby dişleriyle tuttuğu bıçağın arasından. Masanın altına saklanmayı düşündü. *Hayır; olmaz*, diye düşündü sonra. Sol taraftaki dolaplara doğru koştu. Kapıyı güç bela açmıştı ki içindeki giysi, kitap ve diğer eşyalar üzerine yıkıldı.

"Serseri!" diye bağırdı Nubby dolabın kapağını çarparak. Sonra pencereye baktı. Hemen o tarafa koşup pencereden aşağı baktı. Suda çırpınan bir sürü denizci vardı. Ve bir sürü halat. Davetsiz misafirlerin gemiye girmek için kullandıkları düzinelerce halat sarkıyordu güverteden aşağı.

"Şansını kullandın, Ross," diye haykırdı ses. Nubby pencerenin ke-narına tırmandı. Silahı paltosunun cebine koymaya çalışmıştı ama sonunda aşağı düşürdü ve silah karanlık sulara gömülüp kayboldu. Bıçağı hâlâ dişlerinin arasındaydı. Nubby halatlardan birine asılıp kendini bıraktığı sırada kamaranın kapısı kırılıp ağzına kadar açılmıştı.

"Top güllelerini aşağı nasıl taşıyacağız ki?" diye sordu Ross. Bir saatten fazla süredir tırmanıyorlardı.

"Bu iş için özel el arabalarım var, dostum," dedi St. Pierre. "Ayrıca bu toplar özel bir maddeden yapıldılar, unuttun mu? Demir ve bronz alaşımı soğutulduğu sırada üzerine hava baloncukları üfleniyor. Böylelikle diğer toplardan çok daha hafif oluyorlar.

Kaledeki adamların ve senin güçlü kuvvetli tayfaların onları bir çırpıda aşağı indirecektir."

"Ne kadar olursa olsun ben taşırım Kaptan," dedi Jules.

Cat, Jules'a baktı ve bunu yapabileceğinden emindi. Jules gerçekten iri yarıydı. Kol kasları Cat'in bacaklarından daha kalındı herhalde.

"İşte!" diye atıldı. "Hemen şu köşeyi dönünce! Beni takip edin."

Ağaçların arasından çıkıp kayaların yanından döndüler ve sonunda karşılarında uzanan tepeceğin üzerinde St. Pierre'in kalesi görünmüştü. "Bir tuhaflık var," diye fısıldadı St. Pierre. Ve o anda sorunun ne olduğunu anladılar. Kare şeklindeki binanın ve etrafını saran üç tane küçük kuleciğin camlarından dumanlar yükseliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı St. Pierre. "Olamaz!" Hemen eline silahını aldı ve hızla tepeyi tırmanmaya başladı.

"Kılıçlar! Silahlar!" diye bağırdı Ross. Stede iki tane pala çıkardı. Kırmızı Göz ve Cat kılıçlarını çektiler. Hep beraber Jacques'ın peşinden tepeyi tırmanmaya başladılar.

Ama çok geç kalmışlardı. Jacques Saint Pierre kalenin kapısının önünde dizlerinin üzerine çökmüş hüngür hüngür ağlıyordu. Karşılarında yanan alev alev kalenin içinde kömüre dönmüş adamlar görünüyordu. Cat gözlerini kapadı. "Bu Thorne'un işi," diye mırıldandı Stede.

Tam o sırada boğuk bir patlama sesi duyuldu. Kalenin ana kapısından dışarı fırladı. Etrafına bakı-

nıyordu. "Nerde?!"

"Doğuda," diye atıldı Stede. Ağaçların üzerinden denize işaret ediyordu.

Declan Ross durduğu yerden kendi gemisini göremiyordu. Ama körfezin büyük çoğunluğu görülüyordu. Ross körfeze demir atmış üç tane dev gibi savaş gemisini gördü. Dört bir yanlarından ateş ediyorlardı. "*Wallace*!" diye haykırdı Ross. "Anne!"

"Kaleden uzaklaşın!" diye bağırdı St. Pierre. Hisarın iç kalesinde, ağırca bir kapının altından turuncu bir alev topu yükseliyordu. Ross'un ağzı bir karış açık kalmıştı. Kıpırdayamıyordu. Orada ölebilirdi ama Stede onu omuzlarından tuttu ve aşağı sürükledi. Diğer tayfalar da duvarların üzerinden atlayarak koşa koşa aşağı doğru kaçıştılar ve sonunda korkunç bir patlamayla bütün kale yerle bir oldu. Gökyüzü toz duman içerisinde kalmıştı ve alevler metrelerce yukarı tırmanıyordu. Koştukları sırada başlarına taş toprak yağıyordu. Adamaların bazıları yaralanıp yere yuvarlandılar. Sağ kalanlar yerdekileri sırtladıkları gibi koşmaya devam ettiler. Taşıdıkları adamların hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorlardı. Ross umutsuzca önüne bakıyor, pervasızca aşağı koşturuyordu. Thorne nasıl becerdiyse, bir şekilde ondan önce ulaşmıştı buraya ve ona tuzak kurmuştu. Ross kızını kurtarmak için çok geç kalmıştı.

32
WILLIAM WALLACE'IN DÜŞÜŞÜ

Okumaya devam et," dedi Padre Dominguez.

"Ne!"Anne elindeki kitabı kapamış rahibe bakıyordu. "Ama Wallace'a çıkartma yaptılar. Saldırı altındayız!"

"Yakında bizi de bulurlar nasıl olsa." Siyah gözlerinde tuhaf bir melankoli vardı. Sanki bir yolculuğun sonuna geldiği için üzgündü ama bir yandan da eski günlerin hatırasıyla mutlu görünüyordu. "Lütfen... okumaya devam et."

Yukarıdan ayak sesleri duyuluyordu. Yük ambarının öbür tarafına çoktan ulaşmışlardı. Şimdi silah barutlarının saklandığı bölmedeydiler. Karanlıkta sandıklara, kirişlere çarpıp duran adamların küfürleri duyuluyordu. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?" dedi Anne. Yanlarındaki kapı ardına kadar açık duruyordu. "Burada durup–"

"OKU!!"

Yirmi üçüncü ilahinin başına, büyük "T" harfine dönüp baştan okumaya başladı Anne. "Tanrı benim çobanımdır. Eksiğim olmaz."

Anne usulca ilahiyi okuduğu sırada Padre Dominguez önünde oturdukları fıçının arkasından çıktı ve son bir kez dönüp Anne'ye baktı. Gözleri buz gibi bakıyordu. Anne ürpertiyle başını öne eğdi. Rahip ellerini arkasında kavuşturmuş kapının önünde bekliyordu.

"O beni yeşil çayırlarda yatırır," diyerek devam etti Anne. Sakin suların kıyısına götürür. Ruhumu yeniler. Adı uğruna bana doğruluk yolunda öncülük eder."

O sırada ilk düşman askeri göründü fıçıların arasından. Diğerleri de çok geçmeden toplandılar. Bazılarının elinde kılıçlar ve hançerler, bazılarının elinde silah ve tüfekler vardı. Anne, Padre Dominguez'in ellerinin iki yana düştüğünü gördü. Cübbesinin uzun kollarının altında parmaklarını oynatıyordu. "Daha yüksek!" dedi rahip.

"Karanlık ölüm vadisinden geçiyor olsam da ölümün gölgesinden korkmam. Kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin..."

O sırada en öndeki korsan fıçılardan örülü daracık duvarın arasından yavaşça rahibe doğru yürümeye başlamıştı. Aynı anda Padre Dominguez cübbesinin altından iki tane, simsiyah hançer çıkardı.

Anne bir yandan korsanla rahibe bakarken bir yandan da okumaya devam ediyordu. "Çomağın, değneğin güven verir bana."

Korsan silahının tetiğini çekmişti. Padre Dominguez bir hamlede adamın kolunu çevirdi ve elindeki hançerle kesip attı. Silah yere yuvarlanmıştı. Korsan da acı içinde inliyordu. Diğer korsanlar da üzerine doğru yürüdüler ve Padre onlarla uğraşıyordu şimdi.

Anne'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Neredeyse elindeki kitabı yere düşürecekti.

"Oku!" diye bağırdı Padre.

"Düşmanlarımın önünde bana sofra kurarsın." Padre Dominguez hızlı bir kılıç darbesinden son anda kurtulmuştu. Aşağı eğilip elindeki hançerleri adamın midesine sapladı. O sırada bir başka hamleyi kesti; adamın ellerini hançerlerin saplarının arasına sıkıştırıp adamı kafa üstü masa olarak kullandıkları fıçıya fırlattı.

"Başıma yağ sürersin," diye devam etti Anne. Sesi titriyordu. "Kasem taşıyor." Padre Dominguez tekrar ayağa kalktı. Ellerini çapraz şekilde önünde kavuşturdu. Sıradaki korsan diğerlerinde daha yetenekli görünüyordu. Kısa bir kılıçla saldırıyordu. Rahip tüm hamleleri karşılayıp geri çevirdi. Bir yandan geri adım atmak zorunda kalıyordu. İncecik kılıç cübbesinin kenarını kesmişti. Ama etine bir zarar gelmedi. Rahip bir anda hançerini kılıca indirdi ve kılıç ikiye ayrıldı. Öyle hızlıydı ki. Sonra korsanın çenesine bir tekme indirdi ve korsan arkaya uçtu. Başını fıçılardan birine çarpmıştı. Ortalık kan gölüne döndü. Sonraki adamlardan birkaç tanesi dengelerini kaybedip düştüler.

"Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleye-

cek beni. Ve her zaman Tanrı'nın evinde oturacağım." O sırada siyah bandanalı bir korsan elindeki kılıcı savurarak rahibe doğru saldırdı. O sırada fıçıların arkasından bir adam daha fırladı. Elindeki hançerleri papazın sırtına saplamak üzereydi. O sırada Padre Dominguez iki ayağını açtı ve yere eğildi. Hançerlerini elinden alıp adamı diğer adamın kılıcına doğru fırlattı. Hançerleri de ötekine saplamıştı. Birbirlerinin üzerine düşüp yere yığıldılar.

Anne İncili kapatıp kılıcını çekti.

"Anne, hayır!" diye bağırdı rahip. Korsanlardan birini çenesinden yumruklamış diğerinin de karnına bir tekme indirmişti.

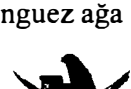
Anne ne yapacağına karar veremiyordu. Tek başına dövüşmesine izin veremezdi. Öne doğru bir adım attı ve kılıcını savurdu. O sırada arkasından biri bağırmıştı. "Bu o! Bu Dominguez! Yakalayın onu! Ama sakın bir zarar vermeyin. Thorne böyle emretti!"

Bu savaşın çehresini değiştirmişti. Adamlar Padre Dominguez'e saldırmıyorlardı şimdi. Etrafına toplanıp dönmeye başladılar. Kapıda uzun boylu bir korsan belirdi. Uzun, yağlı saçları vardı ve incecik sakalı çenesinin altında aşağıya uzanıyordu. Kaşları fırça gibiydi ve gözleri öyle büyüktü ki sanki yuvalarından fırlayacak gibi görünüyorlardı. Anne elinde bir şey olduğunu gördü.

"Padre Dominguez, dikkat edin!" diye bağırdı.

Rahip de tehlikeyi sezmiş arkasına dönmeye çalışıyordu. Anne'nin çığlığıyla arkasında biri olduğundan emindi artık. Ama çoktan üç tane korsanın

arasında kalmıştı bile. Anne böcek gözlü korsana doğru atıldı ama başka bir korsan onu yakalamıştı. Patlak gözlü korsana doğru tekmeler savurmaya çalıştıysa da korsan sonunda Padre Dominguez'in üzerine kocaman bir ağ atmıştı. Elleri ağın altında takılınca rahip de kendini savunamıyordu artık. Diğer korsanlar ağın uçlarından tutup rahibi iyice sarmaladılar. Padre Dominguez ağa düşmüştü.

Korkunun verdiği adrenalinle, hurma ağaçlarından aşağı doğru nefes nefese koşuyordu Declan Ross. St. Pierre'in kalesine gittiklerinde ihtiyaçlarını hemen yüklenip bir an evvel dönebilmek için geminin en güçlü adamlarını yanına almıştı Ross. Şimdi Wallace'tan gelen her patlamada, turuncu alevler gökyüzüne her yükseldiğinde Ross bunu yapmakla ne kadar da yanlış bir karar verdiğini anlıyordu. Gemiyi–ve Anne'yi–savunmasız bırakmıştı.

Bir anda yerler sessizliğe bürünmüştü. Top atışları sona ermişti. Ross bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Anne! Geliyorum Anne!" diye bağırarak kendini hurma ağaçlarının arasından dışarı attı. Kıyıya ulaştığı zaman, gördüğü manzara karşısında kahrolmuştu. Hiçbir şey ama hiçbir şey onu bu derece yıkmamıştı herhalde. Yıllar önce İskoçya'ya ulaştığında Abigail'ın öldüğünü öğrendiği zaman bile böyle olmamıştı. O güne dek yaşadığı her şey bu korkunç manzaranın yanında hiç kalıyordu.

Körfezin yarısı alevler içinde kalmıştı. *Wallace'-tan* geri kalanlar suda yavaş yavaş battığı sırada öbek öbek hurda parçaları ateşten adacıklar gibi suda süzülüyordu. Gönder ve gemi direğinin üzerinde alevler yükseliyordu. Yelkenliler çoktan yanıp küle dönmüşlerdi. Pruvanın üzeri cehennem yerine dönmüştü. Tekne giderek karanlık sulara gömüldüğü sırada gökyüzüne kara dumanlar püskürtüyordu. Şimdi cayır cayır yanan ateşle aydınlanan enkazın üzerinde çırpınan bedenler gemiyle beraber suyun içine sürükleniyordu. Deniz kan kokusuna gelen köpekbalıklarıyla dolmuştu.

Ross acı içinde çığlıklar atarak denize doğru koştu. Gördüğü insanlar arasında tanıdığı yüzler görüyordu. Ama Anne yoktu. Birkaç kez suyun altında bir şeyler hissetti. Ama çılgınca yüzmeye devam ediyordu. Bir kez daha korkunç bir suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Sevdiği, değer verdiği birini geride bırakmıştı yine... ölüme terk etmişti. Ve sonra bir anda durdu. Kalbi ve beyni bir anda buz kesmişti. Yüzmeyi bıraktı ve batmaya başladı.

Gemi de kaptanla aynı anda karanlık suların içinde derinlere gömülmeye başlamıştı.

33
BİR KIRBAÇ BİLE ÇOK

Çık şu suyun içinden, yarı İskoçyalı–!" diye boğuk bir ses geldi yukarıdan. Ross omzunda çelik gibi bir pençe hissetmişti. Öksürerek su yüzüne çıkmıştı şimdi. "Benimle geliyorsun dostum. Köpekbalıkları yiyebilecekleri kadar yediler," dedi Stede. Ross'u sırtına almış yüzüyordu şimdi.

Stede, Ross'u kıyıya çıkardı. Jules, Kırmızı Göz ve diğerleri dümenci ve kaptanları önlerinden geçtikleri sırada etraflarına toplanmışlardı. Ama Cat onlardan uzakta, ağaçların kıyısında bir yerde duruyordu. Suratı bembeyaz olmuştu. Uzaklara bakıyordu. Ross başını kaldırıp Cat'e baktı ve göz göze geldikleri sırada aralarında adı konulmaz bir şeyler geçti.

St. Pierre yere eğildi ve bir avuç kum alıp elinde sıktı. Öfkeyle sıktığı yumruğunun içinden dökülmeye başladı kumlar. Yanan enkaz parçalarına çevirdi

gözlerini. "Onun boynunu kıracağım."

"Sıraya girmen gerekecek," dedi Jules.

"Kaptan!" karanlığın içinden bir ses yükseldi. Yerde ıslak ayak seslerini duydular. Ross hemen arkasını döndü. Sesin sahibini tanıyordu. "Onları götürdüler Kaptan!"

"Nubby!" diyerek atıldı Ross. Aşçıyı omuzlarından yakalamıştı. "Onları mı dedin, Nubs? Ne demek istiyorsun? Kimi aldılar?"

"Anne'yi tabii ki. Anne ve rahibi. Thorne götürdü onları."

Ross sarsılmıştı. Kafasında onlarca düşünce dolaşıyordu. "Anne....o yaşıyor mu?"

"Evet!" Küçük körfeze, karanlık denize doğru işaret edip anlatmaya başladı. "Saldırı başladığında sizin kamaranızdaydım. Yanlış anlamayın. Sizin istediğiniz fıçıyı taşıyordum oraya. Thorne'un adamları sizi aramak için içeri girdiklerinde kendimi camdan dışarı zor attım. Kaptan, sizin haritalarınızı karıştırdıkları sırada konuşmalarını duydum–özellikle şu sivri çenenin söyledikleri...."

"Skellick," diye mırıldandı Ross.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Thorne'un dümencisi o," dedi Ross. "Kötü yürekli, korkunç herifin tekidir."

"Evet, o olmalı," dedi Nubby. "Thorne'un planlarını baya iyi biliyor gibiydi. Kaptan, adam, Thorne'un yolculuk için siyah altın toplamaya gideceğini söylüyordu. Sanırım Anne'yi ve rahibi İspanya'ya götürüyorlar. Verde Burnu denen bir yere."

"İspanya değil," diye araya girdi Jacques Saint

Pierre. "Verde Burnu Afrika'nın batı kıyılarının beş yüz mil açığında bulunan adalara denir. Thorne'un orada kocaman bir kalesi var. Orada şeker kamışı ve... köle ticareti yapıyor."

"Herhalde diğer gemilere haber saldı. Thorne'la Verde Burnu'nda buluşacaklar ve mürettebata takviye yapacaklar. Nubby, Anne'yi gemiye aldıklarından emin misin?"

"Anne'yi ve rahibi zincire vurup filikalara bindirdiler. Eminim."

Ross'un içi umutla dolmuştu bir anda. Anne'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama hiç değilse hayattaydı. Belki de onu kurtarma şansı vardı hâlâ.

"Thorne, Verde Burnu'nda yıllardır bir tersane inşa ediyordu. Ve bu işte o köleleri çalıştırıyor," dedi Jacques. "Eğer Konstantin'in Hazinesi'ni ele geçirirse ne yapacak biliyor musunuz?" Jacques dönüp kuma tükürdü. "Bugüne kadar denizlerde görülmedik büyüklükte bir korsan filosu oluşturacak. Kuzey Atlantik'i ve İspanyol Denizleri'ni ele geçirmek istiyor."

"Buna izin veremeyiz," dedi Ross soğuk bir ses tonuyla. "Ayrıca Anne'yi de geri alacağım."

"Ne yapacağız dostum?" diye sordu Stede. "Gemimiz yok. Doğru düzgün mürettebatımız bile kalmadı."

"Haklısın," dedi Ross. "Jacques, bu adada bize gemi bulabilecek birilerini tanıyor musun?"

"Bir kaç kişi var sanırım," dedi Jacques. "Ama onlardaki gemiler savaş gemileri değil."

"Hmmm..." diye mırıldandı Ross. "Bu kötü işte.

Ama ne olursa olsun bir şeyler bulmamız gerekiyor."

"Kaptan?" dedi Jules. Elinde siyah bir şey vardı; ıslak nesneye uzanıp Kaptan'a uzattı. İlk başta kaptan bunun ne olduğunu anlayamamıştı... Fena halde yanmış, parçalara ayrılmış bir kumaş parçasıydı bu. Ama kumaşı açtığı zaman beyaz kurdu ve iki ağızlı İskoç kılıcını tanıdı.

"*William Wallace'ın* bayrağı!" Ross başını kaldırıp denize baktı. "Bekle beni Anne; gelip seni kurtaracağım," diye fısıldadı.

Karga'nın alt güvertelerinde, geminin ikinci kaptanları Davis Lowther ve Howel Ames yeni mahkûmlarıyla biraz eğlenmeye karar verdiler. Eğer Thorne gelmeden önce ağızlarından bir iki laf almayı başarırlarsa kaptandan ekstra bir ödül alacaklarını düşünüyorlardı.

"Eee rahip," dedi Lowther. Padre Dominguez dizlerine çökmüştü ve elleri arkasından bağlıydı. "Kaptan Thorne'un onca zamandır peşinde olduğu adam sensin demek."

Rahip bir şey söylememişti.

Ames kaşlarını çattı. Belki de Lowther'ın dilinden anlamıyordu bu papaz. "Görünüşe bakılırsa sende Thorne'un istediği bir şey var ihtiyar. Onu bir an evvel bizim zimmetimize bırakırsan iyi edersin."

Lowther kaşlarını çattı. "Ne? Zim-zimmet mi? Bu da ne demek şimdi?

"Aa, kapa çeneni Lowther," dedi Ames. Rahibe arkasını dönüp konuşmaya devam etti. "Padre, işleri hepimiz için kolay hale getirebilirsin, biliyorsun. Thorne'un istediği her neyse çıkar ver hemen."

"Onu rahat bırakın," diye bağırdı Anne. Bir kaç metre ötede bir hücreye kapamışlardı onu.

"Ooo, senin de sıran gelecek, canım merak etme," dedi Lowther.

"Sessiz ol, salak!" dedi Ames. "Bu kız Kaptan Thorne için baya önemli anlaşılan. Yoksa onu şimdiye çoktan öldürmüştü."

Lowther yutkundu ve boş boş etrafına bakındı.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu Ames, Padre Dominguez'in yanına eğilerek. "Elindekini bize verecek misin?"

Padre Dominguez'ı omuzlarından tutup ayağa kaldırdı ve geminin iskele tarafına doğru sürükleyerek ahşap bir kirişin altına götürdü. Titreyen mum ışığının aydınlattığı loş odada bile kirişin etrafının kan lekeleriyle kaplı olduğunu görebiliyordu Anne. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye bağırdı.

"Sen o güzel kafanı böyle şeylere yorma," dedi Lowther. Sırtındaki deri heybeye uzanıp içinden upuzun bir kırbaç çıkardı. "Sadece onu biraz gevşeteceğiz. Böylelikle bizimle iş birliği yapmak konusunda biraz daha istekli olur."

Ames, rahibin zincirlerini açmak için anahtarını aranıyordu. "Yerinde olsam onu çözmeden önce bir daha düşünürdüm," dedi Lowther. "Skellick'in dediğine göre üzerine ağa takılıp yakalanmadan önce en az on beş tane adamı yere sermiş."

"Evet, ben de duydum," dedi Ames. Padre Dominguez'in kelepçelerini çözüp ellerini havaya dikti ve kelepçeyi tavandaki kancaya geçirdikten sonra tekrar kelepçeledi. "Bu onun işini görecektir," dedi Ames. "Şimdi, efendim, başlayabiliriz," dedi ve kırbacı Lowther'ın eline tutuşturdu.

Lowther bir elindeki kırbaca bir de Ames'e baktı. "Ne yapacağım bununla?"

"Kırbaçlayacaksın tabii ki, şapşal!"

"Hayır!" diye bağırdı Anne.

Lowther ona bakıp sırıttı ve rahibin sırtına hızla indirdi kırbacı. Kırbaç Padre Dominguez'in sağ omzunda patlamıştı. Cübbesi hafifçe yırtıldı ve ufacık bir deri parçası göründü. Anne yüzünü buruşturdu. Padre Dominguez'in çıtını bile çıkarmamış olmasına şaşırıp kalmıştı.

Lowther da buna şaşırmıştı.

"Bu işe yaramadı," dedi Ames. "Ona doğru düzgün vurmadın bile."

"Cübbesi bile yırtıldı yahu," diye karşı çıktı Lowther. "Belki de acıdan bayılmıştır."

"Hayır," dedi Ames. "Gözlerini görebiliyorum. Bir daha dene."

Lowther gömleğinin kollarını sıyırdı ve tekrar vurdu. Bu kez Padre Dominguez'in tam sırtının ortasına gelmişti kırbaç. Rahip kıpırdamamıştı bile. Lowther bir daha vurdu ve bir daha. Son vurduğu darbeden sonra rahibin cübbesi iyice açılmıştı ve Anne üzerinden kanlar aktığını gördü. O anda haritayı hatırladı. "Hayır!" diye bağırdı. "Durun harit–"

"ANNE!" diye haykırdı Padre Dominguez. "Ses-

siz ol!"

"İşte böyle," dedi Ames. "Hiç değilse rahip cezasını çekmeyi biliyor."

"Evet," diyerek gülmeye başladı Lowther. "Görünüşe göre küçük sevgilisini nasıl susturacağını da iyi biliyor!"

Kırbaçlamaya devam ettiler. Anne vuruşları sayıyordu. Beş, altı, yedi. Lowther var gücüyle vuruyor olmalıydı, çünkü Padre Dominguez usul usul inlemeye başlamıştı.

"Tamam, Lowther, bugünlük bu kadar yeter."

"Tamam, dostum, son bir tane da–"

"NE YAPIYORSUNUZ burada?!!" Kırbaç Lowther'ın elinde donup kalmıştı. Anne arkasını döndüğünde Lowther'ın da Ames'in de yüzlerinin bembeyaz olduğunu gördü. Güvertenin öteki tarafındaki kapıya bakıp kalakalmışlardı. Gölgelerin arasından bir adam belirdi. Üzerinde uzun, siyah bir frak vardı. Arkasından sarkan kuyrukları yarasaya benziyordu. Sanki taşıyabilecekmiş gibi iki yanında iki tane kılıç kını asılıydı. Göğsündeki kayışta en az altı tane silah vardı. Elinde büyük siyah bir şapka vardı ve gri saçlarının üzerine siyah bir bandana bağlamıştı. Kulaklarının yanından inen favorileri kırçıllı sakalarını kesip aşağı iniyordu ve bu yüzden ağzı kocaman görünüyordu. Fırça gibi kaşları yüzünden Anne henüz gözlerini görememişti ama Lowther ve Ames'in yüzlerine bakınca adamın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

"Size ne yapıyorsunuz diye sordum?" Adamın sesi öksürür gibi boğuk boğuk çıkıyordu. İnsan duy-

maya dayanamıyordu bu sesi. Peşinde diğer adamlarla içeri girdi. Önce dönüp Anne'ye baktı ve sonra diğer hücreye geçti.

"Kaptan Thorne, ben..." Ames daha sözlerini tamamlayamamıştı ki Kaptan ellerinden tavana asılı rahibi gördü. Kırbaç Lowther'ın elinden yere düşmüştü.

"SİZ NE YAPTINIZ BÖYLE?!!" Thorne, Padre Dominguez'e doğru koşup hemen cüppesini omuzlarından aşağı çekti. Harita hâlâ sapasağlamdı. Bir tek yeri dışında. Padre Dominguez'in sağ omzunun üstündeki deri kalkmıştı ve kenarlarına kan oturmuştu. "Hayır, Hayır, OLAMAZZZ!!" diye haykırdı Thorne. Göz açıp kapayıncaya kadar sağ tarafından bir silah çekmişti ve Ames'in yanağına vurdu onunla. Anne bakamamıştı. Yere bir şeyin düştüğünü duydu. Kavun ya da karpuzun yere düştüğünde çıkardığı gibi bir ses duyuldu. Anne tekrar gözlerini açtığında Ames yerde yatıyordu.

Thorne eğilip Ames'in cebinden anahtarları aldı ve Padre Dominguez'in kelepçelerini çıkardı. Dikkatlice rahibi aşağı çekti ve arkasındaki adamlara teslim etti. "Onu revire götürün," dedi kulak tırmalayıcı bir ses tonuyla. "Mister Flagg'e yapabileceği her şeyi yapmasını söyle. Bu derinin iyileşmesini istiyorum. Gerekirse yerine tekrar diksin. Ama en ufak bir parçasını bile kesmeyecek. Anlaşıldı mı?" adamlar başlarını sallayıp çekildiler. Thorne Davis Lowther'a döndü.

"Davis, Davis," diye söylendi Thorne elindeki kanlı değneğini sallayarak. "Bunun senin fikrin ol-

duğunu sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

"H-h-hayır efendim," dedi Lowther. "Böyle bir şey benim aklıma bile gelmezdi. Ames'in fikriydi bu. Benim değil."

"Elbette, elbette değil," dedi Thorne. "Sen pek de fikir adamı sayılmazsın. Ama bu yaptığın beni güç bir duruma soktu şimdi. Kararımı vermeden önce bilmem gereken bir iki şey daha var." Thorne eğilip yerden kırbacı aldı. "Söyle bakalım Lawthorne. Kaç kere kırbaçladın rahi-bi?"

"D-dokuz kere," diye cevap verdi Lowther. Yalan söylemeye cesaret edememişti. "Tam dokuz kere. Eminim," dedi.

"Aa, sadece dokuz kere mi?" diye sordu Thorne. "Bak bu vicdanımı rahatlattı. Peki, söyle bakalım, bu adamı neden kırbaçladınız?"

"Şey; Ames dedi ki bu adamda sizin istediğiniz bir şey varmış; önemli bir şey... biz de düşündük ki–"

"O şeyi Padre Dominguez'den alıp bana sürpriz yapmak istediniz, değil mi?" Thorne tatmin olmuş bir tavırla başını salladı. "Çok güzel, kararımı verdim öyleyse. Çok iyi düşünmüşsünüz çok. Demek rahibi dokuz kez kırbaçladın, ha?" Lowther hemen başını salladı. Durumun gidişatına bakılırsa Thorne sakinleşmişti. Lowther da biraz rahatlamıştı. Hatta Anne bile neler olduğunu görmek için dönüp onlara baktı. Yine de Ames'le göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Ama seni cezasız bırakamayacağıma göre," diye devam etti Thorne, "ben de seni dokuz kez kır-

başlayacağım o zaman. Tıpkı senin Padre Dominguez'i kırbaçladığın gibi. Bu yeterince adil görünüyor mu?"

Lowther başını salladı. Hatta Thorne onu tavana kelepçelediği zaman hafifçe gülümsemişti bile.

Bartholomew Thorne kırbacı rahatça savurabilmek için bir iki adım geriye attı. Anne hücresinde iyice büzülmüştü. "Şimdi, Bay Lowther," dedi Thorne. Elindeki kırbacı yere bırakmıştı. Her kelimenin ardından derin derin soluyordu... kulak tırmalayıcı, boğuk, korkunç bir sesi vardı. "Senin de kendi payına düşen cezayı almanın zamanı geldi. Size rahibi yedi kere kırbaçlayın demiş olsam ama siz sayıyı kaçırıp dokuz kere kırbaçlasanız anlarım. Ama ben size rahibi kırbaçlamanızı söylemedim." Lowther zincirlere asılarak arkasını dönüp Thorne'un ne yaptığını görmeye çalışıyordu.

Bartholomew Thorne kanlı değneğini yavaşça kalıbından çıkardı. Hafifçe havaya kaldırıp üzerindeki bölmeyi çevirmeye başladı. En üstteki, en çok kancalı kısım yavaşça yukarı yükseliyordu. "Astlarımın böyle başına buyruk kararlar almalarına izin veremem. Eğer rahibi hücresine götürün dediysem onu hücresine götüreceksiniz."

Thorne üstteki parçayı sonuna kadar çevirdi ve çıkarıp eline aldı. Parçaların hepsini birbirinden ayırdığında geriye incecik, uzun bir zincir kaldı. Zincirin son halkası da yere indiği zaman Thorne zinciri yere bıraktı. Şimdi elinde zincirden, upuzun bir sarkaç vardı.

"Bildiğin gibi rahipte benim istediğim bir şey var.

Onu gerçekten çok ama çok istiyorum. Elindeki şey bir harita." Beni dünyada emsali görülmemiş bir hazineye götürecek olan bir harita. Anne ürkerek geri çekildi. Biliyordu. Haritadan haberi vardı.

"Ama sizin ve Bay Ames'in bilmediği bir şey var," diye devam etti Thorne elindeki zinciri ortaçağdan kalma topuzlar gibi elinde sallayarak. "Harita rahipte değil. Çünkü rahip HARİTANIN KENDİSİ!! Ve sizin aptallığınız yüzünden haritanın en önemli yeri mahvoldu. Anladın mı? MAHVOLDU!!"

Lowther zincir darbelerinden kaçmak için elinden geleni yaptı ama nafileydi. Bartholomew Thorne harman döveni gibi silahını kaldırdı ve Lowther'ın sırtına indirdi. Lowther tiz bir çığlık atıp hıçkırıklara boğuldu. Anne başını öteki tarafa çevirmişti.

34
GEMİ PAZARLIĞI

Ne demek, hayır?" dedi Jacques St. Pierre. Uzun senelerdir arkadaşı olan Gerard Hossa'nın kapısında dikilmiş konuşuyorlardı. "Monami, yıllardır seninle iş yapıyoruz!" Bundan önceki diğer beş kapı gibi bu da St. Pierre'in yüzüne çarpılmıştı.

"Görünüşe göre sandığın kadar rağbet görmüyorsun burada," dedi Ross iç geçirerek.

"Ben kurnaz bir komisyoncuyum, evet," dedi St. Pierre. "Ve evet, her zaman en iyi pazarlıkları ben yaparım. Bu adamların bana böyle davrandıklarına inanamıyorum. Kalpsiz şeyler."

Ross çaresizce Kaykos Adası kıyılarını süzdü. "Biz burada oyalandığımız sırada Anne avuçlarımın arasından kayıp gidiyor. Şu ana kadar yanında olduğum her şeye ters ama... sonunda bir gemi çalmak zorunda kalabiliriz."

"Bu adada bir tane bile uzun gemi bulamayız.

Görmedin mi? Bu adamların hepsi balıkçı."

"Daha fazla bekleyemem Jacques," dedi Ross. "Kızım elinde."

St. Pierre başını salladı. Bu adada yaptıkları şeyler yüzünden bana da borcu var o herifin. İnan bana Declan, onu elime geçirmeyi ben de en az senin kadar istiyorum. Ama Thorne'un gemilerinin karşısına kayıklarla çıkamayız."

"Portekiz'e bir gidebilsek," dedi Ross. "Orada bir adam tanıyorum. *Karga*'nın karşısına çıkabileceğimiz türde bir gemi ayarlayabilir bize."

"Portekiz mi?" diye atıldı Jacques. "Neden Venezuella ya da Jamaika değil de Portekiz?"

"Geldiğimiz yolu geri dönmeyi göze alamam. Thorne hızla Verde Burnu'na ilerliyordur ve filosunu toplar toplamaz Kılıçlar Adası'na doğru yola çıkacaktır. Eğer onu limanda ya da yarı yolda kıstıramazsak bir daha asla bulamayabiliriz."

St. Pierre düşünceli düşünceli etrafına bakınıyordu. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Ha-ha! Sanırım bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Bizi Portekiz'e kadar götürür. Ama bu bize epey pahalıya patlayacak."

Ross, Smuggler's Körfezi'nin sahilinde, tayfalarına, daha doğrusu tayfalarından geri kalanlara bakıyordu. Elindeki ufacık torbayı açıp ortalarında gezinmeye başladı. "Gümüş muskalar, İspanyol para-

ları, taşlı hançerler–para edecek her şeyi bu heybede topluyoruz. Atlantik'i geçmemizin tek yolu bu."

Adamların çoğu hemen küpelerini kolyelerini çıkarmışlardı. Bazıları homurdanmaya başladılar. "Hazineyi bulsak da bulmasak da söz veriyorum aldıklarımın hepsini iki katıyla ödeyeceğim size," dedi Ross.

Tayfalar birer birer değerli eşyalarını çantaya atmaya başladılar. Midge acı içinde kıvranarak ağzından çıkardığı altın bir dişi attı heybeye. Eşyalarını vermeye isteksiz olan adamları utandırmıştı. Kırmızı Göz yakut süslemeli siyah hançerini bile vermişti. Belli ki hançerinden ayrılmak ona zor geliyordu ama düşünmeden verdi sonunda. Cat elini gömleğinin altındaki heybeye uzattı. Anne'yi kurtarmayı her şeyden çok istiyordu ama... yeşil mücevher... bu annesini bulmasına ve hafızasını geri kazanmasına yardım edebilecek tek şey olabilirdi.

"Sağ olun beyler Sağ olun," dedi Ross. Yüzü kızarmıştı. İşi bittiği zaman heybenin içindekileri Jacques'a gösterdi. Jacques pek de memnun olmuş gözükmüyordu. "Bunları alıp bir gemi bulmaya çalışacağız bu akşamüstü! Nubby, sen de bak bakalım bu adamları doyurmak için ne yapabiliriz!"

"Şimdi hazırlıyorum, Kaptan!" dedi Nubby. Elinde üç tane sürüngen tutuyordu.

"Kaptan?" Cat koşarak kaptanın yanına gelmişti. Ross'un yanına geldiğinde zor durdu.

"Evet, evlat?"

"Ben de sizinle gelebilir miyim?" dedi Cat. "Gemi aramaya."

"Jacques ve ben bu işi tek başımıza halledebiliriz. Sen dinlenmene bak, bu kargaşadan mümkün oldu–"

"Lütfen efendim, Anne'yi kurtarmak için bir şeyler yapmak istiyorum."

Ross genç adamı takdir etmişti. "Pekâlâ. Beni takip et o zaman."

Vesa Turinen, Smuggler's Körfezi'ne iki mil uzaklıktaki evinden satış yapan başarılı bir tüccardı. Kaykos'un kuzeyinde, St. Pierre'in kalesinden sonra en yüksek bina burasıydı. Jacques Saint Pierre, Ross ve Cat yokuşun sonuna ulaştıklarında Vesa'nın epey meşgul olduğunu gördüler. Tuhaf görünüşlü adamın etrafı, en az bir düzine tüccarla çevriliydi. Vesa bir çalışma masasının arkasına yerleşmiş, en az masa kadar geniş bir hesap defterine aceleyle bir şeyler karalıyordu. Teni yanıktı ve derisi buruş buruştu. Saçları kelleşen kafasını bir taç gibi çevreliyordu, bıyık ve sakalları kat kat kümelenmiş kar yığınlarına benziyordu.

Diğerlerini itip kakarak hemen ön sıraya geçti St. Pierre. "Vesa!!"

"Tamam, Bayan Hillary, biliyorum," dedi yaşlı adam. Müşterilerinden biriyle konuşuyordu. "Sizin mürekkebi unutmayacağım."

"Vesa. Ben Jacques Saint Pierre. Sana çok büyük bir teklifim var."

"Herkes gibi sen de sıranı bekle," diye yüzünü

buruşturdu Vesa. "Önündeki müşterileri görmüyor musun?" Müşterilerin bazıları St. Pierre'e kötü kötü bakmışlardı.

Jacques öfkelenmişti. "Vesa Turinen, seni ahmak! Hemen yüzüme bak!"

"Ooooo," dedi Vesa. Sırıtmaya başlamıştı. "Sen miydin Jacques! Neden kendin geldin? Genelde Esteban'ı ya da Rafael'i yollardın. Herhalde yine özel pastırmalarından isteyeceksin, ha?"

"Pastırma mı?" Ross, Jacques'a ters bir bakış fırlattı. "Ama bana böyle söyle–"

St. Pierre elini havaya kaldırdı. "Ona aldırma," dedi Ross'a ve Vesa'ya döndü. "Bunları gönder şimdi Vesa. Sana büyük bir teklifim var!" Bu Vesa'nın ilgisini çekmişti. Vesa bir çırpıda önündeki hesap defterini kapattı ve müşterilerine döndü. "Baylar, bayanlar. Şimdi şahsi bir işle ilgilenmek zorundayım. Sizleri bir saat sonra tekrar görebilirim." Diğer müşteriler söylenip kaşlarını çattılar. Ellerindeki altın keselerini sallayarak bağrışıyorlardı. Ama Vesa hiçbirine aldırmadı ve arkasını dönüp Jacques, Ross ve Cat'i Atlantik'e bakan, muazzam manzaralı bir balkona aldı.

Vesa onlara oturacakları yerleri gösterdi ve önlerine birer bardak bir şeyler ikram etti. Mor renkli, meyve kokan bir içecekti bu. Yerlerine yerleştikleri sırada St. Pierre oyuna başlamanın tam zamanı diye düşündü. "Bu muazzam bir manzara Vesa," dedi. Sesi şaşkınlık ve hayranlık doluydu.

"Evet," dedi Vesa. "Senin hisarın manzarası kadar olmasa da... Affedersin Jacques. Kabalık ettim.

Hisara olanlar için çok üzgünüm. Adi korsanların işi, değil mi?"

"Öyle," dedi Jacques. Doğru kelimeleri seçmeye gayret ediyordu. "Yangında mallarımın hepsini kaybettim. Ama bina hâlâ sapsağlam duruyor."

"Güzel, güzel. Ee, anlat bakalım. Bana teklif edeceğin şu büyük iş nedir?"

"Vesa, Bu Kaptan Ross ve yanındaki de tayfalarından Cat."

"Declan Ross mu? Korsan Declan Ross mu? Deniz Kurdu?"

Ross yavaşça başını salladı.

"Sizinle tanışmak benim için bir şereftir," dedi Vesa. "Umarım buraya beni soymaya gelmemişsinizdir," diyerek güldü ve içeceğinden büyükçe bir yudum aldı.

"Hayır Vesa. Senden bizi Portekiz'e götürmeni istemeye geldik."

Vesa neredeyse içeceğini içerken boğulacaktı. Ağzındakilerin yarısını balkondan aşağı püskürtmüştü. "Portekiz mi?! Tanrı aşkına, Jacques, neden kendi gemilerinden biriyle gitmiyorsun?"

"Oh, elbette bunu yapmayı ben de isterdim. Ama ne İngiltere'dekiler ne de İspanya'dakiler dönmedi henüz. Ve doğrusunu söylemek gerekirse baya bir acelemiz var."

"Ama yarın sabah Venezuella'ya doğru yola çıkmam gerekiyor. Orada müşterilerim var ve çok kârlı bir işin içindeyim." Ross korkudan sinmişti. "Yine de," diyerek devam etti Vesa, "her şeyin bir fiyatı vardır tabii."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," dedi St. Pierre. "Bu iş bittikten sonra sana ödeyeceklerimizin yalnızca bir parçasını getirdim şimdilik," dedi St. Pierre. Ross'a dönüp başını salladı. Bunun üzerine Ross elindeki heybeyi açtı ve içindekileri Vesa'ya gösterdi.

"Bu çok uzun bir yolculuk," dedi Vesa torbanın içine baktığı sırada. "Ayrıca yılın bu zamanı hava da–sen benimle dalga mı geçiyorsun, Jacques?! Senin için bir mürettebat ayarlayıp Portekiz'e götüreceğim; hem de bunun için ha?"

"Hayır, aslında bizim yeterince mürettebatımız var. Hemen hemen altmış kişiyiz."

"Altmış kişi mi? Bu kadarcık paraya altmış kişiyi Portekiz'e götürmemi mi istiyorsun? Dalga geçiyor olmalısın St. Pierre. Bu da neyin nesi böyle? Diş mi bu ne?"

"Vesa, Vesa!" diye yalvardı Jacques. "Bu sadece sana vereceğimiz paranın–"

"Bu hiçbir şeyin parçası filan olamaz!" diyerek ellerini önünde kavuşturdu Vesa. "Jacques, bunu bir hakaret olarak kabul ediyorum. Önce gelip müşterilerimi kovalıyorsun sonra da onların altın keseleri yerine bu ufacık heybeyi uzatıyorsun. Portekiz'e istersen yüzerek git. Umurumda değil."

Jacques'ın içi daralmıştı. "Benim hisarı da koyuyorum bu işe."

Vesa'nın sözleri yarıda kalmıştı. "Hisarı ve tüm araziyi?"

"Hisarı ve tüm araziyi."

"Bu daha tatmin edici olabilir. Ama üzgünüm,

hayır demek zorundayım Jacques. Yanlış anlama ama senin hisardan geriye pek bir şey kalmadı. Ona bir sürü masraf yapmak lazım. Böyle bir yatırım için fazla yaşlıyım artık."

"Ama manzarayı düşün–emekli olmak için şahane bir yer."

"Ahh, evet, kesinlikle haklısın... ama hayır, yapamam! Jacques, üzgünüm dostum ama bu işi kabul edemem. Şimdi izninizle gidip hesap defterimi açmalıyım." Vesa içkisini bitirip gitmek için ayağa kalktı. Arkasını dönüp çıkmak üzereydi ki Cat atıldı.

"Bekleyin," dedi. "Bekleyin Bay Turinen. Elimde bir şey var. İşleri tatlıya bağlayacağından eminim." Jacques ve Ross, Cat'e şaşkınlık ve merakla bakıyorlardı şimdi.

Elini gömleğinin içine atıp deri heybesine uzandı ve yeşil mücevheri çıkarıp Vesa'ya uzattı. Değerli taş gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Oradakilerin hiç biri hayatları boyunca böyle bir mücevher görmemişlerdi. Vesa masaya dönüp otururken sendelemiş neredeyse yere yuvarlanıyordu.

"Daha önce hiç bu boyda bir zümrüt görmemiştim," dedi Jacques.

"Zümrüt mü?" diyerek alay etti Vesa. "Gözlerin giderek zayıflıyor dostum!" Pantolonunun ceplerini karıştırıp ufak bir gözlük çıkardı. "Bu, bu yeşil bir elmas. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ama bunun için canımı bile veririm." Cat'e dönmüştü.

"Bunu nerede buldun, evlat?"

"Ben, ıhh... bunu bana annem vermişti."

"Ve bunu arkadaşlarınla Portekiz'e gidebilmek için satacaksın ha?"

Kaptan Ross, Cat'e tuhaf bir bakış atmıştı. Sanki Cat'e bunu yapmamasını söylemeye çalışıyor gibiydi. Ama Cat, Anne'yi düşündü. "Eğer bizi Portekiz'e götürürseniz bunu size vereceğim Bay Turinen," dedi Cat.

Vesa Cat'in heybesine bakıyordu. "Bunlardan başka var mı sende?"

Cat'in omuzları düşmüştü. "Hayır, yalnızca bir tane."

"Ve bahse girerim ki türünün tek örneğidir zaten," dedi Vesa. "Peki öyleyse, bu elmas, hisar ve arazi karşılığında teklifinizi kabul ediyorum. Ne zaman yola çıkmak istiyorsunuz?"

Ross, Cat' e baktı. Onunla gurur duyuyordu. Sonra Vesa'ya döndü. "Yarın güneş batar batmaz," diye cevap verdi.

"Bir düşüneyim bakalım. Portekiz'e gitmek üç hafta kadar sürer. Eğer iyi bir rüzgâr yakalarsak iki buçuk hafta diyelim. Öylece çekip gidemeyiz tabii. Mürettebat için erzak almamız gerekiyor, değil mi?"

Ross başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Vesa. Elindeki elması kaldırıp güneşe tuttu. "Yeşil bir elmas! Bunun benim olmasını istiyorum. Öyleyse topla adamlarını Jacques. Ve yarın gün batmadan önce benimle gemide buluşun. Ben hazırlıklara başlayacağım. Uzun zamandır Portekiz'e gitmemiştim. Satılacak malları hazırlamalıyım. Goblenler, şeker kamışı, baharatlar–Venezuella'dan daha kârlı bir yolculuk bile olabilir bu."

35
UÇSUZ BUCAKSIZ BİR OKYANUS

Karga gemisinin cerrahı Flagg, Padre Dominguez'in omuzlarındaki bandajları açtı. "O aptalların kullandığı kalın kırbaç deriyi resmen lime lime etmiş. Yine de elimden gelen en iyi şekliyle deriye dikiş atmaya çalıştım. Ama etlerin yarısı yüzülmüştü."

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu yani?" diye sordu Thorne insanın kulaklarını tırmalayan bir ses tonuyla. Rahibin derisi mosmor olmuştu ve üzerinde çapraz dikişler vardı.

"İyileştiği zaman daha iyi görünecektir. O zaman haritayı daha detaylı görebilirsiniz."

"Üç gün oldu," diye sızlandı Thorne. "İyileşmesi daha ne kadar sürecek ki?"

"Derinin iyileşip kendi rengine dönmesi bir hafta alır. Belki de iki hafta."

Thorne haritaya bakıp gideceği yolu çıkarmaya çalışıyordu. Deniz yolunu izleyerek Afrika kıyılarından, Azores Adaları'nın doğusuyla, kuzeyden... ama hangi yollardan ve ne kadar yol alması gerekiyordu ki?

"Bu bilgiyi almanın başka yolları da var," dedi Flagg.

Uzun, dikdörtgen şeklinde ahşap bir kutuya uzadı ve usulca üzerini okşadı. "İyileştiği zaman rahibi konuşturabileceğime eminim. Haritanın geri kalanını da ondan öğreniriz."

Thorne hainceye gülümsedi. "Güzel. Bu arada Skellick de resmi iyi bir adam bulmuş. Adı Marley'di galiba. Ona haritanın bir kopyasını çizdireceğim."

Flagg başını salladı ve ahşap kutuyu rafa geri kaldırdı.

Majestelerinin silahlı gemisi *Oxford,* Atlantik'in doğusunda, beş gemilik ufak bir filoya önderlik ediyordu. Sir Nigel aceleyle kaptan kamarasına koştu ve arkadaşının çalışma masasının önünde durdu. "Geri dönmemiz gerekiyor, Amiral," dedi. "Hiç değilse filomuzun bir kısmını geri göndermeliyiz. Evet, Declan Ross bir korsan–ve son derece sinir bozucu bir korsan–ama maalesef onlarca korsandan yalnızca biri. Yerleşkelerimizin çoğunda neredeyse hiç asker bırakmadık ve nakliye rotalarımız tamamen savunmasız kaldı."

Amiral Blake cevap vermemişti. Başını ellerinin arasına almış, günlerdir üzerinde çalıştığı deniz haritalarına bakıyordu. Aslında o da geriye, New Providence'a, kendisini sabırsızlıkla bekleyen biricik karısı Dolphin'in yanına dönmek istiyordu.

"Amiral? İngiltere'ye kadar gitmeyi düşünüyor musunuz?"

"Nigel, şeytanla deniz arasında sıkışıp kaldım. İngiltere'ye ya da New Providence'a eli boş mu döneceğiz. Thorne'u ya da Declan Ross'u bulmadan mı gideceğiz? Yeni bir görev verirler mi sanıyorsun bize?"

"Doğru söylüyorsunuz efendim. Ama biz yokken yerleşkelerimizden birine bir şey olursa...."

"Aaa, hadi ama bu delilik!" Blake yumruğunu masaya indirmişti. "Söyle bana Nigel! Nasıl oluyor da bu korsanlar her seferinde bizi alt ediyorlar, ha?"

"Burası uçsuz bucaksız bir okyanus, efendim," diye cevap verdi Nigel. "Ve majestelerinin donanması tüm okyanusa hâkim olacak büyüklükte değil maalesef."

"Pekâlâ," dedi Blake. Nigel'e haritalara bakması için işaret etmişti. "Geri döneceğiz. Hangi yolu seçmemizi önerirsin?"

"Bence geldiğimiz yoldan geri dönmemeliyiz. Daha kuzeyden alalım yolu. Eğer bir ihtimal Ross'un önünde ilerliyorsak ve eğer o da ana vatanına doğru gidiyorsa mesela, belki de şans eseri yolunu kesebiliriz."

"Bu bir mucize olur gerçekten de," dedi amiral. "Bay Jordan'a haber verin. Bize Karaiplere dönüş

için bir rota çizsin. Ticaret yollarının biraz kuzeyinden döneceğiz."

Bartholomew Thorne pusulasını kontrol etti. "İyi gidiyoruz, Bay Skellick," dedi *Raven*'ın dümenindeki levazım müdürüne dönerek. "Ticaret yollarının güneyinde kalalım. İngilizlerle karşılaşmak istemiyorum. Daha değil..."

"Emredersiniz efendim."

Vesa Turinen sözünde durmuştu. Ross ve adamları güneş batarken rıhtıma geldiklerinde Vesa'yı, gemiyi uzun bir yolculuk için erzaklarla tıka basa doldurulmuş, yirmi, yirmi beş metrelik küçük yelkenlisinde hazır bekliyor bulmuşlardı. Kutu kutu baharatlar, tuzlanmış et sandıkları, sandık sandık taze meyveler ve fıçılarca temiz su. Ambarda kuzular için özel bir kümes bile kurulmuştu. Vesa taze et konusunda çok titizdi. Nubby daha önce hiç kuzu eti pişirmemişti ama herhalde iguanalardan çok da farklı olamazdı.

Ross'un adamlarından emin olamadığı için kendi mürettebatından da bir düzine kadar adam getirmişti Vesa. Adamlardan biri İspanyol'du. Adı Kayman'dı. Ona bu timsah adını vermişlerdi, çünkü

adamın hayvani bir gücü vardı. Kalın, kaslı bir boynu güneşten ve kötü hava koşullarından kalınlaşmış dersiyle tıpkı bir timsaha benziyordu. Ayrıca kendisine ait ufak bir timsahı da vardı gerçekten. Cromwell bundan hiç hoşlanmamıştı.

Portekiz'e doğru yolculuklarının üçüncü gününde hayatları çoktan bir rutine bağlanmıştı bile. Vesa, Stede ve Ross genellikle dümenin başındaydılar. Cat ve Midge geminin yelkenlilerinden sorumlu takımları yönetiyorlardı. Tüm gün yelkenlilerin yırtılan yerlerini onarıyor ve halatları sağlamlaştırıp, yelkenlilerin yerini rüzgârın yönüne göre değiştiriyorlardı. St. Pierre ve Kırmızı Göz de geminin sekiz tane güllesinden sorumluydular. Savaşta pek işe yarayacak türde gülleler değillerdi ama yine de St. Pierre ve Kırmızı Göz gülleleri iyice elden geçirmişlerdi. Küçük yelkenlilerin bir avantajı da hızlı gitmeleriydi. Altmış tane adam, on tane kuzu, tıka basa dolu erzak deposuna rağmen küçük bir yelkenli muazzam bir hızla yol alabiliyordu. Özellikle de şimdi olduğu gibi iyi bir rüzgâr yakaladıkları zamanlarda.

"Böyle esmeye devam ederse iki hafta sonra Portekiz'de oluruz dostum!" dedi Stede.

"Daha önce hiç bu hıza ulaşmamıştım!" dedi Vesa.

"Adamlarına saygısızlık etmek istemem Vesa ama daha önce böyle bir mürettebat görmemişsindir," dedi Ross gururla. Güvertedeki adamlarına baktı. Hepsi de en yakın dostlarını kaybetmişlerdi. Yine de metin olmaya çalışıyor, bütün gün kendilerini oyalayacak bir şeyler buluyorlardı. Vesa tayfaların ha-

yatları boyunca duymadığı kadar güzel çalıyordu kavalını. Jules da kalın sesiyle zaman zaman ona eşlik ediyordu. Cat ve Kırmızı Göz dövüşmeye bayılıyorlardı. Ross, Cat'in her dövüşte daha da iyiye gittiğini görmüştü.

Eğlendikleri de oluyordu tabii. Ross önceki günkü çarpışmayı hatırlayıp gülmüştü. O gün Ross, pruvada dikildiği sırada güverteden boğuk kahkahalar duymuş, ne olduğunu görmek için göndere kadar gidip serenin altına eğilmişti. O sırada birden Kayman'la karşılaştı. Önüne bakmadan yürüdüğü için fena halde Ross'a toslamıştı. Binlerce kez özür diledikten sonra yoluna devam etmişti Kayman. Ross kafasını kaşıyarak boş boş bakındığı sırada Kırmızı Göz, Jules ve St. Pierre'in kıç kasarasından onları izlediğini fark etmişti. St. Pierre'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. İçten içe kıkırdadığı her halinden belliydi. Cat kendini tutamamış gülmeye başlamıştı. Eliyle ağzını kapadıysa da kahkahalarını gizleyemedi. Bir tek Kırmızı Göz sakin sakin duruyordu. "Söylesene Kaptan, saat kaç?" diye sormuştu

O sırada Ross elini cebine attı. Ama cepleri bomboştu. Aceleyle diğer ceplerini yokladı. Belindeki heybeye baktı. Sonra güverteye bakınmaya başlamıştı. Diğerleri kahkahalarla gülüyorlardı artık. O sırada Kayman arkasında dikilmiş, "Bunu mu arıyorsunuz?" diye sormuştu. Ross hemen arkasını döndü ve eski cep saatinin Kayman'ın elinde olduğunu gördü.

"Ama... nasıl olur... cebimdeydi," diye bir şeyler gevelemişti Ross.

"Öyleydi," dedi Kayman. "Ama benim elim uzundur."

Ross'un ağzı bir karış açık kalmıştı. Kayman ona çarptığında saatini cebinden aldığını fark etmemişti bile. Sadece eğlence için bile olsa Kayman'ın güvertede olmasına sevinmişti bir an için. Ama tabii kimse Kayman'ın küçük ev hayvanından–Kayman'ın deyişiyle onun "küçük gatita'sından"–pek hoşlanmıyordu.

Amiral Blake tiz ıslık sesleriyle yatağından fırlamıştı. Ayakkabılarını giyip kılıcını bile kuşanmadan kamarasından fırladı ve güverteye çıktı.

"Amiral Blake," diye koşarak yanına geldi marinel başı Ezekiel Jordan. Elinde uzun bir dürbün vardı. "Efendim, ileride bir gemi var!"

Blake'in kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu şimdi. Ufuk çizgisine baktı hemen ama hiçbir şey göremiyordu. "Emin misin?"

"Evet efendim."

"Dürbünü ver bana." Blake dürbünle yavaşça taradı denizi. İkinci bakışında görmüştü gemiyi. İleride kabaran dalgaların birinin ardında geminin siyah gölgesini görmüştü. Henüz millerce uzaktaydı ama kesinlikle bir gemiydi bu. "Evet, Bay Jordan, haklısın!" dedi. "Sir Nigel, bu akşam yemekte Bay Jordan'a iki porsiyon yemek verilsin.

"Emredersiniz Amiral."

Amiral dürbünle bakmaya devam ediyordu. "Tek gönderi var," dedi omuzlarını düşürerek. "Bir kadırga ya da küçük bir yelkenli bu. Yazık, sanırım fazla heveslendik."

"Ne dediniz efendim?" diye sordu Bay Jordan.

"Declan Ross," diye tekrarladı. "Onun gemisi iki direkli bir brik. Yine de takip edelim. Belki bir şeyler çıkar."

"Bu birinci sınıf bir İngiliz gemisi," dedi St. Jacques Pierre teleskoptan bakarak.

"Birinci sınıf mı?" diye atıldı Ross.

"Üç tane silah rampası var," diye devam etti Jacques. "En az doksan tane topu vardır. Böyle gemilere birinci sınıf derler."

"Bir amiral mi var başında?"

"Tam olarak söylemek gerekirse Amiral Brandon Blake," dedi Jacques ciddi bir ses tonuyla.

"Onu nerden anladın ki?" diye sordu Stede.

"Amiral Blake'in kendisini görmüyorum herhalde," diye cevap verdi St. Pierre. "Ama Dominika'da geminin üzerindeki 'Majestelerinin Gemisi *Oxford*' yazısını görmüştüm daha önce. Bu o. Kesinlikle o. Absolument!"

"Ne olmuş yani?" diye sordu Vesa. "İngilizlere hep rastlıyorum ben. Bir varil ondan, iki sandık şundan veriyorum; oldu bitti işte. İngilizler bana pek dokunmazlar. Sizi de bu ticaret gemisinin mürette-

batından zannedeceklerdir."

"Amiral Blake'in üzerinde... kolay kolay unutulmayacak bir izle-nim bırakmıştık," diye açıkladı Ross. "Beni, Jacques'ı, Kırmızı Göz, Midge ve Cat'i şıp diye hatırlayacaktır ve bizi burada, denizin ortasında sallandırır. Bundan eminim."

"Hmm, bu iyiye alamet değil, ha?"

"Korkarım öyle," dedi Ross.

"Kaçacak mıyız?" diye sordu Kayman.

Ross başını salladı. "Zaman kaybedemeyiz. Kaçarsak belki Blake'i atlatabiliriz ama bu kez de Thorne'u kaçırırız... böylelikle Anne'yi sonsuza dek kaybetmiş oluruz."

"Ama efendim," diye itiraz etti Midge. "Yakalanırsa–"

"Kaçmanın bize bir faydası yok," dedi Ross. "Onu atlatabileceğimizden de emin değilim zaten. Yanında dört firkateyn daha var. Eğer kaçarsak uçarak yetişirler bize. Eninde sonunda tepemize bineceklerdir."

Vesa etrafına bakındı. "Sizi saklayabilirim."

"Nereye saklayacaksın?" diye atıldı Kırmızı Göz. "Altımızı birden goblenlere mi saracaksın?"

"Belki de seni sararız bir tek," diye lafı yapıştırdı Vesa. "Şimdi kapa çeneni de bir düşüneyim."

Cesetleri toplamak için gelen iki tayfadan başka hiç kimseyi görmemişti Anne günlerdir. Tayfalar

çıkmadan önce onunla alay etmişlerdi. Elleri kan içinde tuttukları koca bir somun ekmek atmışlardı içeri. Ekmeği attıkları yerde bırakmıştı Anne. Çok geçmeden fareler üşüşmüştü başına zaten. O zamandan beri çıt çıkmamıştı hücrede. Ta ki bu zamana kadar. Anne merdivenlerden birinin indiğini duydu.

"Annnnnnee," diye boğuk bir ses yankılandı gölgelerin arasından. Fenerin loş ışığı, soğuk mavi gözlerinde parıldıyordu.

İster istemez hücrenin en uzak köşesine sokulmuştu Anne.

"Sorun ne hayatım?" diye sordu Thorne hücreye yaklaştığı sırada. Elindeki anahtarlık hücrenin demirlerine çarpıyordu. "Aa, anlıyorum. Burada biraz yalnız kaldın değil mi? Genelde pek mahkûmum olmaz benim. Hemen öldürürüm çünkü"

Anne titrememeye çalışıyordu ama başaramadı. Thorne'un orada bulunması bile insana kan ve ölümü hatırlatıyordu. "Lütfen... lütfen beni rahat bırak," dedi Anne.

Thorne onu duymazlıktan gelmişti. Başını demir parmaklıkların arasına dayayıp devam etti. "Minik Anne," dedi. "Ne kadar da büyümüşsün." Anne'nin tüyleri diken diken olmuştu. Sırtında cesetlerin parmaklarını hissediyor gibiydi.

"Evet," dedi. "Tıpkı annene benziyorsun. Anneni tanırdım. Yıllar önce, o ölmeden önce tanışmıştık. Edinburgh gerçekten de göz alıcı bir liman. İlk mürettebatımı orada oluşturmuştum. O zamanlar babana bana katılmasını söyledim. Eğer kabul etseydi şimdi... şimdi bu durumda olmazdık."

"Seni gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Anne. Saklandığı köşeden biraz doğrulmuştu.

"On üç yıl önce," dedi Thorne yüzünde koyun gibi bir gülümsemeyle. "Araya bu kadar zaman girince insan bir zamanlar bildiği şeyi unutuyor tabii."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki başka zaman anlatırım," dedi Thorne. Bir anda tavrı değişmişti. "Anne, sana bir zarar verecek değilim." Hücrenin önünden çekilip gaz lambasına doğru yürüdü ve ışığı açtı. "Bana istediğim şeyi verdiğin sürece sana bir zarara gelmeyecek." Pardösüsünün cebinden uzunca bir parşömen kâğıdı çıkardı ve ona gösterdi.

Anne bunun ne olduğunu hemen anlamıştı. Bu Kılıçlar Adası'na giden yolun haritasıydı.

"Padre Dominguez'e ne yaptın?" diye sordu Anne.

"Hiçbir şey," dedi Thorne. Dikkatle Anne'yi izliyordu. "Sadece tedavi ettirdim. Biliyorsun o şapşallar ona baya zarar vermişlerdi. Şimdilik dinleniyor. Yakında tamamen iyileşecektir. Sen bu haritayı daha önce de gördün. Buradaki kayıp kısmı göstereceksin bana." Haritanın sağ üst köşesine işaret ediyordu; yani Padre Dominguez'in omzundan yaralandığı yere.

Anne bakıp hatırlamaya çalıştı. Ama haritayı yalnızca kısacık bir süreliğine görmüştü. Padre Dominguez haritayı babasına ve Stede'e gösteriyordu. Ama Anne'nin kaptan kamarasına girdiğini görünce cübbesini hemen örtmüştü. Üzerinde bir takım üçgenler ya da sarp kayalıklar vardı galiba diye düşün-

dü. Ve yılana benzeyen bir şey. Ama tam olarak hatırlayamıyordu.

"Sen de bilmiyorsun, değil mi?" Throne cevap vermesini beklememişti. "Gözlerinden anlaşılıyor. Haritayı gördün ama onu iyice incelememişsin. Yazık." Parşömeni kapatıp tekrar cebine yerleştirdi. Merdivenlere dönüp gitmeye hazırlanıyordu ama yukarı çıkmadan önce dönüp son bir söz söyledi. "Baban çırağımı öldürdü ve bana ait olan bir şeyi çalmaya çalıştı. Bunun bedelini ödeyecek!"

"Hayır!" diye haykırarak demir parmaklıklara sarıldı Anne. "Lüfen, lütfen ona zarar verme!"

"Soylu bir istek bu," dedi Thorne arkasına bakmadan. Bir süre hiçbir şey söylemeden durup bir sonraki hamlesinin sonuçlarını tarttı kafasında. "Rahip iyileştikten sonra onu hemen yanındaki hücreye kapatacağız. Eğer Kılıçlar Adası'nın yerini öğrenmeyi başarırsan babanın hayatını bağışlayacağım. Söz veriyorum. Hatta Konstantin Hazinesi'nin bir kısmını sana vereceğim ve seni kendi ellerimle Edinburgh'a götüreceğim. Babanın bir daha korsanlık yapmasına gerek kalmayacak. Her zaman istediği de bu değil miydi zaten?"

Thorne gitmişti. Merdivenlerdeki ayak sesleri de kesildi. Geriye bir tek geminin gıcırtıları ve okyanusun insanı hipnotize eden sallantısı kalmıştı. Anne Bartholomew, Thorne'a güvenemeyeceğini biliyordu. Ama bu kokuşmuş hücrede önündeki seçenekleri değerlendirmekten başka çaresi yoktu.

36
NUH'UN GEMİSİ

Rota değiştirdiler mi?" diye sordu Blake.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Bay Jordan.

"Kaçmaya meyilli bir hareketleri oldu mu?"

"Hayır, efendim. İzlemeye devam ediyorum." Küçük yelkenli epey yakınlaşmıştı. Artık hareketlerini izlemek için dürbüne ihtiyaçları kalmamıştı.

Sir Nigel amiralin yanında dikiliyordu. "Belki de bu zahmetlerimizin karşılığında bir kutu tuzlanmış et alırız," dedi.

"Göreceğiz," dedi Blake. "Belki de bu gemi de ufak bir korsan tarafından yönetiliyordur. Dişimize göre bir korsan."

"Koyunların yanında mı?" diye yaygarayı bastı

Midge. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu herhalde gemideki en pis kokan yer!"

"Senin ağzın dışında, dostum," diye atıldı Stede. Midge'in sırtına öyle bir patlatmıştı ki adam yere yuvarlanıyordu.

"Bakın," dedi Vesa. "Eğer gemiye çıkacak olurlarsa–ki çıkacaklar–gemideki tüm varilleri, fıçıları ve ilgilerini çekecek malzemelerin bulunabileceği her yeri didik didik arayacaklardır. Siz koyunların arasında saklanacaksınız ve üzerinizi samanla öreteceğiz."

"Saklanacak mıyız?" dedi Midge. "Ama o zaman tamamen– "

"Yeter!" diye haykırdı Ross. "Ne yapalım! Öyle olacak. Kaybedecek zamanımız yok. Birkaç dakika sonra bizi güverteden görebilecek kadar yakınımızda olacak Blake. Vesa, boş bir sandığın varsa adamlarına söyle kılıçlarını ve silahlarını oraya bıraksınlar. Eğer deniz aşırı ülkelere silah satan bir tüccarsan sorun değil. Ama adamların tepeden tırnağa kadar silahlı olmaları dikkat çekecektir."

"Jacques Saint Pierre hayatı boyunca bu kadar alçalmamıştır," dedi Fransız. Şimdi samanların altında uzanmış yatıyordu ve burnunun iki santim ötesinde koyun pislikleri vardı.

"Hadi ama Jacques," dedi Kırmızı Göz. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"Kayman'ın küçük dostu burada yanımızda olabilirdi mesela."

"Burada değil, değil mi?" diye sordu Midge başını havaya dikerek.

"İndir o başını aşağıya," diye tısladı Ross. "Ve Jules, sen de biraz daha eğilemiyor musun? Daha çok samanla kaplı bir dağa benziyorsun böyle."

"Denerim kaptan," diye boğuk bir ses geldi samanlığın arka tarafından. Beş koyundan geriye iki tanesi kalmıştı ve şimdi tam önünde duruyorlardı. Yine de Ross durumun ne kadar da tuhaf görüneceğinin farkındaydı.

"Sessiz olun!" diye fısıldadı Ross. "Bir ses duydum."

"Yelkenli kaptanı," diye seslendi *Oxford*'un tayfalarından biri, "adın ve mesleğin?"

"Adım Vesa Turinen. Kaykos Adası'ndan geliyorum. Portekiz'e mal götürüyorum. Ticaret için."

"Portekiz mi? Böyle bir yolculuk için biraz geç değil mi?"

"Evet, sezonun son yolculuğu efendim."

"Bu denizlerde dolaştıkları rapor edilen korsanları arıyoruz."

"Korsanlar mı?" diye şaşırmış numarası yaptı Vesa. "Ulu Tanrım."

Amiral Blake ve Sir Nigel, güvertenin gerisinde, Vesa'nın göremeyeceği bir köşeden konuşulanları dikkatle dinliyorlardı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Blake.

"Sesi baya yaşlı geliyor," diye cevap verdi Sir

Nigel. "Pek korsana benzemiyor."

"Evet, bu serseriler pek uzun ömürlü olmuyorlar, değil mi? Yine de gemiye çıkıp güverteyi ve kamaraları arayalım."

"Evet, efendim," dedi Sir Nigel ve tayfaya dönüp başını salladı.

"Vesa Turinen," dedi tayfa. "Gemini arayacağız."

Decal Ross samanların altında kımıldamadan uzanıyordu. Tayfanın sesini duymuştu, Amiral Blake ve adamalarının güverteye çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Eğer yakalanırsa Anne'nin öleceğini ve Yeni Dünya'nın keşfinden sonra dünyadaki en değerli hazineyi Bartholomew Thorne'un alacağını da biliyordu.

Kayman ön taraftaki ambarlardan birine girmiş kutuları ve kasaları karıştırıyordu. Sonunda bir tanesinde durdu ve kapağını açıp başını öne eğdi. "Ah, mi gatitai" dedi. Cebinden bir parça tuzlama domuz eti çıkarıp hayvanın ağzına uzattı. "Al bakalım," dedi. "Bu sandıkta kilitliyken kendini çok yalnız hissediyor olmalısın. Özür dilerim ama Vesa böyle istiyor." Kayman dönüp koyunların arasındaki samanlığa doğru seslendi. "Nasıl, rahat mıyız orda?" diyerek güldü ve ambarı terk etti.

Bir anda Ross'un tüm kasları yay gibi gerilmişti. Bir an aklına öyle bir fikir gelmişti ki. Yok, canım,

daha neler, diye geçirdi içinden. Bu çok aptalca olurdu. Bir anda her tarafa samanları sıçratarak doğrulmuştu. Koyunların ödü patlamıştı. Kayman, Ross'u görünce şaşırmıştı ve kutunun ağzını kilitlemeyi unuttu. Ross samanlıktan dışarı attı kendini. Kayman'ı kolundan yakaladığı gibi kenara çekti ve kafasından geçenleri anlattı. "Sanırım bunu yapabilirim," dedi Kayman. O sırada yukarıdan bir takırtı duydular. Güvertedeki tahtalar gıcırdıyordu. "Ama acele etseniz iyi olacak."

İskeleyi güverteye attılar, diye geçirdi içinden Ross. Tedirgin tedirgin etrafına bakındı. "Kalem ve kâğıda ihtiyacım var," diye mırıldandı. Sıra sıra dizilmiş kutuların ve tavandan sarkan bir düzine hamakların arasındaki daracık ambarda kendine yol açarak ilerlemeye başladı. Sonunda aradığını Vesa'nın kamarasında bulmuştu. Ross tüylü kalemi mürekkebe batırıp ufacık bir kâğıdın üzerine çabucak bir şeyler karalamaya başladı.

"Kaptan, güvertedeler," diye bağırdı Kayman. Ross kalemi bir kez daha mürekkebe batırdı. O sırada mürekkep şişesini yere devirmişti. Kapkara mürekkep masadaki İncil'in etrafına yayıldı. Ross öfkeyle homurdandı. Alelacele mesajı bitirdi ve üstü mürekkep lekesi olan İncil'e baktı. "Lütfen," dedi sesli bir şekilde ama kiminle konuştuğu belli değildi. "Lütfen bu mesajı tam zamanında fark etsin."

"Kaptan!"

Ross, Vesa'nın kamarasından dışarı fırladı ve kâğıdı Kayman'ın eline sıkıştırdı. Yukarıdan sesler geliyordu. Kayman hemen merdivenlerden yukarı çık-

tı. Ross da ambarın öteki tarafına doğru koşturdu. O sırada bir dizi kutulardan birine çarptı ve kutu yere düştü. Kapağı açılmıştı. Ross kendini samanlığın içine attı ve hemen saklandı. O arada Cat'in eline basmıştı. "Offf, çek ayağını," diye bağırdı Cat. Koyunlardan biri Ross'a bakıp melemişti. Ama Ross' un yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. İki İngiliz askeri merdivenlerden inip ambara girmişlerdi.

"Burada bir ben eksiğim," dedi biri. "Mutlaka işimize yarayacak bir şeyler buluruz burada Johann, değil mi?"

"Of, bu ne koku böyle?" Johann yüzünü ekşitti. "Annemin Bristol'daki tavuk kümesi gibi kokuyor."

"Onu bilmem dostum ama *Oxford*'un karinası kadar kötü olamaz herhalde. Hadi. Ben bu tarafa bakacağım sen de öteki tarafa bak."

"Sağ ol Patrick, gerçekten çok naziksin."

Johann duvardaki gaz lambalarından birini eline aldı ve yavaş yavaş Vesa'nın kamarasına doğru yürüdü. Ama Patrick kutuların, fıçıların ve kasaların içine bakmakla oyalanıyordu. Sonunda koyunların ahırını bulmuştu.

Bartholomew Thorne'la yüzleşmesinden birkaç gün sonra, Anne, karanlık hücresinde, anahtar sesleriyle uyandı. Thorne'un adamları sıra sıra önünden geçip yan taraftaki hücreye gidiyorlardı. Uyanıp o tarafa baktığında diğer hücrenin artık boş olmadı-

ğını gördü. Gaz lambasının loş ışığı, hücredeki çarpık çurpuk karyolada yatan bir adamın üzerine vuruyordu. Üzerinde kirli, beyaz bir gömlek vardı ve üzerine kısacık gelen kahverengi bir pantolon giymişti. Anne, şimdi üzerinde kahverengi cübbesi olamasa da onu tanımıştı. "Padre Dominguez?" diye fısıldadı. "Padre Dominguez?"

"Anne," diyerek doğruldu rahip. Yüzünde gözyaşlarının izleri duruyordu. Şimdi, konuştuğu sırada tekrar ağlamaya başlamıştı. "Özür dilerim Anne. Bunları yaşamak zorunda olduğun için çok üzgünüm. Seni ve babanı bu işe karıştırmakla aptallık ettim."

"Hayır, hayır," dedi Anne. Demir parmaklıkların arasından rahibin eline uzanmaya çalışıyordu. "Thorne zaten peşimize düşecekti; yani Chevillard'la olanlardan sonra..."

Rahip usulca başını salladı. "Yine de, özür dilerim. Çok üzgünüm."

Anne bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. *Eğer rahipten Kılıçlar Adasına giden yolun geri kalanını nasıl gideceğimizi öğrenebilirsen söz veriyorum babanın hayatını bağışlayacağım.* Bir sürü cümle kurdu kafasında ama bir türlü karar veremiyordu. Ruhunu satmış gibi hissediyordu. Sonunda söze başladı. "Padre anlamadığım bir şey var."

Rahip merakla Anne'ye bakıyordu. "Nedir çocuğum?"

"Kılıçlar Adası'ndaki hazine..." diye devam etti. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Thorne için böyle bir hazine için canını bile verir."

Siyah gözlerini Anne'den ayırmadan cevap verdi

rahip. "Evet, çok, çok büyük bir hazine. Kalyonlarla bile taşınamayacak kadar çok altın, gümüş ve mücevher dolu. İmparator Konstantin dünyanın dört bir köşesinden toplayıp bir araya getirdi bu hazineyi."

Anne başını salladı. "Ama anlamıyorum... tamam bu bir hazine. Thorne gibi açgözlü adamlar onun peşine düşebilir. Hatta babam bile. Ama siz... Neden? Neden rahipler tarikatı bu hazinenin peşinde? Böyle dünyevi zenginliklerle sizin ne işiniz olabilir ki?"

Rahip gözlerini kısmış Anne'ye bakıyordu. "Yüzlerce yıldır bu hazineyi kölelerin hayatını kurtarmak için kullandık. Tüm dünyada St. Celestine gibi manastırlar kurmak için harcadık. Ve dinimizi dünyaya duyurmak için." Bir süreliğine sustu. "Bu hazineyi Thorne gibi bir şeytanın almasına izin veremeyiz. Ama Kılıçlar Adası'nda bizim için değerli olan başka bir şey daha var.

"Padre bana söylemelisin– "

"Söylesene Anne," diye sözünü kesti rahip. "Sana ne fiyat önerdi?"

Anne bir anda tüm vücuduna binlerce iğne batırılıyormuş gibi hissetti. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Ama konuşamıyordu.

"Senin hayatını mı?" diye sordu rahip. "Babanın hayatını mı?"

Anne'nin başı demir parmaklıklara düştü ve ağlamaya başladı.

"Seni affediyorum çocuğum," dedi rahip elini uzatıp Anne'nin başına koyarak. "Ama bunu bilmemen daha iyi. Kılıçlar Adası'nın külfetini kendi ba-

şıma taşımak zorundayım."

"Yelkenlime hoş geldiniz," dedi Vesa. Amiral Blake ve Sir Nigel'in önünde hafifçe eğilmişti. "Ben Vesa Turinen ve bu da dümencim Stede."

"Geminiz çok güzelmiş," dedi Stede.

"Teşekkürler Bay Stede," diye cevap verdi Blake. "Majestelerinin en iyi gemisidir."

"Kaç tane gülleniz var? Doksan mı, yüz mü?"

"Tam tamına yüz on tane," dedi Sir Nigel. Stede ıslık çalmıştı.

"Size gemimi gezdireyim," dedi Vesa.

"Lütfen Kaptan," diye cevap verdi Amiral Blake. "Sir Nigel?"

"Efendim, eğer sizin için sakıncası yoksa aşağı inip ambardaki tayfalara bir bakacağım." Amiral başını salladı ve Sir Nigel merdivenlere doğru yöneldi.

Vesa Amiral Blake'i güvertede iki ileri bir geri dolaştırarak yelkenlilerin ve teçhizatın nasıl da akıllıca düzenlendiğiyle ilgili bir yığın ayrıntıyla oyalıyordu. Tam ana direği dolaştıkları sırada serenin altından bir denizci fırlamıştı. Direk Amiral Blake'e tosladı.

"Kayman!" diye azarladı Vesa. Ahmak tayfasına kötü kötü bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Kayman. "Dalmışım. Sizi fark etmedim."

"Bu da neyin nesi böyle?" diye sordu Sir Nigel, Patrick'in arkasından yaklaşarak.

"Ahır," diye cevap verdi Patrick. "Daha önce bir geminin alt katında böyle bir şey görmemiştim. Nuh'un gemisi gibi, ha?" diyerek gülmeye başladı. Sir Nigel samanlığa yaklaşıp daha yakından baktı. "Bu kadarcık hayvan için biraz fazla değil mi bu samanlar?"

Ross bir an için Sir Nigel'in kendisine doğru baktığını sanmıştı. Üstünü iyice kapamaya vakti olmamıştı. Ya bir yeri açıkta kaldıysa?

"Patrick, bu ne böyle? Şuradaki?" diye sordu Sir Nigel samanlığa işaret ederek. "Bak, bak, samanların arasında." Ross'un kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

"Bilmiyorum efendim," diye cevap verdi Patrick samanların arasına doğru bakarak.

Birdenbire bir şey tısladı. İkisi de korkuyla yerlerinden zıplamışlardı.

"Bu da ne böyle?" dedi Nigel. Samanlığın sol tarafında, yere düşmüş iki tane kutunun arasında bir şey vardı. Tıslamaya devam ediyordu. Patrick geriye doğru bir iki adım atarak kılıcını çekti.

Arkasına doğru incelen, bir burun çıktı önce. Sonra sürüngenlere özgü dikey gözbebekleriyle açık yeşil gözleri çıktı açığa. Hayvan ağzını açar açmaz bir

düzüne keskin, çarpık çurpuk diş çıktı açığa. Sir Nigel ve Patrick kaçmaya çalışırken birbirlerine tosladılar. Ambarın içinde koşuyorlardı ve sonunda Johann'a çarpıp durdular.

"Patrick? Sir Nigel? Neler oluyor?" diye atıldı Johann.

"Sana burasının Nuh'un gemisine benzediğini söylemiştim," diye bağırdı Patrick. "İçeride lanet olası bir timsah var!"

"Ne?" diye atıldı Johann. Kahkahalara boğulmuştu.

"Ambarın arka tarafında," diye açıkladı Sir Nigel kendini toparlayarak. "İçeride bir ahır ve iki koyun var. Görünüşe göre timsahları da kaçmış.!"

"Ben bu tarafta biraz daha şanslıydım," dedi Johann kıkırdayarak. "On fıçı tuzlanmış et var burada, belki daha bile fazla."

"Önden buyurun," dedi Sir Nigel.

Majestelerinin Gemisi *Oxford* Vesa Turinen'in yelkenlisinden ayrılmıştı. Gemiden bir iki fıçı eksilmişti ve Vesa buna kahroluyordu tabii. Ama Ross ve adamaları İngilizlerden paçayı sıyırdıkları için mutluydular.

Güneş battıktan sonra, Cat, Kaptan Ross'u pruvada değil de, pupada bulmuştu. "Onu kurtaracağız," dedi Cat.

Ross başını salladı ama o sırada aslında Anne'yi

düşünmüyordu. Yine Anne'yle ilgiliydi tabii ama şimdi daha çok Amiral'in cebine attıkları kâğıt parçasındaydı aklı.

37
HEDEFLER VE DOLAMBAÇLI YOLLAR

Anne'nin hesapladığı kadarıyla toplam on altı gündür Bartholomew Thorne'un gemisinde tutsaktılar. Gemi hareket etmiyordu. Sıcaklık artmıştı ve hava nemliydi. Thorne'un adamları Padre Dominguez'i alıp götürmüşlerdi. Birkaç dakika sonra da onu almaya geldiler. Onu güverteye çıkardıkları zaman güneşten gözleri kamaşmıştı. Gördüğü manzara karşısında Anne'nin aklı tavana vurmuştu. *Karga* bir düzine kadar kocaman geminin orta yerinde demirlemişti. Gemilerden her birinin kendine özel rıhtımı vardı ve adanın etrafında kocaman bir elin parmakları gibi görünüyorlardı. Rıhtımlar yüzlerce denizciyle kaynıyordu. Bazıları ellerinde sandıklar ve fıçılar taşıyor, bazılarıysa boyunlarından birbirlerine zincirlenmiş siyahi adamları tersanenin ortasında

yükselen büyük, çiftlik gibi bir binaya götürüyorlardı. Hepsinin üzerinde kartal yuvası gibi görünen koca bir kale yükseliyordu.

"Yeni evine hoş geldin," dedi bir ses kulak tırmalayıcı bir ses tonuyla. "Bir süreliğine burada kalacaksın." Omzunun kenarından Thorne'un yüzünü gördü. Anne'yle göz göze gelebilmek için önüne ge-çip eğilmişti. Cebinden uzun parşömen kâğıdını çıkardı. "Bu haritayı tamamlamak konusunda sana güveniyorum," dedi Thorne, beklenti içinde alt dudağını kıvırarak.

Anne gözlerini çevirdi. "Ben... ben elimden geleni yaptım," dedi. Her an üzerine inecek olan darbeyi bekleyerek başını öteki tarafa çevirmişti. "Padre Dominguez ne olduğunu hemen anladı. Bana hazinenin yerini söylemedi."

Thorne ona vurmamıştı. Kızgın görünmüyordu. Yüzünde hiçbir duygudan eser yoktu–ki bu bir şekilde daha korkunç görünüyordu. "Akıllı adam," dedi."Peki, öyle olsun. Öyleyse üçümüz şöyle güzel bir toplantı yapalım. Gizli bir parti. Yalnızca üçümüzün davetli olduğu özel bir meclis. Filoyu toplayıp yola çıkar çıkmaz davetiyeleri yollarım. Yalnızca üçümüz olacağız. Aa, az kalsın unutuyordum. Tabii bir de gemimizin hünerli doktoru Mister Flagg de bize katılacak."

"On iki günde," diye atıldı Vesa. Yelkenliyi Liz-

bon'un elli mil güneyinde, Sines adındaki bir rıhtıma bağlıyorlardı. "Hayatım boyunca böyle hız yapmamıştım!"

"Arkamızdaki rüzgâr iyiydi," dedi Declan Ross. "Ama dediğim gibi benim adamlarımın da bu başarıda biraz payı var."

Ross'un adamları ellerinde erzaklarla birer birer gemiden iniyorlardı. Ross uzanıp Vesa'nın elini sıktı. "Misafirperverliğin için teşekkür ederim. Bu yolculuk sayesinde bir sürü insanın hayatını kurtarmış olabilirsin."

"Sizi Portekiz'e getirmekle kimin hayatını kurtarmış olacağım ki?" diye alay etti Vesa. "Seninkini kurtardığım kesin ama ve bunu yapmaktan zevk duydum."

Ross, Vesa'nın omzunun üstünden Kayman'a bakıyordu. "Şu senin Kayman var ya," dedi Ross. Keşke pazarlığı St. Pierre'e bıraksaydım diye düşünüyordu.

Vesa arkasını dönüp baktı ve başını salladı. Merakla Ross'a bakıyordu. "Evet?"

"Bende korsanlıkla ilgilendiğine dair bir izlenim bıraktı," dedi Ross. "Böyle bir adam işime yarayabilir. Ben de düşündüm ki–"

"Bana o yeşil elmaslardan bir tane daha bulabilir misin?" diye sormuştu Vesa. İştahla ağzı sulamış gibi bakıyordu.

"Belki. Ama söz veremem."

"Kayman!" diye bağırdı Vesa. "Eşyalarını topla. Artık Kaptan Ross için çalışacaksın!"

New Providence'a varmalarına yalnızca birkaç gün kalmıştı. Majestelerinin gemisi *Oxford*, Atlantik'te kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Rüzgârın hızı vasatın altındaydı ve yolculuk Amiral Blake'in tahmin ettiğinden çok daha uzun sürmüştü. Bu gecikme sırasında şu ana kadar yaptığı hatalar konusunda düşünme fırsatını bulmuştu. Şimdi kamarasının upuzun pencerelerinin önünde durmuş camdan dışarı bakıyordu. Gaz lambalarının titrek ışığı frak ceketinin üzerindeki altın sarısı düğmelerin üzerinde sıcacık parıldıyordu. New Providence'a vardığında bu üniformadan vazgeçmesi gerekeceğini biliyordu. Tuğamiral Lord Konrath'a, Bartholomew Thorne'u ve Kaptan Ross'u nasıl elinden kaçırdığını açıkladığı zaman onu bu görevden alacaklardı. "Bunlar bir yana dursun, bir tane bile korsan yakalayamadım ki," diye homurdandı. Frak ceketini çıkarıp yanındaki koltuklardan birine fırlattı.

Yeleğini de çıkarmak üzere düğmelerine uzandığı sırada frak ceketinin altında, yerde bir kâğıt parçası olduğunu gördü. Blake çok titiz bir adamdı ve cebindeki nesneleri harfiyen bilirdi. Bu kâğıt hiç tanıdık gelmiyordu. Düşünceli düşünceli kâğıda doğru uzandı. Bu kesinlikle ona ait olamazdı. İlk önce birinin ona bir oyun oynadığını düşünerek arkasını döndü. Görünürde kimseler yoktu. Kimsenin onu

izlemediğinden emin olduktan sonra eğilip kâğıdı aldı yerden ve okumaya başladı.

Amiral Blake'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gördüklerine inanamıyormuşçasına elindeki kâğıda bir kez daha baktı. *Ona güvenmeli miyim*? "Bay Jordan!" diye bağırdı sonra. "Herkesi topla. Geri dönüyoruz!"

Ross, Cat ve Jaques Pierre Portekiz sahilini arşınladıkları sırada diğer adamların arkada kaldıklarını fark ettiler. Ross onları beklediği sırada başını kaldırıp şehri izlemeye başladı. Edinburgh'dan sonra Ross'un dünyada en sevdiği şehir Sines şehriydi. Üçgen biçiminde çatıları, uzun kilise kuleleri ve Arnavut kaldırımı sokaklarıyla şehrin öyle sıcak bir havası vardı ki. Ross buraya ne zaman gelse şehrin arkasında uzanan yemyeşil tepeleri keşfetme isteğiyle doluyordu içi.

Sıcak havada oflayıp puflayarak diğerleri de yetişmişlerdi sonunda. "Ramiro'nun yat limanı çok uzakta sayılmaz," diyerek adamları yüreklendirmeye çalıştı Ross. "Bu yolun üzerinde olmalı."

Önlerindeki yol kayalıklarla kaplı bir tepenin eteklerinden kıvrılarak öbür tarafa doğru ilerliyordu. Ross köşeyi döner dönmez durup karşısına baktı. "Görünüşe bakılırsa Ramiro son zamanlarda pek boş durmamış," dedi arkasına dönüp. Cat ve St. Pierre, Ross'un yanına geldikle-rinde karşılarında vızır vızır iş-

leyen bir liman bulmuşlardı. Kıyıda demir atmış üç tane uzun gemi vardı ve bir dördüncünün iskeleti yükseliyordu. Güneş iskeletin etrafında dolaşan adamların parlak, siyah derilerinin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

Ross ve adamları tersaneye girdikleri zaman adamlar çalışmayı bırakmışlardı. Kimi geminin omurgalarından aşağı eğilip onlara bakıyordu kimileri de silahlarına davranmışlardı. O sırada inşaatın arka kısmında uzun boylu bir adam fırladı. Adamın ayakları çıplaktı ve yeşil renkli pantolonu ancak dizlerine kadar geliyordu. Hızla koşuşturduğu sırada beyaz gömleği rüzgârda savruluyordu. Yanlarına yaklaştığında dahi yavaşlamamıştı. Hemen kaptanın yanına gelip sırtına bir tane patlattı ve sıkı sıkı sarıldı. "Declan Ross! Seni gördüğüme çok sevindim!"

Biraz utanmaktan biraz da adamın kollarında sıkıca sarıldığı için Ross'un yüzü pancara dönmüştü. "Ben de seni gördüğüme sevindim Ramiro", diye cevap verdi öksürerek. Ramiro sonunda Ross'u serbest bıraktı. Stede, Kırmızı Göz ve Jules koşarak Ross'un yanına gelmişlerdi. Ross'un tehlikede olduğunu sandığı için hemen kılıcını çekmişti Kırmızı Göz.

"Kılıcını kaldırabilirsin," dedi Ross. "Sizi tanıştırayım. Bu Ramiro de Ferro Goncalo." Ramiro yanındakilerin hepsiyle el sıkışmıştı. Ramiro ellerini

bıraktıktan sonra hepsi acıyla avuçlarını ovuşturdular. Ramiro'nun eli öyle ağırdı ki Jules bile yüzünü buruşturmuştu el sıkışırken.

"Özür dilerim," dedi Ramiro. "Bunca yıldır ellerimizle çalışıyoruz ya." Ramiro'yu merakla izliyorlardı. Ross'dan iki karış daha kısaydı adam ve ondan daha yaşlı görünüyordu. Beyaz, kıvırcık saçlarını arkadan toplamıştı. Alnı ve gözlerinin kenarları kırışıklarla doluydu. Gri sakalı da aynı saçları gibi kıvır kıvırdı. Bir tek, kıpır kıpır kahverengi gözlerinin etrafını çevreleyen kaşları hâlâ biraz siyahtı. Ramiro gözlerini kısıp konuklarına baktı teker teker. "Ee, Declan Ross, hangi rüzgâr attı seni Portekiz'e?"

Ross işçilerin hâlâ onları izlediğini fark etmişti. "Şöyle yürürken konuşsak olur mu?"

"Elbette. Topla adamlarını da. Sana gemilerimi göstereyim." Arkasını dönüp kendi adamlarına bağırdı. "Hadi bakalım, iş başı! Sizi tembel herifler!" Etraf bir anda yine çekiç sesleriyle dolmuştu.

Limanda yürüyüş yapmaya başlar başlamaz Ross söze girmişti. "Ramiro, yardımına ihtiyacım var dostum."

"Bana geldiğin için çok mutlu oldum," dedi Ramiro sevecen bir ses tonuyla.

"Bir gemiye ihtiyacım var."

Ramiro şaşırdıysa da bunu göstermemişti. Düşünceli düşünceli Ross'a baktı. "*Wallace'a* ne oldu?"

"Bartholomew Thorne'un saldırısına uğradık. Gemi, adamlarımın yarısıyla beraber yanıp Smuggler's Körfezi'nde denizin dibini boyladı."

"Vay, hain herif," diye mırıldandı Ramiro

"Ve... Anne'yi kaçırdı."

Ramiro'nun yüzü acıyla doldu. "Minik Anne'yi mi! Neden?"

"Anne artık pek de küçük sayılmaz. On altı yaşında şimdi. Neden olduğuna gelince ben de ancak tahmin yürütebiliyorum. Her halde onu yem olarak kullanarak beni peşine düşürmek istiyor."

Ramiro hiçbir şey söylememişti. Hızla yürümeye başladı. Ross ve adamları peşinden gidiyorlardı. Güzel görünümlü, iki gönderli bir gulete yaklaştılar. "Senin için ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi Ramiro başını üzüntüyle iki yana sallayarak. "Sana bu guleti veremem. Lizbon'da yaşayan güçlü bir Prens'e sattım bunu. Parası çoktan ödendi. Sen de çok iyi biliyorsun ki şimdi onu geri çeviremem."

Ramiro hızla diğer gemiye doğru ilerledi. Bu geminin üç tane gönderi vardı. Teknesi diğerinde çok daha uzundu. Ve guletten daha inceydi. Bunu Doğu Hindistan Ticaret Şirketi'ne sattım. İspanyol Denizi'ndeki yolculukları için filolarının önünde eskortluk edecek bir gemi istiyorlardı. Dediğim gibi bu anlaşmayı da geri çeviremem."

Ross sabırsızlanıyordu. "Bana yardım edecek misin etmeye–"

Ramiro elini havaya kaldırıp Ross'u susturdu. "Beni takip et, dedi." Ross ve adamları kendi aralarında mırıldanarak Ramiro'yu takip ettiler. Bazıları hâlâ geride kalan firkateyne bakıyordu. Limanın sonundaki geminin önüne vardıklarında şaşkınlık içinde kalakaldılar. Tepeden baktıklarında da geminin

büyüklüğünü fark etmişlerdi ama şimdi yakından bakınca resmen nefes kesici görünüyordu."

"Buna gelince," dedi gemi marangozu, "bu benim şaheserim. İngiliz gemilerinin çizgisini Fransız korvetinin tasarımıyla birleştirdim. Ona savaş tanrısı adını veriyorum!"

"Yüce bisküviler ve et suyu aşkına," diye atıldı Nubby. Cat, Jules ve diğerleri Ramiro'nun peşinden ilerliyorlardı.

"Silah, hız ve manevra kabiliyeti açısından bir numaradır. Yetmiş metre boyunda ve hemen hemen yedi metre yüksekliğinde."

"Yedi metre mi?!" diye atıldı Ross. "İyi ama bunu nasıl–"

"Hayır," dedi Ramiro. "Bu benim sırrım. Altmış tane silah, yirmi dört tane on sekiz librelik, ve yirmi dört tane on iki librelik mermi atan gülle orta güvertede. Yukarıda on tane altılık daha var. Son derece hızlıdır ve küçük yelkenliler kadar hızlı döner. İçindeki bu silahlarla hedefi anında vurur denizin dibine yollarsın."

Ross'un dili tutulmuştu.

Ramiro adamların üzerinde bıraktığı etkiden memnun kalmıştı. "Onu henüz satmadım. Satmayı da düşünmüyorum. Onu size ödünç verebilirim ama–"

"Ama?"

"Bekleyin. Hemen döneceğim!" Ramiro limandan aşağı atladı ve koşa koşa iskeleden çıkıp geminin güvertesinde gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde iki tane kılıçla geri döndü. Ramiro yaklaştığı zaman Ross elindeki incecik kılıçları ve bir

çift kalkanı gördüğünde başına gelecekleri anlamıştı.

"Declan Ross," dedi Ramiro. "Eğer gemimi istiyorsan benimle düello edeceksin!"

38
ROBERT BRUCE

Ramiro, hayır," diye sızlandı Ross.

Ramiro kalkanları uzattı. Ross isteksice kalkanı alıp başına giydi. Kılıçlardan birini Ross'a uzatmıştı. Ross kılıcın kabzasından dikkatlice kavradı. Yıllardır eskrim yapmıyordu. Dövüşçüler kılıçlarını havaya kaldırdılar ve limanın geniş bir noktasına doğru açıldılar. Ross'un adamaları tüm gelecekleri nin bu dövüşe bağlı olduğuna inanamıyorlardı. Kırmızı Göz neredeyse silahını çekip deli marangozu olduğu yere mıhlayacaktı. Ama Ross buna izin vermezdi.

Dövüş sakar hamlelerle başlamıştı. Ramir'dan bir kamçı vuruşu, Ross'dan uyuşuk bir hamle. O sırada Ross hızla öne atıldı ve kılıcını Ramiro'nun burnunun dibine kadar uzattı. Ama Ramiro kolay pes edeceğe benzemiyordu. Hemen yana atladı ve

Ross'un hamlesi yanından geçip gitti. Ross, Ramiro'nun arkasında kalmıştı. Ramiro, Ross'un arkasına doğru bir kılıç salladı. Ama Ross hamleyi elinin tersiyle karşıladı. Bir öne bir arakaya giderek kıran kırana mücadele ediyorlardı. O sırada bir an için Ross'un ayağı tökezler gibi oldu. Ramiro'nun deli gibi hızlı hamlelerinden kaçmak için geri adım atmıştı ve kılıcı karşılamıştı. Ama yeterince sert bloke edemedi. Ramiro, Ross'un kılıcını yere indirdi ve silahını Ross'un tam burnuna doğru savurdu. Ross tökezleyerek yere devrilmişti.

"Yine ben kazandım!" diye bağırdı Ramiro.

Ross suratını ekşitmişti. Ayağa kalktı ve kılıçla kalkanını yere bıraktı. Eliyle göğsünü ovuşturuyordu. "Evet, Ramiro, yine kazandın."

"Bu da neyin nesiydi böyle?" diye atıldı Stede. "Benim bildiğim Declan Ross o kılıcı sivrisinek gibi yere indirirdi."

"Sakin ol Stede," dedi Ross.

"Ne demek bu şimdi? Bana sakin olmamı söyleyemezsin Declan, sen neden bahse–"

"Kazanmama izin verdi!" diye bağırdı Ramiro. "Ama gerçekten çok iyi rol yapıyorsun. Neredeyse seni yendiğime ben bile inanacaktım. Teşekkürler Declan Ross. Benim gibi yaşlı bir adamı mutlu ettin. Gemiyi alabilirsin. Onu sana ödünç veriyorum. Bu kızı sevdiysen onu bir tek sana satarım."

Ross sırıttı. Sonra düşünceli düşünceli gemiye baktı ve Ramiro'ya döndü. "Bu bir kız değil Ramiro. Bu gemi bir oğlan."

Ramiro tek kaşını kaldırıp Ross'a baktı.

"Çünkü," diye açıklamaya başladı Ross. "Bu geminin adı bundan böyle *Robert Bruce* olacak!"

Ramiro alkışlamaya başladı. "İskoçya'yı İngilizlerden temizlemeye hazırlanıyorsun galiba?"

"Tam olarak öyle sayılmaz," dedi Ross. "Önce Anne'yi ve başarabilirsem Padre Dominguez'i kurtarmalıyım. Eğer Bartholomew Thorne'u öldürmeyi başarırsam bir gün İskoçya'yı da kurtaracağım.

"Bunu sevdim," dedi Ramiro. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Ross şaşkınlıkla yaşlı marangoza bakıyordu. "Biz derken ne demek istiyorsun?"

Ramiro dönüp Ross'un sırtını sıvazladı. "Sana güvenmediğimden değil Declan Ross," dedi. "Ama bu gemiyi parasız pulsuz verip gözümün önünden ayıracağımı düşünüyorsan benden daha deli olmalısın."

"Gemimin doktorunu hatırlıyor musun?" diye sordu Thorne rahibe. Padre Dominguez şimdi Thorne'un Verde Burnu'ndaki kalesinin zindan-larında taş bir masaya yüzüstü yatırılmıştı ve elleri kolları bağlanmıştı. "Seni tedavi eden Flagg'di."

Padre, yüzü masaya sabitlendiği için Thorne'u göremiyordu. Ama şişmiş sırtında soğuk parmaklarını hissedebiliyordu. "Sevgili Mister Flagg kalkmış derilerine dikiş atarak ustaca tedavi etti seni. Ama maalesef çabaları sonuçsuz kaldı. Kılıçlar Adası'na

giden yolu göremiyoruz."

Anne olup bitenleri kapatıldığı hücreden görebiliyordu. Flagg uzun kahverengi bir kutuyu açmıştı. İçindeki her neyse gümüş gibi parlıyordu. "Haritanın kalanını biliyorsun Padre Dominguez." Thorne'un kulak tırmalayıcı sesi gürleşmiş, nefes alış verişleri hızlanmıştı. "İki tanesi hariç... tüm kartlar senin elinde. Söyle bakalım rahip, elini nasıl oynayacaksın?"

Padre Dominguez yumruklarını sıktı. İçten içe dua ediyordu ama kurtulmak için değil. Tanrıdan ona dayanma gücü vermesini diliyordu. Thorne'a cevap vermemişti.

"Pekâlâ," dedi Thorne. Başıyla Flagg'e işaret etmişti. "O zaman ilk kartımı oynamak zorunda kalacağım." Flagg ahşap kutuya uzandı ve içinden çatala benzeyen gümüş bir alet çıkardı. Üzerindeki tarak gibi dişler doksan derece eğilmişti. Yüzünde korkunç bir gülümsemeyle masada çaresizce yatan hastasına doğru yürüdü.

"Ama, Kaptan, neden her zaman en pis işler bana kalıyor?" diye sızlandı Midge.

"Tanıdığım en güçlü denizcilerden biri sensin Midge," dedi Ross. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağından eminim," dedi Ross.

Midge kaptanı şüpheyle süzüyordu. Sonra çarpık çurpuk dişlerini göstererek gururla gülümsedi.

"Peki, Kaptan," dedi, "Nerde bakalım bu küçük haylazlar?"

"Ramiro maymunları ambara kapadı," dedi Ross. "Nubby her kafe-sin altına bir tane tava yerleştirmişti. Ama şu kulağının yanında beyaz bir çizgi olana dikkat et.Eeee... aşağı doğru değil de sıçratarak yapıyor sanki."

"Of, bu gerçekten de şahane oldu şimdi," dedi Midge. "Peki, ne kadar lazım?"

"Bir varil kadar yeter herhalde."

"Gerçekten harika," dedi Midge ve dönüp merdivenlerden aşağı indi.

"Buna bir son verebilirsin Anne," dedi Thorne. "Sana hazinenin yerini söyledi, değil mi?"

"Hayır, hayııırrr," diye haykırdı Anne. "Bana hiçbir şey söylemedi! Yalvarırım bırakın onu! Lütfen." Padre Dominguez'e bakamıyordu bile. Bütün vücudu kan içinde kalmıştı ve doktor işine hâlâ devam ediyordu.

"Sana inanıyorum Anne," dedi Thorne. "Gerçeği söylediğin gözlerinden okunuyor." Thorne eğilip rahibin yüzüne baktı. "Hadi Padre. Bana hazinenin yolunu söyle ve tüm bu acıya bir son verelim." Padre Dominguez gözlerini kapamıştı.

"En gözde aletlerimin beş tanesini kullandım bile," dedi Flagg. "Bana mısın demiyor. Çok inatçı

bir adam."

"Gerçekten de müthiş bir güç," diye tısladı Thorne. "Tarikatınızın yeminleri. Onları bozacağınıza ölmeyi tercih edersiniz, değil mi? Yeminlerinizden haberim var Dominguez... ve sevgili tarikatını da biliyorum. Ne kadar da soylu ve dindarsın. Ama sonuçta siz rahipler de en az benim kadar korsansınız!"

Padre Dominguez gözlerini açtı. "Evet," dedi Thorne. "Haklı olduğumu biliyorsun, değil mi? O hazine en başından beri size ait değildi. Onu Konstantin'den çalanlardan çaldınız siz de. Nasıl oluyor da bunu Tanrınla bir tutabiliyorsun?"

"Yanılıyorsun," dedi Padre Dominguez zayıf bir ses tonuyla. "Din Kardeşleri hazinenin koruyucusudur..."

"Hırsızlar!" diye haykırdı Thorne. "Hazineyi Konstantin'den çaldınız!"

"Biz hazineyi aldık," dedi Padre Dominguez bilge bir tavırla. "Onu çalmadık. Tarikatım hazineyi İmparator Konstantin'in emrettiği şekilde saklıyor."

"Bunu nerden biliyorsun ki?"

"Çünkü tarikatın kurucusu Konstantin'in ta kendisidir."

Thorne ayağa kalkıp kanlı değneğini eline aldı. Flagg hemen araya girdi. "Hayır, Kaptan, bütün işi mahvedeceksiniz. Bırakın da bitireyim." Flagg ahşap kutuya uzandı ve içinden bir çift makas çıkardı.

"Bu işe yaramıyor," dedi Thorne. "Rahibin kendi hayatını umursadığı yok." Bunları söylediği anda gözlerini Anne'ye çevirmişti. "Şimdi son kartımı oynamanın zamanı geldi."

Cat, daha önce hayatında hiç böyle bir pruva görmemişti. Hafızasını kaybetmiş olmasına rağmen önceki gemiler, brik ve yelkenli biraz olsun tanıdık geliyordu. İpler, yelkenleri, halatları ve zincirleri bir şekilde tanıyordu.

Ama *Bruce* farklıydı. Birincisi diğer gemilerin pruvasının önünde boynuz gibi uzanan, uzun bir sütun olurdu. Bu cıvadranın üzerine geniş, üçgen şeklinde bir yelken asılırdı ve bu yelken geminin manevra yapmasına yardımcı olmak içindi. *Bruce'un* önünde cıvadra yoktu. Yani bu tür bir cıvadra değildi en azından. Bunun yerine pruva direği pruvaya çok daha yakındı ve üzerine tuhaf bir tasmayla uzun bir yelken tutturulmuştu.

"Harika, değil mi?" diye sordu Ramiro de Ferro Goncalo Cat'e doğru yaklaştığı sırada. "Sanırım öyle. Bu seren cıvadra görevi mi görüyor?"

"Evet, aynı cıvadra gibi," dedi Ramiro. "Yalnız bir farkı var. Normal bir cıvadra sabittir. Sağa sola hareket etmez." Cat tasmaya tekrar baktı. Tasmanın üzerinde delikler vardı ve üzerlerine iki tane uzun, demir mandal yerleştirilmişti.

"Ah, anladım," diye atıldı Cat.

"Anladın mı?" dedi Ramiro. "Deveboynu adını verdiğim bu cıvadra sereni döndürmeye yarıyor. Gördüğün mandallar sereni istediğin noktaya sabitleye-

biliyor."

Cat geminin ani bir dönüş yapması gerektiğini düşündü. Mesela arkalarında bir düşman gemisi varken. Gemi bu şekilde tam bir dönüş bile yapabilirdi. Bu gerçekten de çok zaman kazandırırdı. "Bu harika," diye mırıldandı Cat.

"Teşekkürler," dedi Ramiro. "*Bruce* gerçekten de türünün tek örneği. Karşımıza meşhur *Karga* bile çıksa şahane manevra kabiliyeti ve silahlarımızla sırtımız yere gelmez.

"Nereden başlasam acaba?" diye sordu Flagg. Makası Anne'nin gözünün önünde sallıyordu. Anne'yi, Padre Dominguez'in de görebileceği bir şekilde yüz üstü yere yatırmışlardı.

"O güzel yüzünden başlayabilirsin," dedi Thorne.

"Mükemmel seçim," diyerek cadı gibi sırıttı Flagg. "Başını tutman gerekecek. Yanlış bir yerden kesmek istemiyorum."

Anne çırpınmaya başladı. "Hayır!! Hayıırr!" Ama Thorne başını sıkıca tutuyordu. Flagg çene kemiğinin üzerindeki deriyi çekiştirerek makası araya yerleştirdi. Anne çığlık atmıştı. Elleri ve bacaklarındaki zincirleri sallıyordu.

İşkenceden dolayı bitkin düşmüş olan Padre Dominguez, yattığı yerde titremeye başlamıştı. Flagg makası kapadığı sırada olan biteni çaresizce izliyor-

du. Anne çığlık çığlığa feryat ediyordu. Çenesinden aşağı kıpkırmızı kanlar damlıyordu."Hayır! Thorne, seni cehennem zebanisi, bırak onu!!" diye haykırdı.

"Aa, çok ayıp Padre, konuşmalarına dikkat et!" diye alay etti Thorne.

"Yerini söyleyeceğim," dedi Padre Dominguez. "Ama cehennemin yerini. Sonsuza dek yanıp tutuşacağın ve cezanı çekeceğin yeri."

"Devam edelim," dedi Thorne. Flagg'e dönüp başını salladı. Doktor bir bez yardımıyla Anne'nin çenesindeki kanı temizledi ve makasla çenesine girmeye başladı.

"HAYIR!" diye bağırdı Padre Dominguez ve ağlamaya başladı. "Durun. Tamam. İstediğiniz şeyi size vereceğim."

39
DENİZDE VE KARADA GEZEN HAYALETLER

Anne." Padre Dominguez'in sesi yan taraftaki hücrenin parmaklıkları arasından geliyordu.

Anne gözlerini açtı ve parmaklıklara fırladı hemen. "Padre, yaşıyorsun!" Rahibin sırtını görmeye çalışıyordu ama rahip kanları görmemesi için önüne dönmüştü. "Özür dilerim Padre. Benim yüzümden söylemek zorunda kaldın. Bunu yapmamalıydın."

"Çocuğum," dedi Padre Dominguez. "Benim zayıflığımdan dolayı kendini suçlu hissetme sakın. Al bunu, seni cesaretlendirecektir." Parmaklıkların arasından uzanıp deri kaplı, ufak incili Anne'ye uzattı.

"Ama nasıl olur?" diyerek şaşkınlıkla İncil'e baktı Anne. "İncil'i *Wallace*'tayken elimden almışlardı. Bunu nasıl geri aldın?"

"Thorne'un adamları batıl inançlı adamlardır,"

dedi Padre Dominguez hafifçe gülerek. Ama yüzü hemen acıyla gerilmişti sonra. "Kılıçlar Adası'yla ilgili herhangi bir şey yazmış mıyım diye görmek için kitabı baştan sona incelediler. Sonunda bunun İncil olduğunu anlayınca getirip hücreme atmışlar."

Anne, Padre Dominguez'e uzanıp kabı aşınmış ve yıpranmış deri kitapçığı rahibin elinden aldı. Görünüşe göre epey hırpalanmış, sağı solu yırtılmıştı. "Romalılar bölümünü oku... orada hayatını kurtaracak olan bilgiyi... ve belki de çok daha fazlasını bulacaksın."

Anne aceleyle İncil'i gözden geçirdi. Romalılar bölümünün nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. O sırada bazı sayfaların üzerine bir şeyler yazıldığını gördü. Padre'nin, mesajı kendi kanıyla yazdığını şimdi anlamıştı.

"Özür dilerim," dedi rahip. "Başka mürekkebim yoktu, biliyorsun."

O sırada birdenbire kapı gürültüyle çarpıldı. Anne'nin İncil'i saklayacak vakti olmamıştı. Kitabı hemen pantolonunun içine sıkıştırdı ve üzerine gömleğini çekti. Dört iri yarı korsan ve bir tane de yaşlı denizci gelip hücrenin kapısında durmuşlardı. Alelacele kapıyı açtılar. "Ayağa kalk kadın. Filo toplandı. Thorne bizimle ufak bir tura çıkacağını söyledi. Bizimle geliyorsun," dedi gri sakallı, yaşlı adam.

"Hayır, bekleyin!" dedi Anne. "Bizi bırakacağına söz vermişti."

"Bu kaptan Thorne'la sizin aranızda," dedi adam dudak bükerek. İri yarı adamlardan biri hücreye girip Anne'yi sırtına aldı ve dışarı çıkardı. Yukarı

doğru çıktıkları sırada hâlâ bağırıyordu. "Padre Dominguez..."

Gri sakallı yaşlı korsan sonra Padre Dominguez'in hücresinin önünde durup yere eğildi. "Thorne'a ne yaptın da senden bu derece nefret ediyor anlamadım," dedi. "Milleti ikiye böler ya da boğazını keser ama sana dokunmuyor. Böyle kanlar içinde farelere yem olman için bırakıyor."

Padre Dominguez inleyerek yan tarafına doğru döndü. Uyuşuk bir şekilde yaşlı adama baktı ama konuşmadı. "Senin gibi dine bağlı bir adamın böyle ölmesine içim razı gelmiyor," dedi gri sakallı adam. Hücrenin kenarına bir silah ve ufacık bir kese bıraktı. "Silahta bir vuruşluk atış var. Şu kesede barut da var. Sakın ıskalama."

Yaşlı adam Padre Dominguez'i hücresinde yalnız bırakıp çıkmıştı. Kapı kapandığı zaman ortalığı korkunç bir sessizlik kapladı. Rahip gözlerini kapayıp dua etmeye başladı. O sırada hücrenin karanlık bir köşesinden duvara sürtünen tırnak seslerine benzer bir ses geldi. Padre gözlerini açıp silaha bir kez daha baktı.

Anne'yi dışarıdaki geceye doğru çıkarttılar. Thorne'nun surlarından etrafa baktı. Ve bu yüksek surlardan tersanenin tamamını görebiliyordu. Sol tarafındaki manzara korkutucu ve nefes kesiciydi. Rıhtım

boyunca duran birçok gemi, daha açıkta demir atmış ve daha büyük bir sürü gemi vardı. Anne bu zamana dek hiç bu kadar çok gemiyi bir arada görmemişti. Edinburg limanın da bile böyle bir trafik kazası olmazdı. Ve denizin açıklarında, ufukta hayal meyal yükselen gri renkte bir duvar var gibiydi.

"Sis" dedi bileklerini tutan adamlardan biri. "Şimdiye kadar gördüklerimin en yoğunu."

Sis geminin etrafını ve üstünü bir çarşaf gibi örtmüştü. Güvertedeki adamları tüyler ürperten bir sessizlik kapladı. Bu sessizlik hiç de iyiye alâmet değildi. Gemiciler görüş darlığının tehlikesini herkesten daha iyi biliyorlardı. Bu yüzden kılıçlarını biliyor, ağaç parçalarına bıçakla şekil veriyor az da olsa heyecanlarını yenip zaman geçirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Caiman sisin ezici, baskın korkusunu diğerlerinden daha çok hissediyordu. Sürekli volta atıyor ya da zaman zaman tüm geminin etrafını dolanıyordu. Bu yürüyüşlerin birinde geminin arka kısmına yakın bir yerde durdu. Denizden bir ses geldiğini duyduğunu sandı. Bir çan sesiydi; en azından ona öyle gelmişti.

Caiman dönüp geminin arka direğindeki karga yuvasına doğru baktı. Jacgues St. Pierre oradaydı ama sesi duymuş gibi bir hali yoktu. Caiman geminin kıç güvertesine baktı. Cat dümendeydi, Steve' onun tepesinde bekliyordu. Her ikisi de gemiyi idare etmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Caiman *'bu iyi'* diye düşündü. İskele demirine sımsıkı sarılarak gözünü sise dikti. Beyaz demetçikler ve ince griler geçip gitti. Bazen karanlık sisin ötesini diğer-

lerinden daha iyi görebiliyordu. Tam tedirgin yürüyüşüne geri dönecekti ki sislerin içinden bir şey göründü.

"Heeey!" diye bağırdı. "Hayalet gemiler! Siste hayalet gemiler var!"

Hemen Stede dahil, geminin her yanından adamlar gelip Caiman'ın etrafını sardı. Ramiro "Ne gördün?" diye sordu.

Caiman gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde anlatmaya başladı. "Bir şey duyduğumu sandım ve dönüp baktım. Önce bir şey yoktu ama... Gri gölgeler ortaya çıktı. Belki yüz metre ilerideydi. Gemiler... Çok büyük gölge gibi gemilerdi. İçleri hayaletlerle dolu gemiler!"

"Hayaletler mi?" diye sordu Stede. "Sen güneşte fazla kalmışsın ahbap"

"Hayır, dinle" dedi Ramiro. "Ben daha önce buralara yelken açmıştım. Cape Verde adalarının hemen biraz açığında olan Windowmarker denen sığ mercan kayalıklarından fazla uzakta olamayız. Bu kayalık haddinden fazla gemileri yuttu. Yerel halk hayalet gemilerin burada hiç bulamayacakları bir iskeleyi arayıp durduklarını söyler.

Stede "bu saçmalık" dedi ve Cat'in yanına kıç güverteye geri döndü.

Ramiro hâlâ korkudan kaskatı kesilmiş Caiman'a sonra da sise doğru bakıp "Saçmalık mı?" dedi

"Eğer hayaletler yoksa, o zaman Caiman ne gördü?"

"Oradaydı Kaptan," dedi Joe Brisco sisin içinde uzak bir noktaya işaret ederek. Onların gemisi, dev bir İspanyol kalyonuydu. Bu *Mar de Brujas* yani *Deniz Cadısı'ydı*. Bartholomew Thorne'un filosunun on dördüncü gemisi.

Geminin Kaptanı Vittorio Maligno iskele tarafındaki küpeşteye, Jacob'un yanına doğru atıldı. "Ne tür bir gemiydi?"

"Emin değilim," diye cevap verdi adam. "Sisin içinden bir saniyeliğine göründü ve sonra kayboldu. Büyük, kocaman bir gemiydi. Bir firkateyndi belki... ya da belki de bir savaş gemisiydi. Sence Thorne'a söylemeli miyiz?"

Kaptan Maligno başını salladı. "Hayır, İngiliz filosunun tamamı görünmeden Thorne'u böyle bir şey için rahatsız edemem."

Saatler sonra Bruce sonunda bütün denizin üzerine kâbus gibi çökmüş olan sisten kaçmayı başarmıştı. Gemi Verde Burnu'nun birkaç mil ötesinde göründü. Rıhtıma yaklaştıkları sırada Ross'un kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Birkaç tane balıkçı gemisi ve küçük bir firkateyn dışında rıhtım

bomboştu.

"Çok geç kaldık," diye mırıldandı Ross.

"Dur bakalım, dostum. Hemen karar verme," dedi Stede. "Şu lanet kalenin içinde hâlâ ışıklar yanıyor." Stede hisarın tepesindeki devasa kaleye işaret ediyordu.

Ross başını salladı. Kalbinin derinliklerinde Anne'yi kurtarmak için çok geç kaldıklarını hissediyordu ama bundan emin olması gerekiyordu. Ramiro'nun tersaneden çıkmadan yanına aldığı kırk adam da dâhil olmak üzere, Ross bütün tayfalarını topladı. Stede gemiyi rıhtımın en uzun iskelesine demirledi. Ross köprünün kenarında beklediği sırada adamları birer birer sahile inip tepeye doğru koşmaya başlamışlardır bile.

Stede gemiden son inenlerin arasındaydı. O sırada Cat'in küpeştede durmuş kaleye doğru baktığını fark etti. "Hadi, evlat," dedi Stede. O sırada Cat'in gözlerinin dolu dolu olduğunu fark etti. "Hadi ama; ümitsizliğe kapılma." Stede, Cat'in yanına gidip omzunu sıvazlamıştı. "Onu bulacağız." Bunları söyledikten sonra Stede'den hemen köprüden aşağı doğru koşup iskeleye atladı ve ağaçların arasında kayboldu.

En son Cat çıkmıştı gemiden. Diğerlerine yetişmek için koştuğu sırada aklından yüzlerce düşünce geçiyordu. Stede yanılıyordu. Cat'in gözyaşlarının Anne'yle hiçbir ilgisi yoktu. Cat kılıcını çekti ve ağaçların arasında hızla koşmaya başladı. Thorne'un kalesine giden o tanıdık patikadan yukarı çıktığı sırada bunu nasıl açıklayacağını düşünüyordu– özel-

likle de Kaptan Ross'a.

Kırmızı Göz ve Kayman iki sıra denizcinin başını çekiyorlardı. Kalenin önündeki zavallı nöbetçilerin üzerine yıldırım gibi inmişlerdi. Thorne'un kalesinde bir dizi nöbetçiyle daha karşılaştılar. Ama adamlar bir deri bir kemik kölelerdi. Bazıları savaşmaya çalışmış ve Ross'un öfkeli adamları tarafından yere serilmişti bazılarıysa daha dövüşmeden kaçmaya başlamışlardı. Ross'un emri üzerine kimse adamların peşinden gitmedi.

Kalenin içindeki ilk aramaları sonucunda Anne ve Padre Dominguez'i bulamadıkları zaman Ross bu kararını tekrar gözden geçirdi. Şimdi Kırmızı Göz ve Kayman da spiraller çizerek yukarı çıkan merdivenlerden aşağı inmişlerdi ve onların da hiçbir şey bulamadığı yüzlerinden okunuyordu. Ross yanındaki asmaya bir tekme savurdu. "Bir şeyler, başka bir yer olmalı!" diye bağırdı.

"Bekleyin," diye atıldı Cat diğerlerinin arasından. Yüzüne dökülen, sapsarı, arsız saçlarını kenara iterek konuşmaya başladı. "Eğer hâlâ burada tutuluyorlarsa sanırım nerede olduklarını biliyorum."

"Bir şey mi hatırladın yoksa?" dedi Ross.

"Tam olarak değil," dedi Cat huzursuzca etrafına bakınarak. Sanki kendisine çevrilmiş yüzlerce göz vardı ve düşüncelerini okumaya çalışıyorlardı. "Bu yeri ya da herhangi bir olayı hatırlayamıyorum. Ama

aynı Dominika'da olduğu gibi tanıdık geliyor her şey. Açıklayamıyorum."

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin zaten," dedi Ross elini Cat'in omzuna atarak. "Sadece bize yolu göster."

Cat, Kaptan Ross ve adamları hızla ilerliyorlardı. Cat geniş bir avludan geçirdi onları. Ay ışığı üzerlerinde tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Bahçenin öbür tarafında bir kapıdan içeri girdiler. Buradan geniş salona çıkmışlardı. Sonunda karşılarında bir yığın kapı belirdi. Sol tarafta üç tane kapı vardı, sağ tarafta da iki tanesi sağda iki tanesi solda olmak üzere dört tane kapı vardı. Cat bir an için durup düşündü. Sonra ikili kapılardan birinden geçip merdivenlerden aşağı doğru indirdi onları. "Buradan daha önce geçtim ben Cat," dedi St Pierre. Jules'la burayı iyice aradık. Yolun bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye cevap verdi Cat ama yoluna devam etti. Bir anda hızlanmıştı ama sonunda soluna doğru uzanan bir koridoru geçtiği anda durup geri döndü. Hemen bu koridordan içeri daldı. Diğerleri de peşinden geliyordu. Koridor bir "T" harfi gibi sağa ve sola dönüyordu. Cat elindeki meşaleyle uzanarak sağa baktı. Burası değildi. Sonra sola baktı. Burası da çıkmaz sokaktı. Duvarın önünde yalnızca bir şifonyer vardı.

"Ama eminim buradan gidiliyordu–bir dakika!" Meşaleyle yolunu aydınlatarak ilerlemeye başladı. Cat ilerledikçe duvarda gölgeler oynuyordu. Şifonyerin sol tarafında daracık bir geçit vardı ama yanına gidene kadar fark etmemişti. "Buradan!" dedi Cat.

"Bunu fark etmemiştim," diye mırıldandı Jules.

"Ben de, mon ami!" dedi St. Pierre. "Nereden anladı ki?"

Kimse cevap vermemişti. Daracık geçitte tek sıra halinde ilerliyorlardı şimdi. En sonunda bir merdivene ulaştılar. Cat arkasını dönüp diğerlerine baktı. "Sanırım aşağıda zindanlar var. Ama dikkat edin. Basamaklar sağlam değil. Takılıp düşebilirsiniz–"

O sırada bir silah sesi duyuldu. Hepsi donakalmışlardı. Ross bir anda Cat'in önüne atıldı ve koşa koşa aşağıya indi. Burası devasa bir zindandı. İçeri girdikleri anda iğrenç bir koku yayıldı ortalığa. Kan ve leş kokusuydu bu. Ama adamlar buna aldırmadan hemen hücreleri aramaya başladılar. Zindanın her iki tarafında onar tane hücre vardı. Bazılarının içinde çürümüş insan bedenleri vardı; bazıları boştu.

"Declan, bu tarafa!" diye bağırdı Stede. Ross hemen Stede'e doğru atıldı. Hücrede, köşeye bir yere yığılmış Padre Dominguez'i gördüler. Silah yanı başında duruyordu.

40
BİLMECELER

Neden? Neden yaptı bu–?" Cat sorusunu bitirememişti. Cevabını almıştı çünkü. Eğer bir dakika önce gelmeyi başarabilmiş olsalardı Padre Dominguez hayatta olabilirdi.

"Kapıyı açın," dedi Ross usulca. Jules kapının üzerinde bir kapı kolu ya da zincir gibi bir şey bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Bunun üzerine bir iki adım gerileyip sağlam bir tekme savurdu.

O anda Padre Dominguez gözlerini açmıştı. Herkesin ağzı bir karış açık kalmıştı. "Declan," dedi rahip zayıf bir sesle. "Senin gelmen için dua ediyordum."

"Silah sesini duyduk," dedi Ross. "Kendini öldürdüğünü sanmıştık."

"Bir fare vurdum," dedi Padre Dominguez kafa-

sını uçurduğu devasa sıçana işaret ederek.

"Midge! Çabuk ol!" diye bağırdı Ross. "Hemen gemiye git ve Nubby'yi getir."

"Hayır," dedi Padre Dominguez. Sesi nerdeyse duyulamayacak kadar kısık geliyordu. "Çok geç. Birkaç nefes sonra tanrıya ulaşacağım."

Rahibin bu sözlerine rağmen Ross, Midge'e acele etmesini işaret etti. "Padre," dedi Ross. Alacağı cevaptan korkarak sordu sonunda. "Anne nerde?"

"Onu götürdüler Declan. Götürdüler. Filosu Kılıçlar Adası'na doğru yola çıktı. Bilemiyorum. Saatler olmuş gibi geliyor ama emin olamıyorum. Burada zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum."

"Gemiler," dedi St. Pierre. "Kayman, siste gördüğün gemiler onlardı."

Padre Dominguez'in gözleri kocaman açıldı bir anda. Doğrulup titreyen elleriyle Ross'a uzandı. "Declan harita onda. Yolu biliyor. Tanrı beni affetsin; ona her şeyi söyledim!"

Ross yanına eğilip diz çöktü. "Peşinden gideceğiz," dedi Ross. "Merak etme–"

"Hayır!" dedi Padre Dominguez. "Gerçek hazineyi ele geçirmesine izin vermemelisiniz!"

"Daha önce de bundan bahsetmiştin Padre. Nasıl bir şeyden bahsediyorsun? Altın, gümüş, mücevher gibi bir şey mi–ne?"

"Hepsi Thorne'un olsun," dedi Padre Dominguez ve öksürüklere boğuldu. Bir an için gözlerini dikip öylece kalakaldı ve geriye düştü. Sonra gözlerini kırpıştırarak Ross'a baktı. "Declan, buraya gel." Sesi öyle zayıftı ki kimse ne dediğini duyamamıştı.

Padre Dominguez konuştuğu sırada Ross'un yüzü bembeyaz olmuştu."

Ross geri çekildi hemen. "Ama nasıl olur?"

"Bana söz ver," dedi rahip. Son nefesi boğazında takılıp kaldı. Gözleri öylece bakıyordu. Ross nabzına baktı ama kalbi atmıyordu.

Ross ayağa kalkıp adamalarına doğru baktı. Rahibin söylediklerinin ne kadarını duyduklarını merak ediyordu.

"O...öldü mü?" diye sordu Cat.

Ross başını salladı. Padre Dominguez ölmüştü. "Thorne ve filosu Kılıçlar Adası'na doğru yola çıkmış. Eğer Anne'nin yaşamasını istiyorsak ve şu hazineyi göreceksek Thorne'u durdurmalıyız."

"Ama; Kaptan," dedi Jules. "Harita Thorne'da derken ne demek istiyordu ki? Harita..."

Ross rahibe döndü tekrar. Jules'a yardım etmesi için işaret etti ve dikkatlice rahibi yüzüstü çevirdiler. Ross ve Jules adamın sırtındaki kanı görünce irkilerek geri çekilmişlerdi. Ross emin olmak zorundaydı. Kendini zorlayarak rahibin üzerindeki kanı temizledi ve hemen başını öteki tarafa çevirdi. Gözlerini kapatıp öylece kalmıştı bir süre. "Thorne haritayı almış."

"Brandon, biraz olsun mantıklı ol," dedi Sir Nigel. Kaptan kamarasındaydılar şimdi. "Nasıl olur da bir korsanın sözüne inanırsın?"

Blake bir süre durup cevap vermedi. "Ross'un diğer korsanlardan farklı olduğunu düşünüyorum."

"Evet, bu konuda haklısın," dedi Sir Nigel yüzünü buruşturarak. "Her korsan adaları havaya uçurarak gezmiyor!"

"Onu demek istemiyorum. Declan Ross'un aşağılık herifin teki olduğu kesin. *Deniz Kurdu* adını boşu boşuna vermediler ona. Ama onurlu ve asil yönleri de var."

"Öyle mi? Ne mesela?"

"Adamalarına son derece sadık."

Sir Nigel başını salladı. "Başka?"

"Merhametli. Neticede Misson da beni öldürmedi."

"Haklısın sanırım. Başka?"

"Sir Nigel, Ross'un bir aziz olduğunu söylemiyorum. Yalnızca içimden bir ses bu mektuba inanmamız gerektiğini söylüyor."

"Ta Verde Burnu'na kadar gidecek miyiz yani?"

"Evet!" diye yumruğunu avucuna indirdi.

"Declan Ross ondan kurutulmak istiyor olmalı. Yoksa bu notu bana ulaştırmaya çalışmakla neden kendi hayatını tehlikeye atsın ki? Başka ne amacı olabilir?"

"Binlerce sebebi olabilir."

"Hayır, Sir Nigel. Thorne'un karargâhı Verde Burnu'nda; bundan eminim. Son hızla oraya gidiyoruz. Eğer erzaklarımız ve cephanemiz el verirse Bartholomew Thorne'u yakalayacağız. Ya da öldüreceğiz.

Sir Nigel *Oxford*'un güvertesinde küpeşteye yaslanmış duruyordu. Öfkeyle denize tükürdü. Atlantik'in orta yerinde Scully'ye ulaşmanın imkânı yoktu. Thorne denizde son derece güçlüydü ama kalesini koskoca İngiliz Donaması'na karşı koruyabilir miydi ki?

Bartholomew Thorne, Anne'yi yine *Karga*'daki aynı hücreye kapamıştı. Bu kez iyi beslenmesine dikkat ediyordu. Tuzlama et ve taze ekmek vermişlerdi ama yine o leş gibi hücredeydi. İçerisi karanlıktı ve fenerlerden yalnızca birazcık ışık geliyordu. Yine de İncil'i açmaya cesaret edemedi, çünkü hücrenin önünde korsanlar dolaşıyordu. Adamlar sonunda merdivenlerden inip gidene kadar yüzyıllar geçmişti sanki.

Usulca hücrenin en aydınlık köşesine doğru yürüdü. Romalılar bölümünü ve rahibin el yazısıyla yazdığı sayfaları aramaya başladı ve sonunda buldu. Tüyleri diken diken olmuştu. Mesajı sayfalarca devam ediyordu ve Padre Dominguez bunu kendi kanıyla yazmıştı. Bu korkunç bir şeydi. Bu kadar önemli olan neydi ki? Anne daha fazla dayanamıyordu.

Merdivenleri bir kez daha kontrol ettikten sonra okumaya başladı.

Anne,

Thorne'a Kılıçlar Adası'na nasıl gidileceğini söyledim ama ona her şeyi anlatmadım. Şimdi bunları sana söylüyorum ki zamanı geldiğinde bu bilgiyle hayatın üzerine pazarlık edebilesin ve bana yardım edebilesin. İki tane anahtar var. Biri tepedeki kalenin kapısını açacak olan anahtar. Thorne bu anahtarın adanın önündeki körfezde, denizin dibinde saklı olduğunu biliyor. Ona suya dalıp anahtarı çıkarması gerektiğini söyledim. Ama bilmediği bir şey var. O sularda Gözcü adını verdiğimiz bir yaratık yaşıyor. Ruhu temiz olmayan bir insanı o suda yaşatmayacaktır. Diğer anahtar mihrabın altında, mumların olduğu yerde saklanmış bir sandığı açmak için. Burada duvarın birinde tek başına asılı duran bir haç bulacaksın. Bu haç sandığın anahtarıdır. Sandığın içindekileri al ve eğer kaçmayı başarırsan onları Venezuella'daki San Pavelle Katedrali'ne götür. Eğer kaçamazsan Gerçek Ha-zine'yi Bartholomew Thorne'dan saklamak için elinden geleni yapmalısın.

Şimdi Romalılar bölümünü oku.

Anne bir an için durup düşündü. Kanla yazılmış bu mesajı tekrar tekrar okuyordu. Bir ara başını Kutsal Kitap'tan kaldırdı ve korkuyla dona kaldı. Bartholomew Thorne hücrenin kapısında dikilmiş ona

bakıyordu. "Anne," diye seslendi Thorne. Fırça gibi kaşları buz gibi bakışlarını gizlemeye yetmiyordu. "Sana okuman için bir kitap bıraktığımı hatırlamıyorum. Hele de Dominguez gibi zayıf adamların okuyacağı türden bir kitap."

Anne hemen İncil'in birkaç sayfasını yırttı ama daha bir şey yapamadan Thorne'un kanlı değneği koluna inmişti. Kancalardan biri tam bileğine saplandı. Acı içinde bağırarak elindeki sayfaları yere düşürdü.

"Bu sayfalarla ne yapmayı düşünüyordun? Onları yiyecek miydin? O zaman ben de Doktor Flagg'i çağırmak zorunda kalırdım. Eminim onları çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Ama bu pek de hoş bir manzara olmazdı sanırım."

Thorne değneğini geri çekti ve acıyan elini göğsünde kavuşturdu. Sonra Thorne hücrenin kapısını açtı ve yerdeki sayfaları eline aldı. "Başka numaraların da var mı hayatım?" Anne hayır anlamında başını salladı.

Thorne dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. "Uslu kız; aferin," dedi. "Şimdi izninle ruhumu arındırmak üzere Kutsal Kitap'tan bir şeyler okuyacağım."

Robert Bruce'un güvertesi bir anda çok yabancı gelmişti Cat'e. Gemi rüzgârın sağlayabileceği en yüksek hızla kuzeybatı yönünde ilerliyordu. Ross, Ferro de Goncalo'nun yardımıyla tayfaları yönlen-

diriyor, yelkenlerin en yüksek performansla çalışabilmesi için emirler yağdırıyordu. Cat nereye baksa her yerde bir gerginlik vardı. Tayfalar kendi aralarında fısıldanıyor ya da tartışıyorlardı. Yemek yiyen bir grup adamın yanından geçtiği sırada kendi adının geçtiğini duydu. Hemen köşeye saklanıp ne dediklerini duymaya çalıştı.

"...Cat biliyordu. Jules ve St. Pierre daha önce aramışlardı orayı ama bir şey bulamadılar."

"O daracık yeri görmüş olamaz," dedi bir başkası. "*Önceden* biliyor olmalı."

"Ee, ne olmuş biliyorsa?" dedi biri. Cat, Kırmızı Göz'ün sesini tanımıştı. "Belki de orada tutsak olarak tutulmuştur. Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Thorne ne zamandan beri tutsak alıyor ki?"

"Evet, bence Cat onlardan biriydi."

"Ne demek onlardan biriydi?" diye sordu Kırmızı Göz sinirli sinirli. "Thorne'un adamlarından biri mi yani?"

"Neden olmasın? Belki de Thorne diğer korsan gemilerine böyle casuslar yerleştiriyordur ve ... korkunç bir planı vardır."

"Senin kafan hiç çalışmıyor galiba," dedi Kırmızı Göz. "Ne dediğinin farkında mısın? Ne yani; Thorne adamlarını öldürene kadar dövüp sahile atıyor ve belki de diğer korsanlar toplar diye bekliyor ha? Hadi canım sen de. Aptal. Kafanı kullan azıcık. Hafızasını kaybetmiş çocuk... bunu da mı uyduruyor?"

"Herhalde uydurmuyordur," dedi başka biri. "Ama yine de hatırladığı şeyler biraz tuhaf değil mi sence

de?" Kırmızı Göz buna verecek bir cevap bulamamıştı.

Cat başını sallayarak oradan uzaklaştı. Güverteden uzaklaşıp kafasını dinleyebileceği bir yere gitmek istiyordu. O sırada önüne Stede ve Kaptan Ross çıkmıştı. "Kaptan Ross," diye seslendi Cat. "Kaptan Ross, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Ross ve Stede hararetli hararetli bir şeyler tartışıyorlardı. Ross rahatsız olmuş gibi dönüp cevap verdi, "Şimdi olmaz Cat."

"Ama efendim, çok önemli." Ross ve Stede onu dinlemeden yollarına devam ettiler. Ross ve Stede kıç güvertesine doğru yürüyorlardı. Stede dümeni Ramiro'nun elinden aldı. Cat de onları takip etmişti ama kıç güvertesine çıkmadı. Orada herkesin içinde konuşamazdı zaten.

"Azores'e gideceğiz," dedi Ross. Sanki bunu daha önce söylemiş ama kabul ettirememiş gibi konuşuyordu. "Rahip Kılıçlar Adası'nın Azores'in yüz mil açığında olduğunu söylemişti."

"Daha önce oraya gittim ben," dedi Stede. "En az on kere, belki daha fazla. Ve kara namına hiçbir şey görmedim. Rahip akıntıların gemiyi savuracağını söylemişti. Söylesene dostum yolu nasıl bulacağız?"

"Rahibin dediği gibi pusulamızı kullanacağız ve yıldızlara bakacağız," dedi Ross.

"İyi de hangi yıldızlara dostum?! Haritayı hatırlıyor musun ki?"

"HAYIR!" diye haykırdı Ross. "Hayır, hatırlamıyorum Stede! Ama kızım Thorne'un elinde. Bunu

denemek zorundayım! Başka çarem var mı?"

"Bekleyebiliriz," diye cevap verdi Stede. "Azores'ten çok uzakta sayılmayız, dostum. Thorne'un buraya gelmesini bekleyelim. Onu burada enseleriz."

Ross bir an için durup düşündü. Acaba Amiral Blake notunu bulmuş muydu? Acaba İngilizler dediğini yapacaklar mıydı? "Ne zaman beklesem birini kaybediyorum. Bu kez beklemeyeceğim. İstersen seni Azores'te bırakırız ama ben Kılıçlar Adası'na gidiyorum!"

"Hadi ama dostum; aptallık ediyorsun. Beni o adada beş kuruş parasız bırakamazsın."

Cat en yakınındaki ambar kapısından girip aşağı indi. Üçüncü güverteye girip hamağına uzandı. Sonra gömleğinin altından heybesini çıkarıp parçaları bir araya getirmeye başladı.

41
ÇAPRAZ AKINTILAR

Aşağıdaki salondan gürültüler geliyordu. Blake ve Sir Nigel ne olduğuna bakmaya indiler. "Amiral Blake," dedi Bay Jordan nefes nefese. Yanında siyahi bir adam vardı. "Efendim, bu adamı aşağıda saklanmış bulduk. Ne dediğini anlamak biraz zor. Portekizce, İngilizce karşımı bir şeyler söylüyor efendim. Ama sanırım Thorne hakkında bir şeyler biliyor."

Amiral Blake sırım gibi adamın yanına gidip başında dikildi. "Bartholomew Thorne'a ve filosuna ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Adam sevecen bir tavırla başını salladı. "Si, Thorne, benim patron. Pero, eğer sana söylersem, beni özgür bırakın. Cativo yok, istemiyorum köle olmak. Oldu?"

"Özgürlük mü?" dedi Sir Nigel saçmalama der

gibi. "Bana bak, bize onun yerini söylemezsen darağacını boylarsın."

"Sessiz ol Nigel!" dedi Blake, Nigel'e ters ters bakarak. Sonra tekrar adamla ilgilenmeye başladı. "Evet, söyle bakalım. Bartholomew Thorne hakkında ne biliyorsun? Eğer bana bildiklerini anlatırsan sana özgürlüğünü vereceğim. Hatta kendine özel bir toprak dahi tesis edeceğim sana."

"Toprak mı, para mı?" Hepsi bu kadar işte. Bildiği her şeyi anlatmaya başlamıştı adam. "Thorne ve el Navio, gemisi ve filosu, dört gece önce gittiler, tras por do sol."

"Güneş battıktan sonra diyor efendim," dedi Bay Jordan. Blake başını salladı.

"Sonra, çok sonra, başka bir korsan Navio, grande gemi, geldi."

"Ross," diye fısıldadı Blake.

"Korsanlar, her yeri aradılar. Bahçede bir mezar kazıp gittiler sonra."

"Mezarı bulduk efendim," dedi Bay Jordan. Malikânenin batı yakasında bir avlu var. Mezar taşında herhangi bir isim yok ama başında bir haç duruyor efendim."

Amiral Blake bir an için Ross'un onları boşu boşuna buraya sürüklemiş olabileceğini düşündü. Sonunda adamlarına, "Bu adamı gemiye götürün ve sıcak yemek verin," dedi. Sonra Sir Nigel'e döndü. "Thorne buradaydı ama onu kaçırdık."

"Şimdi ne yapacağız efendim?"

"Kuzey kuzeybatı yönüne doğru gidiyoruz," diye cevap verdi Amiral Blake. "Declan Ross'un sö-

zünü dinleyeceğiz."

Anne karanlıkta uyandığı zaman her yeri ağrıyordu. Deniz dalgalanmaya başladığı sırada uykuya dalmak üzereydi. Güverteden korkunç gürültüler geliyordu ve çok geçmeden on tane kadar korsan ellerinde metrelerce halatlarla hücre kapısının önünde belirmişlerdi. Sağa sola koşuşturarak derhal etrafta ne var ne yoksa her şeyi yerlerine sabitlemiş, kırılıp dökülecek her şeyi halatlarla sağlama almışlardı. Anne güçlükle ayağa kalkarak korsanlara seslendi. "Neler oluyor?" Hiçbiri dönüp cevap vermemişti ama yukarı çıkmadan önce bir tanesi Anne'ye bir tomar halat fırlatmıştı. "Kendini sıkıca bağla bir yerlere ufaklık!"

Anne halatları hücrenin demirlerine bağlamıştı. Sonra iplerin içine girip iyice gerdikten sonra sıkıca düğüm atmış ve beklemeye başlamıştı. Hemen sonrasında dünya ters dönmeye başlamıştı sanki. En son hatırladığı şey buydu. Şimdi uyandığında hâlâ eli kolu bağlı duruyordu ve her yeri sanki dayak yemiş gibi ağrıyordu. Dizlerinde, dirseklerinde, sırtında ve başında morluklar vardı.

"Demek sağ kalmayı başardın ha?" diye gür bir

ses geldi merdivenlerin başından.

"Bunun için sana teşekkür edecek değilim," dedi Anne elindeki yara izine bakarak. Üstü kabuk bağlamıştı ama hâlâ kötü görünüyordu.

Thorne hücreye biraz daha yaklaşmıştı. "Evet, ne yapalım. Bir Kaptan gemide disiplini sağlamak zorundadır, öyle değil mi?"

Anne, Thorne duymazdan gelmişti. "Dün akşamki bir fırtına mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Thorne. Ona doğru boş gözlerle bakıyordu. "Yaşadığımız şeyin ne olduğunu tarif etmek pek mümkün değil. Padre Dominguez beni bu akıntıların olduğu yer konusunda uyarmıştı ve dalgaların dağ gibi yükseleceğini söylemişti. Bu durumda dalgaları arkadan alıp çarpışmadan hemen önce içinden çıkmamız gerektiğini de. Biz de öyle yaptık ama hiç kolay olmadı. Hayatım boyunca bundan daha kızgın bir deniz görmemiştim."

O sırada bir şimşek çaktı. Sesi bütün gemiyi titretmişti. "Şimdi nerdeyiz?" diye sordu Thorne'a.

"Tahminimce Kılıçlar Adası'ndan beş mil uzaktayız," diye cevap verdi Thorne ve cebindeki anahtarları çıkarıp hücrenin kapısını açtı. "Benimle güverteye geliyorsun. Sana göstereceğim bir şey var. Hayatın boyunca böyle bir manzara görmemişsindir."

Cat korkuyla uyandı. Nefes nefese kalmıştı ve

sırtı ter içindeydi. Rüyasında gördüğü şeyler hâlâ gözünün önündeydi. Gözlerini kırpıştırdı. Yine o ana dönüyordu. *O nerde, evlat!* Yine o korkunç sesi duymuştu. *Onu sana verdiğini biliyorum. Çabuk ver onu bana*!

Bırak beni! Bırak! diye bağırıyordu biri. Cat bu sesin kendine ait olduğunu fark etti. *Neden bahsettiğini bile bilmiyorum!*

Sakın bana yalan söyleme! Şak! Sırtında bir kırbaç patlamıştı. Kanlı değnek. *Sana söylemiş olmalı. Haritayı sana verdi, değil mi*?

Cat karanlık gölgeler arsından buz gibi bakan mavi gözleri gördü. O sırada bir anda biri girmişti odaya. Bir kadın; kızıl saçlı güzel bir kadın. Adamı omuzlarından yakalamış sarsıyordu. *Sakın ona elini süreyim deme! Seni korkak*!

Adam elinin tersiyle kadına bir tokat atmıştı. Kadın yere yuvarlandı.

Adam kadını tekmelemeye başlamıştı. Cat ayağa kalkıp kadının yardımına koşmuştu ama adam onöyle bir vurmuştu ki Cat yere düşüp yuvarlanmıştı. Adam kadını ölümüne tekmeliyordu. Ona kaç kere vurduğunu hesap edememişti Cat. Sonra adam Cat'e doğru yürüdü.

"Hayıııııırrr!!" Cat boğulacak gibi olmuştu. Öksürmeye başladı ve hamaktan yere yuvarlandı. Tekrar *Bruce*'taydı şimdi. Deri heybesi de yere düşmüş şimdi sağ tarafında duruyordu. Cat heybeye uzanıp eline aldı. *Haritayı sana verdi, değil mi*?

Cat heybeyi açıp içindekileri çıkardı. Gümüş haç ve saç örgüsü duruyordu yerinde. Ama yeşil mü-

cevher şu anda Vesa Turinen'in cebini altınlarla dolduruyor olmalıydı.

Cat heybeyi eline alıp incelemeye başladı. Dikiş yerleri aralayıp çantayı iyice açtı. Gaz lambasının ışığında karşısında duran haritaya baktı. Kılıçlar Adası'na giden yolun haritası.

Bruce'un vardiya çanları çalalı epey olmuştu. Rose, Stede, Ramiro ve Jules kıç kamarasında toplanmışlardı.

"Ramiro, seyir defterini bana bir daha uzatır mısın?" dedi Ross. Bir sekstant aracılığıyla yıldızlardan birinin ufuk çizgisine olan açısını hesaplamaya çalışıyordu. Ramiro uzanıp kullanılmaktan aşındığı belli olan çok kalın bir kitabı uzattı Rose'a. Ross aradığını bulmuştu. "Burada olmalı. Tam burada! Dominguez Azores'in yüz mil açığında çapraz akıntılara rastlayacağımızı söylemişti. Azores'in tam olarak yüz mil batısındayız şu anda."

Stede dümenin başındaydı. "Bir sürü yıldız var dostum," dedi Stede. "Ama harita olmadan hangi yıldıza bakacağımızı bilmeyiz ki."

Ross homurdanarak Jules'a döndü. "Pusulada bir değişiklik oldu mu?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Jules. "Dikkatle izliyorum efendim. Dediğiniz gibi sürekli batıya doğru ilerledik."

O sırda merdivenlerden cılız bir ses duyuldu.

"Kaptan Ross." Declan aşağı doğru eğilip Cat'e elini uzattı.

"Cat, senin vardiyana daha bir saat var," dedi.

"Biliyorum efendim," dedi Cat. "Ama bunun işinize yarayabileceğini düşündüm." Cat birkaç dakika önce heybe olarak kullandığı buruş kırış deri parçasını Declan Ross'a uzattı.

Ross gözlerine inanamıyordu. "Bu gerçek mi?" diye sordu. Cat başını salladı. "Bu bir harita. Kılıçlar Adası'na giden yolun haritası sendeymiş!"

"Ama bu nasıl olur?" diye atıldı Stede.

"Bunu bana annem vermişti. Heybemin içine dikiliymiş." Cat deri parçalarını bir arada tutup tekrar heybe haline getirerek diğerlerine gösterdi. "Meğer onu üstümde taşıyormuşum. Ama haberim yoktu."

Şaşkına uğramış bir biçimde Cat'e bakıyorlardı. O sırada ziller çalmaya başladı. İki zil. Es. İki zil. Es. İki zil. Es. Ve iki zil daha.

"Bu sabah vardiyası Kaptan. Güneş doğmadan önce yıldızlardan yararlanabilmek için sadece iki saatimiz var."

"Alabilir miyim?" diye sordu Rose. Cat haritayı kaptana uzattı. İkisi de bu konuda konuşacak çok şeylerinin olduğunu biliyorlardı ama Ross'un kaybedecek zamanı yoktu. Hemen haritayı incelemeye koyuldu. Takım yıldızlarını ve konumlarını belirledi. Daha sonra tekrar sekstantı alıp seyir defterine baktı.

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdı. "Fazla güneye kaymışız."

"Bu imkânsız," diye itiraz etti Jules. "Gözüm sü-

rekli pusuladaydı Kaptan."

"Senin suçun değil Jules," dedi Ross. "Padre Dominguez bu tuhaf akıntıların böyle yapacağını söylemişti. Hemen deniz haritasının yanına koştu ve seyir defterine bir şeyler karalayıp uzun bir çizgi çekti. "Bay Stede, bu yolu izleyeceğiz!"

"Hemen Kaptan."

"Ramiro, adamlarının hepsini uyandırırsan iyi olur," dedi Ross. "Eğer Padre Dominguez'in dedikleri doğruysa senin şu hareket edebilen cıvadraya her zamankinden daha çok ihtiyacımız olacak!"

"Hemen gidiyorum," dedi Ramiro.

Portekizli gemi marangozu merdivenlere doğru yönelmişti ki Cat araya girdi. "Ben de sizinle gelebilir miyim?" Ramiro başını kaldırıp Ross'a baktı. Ross başıyla onaylamıştı.

"Beni takip et," dedi Ramiro. "Anlaşılan işi hemen kapıyorsun." Cat sırıtarak merdivenleri üçer beşer inmeye başladı.

"Jules, tayfaları uyandır–tüm mürettebatı!" dedi Ross elini Jules'un devasa omzuna koyarak. "Gemideki her şeyi önceden bağlamıştık ama her şeyin iyice sabitlendiğinden emin olmalıyız. Özellikle de maymun pisliğinin olduğu fıçıyı sağlama alın! Bu hayatımızın en zorlu yolculuğu olabilir."

"İşte oldu, Kaptan," dedi Jules. "Şimdi yön değiştirdik. Çok az kaydık ama tam burada olmalı."

"Stede?"

"Hemen düzeltiyorum, dostum," dedi dümenci.

"Yine kaydık," dedi Jules.

"Ne olduğunu anladım galiba," dedi Stede.

Ross çanaklıkta gözcülük eden Midge'e doğru baktı. "Bir şey görüyor musun?"

"Olağandışı bir şey yok Kaptan."

Ross karanlık denize baktı. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Gökyüzünü gözleriyle taradı. O sırada doğuda belli belirsiz bir şeyin parladığını gördü. Güneşin doğmasına az kalmıştı. Yıldızlar olmadan hiçbir şey yapamazlardı. O sırada bir şey oldu. Gemi yavaşça yükselemeye başlamıştı. "Midge!"

"Dalgalar geliyor Kaptan!" diye bağırdı. "Dağ gibi dalgalar!"

"Kendini sıkıca bağla Midge!" Ross bunları söylediği sırada geminin ön tarafında rüzgârlar şiddetlenmişti. "Ramiro, hazır ol!" Ramiro cevap vermemişti. Ross eğilip baktığında Ramiro'nun başını sallayıp Selam verdiğini gördü.

Bruce kapkara sularda devasa bir dalganın üzerinde havaya yükselmişti. Yukarıdan baktıklarında ileride kendilerini neyin beklediğini gördüler. Alabildiğince uzanan deniz çırpınıyordu ve dev gibi dalgalar kocaman bir karavana oluşturuyordu. Dalgaların arasında kocaman boşluklar oluşuyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar birbirine toslayan dev dalgalar köpükler fışkırtarak yere iniyordu.

Stede gemiyi en istikrarlı rüzgâra göre ayarlamıştı ve dalgaların arasında dikkatlice ilerliyorlardı. Yükselen bir dalganın üzerine çıktıkları sırada Midge

haykırdı, "Sancak tarafı!"

Ross sağına döndü ve canavar gibi üzerlerine gelmekte olan devasa dalgayı gördü. *Bruce* bir dalgadan diğerine doğru yalpalanıyordu. "Üzerimize geliyor, Stede!"

Tam darbeyi bekledikleri sırada Stede dümene sıkıca asıldı.

Ama darbe gelmemişti. *Bruce* rüzgârı almış kırk beş derece sola kayıp dalganın içine girmişti. İki dalga birbirine çarpman önce ilk dalganın arka tarafından girip ikinci dalganın ön tarafından sıyrılıp geçti. Arkalarındaki iki dalganın çarpıştığı anda çıkan gök gürültüsü gibi sesle bütün gemi sarsıldı. Tayfaların başında aşağı tonlarca su inmişti.

"Nasıl geçtik?" diye şaşkın şaşkın sordu Ross. Sorduğu anda da nasıl olduğunu anlamıştı. Eğilip güverteye baktı. Ramiro, Cat ve diğerleri sırılsıklam olmuşlardı ama hınzır çocuklar gibi sırıtıyorlardı.

Ramiro pruvada dikilmiş başını bir sağa bir sola çevirerek dalgaları gözlüyor ve Stede'in dümeni ne tarafa kırdığını takip etmeye çalışıyordu. Cat yelkenliye ve halatlara tutunmuş dengede kalmaya çalışıyordu. Midesi allak bullak olmuştu. *Bruce* birdenbire yükseldi yine. Dev gibi bir dalganın üzerinde giderek yukarıya tırmanıyorlardı. Altlarındaki dalga adeta balon gibi şişiyordu.

Ramiro şevkle emirler yağdırıyordu. "Claudio,

öndeki kandilisayı çek, şimdi!" Kalas gibi kollarıyla Claudio halatlardan birine asıldı ve cıvadranın üzerindeki seren yere indi.

"Enrique, iki mandalı da çek şimdi." Adamlardan iki tanesi deli gibi çırpınan sereni uçup gitmemesi için tutuyorlardı. O sırada Enrique deveboynuna bağlı mandalları çekip aldı ve bekledi.

Ramiro arkasını dönüp Stede'in bir sonraki hamlesinin ne olduğuna baktı. Dikkatlice izledi ve sancak tarafına doğru döndüğünü gördü. Ramiro, "Sancak!" diye bağırdı ve Enrique mandalları iki farklı deliğe geçirdi.

"Claudio, şimdi–"diye başlamıştı ki o sırada korkunç bir ses duyuldu ve Ramiro'nun sesini bastırdı. Aynı anda yüzlerce top atılmış gibi bir gürültü kopmuştu. Küpeştenin sancak tarafında okyanus bir anda kesilmiş gibi alçalmaya başladı. Sanki deniz suları dev bir canavar tarafından emiliyor gibiydi. Denizin üzerinde hemen hemen otuz metre derinliğinde bir kanyon açılmıştı. Ramiro dibini göremiyordu. Geminin üzerine canavar gibi bir gölge düştü. Az ileride başka bir dalga güçlenip hızla yükselmeye başladı. Bruce'un en uzun gönderinden on metre kadar yukarı tırmanarak üzerlerine doğru eğildi ve onları yanlarında açılan dev gibi kanyona doğru ittirdi. Ramiro'nun, Stede'in ne yaptığına bakmak için arkasına dönmesine gerek yoktu.

"İskele! İskele! İskele!" diye bağırdı. Enrique mandaları deveboynundan söktü hemen. Tam yerlerine yerleştirmek üzereydi ki mandallardan biri elinden kaydı. Yere düşüp güvertede sürüklenmişti. Ge-

mi dönmeye başladı. Stede elinden geleni yapıyordu ama bu yeterli değildi. *Bruce* aşağı doğru sürükleniyordu. Uçurumun kenarından aşağı kaymaya başlamıştı.

Mandal güvertede sürükleniyordu. O sırada Cat ayağıyla üzerine bastı ve mandalı yakaladığı gibi kaygan güvertede koşarak deveboynunun üzerinde girmesi gereken deliğe geçirdi.

"Claudio, şimdi!!!" diye haykırdı Ramiro. Claudio hemen başka bir kandilisaya asıldı ve dev gibi üçgen bir yelken tüm rüzgârı göğüsleyerek cıvadranın üzerinden göndere kadar yükseldi. *Brue* uçurumun kenarında geldiği yoldan geri dönüyordu. Rüzgâr gemiyi kaldırmış iskele tarafına doğru sürüklüyordu. Ama yükselen dalga kıvrılarak hızla geminin üzerine geliyordu. Sonunda yalnızca gönderi yalayarak akıp gitti. Bruce'un arkasında bıraktığı korkunç dalga koca bir göz kapağı gibi devasa kanyonun üzerine kapanmıştı.

Güneş *Bruce*'un üzerinde pırıl pırıl parlıyordu ve geminin güvertesi vızır vızırdı. Dünyanın en tehlikeli yedi millik deniz yolunu geride bırakmışlardı. Yelkenliler yırtılmıştı, direkler çatlamıştı ve fıçılardan bazıları iplerinden kurutulup güverteye saçılmıştı. Ama kimse hayatını kaybetmemişti. Tayfalar oradan oraya koşturup tamiratlarla uğraşıyor arada bir de küpeşteden aşağı eğilip kusuyorlardı.

Hayatının çoğunu denizlerde geçirmiş olan Ross'un bile midesi biraz bulanıyordu bu sabah. "Başardık," dedi Ross, Stede'e yaklaşarak. "Sana bir hayat borcum daha var."

"Altı etti bak, sayıyorum," diye cevap verdi Stede.

"Bu kırık çömlek parçaları ne anlama geliyor?" diye sordu Cat haritaya bakarak.

"Hemen hemen altmış mil sonra ne olduklarını gözlerinle göreceksin evlat," dedi kaptan. "Ama Padre Dominguez onları kılıç gibi gökyüzüne yükselen, sarp ve sivri yüzlerce, binlerce mercan kayalığı olarak tarif etti. Kılıçlar Adası adını bu kayalıklardan alıyormuş. Bu kayalıklar adanın önündeki körfezin hemen önünde bekliyor olacak bizi. Ve kıyıya yanaşmanın tek yolu bu kayalıkların arasından geçiyor."

"Neyse ki haritamız var," dedi Cat.

"Evet, evlat, iyi ki var."

42
KILIÇLAR ADASI

Ross pruvadan gökyüzüne doğru işaret ediyordu. "Şuraya bak; şahane değil mi?" diye sordu.

Günlerce karanlıkta hapsolduktan sonra ışığa çıkınca Anne'nin gözleri kamaşmıştı. Sonunda başını kaldırıp gökyüzüne baktığında hayretler içinde kaldı. Pırıl pırıl gökyüzünün orta yerinde devasa bir sis bulutu havada dümdüz asılı duruyordu. Adeta bir fıskiye gibi nereden geldiği belli olmayan bir merkezden fışkırarak gökyüzüne yükselen sis bulutları bir yerden sonra kıvrılarak denize doğru iniyordu. Sis, güneş ışınlarının üzerine bir perde gibi inmiş, parlak ışıkların arasında kesik kesik gölgeler oluşturuyordu. Ardında gözle görülebilecek ne varsa bir dağ gibi gölgeliyordu her şeyi.

"Adayı gizleyen dağ gibi bir toz ve sis yığını," diye açıkladı Thorne. O sırada korkunç bir gürültü

kopmuştu.

"Şimşek mi?" diye sordu Anne.

"Evet," diye cevap verdi Thorne. "Ama bir volkanın erimiş kalbinde patlayan bir şimşek. Rahibin dediğine göre adı Arrojer del Fuego'ymuş. Biraz sonra onun eteklerinde geziyor olacağız."

Karga'nın yelkenleri arkalarından esen serin bir rüzgârla şişmişti. Anne soğuktan ürperdi. Gemi hızla ilerlediği sırada Anne etrafına bakındı. "Filona ne oldu?" Thorne'un daha önce kaç tane gemisi olduğunu bilmiyordu ama şimdi geriye yalnızca küçük bir kısmının kaldığı belliydi.

"Gecenin ilk vardiyasında son derece dalgalı bir denize girdik. Bütün kaptanlara o korkunç dalgalarda nasıl ilerleyebileceklerini söylemiştim ama görünüşe bakılırsa sözümü dinlememişler. Şimdi denizin dibini boylamış olmalılar. Ama bazılarının gemileri o dalgalara dayanamadı. Geriye sadece on sekiz gemi kaldı. Kaybımız büyük ama bunu zaten bekliyordum. Hâlâ yeterince gemi var."

Karga, sisin altından geçtiği sırada geminin üzerinde güneş ışığı silindi ve tüm güverte gölgelere büründü. Sonra her yer gri, ıslak bir şeyle kaplandı. Anne'nin yüzüne su damlaları yağıyordu. Elini yüzüne götürdü. Parmak uçları gri bir maddeyle kaplanmıştı. Başını kaldırıp Thorne'a baktı. Siyah frank ceketi yüzlerce su damlacığıyla kaplanmıştı. Aynı kar tanelerine benziyorlardı. Tek farkları bunların gri olmasıydı.

Sonunda gölgeler çekildi ve güverteye biraz olsun gün ışığı düştü. Önlerindeki gri perde kalkı-

yordu ve sonunda Kılıçlar Adası göründü. Ada, sanki eskiden kocaman bir tepeyken sonradan yumuşak yamaçları dev kılıçlarla oyulup parçalanmış gibi görünüyordu. Anne, sağ taraftaki sarp kayalıklarla kaplı burundan başlayarak yarım ay şeklindeki adanın etrafını incelemeye başladı. Döne döne yukarı yükselen kurşuni renkteki öbek öbek kayalıklar avuç içi kadar bir kumun üzerinde yükseliyordu. Anne'nin görüp görebileceği tek sahil bu kadardı. Kumların ve kayaların üzerinde devasa bir katedral vardı. Girintili çıkıntılı, siyah taşlardan yapılmış bu katedral Anne'ye bir zamanlar yaptığı bir mercan kolyeyi hatırlatmıştı. Tek tük görünen ağaçlar adanın sol tarafına doğru kıvrılarak kayalıklara tırmanan ve piramit şeklindeki adanın tabanını oluşturan sık ormana doğru uzanıyordu. *Olamaz.* Anne o sırada Thorne'un ne demek istediğini anlamıştı. Bu bir dağ değildi; bir volkandı. Volkanın ağzından gri dumanlar çıkıyordu ve gökyüzüne kadar yükseliyordu. Adayı gizleyen kül rengi perdeyi besleyen dumanlar rüzgârda savrularak bir tekerleğin parmakları gibi buradan fışkırıyordu. Volkanın ağzına doğru yükselen belli belirsiz bir vadi vardı. "Gideceğimiz yer burası," diyerek burada bulunan bir kaleyi işaret etti Thorne şehvetle. Son derece sade bir yapısı vardı kalenin. Üç tane kulesi, üçgen biçiminde bir çatısı ve dümdüz bir duvarın üzerinde denize bakan bir tane penceresi vardı. Ama hepsinin önünde, körfezin ağzında, denizden yukarı fışkıran sivir uçlu, siyah kayalıklar parıldıyordu. Kaç tane olduklarını saymak mümkün değildi. Ama zırhlı bir eldiven gibi gemileri bo-

ğazlayan dünyanın en tehlikeli resifi olmalıydı bu.

"Kırıklar," dedi Thorne. "Bu kılıç gibi keskin sarp kayalıklar bizi bekleyen tehlikenin sadece gözle görünür kısmı. Suyun altında dikkatsiz kaptanları ve tayfalarını bekleyen sivri mercanlar var. Gemilerin teknelerini delik deşik ederler. Ama biz son derece dikkatli olacağız," dedi ve döndü. "Bay Skellick. Kuru kafalı bayrağımızı göndere çek!"

Anne kara bayrağın Karga'nın gönderinde yükselişini izledi. Thorne'un işaretiyle diğer gemiler de kırıklara doğru ilerlemeye başladı. İlk gemi, biri uzun biri kısa iki direğiyle bir ıskuna, taştan kılıçların arasından kolaylıkla geçmişti. Sırada daha geniş bir kalyon vardı. O da kazasız belasız öteki tarafa geçmeyi başardı.

"Padre Dominguez bu tehlikeleri bir bir anlattı," dedi Thorne. "Dürüst ahmak. Bizi yanlış yönlendirebilirdi. Doğru geçidi bulana kadar filonun yarısını kaybederdik," diyerek bir kahkaha patlattı Thorne.

"Ben olsam gemilerini şu mercanların ağzına sokardım," diye fısıldadı Anne.

"Öyle mi?" dedi Thorne. Gülümsüyordu. "Ben olsam ben de öyle yapardım." O sırada gemilerinden birinin, kayalıkların tam ortasında, önündeki başka bir gemiye iyice yaklaştığını görünce yüzündeki gülümseme silinmişti. Bu koca brikin önündeki kalyona vurmadan durması imkânsızdı. Kaptan dönmeye karar vermişti. Ama haritaya göre düz gitmesi gerekirken gemi sola dönmüştü.

"Salak herif! Ne yapmaya çalışıyor?" diye bağırdı Thorne. Ama brike hiçbir şey olmamıştı. Her-

kes şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Görünüşe göre kaptan kendine başka bir yol bulmuştu. Sırada beklemekten sıkılan diğer kaptanlar da bunu görünce brikin arkasına takıldılar. Bazıları kendi yollarını bulmaya karar vermiş, başka yönlere ilerliyorlardı.

Thorne öfkeden kuduruyordu. Kanlı değneğini küpeşteye indirdi ve küpeştenin koca bir parçası kırılıp denize yuvarlandı. O sırada korkunç bir kırılma sesi duydular. Brik bir şeye çarpmıştı. Kazığa oturmuş gemi dalgaların arasında görünmeyen bir elle aşağı çekilircesine battığı sırada Anne olup bitenleri korku dolu gözlerle izliyordu. Geminin pruvası sular altında kalmış, pruva direği ortadan ikiye kırılmıştı. Adamlar denize atlamaya başladılar ama kimisi dalgalarla kayalıklara çarpıp can verirken kimisi suyun yüzüne çıkmayı bile başaramamışlardı.

"Bırakın onları! Ne halleri varsa görsünler!" diye bağırdı Thorne.

Koca brik bir iki dakika içinde parçalara ayrılmış ve suyun dibini boylamıştı. O tarafa yönelen diğer gemilerin başına da aynı şey gelmişti tabii. Gemilerden de tayfalarından da eser kalmamıştı.

"Aptallar," diye mırıldandı Thorne.

"Seni kalpsiz canavar!" diye bağırdı Anne.

"Nefesini yüzmeye sakla!" dedi Thorne.

O sırada, Bruce adadan hâlâ elli mil açıktaydı. Stede ve Ramiro dümenin başındaydılar. Gemi hı-

zını almıştı ve kuzeye doğru yol alıyorlardı. Declan Ross da kamarasında elinde kocaman bir büyüteçle önüne eğilmiş dikkatle masanın üzerindeki haritayı inceliyordu.

Kamaranın kapısı açıktı ama Cat yine de kapıyı hafifçe tıklattı.

"Ah, ben de senin uğramanı bekliyordum," dedi Ross.

"Dün geceki yolculuktan sonra yapılacak epey bir tamirat işi vardı," dedi Cat.

Ross başını salladı. Bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Otursana," dedi Ross sonunda.

Cat kendisine söyleneni yaptı ve oturdu. Şimdi başını önüne eğmiş, dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. "Keşke daha önce fark etseydim," dedi. "Bize epey bir zaman kazandırırdı ve bir sürü zahmetten kurtarırdı."

"Şimdi her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Ross.

Cat başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece ufak tefek şeyler. Ve hâlâ benimmiş gibi gelmiyor bu anılar. Sanki başka bir insanın hayatından parçalara tanık oluyormuşum gibi geliyor."

Ross ellerini önünde kavuşturarak masaya doğru eğildi. "Padre Dominguez bize başka bir haritanın daha olabileceğinden bahsetmişti. Bunun kime ait olduğunu söyledi."

"Kaptan Ross, açıklayabilirim–"

Ross elini havaya kaldırmıştı. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sen benim müretteba-

tımın bir parçasısın ve sana güveniyorum."

Cat başını salladı. "Sanırım... sanırım çok şanslıyım."

"Öyle misin?" diye sordu Ross. "Bunu çok merak ediyorum. Bu aralar pek çok şeyi merak ediyorum. Biliyor musun; eskiden ben de şansa inanırdım. Biz korsanların batıl inançları vardır," diyerek bir kahkaha attı. "Asla Cuma günleri yola çıkmayız; gemide kadın olmasının uğursuzluk getirdiğine inanırız; bahse girerim Ramiro'nun omurgasında bir altın para vardır ve ana direğin altında da bir gümüş para."

Cat gülümseyerek karşılık verdi ama kaptanın lafı nereye getirdiğini anlayamıyordu.

Ross devam etti. "Şimdi düşünüyorum da şans ve kader ağlarını gelişigüzel örmüyor. Şimdi anlıyorum ki seni bulmamız bir şans değildi. Yollarımızın Konstantin'in Hazinesi'nde kesişmesi gerekiyordu."

Ross ayağa kalktı. Alelacele Cat'in arkasından geçerek kamaranın kapısını kapayıp kilitledi.

"Ölmeden önce Padre Dominguez bana bir şey söyledi," dedi Ross. Sessizce sandalyesine oturup arkasına yaslanmıştı. "Bunu kimseye söylemedim. Hatta canımı defalarca emanet ettiğim Stede'e bile. Bak, altın, gümüş ve mücevherlerin dışında bir hazine daha varmış adada. Bu Padre Dominguez'in kaybetmekten en çok korktuğu şeydi." Cat de öne doğru eğilmişti şimdi. "Kalenin içinde bir yerlerde, ahşap bir sandık var ve bu sandığın içinde de üç tane çivi gizli."

Ross devam etmeden önce bunları sindirmesi için Cat'e biraz zaman verdi. "Çivi mi?"

"Sadece sıradan çiviler değil, evlat," dedi Ross. "Bunlar tam olarak İsa'yı çarmıha germekte kullanılan çiviler."

Karga küçük körfeze demir atmıştı. Burada deniz koyu mavi renkteydi ve epey sığdı. Ama Karaipler'in denizi gibi berrak değildi. "Eğer rahibin sana yazdığı mesaj doğruysa bu sularda yaşayan bir canavar var demektir," dedi Thorne. "Bence köpekbalıklarından bahsediyor olsa gerek. Ama dediğine göre yalnızca temiz yürekli biri dalıp o anahtarı çıkarabilirmiş. Doğru mu söylüyor yalan mı söylüyor göreceğiz şimdi."

Thorne'un bir işaretiyle uzun siyah saçlı, koyu renk tenli, gözlerinin altını siyaha boyamış güçlü kuvvetli bir adam öne çıktı. "Arturo bir zamanlar yaşadığı adasında en iyi dalgıç seçilmiş. Nefesini suyun altında çok uzun süre tutabiliyor. İlk denemeyi o yapacak."

Arturo gülümseyerek küpeşteye tırmandı ve suya daldı. Thorne, Anne ve diğerleri küpeşteye toplanmışlardı. Bir süre Arturo'nun bacaklarını çırptığını gördüler ama çok geçmeden adam gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra geminin altında bir şey hissettiler. Küpeştedeki herkes geri çekilmişti. Derinlerde bir şeyin yüzdüğünü gördüler. Uzun siyah bir şey. Eğer bu bir köpekbalığıysa hayatlarında gör-

dükleri en büyük köpek balığı olmalıydı.

Thorne bir süre daha bekledi ama kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamazdı. Kaşları çatılmıştı. Başını kaldırıp tayfalarına baktı. "Bana anahtarı getirecek olan kişiye bir kişinin payına düşenin beş yüz katını vereceğim!"

Thorne önce Skellick'e bakmıştı.

"Ne var?" dedi Skellick geminin dümenine yapışarak. "Ben adam gibi yüzmeyi bile bilmem."

Thorne bağırmaya hazırlanıyordu ki o sırada üç tane atlama sesi duyuldu. "Bu Oliver!" diye bağırdı biri. "Christopher'la Dougless da atladı!"

Adamlar küpeşteye toplanmış baloncuklar çıkararak suda kaybolan üç adamı izlemeye koyuldular. Henüz sadece birkaç saniye geçmişti ama onlara saatler geçmiş gibi geliyordu. "Bakın!" diye bağırdı bir tanesi. Yaklaşık kırk metre ötede kıpkırmızı bir baloncuk çıkmıştı suyun yüzeyine. Etrafında dalga dalga kanlar görünüyordu.

"Anlaşılan rahip doğru söylüyormuş," dedi Thorne. " O zaman sıra sende Anne."

Anne reddeder gibi ellerini önünde kavuşturdu. "Hayır, bunu yapmayacağım. Beni öldürebilirsin. Böylece anahtarını da hiçbir zaman almazsın."

Thorne'un hoşuna gitmişti bu. "Böyle söyleyeceğini biliyordum. Aptal kız. Bay Flagg'in ne kadar yaratıcı olduğunu unuttun galiba. Sanırım biraz düşünürsen ölümden daha beter şeylerin de olduğunu hatırlarsın." Anne olabilecekleri düşününce tüyleri diken diken olmuştu. "Ve sana yemin ediyorum ki Anne, eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan baba-

nın peşine düşerim ve gözümü bile kırpmadan onu ve adamlarını parçalarına ayırıp tüm Karaip Denizi'ne fırlatırım."

Anne kaybettiğinin farkındaydı. Öyle ya da böyle Thorne onu öldürecekti. Ama anahtarı almayı başarırsa belki de bir şansı olabilirdi. Yavaşça küpeşteye tırmandı ve derin derin nefes aldı. Anne adalarda epey dalış talimi yapmıştı. Sudan mercan kayaları çıkarıp kolyeler yapıyordu. Bu deneyimlerinin şimdi hayatta kalmasına yardımcı olmasını diliyordu.

Sonra nefesini tutup denize atladı. İlk baştaki hızıyla suyun derinliklerine doğru epey bir yol almıştı. İyice yavaşladığı zaman gözlerini açıp ayaklarını çırpmaya başladı. *Karga*'nın gölgesi arkasında kalıyordu ve karşısında gördüğü beyaz küme suyun dibindeki kumlar olmalıydı. Acele etmeden, panik yapmadan yavaşça yüzmeye başladı. Eğer nefesi yetmezse diye enerjisini sonraya saklıyordu.

O sırada sağ ayağının topuğunda bir şey hissetti. O korkuyla aldığı nefesin yarısını ağzından kaçırmıştı. Hemen araksını dönüp baktı ama görünürlerde hiçbir şey yoktu. Yalnızca koyu mavi deniz ve geminin gölgesi. Tekrar gücünü topladı ve yüzmeye devam etti. *Bir parça yosun ya da bir balık olmalı*, diye geçirdi içinden. *Neyse ne*... Daha derine, daha derine iniyordu. Arada bir eliyle burnunu tutuyor bir yandan da kulaklarındaki basıncı azaltmak için ağzından nefes veriyordu. Ciğerleri havasızlıktan yanmaya başlamıştı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Thorne anahtarın balmumuna batırılıp taş bir sandıkta gizlendiğini söylemişti.

Denizin dibine yaklaştıkça kocaman deniz taşları, birkaç mercan kayası ve uzun zaman önce battığı belli olan bir geminin tahtalarını gördü. Tam vazgeçmişti ve geri dönmek üzereydi ki sağ tarafta bir şey fark etti. Ona doğru yüzmeye başlamıştı. Yaklaştıkça denizin dibindeki nesne kararıyordu.

Ciğerleri patlamak üzereydi artık ama Anne kendini zorluyordu. Yerdeki şeyi hâlâ çok net göremiyordu ama etrafında taştan halkalar olduğunu fark etti. Devasa halkalar birbirleri üzerine dizilmişti ve taş sandık tam ortalarında duruyordu. *Thorne bu halkalarla ilgili bir şey söylemedi.* Kafası karışmıştı ve dikkati dağılmıştı ama sandığa doğru yüzmeye devam etti. Kapak sıkıca kapalı görünüyordu ama çekince hemen açılmıştı. Sandığın içinde kare şeklinde bir topak vardı. Dokunur dokunmaz bunun balmumu olduğunu anlamıştı Anne. Altından bir kancayla sandığın dibine tutturulmuştu ve şimdi sandığın kapağı açıldığı zaman suyun içinde yukarı doğru yükselmeye başlamıştı.

Anne kancayı yerinde çıkarıp anahtarı aldı ve yere basıp ayaklarıyla tüm gücüyle ittirerek kendini suya bırakmıştı. Başı dönüyordu. Başının üstünde ışık huzmelerinin suda yansıdığını gördü. Sandıktan uzaklaştığı sırada yerdeki taş halkaların da yavaş yavaş su yüzüne çıktığını hissediyordu.

Anne kendine geldiğinde yavaşça *Karga*'nın gü-

vertesine çekildiğini fark etti. "Aferin Anne!" diyerek bağırmıştı Bartholomew Thorne. Balmumundan topak avuçlarının içindeydi. Anne gözlerini kırpıştırdı. Bay Flagg burnunun ucunda keskin bir kokusu olan bir şey gezdirmişti ve Anne'nin gözleri bir anda açıldı.

Thorne hançerini çıkarıp balmumuna sapladı ve birkaç saniye sonra içindeki koyu renk, demir anahtarı eline almıştı bile. "Baylar, elimde tuttuğum bu şey hepimiz için yeni bir hayatın başlangıcı olacak!" dedi tayfalarına dönüp.

Tayfalar coşkuyla naralar attılar. Biri Anne'nin kalkmasına yardım etmişti ve omuzlarına bir battaniye attı.

Thorne anahtarı paltosunun cebine attığı sırada kahkahayı patlattı. "Bana Viking boynuzumu getir Bay Skellick," dedi. "Filikalara gidiyoruz. Biz kıyıya çıktığımız zaman gemiyi alıp diğerleriyle beraber şuradaki küçük koya gitmenizi istiyorum. Biz yokken orada gizlenin. Ziyaretçilerimiz olacağını sanmıyorum ama gemilerimizin böyle kabak gibi açıkta kalmasını da göze alamam."

"Emredersiniz kaptan," dedi Skellick ve merdivenlere doğru gidip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir çift beyaz boynuzla geri dönmüştü. Boynuzların ucuna doğru sivrilen kısımları ve baştaki geniş başlık altından yapılmıştı.

"Ah, kendimi bir Viking gibi hissediyorum şimdi!" diye eğlendi. "Ne de olsa onlar ilk korsanlar sayılırlar!" Anne'ye bakıp sırıttı ve boynuzun şerefine uzun bir nara attı. Sesi kayalıklarda yankılanmıştı.

Anne'nin kulağının zarı patlayacaktı.

"Sizin işaretinizi bekleyeceğim efendim. Çağırdığınız zaman hemen gelirim."

Thorne koca pençeleriyle Anne'yi bileğinden yakaladı. Bu hareketiyle Anne'nin bütün kolunu sızlatmıştı. "Şimdi, Anne, Konstantin'in Hazinesi'ni yağmalamanın zamanı geldi.

43
GÖZCÜ

B*ruce* kırıklara ulaştığında Thorne'un batan gemilerinden eser yoktu. "Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Ross kıç güvertesinden aşağı bakarak. "Nerede bu herif?"

"Geriye yalnızca iki seçenek kalıyor," dedi Ramiro. "Ya bir şekilde onun önüne geçtik ya da..."

"Ya da?"

"Ya da çoktan gelip gitti."

Ross'un omuzları düşmüştü.

"Eğer Kayman'ın Verde Burnu'nda gördüğü gemiler Thorne'un filosuna aitse adamın buraya gelip, hazineyi yüklenip gitmiş olmasına imkân yok," dedi Stede.

Ross başını salladı. "Bizden en az beş saat öndeydi; onu geçmiş de olamayız."

"Tabii rahip bu adi korsanı yanlış yönlendirme-

diyse!" dedi Stede. "Belki de Thorne hâlâ Kuzey Atlantik'te dolaşıp adayı arıyordur!"

Padre Dominguez'in Thorne'u aldatmış olması mümkündü. Ama Ross emin olamıyordu. Bir ihtimal daha vardı ki bunu düşünmek dahi istemiyordu. Belki de Thorne korkunç dalgalardan kurtulmayı başaramamış ve ölmüştü. Tabii bu Anne'nin de öldüğü anlamına geliyordu.

"Her şey olabilir," dedi Ross. "Ve hiçbir şeyi kontrol edemiyoruz maalesef. Kırıkları geçip anahtarı almak için daldığımızda buraya gelip gelmediklerini anlayacağız."

Stede *Bruce*'u kırıkların arasından kazasız belasız geçirmeyi başarmıştı. Kıyıya yaklaşabildikleri kadar yaklaşıp buraya demir attılar. "Benim kalbim temizdir!" diye öfkeyle bağırdı Ramiro. "Suya ben dalmalıyım."

"Ah! Sen çok yaşlısın," dedi Kırmızı Göz. "Ben gidiyorum."

"Yaa, tabii," dedi Midge imalı imalı öksürerek. "Ne zamandan beri temiz yürekli bir adam oldun sen?"

Herkes gülmeye başlamıştı. O sırada Kaptan Ross araya girdi. "Bu geminin kaptanı benim. Sizi bu tehlikelere ben taşıdım. Ama hiçbirinizden böyle bir riske girmenizi isteyemem. Padre Dominguez anahtarın diğer taşlardan farksız, sıradan bir taşın altında

olduğunu söylemişti. Ne tür bir şey olduğunu bir tek o ayırt edebiliyormuş. Bakalım denizler konusunda sandığım kadar bilgili miyim göreceğiz!"

"Ama," dedi Cat küpeştenin üzerine zıplayarak, "bu geminin kaptanına ihtiyacı var!" Kimse itiraz etmeye kalmadan suya dalmıştı bile.

"Arkasından gideceğim," dedi Kırmızı Göz.

"Hayır," dedi Ross. "Hayır, bekleyeceğiz."

Cat suya iner inmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Gemiye çok yakın atlamıştı ve ayaklarını çırpmaya çok erken başlamıştı. Ayak bileğinde bir acı hissetti. Kesin atladığı sırada bir midyeye çarpmış ve fena halde yaralamıştı. Yine de ayaklarını çırpmaya devam etti ve okyanusun dibine nerdeyse ulaşmıştı. Ciğerleri zorlanmaya başlamıştı ama. Taşların altına bakındı ama hiçbir şey bulamadı.

Midge çanaklığın içinde tünediği yerden bağırmaya başladı. "Kaptan, iskele tarafına bakın!"

Ross ve diğerleri güvertenin öbür tarafına koşturdular. Suyun altında elli metre kadar ileride üç tane gölge belirmişti. "Köpekbalıkları," diye fısıldadı Ross.

"Zebaniler," diye atıldı Kırmızı Göz. Hemen si-

lahına asılıp ateş etti. Diğerleri de aynını yapmışlardı. O sırada Ross'un sesi duyuldu. "Kesin şunu! Cat'i vurabilirsiniz!"

Hemen ateş etmeyi kestiler. O sırada Midge tiz bir çığlık atmıştı. "Ne oluyor Midge?" diye atıldı Ross. Hayatı boyunca bir erkeğin böyle bağırdığını duymamıştı.

Midge çanaklıkta hop oturup hop kalkıyordu. Bir eliyle de suya işaret ediyordu. "Suda!" diye haykırdı. "Gölge... bir gölge! Suyun altında bir gölge var!"

Cat onu görmüştü. Deniz dibinde sadece birkaç metre ilerisinde kocaman taştan bir sandık vardı. Arkasında kanlı köpükler bırakarak sandığa doğru yüzdü. O sırada havanın bir kısmını ağzından kaçırdı. Sandığın kapağı açılmıştı. Korku dolu gözlerle sandığın içine bakıyordu. İçinde bir kanca vardı ve ucunda yumuşak bir madde sallanıyordu. Ama anahtar görünürlerde yoktu. O sırada Cat arkasında bir şey olduğunu hissetti ve hemen yukarı baktı.

Üstleri siyah altları beyaz üç tane köpekbalığı üzerine doğru geliyordu. Cat ayağını sandığın üzerine basarak kendini yukarı doğru ittirdi. Bu sırada içinde kalan nefesin çoğunu dışarı kaçırmıştı. Köpekbalıklarının dişlerini ayaklarında hissetmeyi bekliyordu. Ama olmadı. Bir anda suyun içinde tuhaf bir akıntı oldu. Sanki görünmeyen bir dalga üzerine doğru vuruyordu. Neler olduğunu görmek için arka-

sını döndü. Köpekbalıklarından biri hızla üzerine doğru geliyordu. O sırada köpekbalığının tam arkasında devasa bir gölge gördü. Bir anda gözünün önünde neredeyse bir gemi büyüklüğünde kocaman bir çene açılmıştı. Yaratık dev gibi dişleriyle köpekbalığını yuttu. Sonra diğer köpekbalıklarına döndü ve onları çenesinde iyice hırpalayıp suya bıraktı. Köpekbalıkları suda süzülerek yukarı çıkmaya başladılar ama yüzmüyorlardı.

Cat içindeki son nefesin dışarı verdi. Yukarı çıkmak için çırpınıyordu. Kendinden geçmeden önce baloncukların arasında kocaman bir yüzgeç ve karanlıkta parıldayan bir çift sarı göz görmüştü.

"Evlat! Hadi, gözlerini aç." Bu Nubby'nin sesiydi. Diğer tayfalar da sesleniyordu.

Cat bir anda doğruldu ve ayağa fırladı. "Canavar..." Öksürüklere boğulmuştu.

"Ne?" diye atıldı Ross.

"Aşağıda bir şey var," dedi Cat.

"Köpekbalıkları," diye fısıldadı Kırmızı Göz.

"Hayır... başka birşey."

Cat başını salladı. "Aşağıda taşa bağlı bir anahtar filan yok. Sadece bir sandık vardı.

Ross, Padre Dominguez'in anlattıklarını düşündü. "Lanet olsun!"

"Anahtar; onu almışlar."

"Thorne bizden önce davranmış," dedi St. Pierre.

"Ama nasıl bu kadar çabuk olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Ross. "Ama emin olmadan Kılıçlar Adası'nı terk etmeyeceğim. Eğer Thorne hâlâ burdaysa Anne de burada demektir. Stede; adamları topla; sahile iniyoruz. Kırmızı Göz; herkesin tepeden tırnağa silahlı olduğundan emin ol. Kılıçlar, tüfekler, hançerler, el bombaları–herşey. Anlaşıldı mı?

"Evet efendim!" Kırmızı Göz göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşmış, hemen işe koyulmuştu.

"Jacques, senden istediğim özel barut fiçısı hazır mı?" diye sordu Ross.

"Absolument!" diye cevap verdi Jacques. "Fitili yaktığın anda havaya uçacak. Millerce öteden bile görmene yetecek kadar duman çıkacaktır kaptan."

"Güzel." Ross, Ramiro'ya döndü."Dümen sana emanet. Gemiyi sürecek kadar adam bırakacağım sana ama diğerleri benimle gelmek zorunda."

"Tamam Kaptan" dedi yaşlı gemi marangozu. "Gemiye kendi malım gibi bakacağımdan emin olabilirsin–ki öyle zaten!"

Ross elini Ramiro'nun omzuna itip sırtını sıvazladı. "Biz karaya iner inmez Bruce'u kalenin arkasındaki kayalıkların dibine çekmeni istiyorum. Karaya çıktığımızda bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Kaleye girmemin ne kadar süreceğini de. Ama dumanları gördüğün zaman bil ki hazineyi gemiye yüklemek için hazırlanıyoruz. Tamam mı?"

"Midge, sepetleri ve halatları aldığımızdan emin ol!"

"Emredersiniz Kaptan."

"Ah, maymun pisliğini de unutma sakın. Ona ihtiyacımız olacak."

"Oh, Kaptan! Bu iğrenç."

44
KANLI YOL

Declan Ross, Bruce'un usulca geri çekilerek kayalıkların arkasında kaybolmasını izledi. *Gerçekten de çok akıllıca*, diye geçirdi içinden. Ramiro gemiyi koca bir kayalığın arka tarafında, ufak bir koya doğru gizlenmişti. Ross buradan baktığında gemiyi göremiyordu. Adamlar üç ayrı gruba ayrılmışlardı. Bazıları halatları taşıyordu bazıları da örme sepetleri ve hepsinin elinde de silahlar vardı. Jacques St. Pierre ve Midge de birer tane fıçı taşıyorlardı.

"Declan, şuraya bak," dedi Stede. "Ayakizleri."

"Evet; üstelik yeni görünüyorlar," dedi Ross. "Gidelim!" Ufak sahile ulaştıklarında otuz metre kadar rahat rahat yürüdüler. Ama sahilin sonunda yol bir anda bozulmuştu ve kayalıkların arasında yürümek iyice zorlaşmıştı. Güçlükle tırmandıkları sırada yerde uzun zaman önce soğumuş lav tortularına rast-

ladılar. Tortular o kadar büyük ve genişti ki her-kesin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Volkan bir kaç saniye aralıklarla sarsılarak gümbürdüyordu. Midge korku dolu gözlerle başını kaldırıp gökyüzüne doğru yükselen yanardağa baktı. "Biz buradayken patlamaz umarım!`

"Sanmıyorum dostum," dedi Stede. "Dağ sadece gürleyerek bizi uyarıyor ve burada oldugunu hatırlatıyor işte."

Tayfalar yine de son derece temkinli ilerliyorlardi. Bir saatlik tırmanışın ardından sonunda daha fazla tırmanamayacakları kadar dik bir kayalığın önüne gelmişlerdi. Daha fazla tırmanamayacakları kesindi. Artık yalnızca kayalıkların içinden geçebilirlerdi.

Dev kayalığın önünde mağara girişine benzeyen kocaman bir yarık vardı. "Pekâlâ beyler," diye seslendi Ross. "Zaman geldi" Midge birkaç adım öne atıp isteksizce elindeki fıçıyı yere bırakıp kapağını açtı.

"Ohh, bu leş gibi kokuyor," diye söylendi Jules. Midge'in hemen yanında duruyordu.

"Biliyorum ama rahibin dediğine göre o yaratıkları uzak tutacak tek şey buymuş," dedi Ross. "Padre Dominguez açıkta kalan heryerimize sürmemiz gerektiğini söylemişti."

"Oh, şaka yapıyor olmalısın," dedi Kırmızı Göz. "Bu şeye elimi değdireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Bu bir emirdir," dedi Ross ve geminin kaptanı olarak fıçıya gidip ellerini maymun pisliğine buladı ve her yerine sürdü. Yıllardır insanlara emirler veri-

yordu ama hayatı boyunca bu kadar şikayet duymamıştı adamlarından. Aslında onların yerinde olsa o da itiraz ederdi herhalde ama geminin kaptanı olarak şikayet etmeye hakkı yoktu. Bir tarafı yine de bunun Padre Dominguez'in uydurduğu bir şey olabileceğini düşünüyordu. Belki de bir eşek şakasıydı.

Bruce'un tayfaları buram buram maymun pisliği kokarak, söylene söylene yarıktan içeri girdiler. Daracık, havasız tünelde koku giderek ağırlaşıyordu gerçekten de. Ama o kargaşa sırasında Kırmızı Göz ve Caiman da dahil olmak üzere tayfalardan dört kişi bu şahane parfümden sürünmeden girmeyi başarmıştı. Tünele girdikleri anda gün ışığı tamamen kaybolmustu ve adamlar ufak gaz lambalarını yaktılar. Magaranın duvarları cam gibi pürüssüzdü ve yol son derece düzgündü. İlerledikce duvarların üzerinde bazı delikler olduğunu farkettiler. Bu delilerin bazıları yalnızca bir iki santim derinliğindeydi ama bazıları göz alabildiğince uzanıyordu.

"Bu yaratıklar neye benziyor sizce?" diye sordu Cat.

"Belki yarasa gibi bir şeylerdir," diye cevap verdi Stede. "Ama yarasaların vücut ısısna geldiklerini hiç duymadım."

Jacques Saint Pierre kahkahayı patlattı. "İyi de rahip maymun pisliğinin bu yaratıkları uzak tuttuğunu nereden biliyormuş ki?"

"Beni uzak tuttuğu kesin!" dedi Kırmızı Göz, "Beyler, gerçekten de iğrenç kokuyorsunuz."

"DURUN!!!" diye bağırdı Ross. Tünelin içinde en ön sırada ilerliyordu. Ne olduğunu görebilmek

için yere eğilip feneriyle bir daha baktı önündeki şeye. Diğerleri de başına toplanmış ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı. Neredeyse Kaptan'ın tepesine çıkacaklardı.

"Ne gördün?" diye fısıldadı Jacques Pierre.

"Kan," diye cevap verdi Ross. "Her yer kan içinde." Tayfalar taştan yüzeye baktıklarında heryerin kanla kaplanmış olduğunu gördüler. Kocaman kan lekeleri yol boyunca uzanıyordu ve tavana kadar sıçramıştı.

"Bu taze kan," diye fısıldadı Stede. "Kumdaki ayak izleri çok yeniydi. Şimdi de yerde taze kan var. Hâlâ burada olmalılar."

Tayfalar kanlı yolda ilerlemeye devam ettiler. Sonraki on beş metrede lekeler giderek düzensizleşmişti. Yer yer duvarlara kadar sıçramış lekeler yol boyunca devam ediyordu. Ama bazı yerlerde hiçbir şey yoktu. Daha ileride, en fazla bir adamın sürünerek geçebileceği darlıkta başka tüneller gördüler. Bunların onu gerçekten de kan havuzuna dönmüştü. Ross ve adamları gördükleri manzara karşısında şaşkına dönmüşlerdi. O sırada birdenbire tuhaf sesler duyuldu.

"Bir ses duydum," diye atıldı Cat. Herkes olduğu yerde dona kalmıştı.

"Ben bir şey duymuyorum;" dedi Jules.

"Ben de bir şey duymadım," dedi Ross. "Bir dakika." Şimdi o da duyuyordu sesleri. Kısa ve tiz bir fısıltıydı bu.

"Nereden geliyor?" diye sordu Cat. Kimse cevap verememişti. Sesler giderek çoğalıyordu ve sanki

aynı anda her yerden duyuluyor gibiydi. "Giderek yaklaşıyorlar."

"Kılıçlarınızı çekin," dedi Ross. "Biraz açılın şimdi; hareket edecek alanımız olsun." Kılıçların sesi de vızıltılara karışmıştı şimdi. Sıra sıra dizili altmış adam iyice açılmıştı şimdi. Hepsi de kılıçlarını çektiler. Vızıltılar giderek artmıştı ve bütün tünel yaratıkların çığlıklarıyla inliyordu.

Bir anda tünel minik ayaksesleriyle doldu ama ortada hiçbir şey görünmüyordu. "Ah!" diye bağırdı St. Pierre. "Ayağımın üzerinden bir şey geçti!"

"Ah!" diye bağırdı Caiman. "Çekin şunları üzerimden!" Cat sese doğru koşmaya başladı. Bu sırada yaratıkların bazılarının üzerine basıp ezmişti. Adamlar kılıçlarını havaya kaldırdıkları sırada gaz lambalının ışığı titreyerek tüneli gölgelere boğmuştu. Titreyen ışıkların arasında Cat duvarlardaki deliklerden dışarı fırlayan onlarca yaratığı fark etti. Renkleri bembeyazdı ve son derece hızlı hareket ediyorlardı. "Ah, her yerimi sardılar! Isırıyorlar!" diye acı içinde bağırdı Caiman. "Yardım edin! Maymun pisliğinden sürmemiştim. Aaahhh! Nerde şu fıçı?!"

Cat adamlardan birinin elinden bir gaz lambası kaptı ve sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Caiman neredeyse sıranın en sonundaydı. Sıçan büyüklüğünde beyaz yaratıklar her yerini sarmışlardı. Cat kılıcını çekip yaratıkları haklamaya başladı. Parçaları sağa sola savruluyordu ama penceleri Caiman'in üzerinde yapışmış kalmışlardı. "Midge!" diye ba ğırdı Cat. "Midge nerdesin?"

"Ahhh!!!" diye haykırdı Caiman. Hayvanları

teker teker alıp atıyordu üzerinden ama dişleri ve penceleri üzerinde kalıyordu. O sırada koridorun ön tarafından çığlıklar yükseldi.

Cat kılıcını yere indirip sesin geldiği yöne baktı. "Midge!!!!"

"Buradayım!!" diye bağırarak koşup geldi Midge. Cat fıçıyı kaptığı gibi Caiman'in üzerine boşalttı. Yaratıklar çığlık çığlığa kaçmaya başladılar. Öyle tiz çığlıklar atıyorlardı ki Cat kulaklarını kapamak zorunda kalmıştı. Birer birer Caiman'in üzerinden atlayıp kaçışmaya başladılar ve çok geçmeden gözden kayboldular.

"Midge, Caiman'a yardım et. Ben başkaları da var mı diye bakacağım," dedi Cat.

Aceleyle tünelin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Beyaz yaratıklar adamlardan birine daha saldırmış, tüm vücudunu kaplamışlardı. Adamı ufak tünellerden birine doğru sürüklemeye çalışıyorlardı. Cat maymun pisliğini üzerlerine doğru sıçrattı ve hayvanlar yine kaçışarak uzaklaşmaya başladılar. Ama çok geçti. Adamın heryerinde ufak delikler açılmıştı. Üstü kan içinde kalmıştı ve artık nefes almıyordu.

"Geber!!!!" diye bağırdı biri koridorun diğer ucundan. Cat bir silah sesi duymustu. Ve bir tane daha. Daha sonra duvara inen kılıç sesleri duyuldu. "Sizi leş kurtları geberin!!!"

Bu Kırmızı Göz'ün sesi, diye geçirdi içinden Cat. Fıçının içinde yalnızca birazcık maymun pisliği kalmıştı. Cat kalan sıvının Kırmızı Göz'e yetmesini umuyordu. Yanına vardığında Kırmızı Göz kendini

duvardan duvara vuruyordu ve üzerindeki yaratıkların onlarcası ezilerek yere yuvarlanıyordu. Cat fıçının içindeki bütün sıvıyı Kırmızı Göz'ün üzerine boca etti. Yaratıklar kaçışmaya başlamıştı. Kırmızı Göz öfkeyle arkalarından bağırıyordu. "Lanet olası yaratık; al bakalım. Geber!! Evet, hepinizi, hepinizi geberteceğim!"

"BU TARAFTAN!!" diye bağırdı Kaptan Ross. Sesi koridorun sonundan geliyordu. Midge ve Caiman hemen o tarafa doğru koşmaya başladılar. Cat ve Kırmızı Göz de hemen arkalarındaydı. "BU TARAFTAN!!!"

Sonunda tünelden çıkmış, ağaç dallarının gölgelediği bir açıklığa ulaşmışlardı. Hepsi de korkudan ve koşuşturmaktan nefes nefese kalmışlardı. Çoğunun üstü başı kan içindeydi. Kırmızı Göz'ün üzerinde sıyrıklar ve diş izleri vardı. Caiman'ın durumu daha beterdi. "İki adamımızı kaybettik," dedi Ross üzüntüyle.

"Sözünü dinlemediler dostum," dedi Stede. "İnsanoğlu kendi seçimlerini kendi yapıyor sonunda."

45
KUTSAL HAZİNE

Thorne ve adamlari hâlâ buradalar," dedi Ross. "Bundan eminim.""Umarım yanılmıyorsundur Declan," dedi Stede. Ormanı arkalarına alıp dik yamaçtan yukarı çıkmaya başlamışlardı. Volkanın gümbürtüsü her zamankinden daha çok duyuluyordu şimdi. Başlarının üzerindeki kül rengi dumanlar yoğunlaşmıştı. Cat dumanların ortasında kaynayan kratere bakıp hayretler içinde kalmıştı. Gerçekten de görmeye değer bir manzaraydı. Eger bu kadar acele ediyor olmasalar herkes durup bu manzarayı izlemek isterdi herhalde.Buradan aşağıya bakıldığında şimdi geride bıraktıkları ormanın ağaçları ve ufak tefek tünelleriyle sarp kayalıklar açıkça görülüyordu. Hatta körfezin bir kısmı ve körfezin ağzını çevreleyen kırıklar

bile görünüyordu.

Sonunda uzun zamandır peşinde oldukları kale görünmüştü. Siyah ve gri taşlardan mı yapılmıştı yoksa küllerden dolayı mı rengi bu hale dönüşmüştü anlamak mümkün değildi. Ama yıllardır rahiplerin elinde olan devasa kale öyle heybetli ve öyle geçilmez görünüyordu ki. Kalenin üç tane penceresiz kulesi vardı. Kulelerden en uzun olanı şu anda Ross ve adamlarının tırmandığı tepeye bakıyordu. Bu kulenin hemen arkasında kare şeklindeki muazzam bir kale ve üçgen şeklindeki çatısı yükseliyordu.

Ross'un kafası iyice karışmıştı. Şu ana kadar herhangi bir tehditle karşılaşmamış olmaları tuhaftı. Eğer Thorne hâlâ adadaysa neredeydi şimdi? Adamların hepsi gözlerini dört açmış, dikkatle kaleye doğru ilerliyorlardı. Hepsinin de kalpleri yerlerinden fırlayacak gibi atıyordu. Kalenin dev gibi taştan kapısının aralık olduğunu fark ettiler. Ross kapıyı yavaşça araladı ve önlerinde iki tarafı resimlerle donatılmış uzun bir koridor açıldı. Dikkatlice Ross'un peşinden içeri girdiler. Koridorun sonunda onları İsa'nin çarmıha gerilmesini simgeleyen kocaman, oyma bir hac bekliyordu.

Cat hacın üzerindeki yaralı İsa figürüne baktığı sırada eli istemsizce cebindeki gümüş haca gitmişti. Acaba hâlâ burada mıydılar? Cat Kaptan'ın da onunla aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Ross kaleye girdiklerinden beri tuhaf bir güven hissediyordu. Artık Padre Dominguez'in kendisine söylediği şeylerin hiç birinden şüphe etmiyordu. Yine de hâlâ tanrıya inanmıyordu. Bunu karısına defalarca söylemişti. Abigail onu kolundan tutup bir kaç kez kiliseye sürüklemişti ve Ross yalnızca diğerleriyle beraber papazın söylediklerini tekrarlamıştı. Aslında söylenenlerin hiçbirine inanmıyordu. O sırada volkanın gümbürtüsü iyice artmıştı. Ross gözlerini oyma İsa heykelinden öteye çevirmişti ama İsa'nin gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu.

Koridor İsa heykelinin altında sağa ve sola olmak üzere ikiye ayrılıyordu. İki tarafın sonundaki kapılardan da tuhaf, altın rengi bir ışık parıldıyordu. Ross dönüp adamlarına baktı. Jules'a dönüp adamlardan bir kısmını sağ tarafa yönlendirmesini işaret etti. Ross ve diğerleri de sola dönmüşlerdi. İki kapı da sonunda aynı devasa salona açılıyordu. Tepe-deki kocaman pencerenin iki yanında yüzlerce mum ışıldıyordu. Adamlar içeri girdiklerinde hayranlıkla iç geçirdiler. Mum ışıkları yüzlerce altın, gümüş ve türlü türlü mücevherin üzerinde yansıyor her yer ışıl ışıl parıldıyordu. Adamlar karşılarında böyle bir hazine bulmayı ummuyorlardı. Salonu dolduran devasa altınlar, gümüş heykeller ve şamdanlara yerleştirilmiş mücevherler tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Din Kardeşleri hazineyi onlarca farklı bölmeye güzelce yerleştirmişlerdi. Bazı bölmeler altın ve gümüşle kaplıydı. Bazıları ise kırmızı yakutlar, yeşil ve beyaz elmaslarla kaplıydı. Kırmızı Göz şimdiden silahların olduğu bölmeye fırlamıştı. Jacques St. Pierre fıçısını yere bırakmış altın paraları elinde havaya kaldırıp kokularını almak istercesine burnuna götürüyordu.

Ross ve Cat mihrabı aynı anda fark etmişlerdi ve derhal o tarafa doğru atıldılar. Eğer arkalarını dönüp baksalardı salondaki herşeyin, tüm mücevherlerin ve heykellerin mihraba doğru bakacak şekilde düzenlendiğini göreceklerdi. Mihrabın üzerinde iki adet nesne duruyordu. Ahşap bir sandık ve deri kaplama büyükce bir kitap.

Stede, Cat ve Kaptan Ross'un mihraba doğru koştuğunu fark etmişti. Şimdi diğerleri de onlara doğru bakıyordu. Sandık Padre Dominguez'in söylediği hazineyi saklamak için epey büyük sayılırdı. Sandığın üzeri altın ve gümüş kaplama, oyma süslemelerle kaplıydı. Üzerinde bir aslan resmi vardı; bir kuzu, bir ağaç ve ellerinde kılıçlarıyla melekler. Hepsinin tepesinde bir hac yükseliyordu. Declan Ross ellerini sandığın üzerine koydu ve Cat'e baktı. "Kutuyu açmalı mıyım?" diye soruyordu sanki.

Cat başını salladı. Kaptan Ross sandığın iki tarafındaki kulpları kavradı ve kapağı yukarı kaldırmaya çalıştı. Sandık kilitliydi. Ross sandığın her tarafına baktı ama herhangi bir anahtar deliği görünmüyordu. O anda Declan Ross bir anda arkasına döndü. Neredeyse yanındaki şamdanı yere devirecekti...

Şimdi oyuna getirildiğini fark etmişti. Adamlarını buraya kadar sürüklemişti ve herkesin hazineye saldırmasına izin vermişti. Bir anda gözü dönmüş kendisi de mihraba kadar ilerlemişti. Bu bir tuzaktı. Gözlerini kapatıp kılıcını çekti. Bu mumları yakan her kimse onları bekliyor olmalıydı.

"Beyler," dedi Ross sessizce. "Hepimizi felâkete sürüklemiş olabilirim... Silahlarınıza davranın. Hayatımızın savaşını vereceğiz!"

O sırada volkan korkunç bir gürültüyle sarsılmıştı. Camın önünde turuncu alevler göründü ve tepelerinde silah sesleri patladı. Ross ve adamlarının daha önce farketmediği bir balkondan onlarca adam fırlamıştı. Salonun iki kapısından da düşman korsanlar akın akın içeri doluşuyorlardı.

Bruce'un mürettebatı derhal ellerindeki halatları ve kocaman sepetleri yere bırakıp silahlarına davrandılar. Ellerindeki altın paraları ve mücevherleri de bırakmışlardı. Jacques Saint Pierre iki tane el bombasının fitilini yanındaki mumların ateşinde yaktı ve yaklaşmakta olan korsanların üzerine doğru savurdu. Jacques bu silahları özene bezene yapmıştı ve en az Dominika'da yaptıkları kadar güçlü patlayıcılardı. Bombalar patladığı anda onlarca adam havaya savruluyordu. Ardı ardına bombaları yollamasına rağmen adamlar durmaksızın coğalarak üzerlerine doğru gelmeye devam ediyorlardı. Kırmızı Göz yedi silahını birden ateşlemişti ve Thorne'un yedi adamı birden yere serildi. Fakat diğerleri hemen üzerine atılmış şimdi de kılıcına karşı mücadele ediyorlardı. Stede kılıcıyla tarlaları hasat edermişcesine düş-

manlarının kafasını uçuruyordu. Jules ve Caiman adamları yumruklarıyla yere seriyorlardı. Cat ve Ross da kılıçlarıyla mihrabı savunmaya çalışıyorlardı.

Ama bunlar Chevillard'in adamlarından çok daha güçlüydüler. Sayı olarak Ross'un adamlarından çok daha fazlaydılar ve Ross ve adamlarını giderek köşeye sıkıştırıyorlardı. Son bombasını da patlattıktan sonra sonunda Jacques St. Pierre de kılıcıyla savaşmak zorunda kalmıştı. Dört tarafı korsanlarla çevriliydi ama Pierre son derece hızlı hareket ediyordu. Başına savrulan bir kılıçtan kaçmayı başarmıştı ve dizlerine savrulan bir başka kılıcında da üzerinden atlamıştı. Adamlardan birini karnından yaralamıştı ve sonra koşarak önüne geleni kılıçtan geçirdi. Ama bu vur kaç taktiği bir yere kadar başarılı olmuştu. Sonunda kaçamayacağı bir yere sıkışmıştı. Magbetin arka taraflarında bir sıranın üzerine atladı ve adamlardan birini omzundan yaraladı. Kılıcını sallayarak adamaları yere indirmeye devam ediyordu ama düşmanlar onu iyice köşeye sıkıştırmışlardı. Artık kaçacak bir yer yoktu.

Kocaman salonun diğer tarafından Jules St. Pierre'i görmüştü. Ne yazık ki ona yardım edecek kimse yoktu yakınlarında. Jacques Pierre dövüşmeye devam ediyordu ama bir an için başını kaldırıp Jules'a bakmıştı. Jules Fransız'ın yanındaki bir şeye işaret ettiğini fark etti. Başını yere çevirdiğinde yanı başında duran fıçıyı görmüştü. Jules, Pierre'in ne demek istediğini anlamıştı. Adamlardan birini yeşil elmasların bulunduğu bölmeye fırlatıp fıçıyı eline aldı. Fitili mumlardan birinde tutuşturduğu gibi fi-

çıyı salonun öbür tarafına fırlattı. St.Pierre yüzünde sinsi bir gülümsemeyle fıçıyı yakaladı ve düşmanların üzerine fırlatıp kendini altınların üzerine fırlattı. BOMMMM!! Fıçı parçalarına ayrılmıştı. Jacques St. Pierre fıçıyı duman çıkarması için dizayn ettiyse de Thorne'un adamlarından bir kısmı patlamanın etkisiyle yere yığıldılar.

Her taraf toz duman içerisinde kalmıştı ve dövüşen adamların arasında göz gözü görmez olmuştu. Kör edici dumanın içinde görünmeyen düşmanlardan kılıç darbeleri ve silah sesleri yükseliyordu. Tüm bu darbeye rağmen Cat ve Ross mihrabı hâlâ korumaya devam ediyorlardı. Jules, Stede ve Kırmızı Göz hazinelerin arasında canla başla mücadele ediyorlardı.

O sırada yeri göğü inleten bir boru sesi duyuldu. Dövüş bir an için durmuştu. Duman giderek dağılıyordu. Tapınaktaki adamların hepsi dönüp arkalarına baktılar. Bartholomew Thorne pencerenin önünde durmuş onlara bakıyordu. Dirseğiyle Anne'yi esir almıştı ve diğer elindeki silahı başına doğrultmuştu. "Durun!" diye haykırdı. Gözlerini Ross'un üzerinden ayırmıştı. "Adamlarımı harcıyorsun! Yeter!"

"Baba!" diye bağırdı Anne. Thorne, Anne'yi iyice sıkıştırmıştı.

Ross'un bir iki adım gerisindeki Cat de başını kaldırıp Thorne'a baktı. Buz gibi mavi gözleriyle camın önünde dikilen adamı sonunda tanımıştı. Bu adam annesini döverek öldüren adamın ta kendisiydi.

"Adamlarına söyle silahlarını yere indirsinler!"

diye kükredi Thorne. "Yoksa zavallı kızının öldüğünü göreceksin bugün."

Ross bir çırpıda Cat'in arkasına geçip kılıcını yere savurdu ve başına silahını dayadı. "Söyle adamlarına silahlarını bıraksınlar Ross yoksa oğlunu öldürürüm!"

"Kaptan; ne yapıyorsun böyle?" diye fısıldadı Kırmızı Göz.

Bartholomew Thorne'un yüzü bir anda bembeyaz olmuştu. Ortalığı saran dumanın arasında gözlerini kısıp tekrar baktı. Sakinlik içinde ağzı bir karış açık kalmıştı. "Griffin? Bu... bu nasıl olur?"

Benim adım, diye düşündü Cat içinden, *benim adım Griffin Thorne.*

Thorne gözlerini kısmış alaylı alaylı Ross'a bakıyordu. "Devam et Declan. Devam et. Deniz Kurdu; öldür hergeleyi. Yalnızca benim başladığım işi bitirmiş olacaksın."

Ross silahın horozunu çekti. Cat yalvarıyordu. "Kaptan; hayır."

"Blöf yapmıyorum!" diye haykırdı Ross.

"Hiç sanmıyorum," dedi Thorne. "Biricik kızının hayatı tehlikede olduğuna göre blöf yapıyor olamazsın. Öldür onu Ross. Böylece onu gazabımdan kurtarmış olursun."

Ross önce Cat'in sonra da Thorne'un gözlerine baktı.

"Ee, neden tereddüt ediyorsun şimdi? Belki de sadece blöf yapıyordun!" Thorne horozu çekip silahı Anne'nin kafasına dayadı. "Yine kaybettin Ross. Harekete geçmek için çok bekliyorsun. Aynı Kay-

kos'da oyalandığın gibi. Böylelikle kızını almama izin vermiş oldun. Ve Edinburgh'a dönmeden önce denizde geçirdiğin o fazladan bir ay gibi. Sevgili karını orada yapayalnız bırakmıştın, değil mi Ross?"

Ross'un kulakları çınlamaya başlamıştı. Kanı buz gibi olmuştu.

Cat cebine uzanıp saç örgüsünü okşadı. Gümüş hacı eline aldı ve gözlerini kapadı.

"HerhaldeAbigail gibi güçlü bir kadının kendini asmış olduğuna inanmamışsındır," dedi Thorne. "Onu ben öldürdüm, Ross, kendi ellerimle boğ—"

Ross silahını Cat'ten çekip Thorne'na doğru ateş etmişti. Ama isabet ettiremedi. Bir saniye sonra ikinci bir silah sesi duyuldu. Ross geri çekilmişti. Boynundan aşağı kanlar akmaya başladı. Sonunda Cat'in üzerine doğru yığıldı ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Tapınağın soğuk taşlarına dökülen kanlar Cat'in gümüş haçının etrafında toplanmıştı. O sırada volkan her zamankinden daha büyük bir gümbürtüyle parladı.

46
İLK İHANET

Barthlomew Thorne Anne'yi taş sütunlardan birine doğru fırlattı. Anne sırt üstü yere yuvarlanmıştı ve acı içinde kıvranıyordu. Thorne, Cat ve Ross'un yere yığıldığı mihrabın önüne doğru yürüdü ve yerdeki gümüş haçı eline aldı. "Ben de bunu arıyordum," dedi haçın üzerindeki kanı ceketine silerek. Şimdi gözlerini Stede, Jules ve Kırmızı Göz'ün üzerine çevirmişti. "Kaptanınız öldü. Ölülere ve ölmek üzere olanlara mı katılacaksınız yoksa bu hazinenin nimetlerinden yararlanmayı mı seçeceksiniz?"

Bu sırada Thorne'un adamları patlamanın etkisinden kurtulup kendilerini toparlamayı başarmışlardı. Onlarca adam silahlarını çekmiş Ross'un adamlarının üzerine doğrultmuşlardı. Thorne adamların yüzüne tek tek baktı. "Bu hepiniz için geçerli beyler!" Thorne kalabalığın üzerinde bir kez daha gez-

dirdi gözlerini. Ross tayfaları Thorne'un buz mavi gözlerini iliklerine kadar hissediyorlardı. "Her zaman insanlara kucak açmam. Bunu siz de biliyorsunuz. Ama şu anda bu hazineyi taşımak için adama ihtiyacım var!"

"Bir kez daha sormayacağım!" diye bağırdı Thorne. O sırada tapınak bir anda korkunç bir gürültüyle sallandı. Adamlar korkuyla gözlerini pencereye doğru çevirdiler. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Anne karma karışık saçlarının arasından babasının mihrabın üzerinde yatan cansız bedenine bakıyordu. Adamlar birer birer bölmelerin arasından çıkıyorlardı. Yıllardır Ross için çalışan bu adamlar şimdi Thorne'un emri altına gireceklerdi. Anne gözyaşlarını tutamamıştı.

"Güzel... güzel," diye mırıldandı Bartholomew.

Stede yerde yatan kaptanına ve en yakın dostuna bir kez daha baktı. Gerekirse ölmeye bile hazırdı– bir dakika! Stede belli belirsiz başını çevirdi ve bir an için Kaptan Ross'un yığıldığı yere baktı. Bir anda elindeki kılıçları yere fırlatmıştı. Tuhaf bir gürültüyle yere düşen kılıçlarının gürültüsü arasından Anne'ye dönerek, "Üzgünüm Anne," dedi. Şimdi hıçkırıklara boğulmuş olan Anne'den kaçırmıştı gözlerini. Sonunda gözleri Thorne'unkilerle buluştu. "Hazineden payıma düşeni istiyorum," dedi. "Özellikle de şu yeşil elmaslardan."

Thorne'un ağzı kulaklarına varıyordu. Mihrabın üzerinden inip bir avuç dolusu mücevheri eline aldı ve Stede'in avuçlarına bıraktı. "Ne istediğini bilen

adam, istediğini her zaman alır," dedi kulak tırmalayıcı sesiyle.

Stede, Kırmızı Göz ve Jules'a dönmüştü şimdi. Stede'i bir karış suda boğacak gibi bakıyorlardı. "Neyiniz var sizin aptal herifler?!" diye bağırdı Stede. "Hayatınızı bir hiç uğruna harcayacak mısınız?" Stede, Thorne'un adamlarının elinden bir silah kaptı ve onlara döndü. Thorne'un adamları hemen ayaklanmışlardı ama Thorne onları durdurdu.

Stede silahın namlusunu Jules'un göğsüne dayadı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun!" dedi Stede dev gibi adamın gözlerinin içine bakarak. Jules öfkeden dişlerini sıkarak elindeki silahı yere bıraktı.

Stede silahını Kırmızı Göz'e çevirmişti şimdi. Kırmızı Göz'ün yaralı yüzü şaşkınlık ve öfkeyle gerilmişti. Kafası karman çorman olmuştu. Başını öne eğdi. Öfkeden titriyordu. Ama sonunda o da teslim olmuştu. Kılıcını yere bıraktı. Arkasından hançerini. Daha sonra ceketinin ceplerine uzandı ve iki tane küçük balta yere yuvarlandı. Botlarının içinden uzunca bir bıçak çekti ve bunu da yere bıraktı. Diğer botundan da ufak bir silah çıkmıştı. Son olarak belindeki heybeye uzanıp içindeki el bombasını da çıkardı ve isteksizce Thorne'un adamlarından birine teslim etti.

Stede başını salladı ve aldığı silahı Thorne'un eline bıraktı. Bina başka bir sarsıntıyla daha titremişti şimdi. "Pekâlâ beyler" diye atıldı Thorne. "Kızakları doldurun. Geride tek bir şey bırakmanızı istemiyorum!" diye emretti. Thorne'un adamlarının gözü Jules, Stede ve Kırmızı Göz'ün üzerindeydi.

Bir yandan da Thorne'un dediği üzere altın, gümüş ve mücevherleri kızaklara yerleştirmeye başladılar. Ross'un diğer adamları da Thorne'un adamlarına katılmıştı şimdi. Sırtlarındaki deri kostümler ve el arabalarıyla Konstantin'in Hazinesini taşımaya başladılar.

Cat acıyla inleyerek yerden kalkmaya çalışıyordu. Thorne incecik sakalları olan sarışın bir denizciye işaret verdi. "Bay Grimly. Hemen halatlardan birini alıp Griffin'in sütunlarından birine bağlayın. Anne'yi de ama başka bir sütuna. Ne olur ne olmaz!"

"Hemen efendim!" Ross ve adamlarının getirdiği halat yerde öylece duruyordu. Grimly eline bir balta aldı ve metrelerce uzunluktaki halatı ikiye böldü. İlk parçası biraz fazla uzun gelmişti. Bu ipi de tam ortasından ikiye böldü. Daha sonra Anne'yi saçlarından yakaladığı gibi doğrulttu ve taş sütuna yasladı. Anne acıyla kıvranarak direnmişti ama Grimly tek bir hareketiyle onu tekrar doğrultmuştu. Ellerini arkada kavuşturup halatla bileklerinden bağlamıştı. Halatı öyle bir dolamıştı ki Anne neredeyse nefes alamıyordu. Sonunda yılların verdiği bir tecrübeyle halatın sonuna sıkı bir düğüm attı.

Cat tam dizleri üzerinde doğrulmuştu ki Grimly elindeki baltanın sapını Cat'in başına indirdi. Cat bilincini kaybetmiş bir şekilde tıpkı bir örümcek gibi büzüşerek yere yığılmıştı tekrar. Grimley, Cat'i de başka bir sütuna bağladı

Sıra Ross'a gelmişti. İlk önce elini boynundaki damarlara götürerek nabzına baktı. Şaşırtıcı bir biçimde kalbi hâlâ atıyordu. Elindeki baltayla işini bi-

tirmeyi düşündü. Ne de olsa Declan Ross gibi bir korsanı öldürmüş olmak ona epey bir ün kazandırabilirdi. Grimly bir an için durup düşündü ve Thorne'a baktığı anda bundan vaz geçti. Ross'u da diğerleri gibi başka bir sütuna kadar sürükleyip sıkıca bağladı. Birdenbire tüm bina yerinden oynamıştı. Pencerenin önünde alevler yükseldi ve gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü koptu.

"Kaptan Thorne!" diye bağırdı adamlardan biri. "Volkanın üzerinden kapkara dumanlar yükseliyor. Gökyüzü simsiyah oldu!"

Thorne öfkeyle homurdandı. Tam bir zafer olmasını diliyordu bunun ama dağın uyarıları pek de hafife alınacak cinsten değildi. "Skellick Raven'i kıyıya getirdi mi? Gemilerin hepsi burada mı?" diye sordu adama.

"Evet, efendim! Hepsi de kıyıya demirledi. Bizi bekliyorlar!"

Thorne dönüp tapınağa bir kez daha baktı. "Siz oradakiler!" diye bağırdı sağ taraftaki kapının önünde kızaklardan birini itmeye çalışan adamlara dönerek. "Hepinizin meşalelerinizi yakmanızı ve aşağı inip filikaları hazır etmenizi istiyorum!" Kapının önündeki adamlardan biri korkuyla yerinde sıçramış ve elindeki mücevherleri sağa sola saçmıştı bu sözlerin üzerine.

Thorne emirler yağdırmaya devam ediyordu. "Dolu kızakları hemen çıkarın buradan!" Bölmeleri tekrar gözden geçirdi. Bazıları hâlâ altınlar ve gümüşlerle doluydu. Geriye kalan adamlar dönüp var gücüyle haykırdı. " Ve siz oradakiler. Geri kalanları

da toplayın hemen. Daha hızlı, daha hızlı! Hepsini istiyorum anlıyor musunuz? HEPSİNİ!!"

Thorne gözünü ahşap sandığa çevirdi sonunda. Üzerini yoklayarak gümüş haçı yerleştirebileceği yeri arıyordu. Herhangi bir boşluk ya da delik yoktu üzerinde. Cat'in gümüş haçını sandığın kapağının üzerine doğru tuttu. Buraya tam olarak oturuyordu. O anda kapağın kenarlarından bir klik sesi geldi ve sandığın iki tarafını tutan haçlar yere düştü. Hemen arkasından bir ses daha. Bu kez daha cok bir sürtünme sesine benziyordu. Sonunda sandığın kapağı yavaşça açılmaya başladı.

Thorne'un kafasından sandığın içinde neler olabileceğiyle ilgili onlarca düşünce geçiyordu. Gözlerini kısmış kapağın arasından kutsal hazinenin ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Sonunda kapak açılmıştı. Bu da neydi böyle? Sandığın içinde altından bir kase vardı ve kasenin üzeri üç yerinden delinmişti. Deliklerin içinde de üç tane siyah çivi vardı. *Çiviler mi*?

Thorne altın kaseyi sandığın içinden çıkardı ve bir kez daha yakından baktı. Kaşları çatılmıştı. Öfkeyle kaseyi yere fırlattı. Kase yere düştüğünde parçalara ayrılmıştı ve çivilerden iki tanesi yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Çivilerden biri yerde Ross'un kanının biriktiği yere yuvarlanmıştı. O anda tapınakta bulunan herkesin kalbi sıkışmıştı. Adamlar tekrar nefes alabilmek icin çabalıyorlardı. Thorne olduğu yerde çakılıp kalmıştı. İçinden bir ses bir şeylerin fena halde ters gittiğini söylüyordu.

47
İLAHİ ADALET

Tüm tapınak gözleri kör eden bir ışıkla parlamıştı. Korkunç bir gürültüyle kutsal tapınakta yer yerinden oynamıştı. Kolonlar çatırdıyordu ve balkonlardan biri yıkıldı. Bütün salon toz duman içinde kalmıştı.

Hazinenin geri kalanını toplamaya çalışan korsanlar sarsıntının etkisiyle yere yuvarlanmış tepelerine yağan taş parçalarından korunmak için elleriyle başlarını örtmeye çalışıyorlardı. Barthlomew Thorne bile kendini bir anda yerde bulmuştu. Bir anda tapınağın içinde şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Adamlar başlarına inmek üzere olan tapınağın duvarlarının çatırdağını duyabiliyorlardı. Kirişlerin üzerlerine yüklenen ağırlığı taşımaya yetmediği her hallerinden belliydi. O anda kırmızı ve turuncu ışıklar salonu doldurmuştu. Hepsi başlarını çevirip pen-

cereye baktılar. Sonunda çatının bir kısmı çökmüştü. Thorne'un adamlarından iki tanesi yıkıntıların altında kaldı. Bir anda her tarafı alevler kapladı.

Thorne'un tayfaları öylece dona kalmış, kaptanlarına bakıyorlardı. Thorne sonunda ayağa kalkmayı başarmıştı. "Gemiye gidiyoruz!" diye bağırdı. "Alabildiğiniz kadarını alın ve hemen gemiye koşun!"

Ama altın ve gümüşlerle hipnotize olmuş adamlar Thorne'u dinlemiyorlardı. Tapınakta kalan bütün mücevherleri birer ikişer kızaklara doldurmaya devam ettiler. Çatının üzerine onlarca yanan madde yağıyordu. Sonunda bütün çatı alev almıştı ve aşağıdaki adamların üzerine doğru inmeye başladı.

Stede ve Thorne'un adamlarından bir kısmı yan taraftaki küçük bir odacıktan dışarı fırladılar. Thorne, Stede'e yanına yaklaşmasını işaret etmişti. "Yardım et!" diye bağırdı yerdeki ahşap sandığı yerinden oynatmaya çalışarak.

Sandığın bir tarafından Stede diğer tarafından da Thorne tutuyordu. Tüm güçleriyle asıldıkları halde sandık yerinden kıprdamamıştı. Rahipler sandığı bir şekilde yere sabitlemiş olmalıydılar. Thorne sonunda vazgeçmişti. Tüm bina şiddetle titremeye başladı. Thorne, Stede'e mihrabın de bulunduğu yüksek platformu göstererek homurdandı. "Lavlar! Eğer camdan içeri girmeyi başarırlarsa burada kapana kısıldık demektir."

"Sandığın içinde ne vardı?" diye sordu Stede hızla dışarı doğru ilerledikleri sırada.

Thorne durup yerdeki çivilere işaret etti, "Şu çiviler işte, eh!"

Stede çivilerden birinin kırık kirişlerden birinin altına kaçtığını gördü. Diğeri hâlâ cam kasenin içindeki bölmesinde takılı duruyordu. Sonuncusu da Ross'un ayağının dibindeki bir kan birikintisinin içindeydi. Thorne arkasını döner dönmez Stede çivilerden birine bir tekme savurdu. Tam isabet! Çivi Cat'in bağlı olduğu sütunun tam yanına isabet etmişti.

Stede de diğerleriyle beraber çıkışa doğru koşuyordu şimdi. Herkes çıktıktan sonra Thorne demir gibi ağır kapıyı arkalarından çekip kilitledi. "Bu kez Deniz Kurdu'nun kurtulmak için hiç şansı kalmadı!" diyerek gürledi.

Thorne'un adamları sahilde hazineleri filikalara yerleştiriyorlardı. Tünelde ve ormanda koşturdukları sırada hazinenin bir kısmını yerlere düşürmüşlerdi. Ama kalanı bile yeterdi. Gelirken Thorne'a ve adamlarına saldıran beyaz yaratıklar dönüş yolunda ortaya çıkmamışlardı. Grimly patlamaların ve depremin bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyordu. Gerçi nedeni umurunda bile değildi. O yaratıkları tekrar görmek zorunda kalmadığı için mutluydu yalnızca. Yeraltından bir sarsıntı daha geldi. Birdenbire volkanın ağzı korkunç bir alev topuyla kaplanmıştı ve gökyüzünden kül ve toz parçacıkları yağıyordu.

"Çabuk olun beyler!' diye bağırdı tayfalara. "Zamanımız daralıyor."

"Daha yüklenecek çok şey var!" diyerek hızla kızaklara doğru yöneldi denizcilerden biri.

"Onları başka bir filikaya koyacağız seni ahmak! Geri çekil dedim yoksa filikayı alabora edeceksin!"

Grimly'nin gözü tünelin üzerindeydi. Thorne nerede kalmıştı? Grimler filikalardan birini kaptan için ayırmakla görevliydi. Bu yüzden gemiye dönemiyordu. İyi de neredeydi bu adam? Ya gelmezse? Düşüncesi bile Grimley'i gülümsetmeye yetmişti. *Kaptan Grimley,* dedi kendi kendine.

"Bay Grimley!"

O sırada Thorne ve diğer adamların koşarak tepeden aşağı indiklerini gördü.

"Cat!" Bu bir kadın sesiydi. Ona sesleniyordu. "Cat!" Bu kez sesi daha yüksek çıkmıştı. "Cat! Yerdeki çiviyi al!"

Cat gözlerini açmıştı sonunda. Karşısında Anne'yi gördü. Bir sütuna bağlanmıştı. O sırada kendisinin de bir sütuna bağlı olduğunu farketti. Anne'nin alnının sol tarafından kanlar akıyordu ve bütün yüzü morluklar içinde kalmıştı. Çatının parçaları ve kirişler tapınağın ortasında alev alev yanıyorlardı. Her yer toz duman altında kalmıştı ve bu nefes almayı güçleştiriyordu.

"Neler oldu?" dedi acı dolu gözlerle etrafına bakınarak.

"Yanardağ patlamak üzere. Cat, beni dinle!"

"Ne var...?" diye sordu Cat. Sersemliği hâlâ tam olarak geçmemişti.

"Su çiviyi al Cat!"

Cat korku dolu gözlerle sağına soluna bakınmaya baslamıştı. Sonunda yerde kana bulanmış yirmi santim uzunluğundaki çiviyi farketmişti. Cat başını kaldırıp mihraba baktı ve sandığın açılmış olduğunu farketti. "Anne bu çivi..." Sözlerini tamamlayamadan sesi kısılmıştı.

"Uzanabiliyor musun Cat?" diye sordu Anne.

"Ahhh." Cat omuzlarını aşağı doğru çekerek sol eliyle uzanabildiği kadar uzanmıştı. "Tuttum onu!" diye bağırdı sonunda. Bütün tapınak bir kez daha sallanmıştı.

"Düğümü çözebilir misin?" diye sordu Anne. "Buradan bakılınca yalnızca bağlanmış gibi görünüyor. Emin olamıyorum."

Tam tepelerinde korkunç bir gürültü kopmuştu. İkisi de başlarını kaldırıp tavana bakmışlardı. Çatının büyük bir kısmı aşağıya doğru bel vermişti. Alevler tapınağın her tarafını sarmıştı. Gökyüzü kara dumanlarla kaplanmıştı. O sırada bir inleme duydular.

"Babacığım!" diye haykırdı Anne. Cat başını çevirip baktığında Declan Ross'un da mihrabın en yakınındaki sütuna bağlı olduğunu gördü. Ross gözlerini açmıştı ama başı dönüyordu.

"Anne, yaşıyorsun."

"Evet babacığım," dedi Anne. Gözyaşlarına boğulmuştu.

"Oh, Edinburgh'dan ayrıldığımızdan beri bana böyle seslenmemiştin..."

"Biliyorum," dedi Anne. "Biliyorum."

"Başıma silah dayadınız Kaptan," dedi Cat.

Ross başını eğip Cat'e baktı. "Blöf yapıyordum."

"Cat, halatı çöz!" diye bağırdı Anne.

Cat düğümle uğraşmaya başlamıştı. Çivinin yardımıyla iplerin düğümlendiği kısmı çekiştiriyordu ama halat bir milim bile gevşememişti. Sonunda çiviyi halatın bir yerine saplamayı başarmıştı. Çiviyi çekip halatı yırttı sonunda. Açılan deliğin içinden elini geçirmeye uğraşıyordu. Ve sonunda oldu. Tek elini çıkarmayı başarmıştı. Şimdi açıkta kalan sağ eliyle bütün gücüyle düğüme asıldı Cat. Düğüm açılmıştı ve kollarını, omuzlarını saran ipler sonunda gevşedi. Bir dakika sonra Cat ayağa fırlamıştı.

Hemen Anne'yi ve babasını da çözdü. O sırada Ross'un yarasını fark etmişti. "Bu hiç de iyi görünmüyor," diye fısıldamıştı. Tapınak korkunç bir gümbürtüyle bir kez daha sarsıldı. Cat ve Anne sütunlardan birine tutunarak ayakta kalmayı başarmışlardı.

"Ölmeyeceğim." diye inledi Ross ama gözleri geriye doğru kayıyordu.

"Tamam seni taşıyacağız."

"Bekle," dedi Anne. "Sanırım Thorne kapıyı kilitledi. Onlar çıktıktan hemen sonra bir anahtar sesi duyduğuma eminim."

"Ben bakarım," dedi Cat ve alevlerin üzerinden atlayarak salonun diğer tarafına geçti. Göz açıp kapayıncaya kadar geri dönmüştü. "Haklısın kilitlemiş. Bu tarafta anahtar deliği yok. Maalesef kapıyı açmanın hiç bir yolu yok."

"Nasıl çıkacağız?" diyerek etrafına bakınmaya

başladı Anne.

"Babanı yere yatır. Gidip diğer odaları arayalım. Mutlaka başka bir çıkış daha olmalı."

Rüzgârın ulumaları ve durmadan yeri sallamaya devam eden dağın gümbürtüleri arasında birer birer odaları aramaya başladılar. Yukarı çıkan merdivenleri ve üst kattaki diğer odaları bulmuşlardı ama kalenin başka çıkışı yoktu.

Koşarak aşağı indiklerinde Declan'ı yerde sürünürken bulmuşlardı. "Baba, ne yapıyorsun?" diye atıldı Anne. "Uzanmalısın!"

"Halat!" dedi Ross. Öksürüklere boğulmuştu. "Hazine gibi."

"Ne?" dedi Cat ama halatlara baktığı anda Ross'un ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

"Ah, evet! doğru söylüyor!" Cat pencereye doğru koştu hemen. Thorne'un gemileri kırıkları geçmek üzereydi. Sonra kulenin tam altına baktı. *Robert Bruce* oradaydı işte! Bekliyordu! "Babanı hazineyi taşımak için getirdiğimiz sepetlerle indireceğiz!" diye bağırdı. Hemen en yakınındaki sepete doğru koştu. Sonra kirişlerin arasında kalmış halatlardan birine davrandı. O sırada çivinin hâlâ elinde olduğunu farketmisti. Çiviyi cebine attı.

"İşte burada!" diye bağırarak halatın bir ucunu Anne'ye fırlattı. "Sepetin ucuna böyle bağlayacağız!" Halatın diğer ucunu alıp camın en yakınındaki sütunun üzerine iyice doladı ve var gücüyle çekerek sağlamlaştırdı.

"Pekâlâ! Şimdi bana sepeti ver!" Cat sepeti kaptığı gibi pencerenin yanına gitti ve halatı aşağı sal-

landırdı. "HAYIR!!" diye bağırmıştı. "Halat yeterince uzun değil. Gemiye yaklaşmıyor bile!"

"Oh, hayır Cat, şimdi ne yapacağız–bir dakika şu diğer parçaları da kullanabiliriz." Thorne'un adamının onları bağlamak için kullandığı diğer halat parçalarına işaret ediyordu. "Sence onları biribirine bağlayabilir miyiz?"

"Bilmem; deneyelim bakalım," dedi Cat. Emin olamıyordu. "Halatlar çok kalın olduğu için düğümler açılabilir. O zaman hepimiz ölürüz."

Kirişlerden biri korkunç bir gürültüyle yere indi. "Çabuk ol Cat, bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdı Anne.

Cat salonun içinde koşturarak ipleri birbirlerine bağlayacak bir şeyler aradı. Yıkıntıların arasında bir sürü ceset vardı. Bazıları tanıdık yüzler, Midge arkasından vurulmuştu ve Caiman da alev alev yanıyordu. Cat konsantre olmaya çalışıyordu.

Anne sepeti camdan içeri aldı. Halatın ucunu çözdü ve diğer halat parçalarından birini sonuna eklemeye çalıştı. Bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Yine de denemeye devam etti. Cat hazinelerin dizildiği masaların hepsini birer birer gözden geçirdi. Masalardan birinde yalnızca bir kaç tane kılıç kalmıştı. Silahlar işlerine yaramazdı. Mihraba doğru yöneldi ve etrafına bakındı. Duvarda asılı kilime baktı. Belki onu bağlayabilirlerdi. Ama hayır. Halatlar gibi kilim de çözülebilirdi. Burada da kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Hızla arkasına dönmüştü ama yerdeki kan birikintisine bastığı için ayağı kaymıştı. O sırada yere baktığında hâlâ altın kasenin

içindeki yuvasında asılı duran çiviyi gördü. O anda aklına bir şey gelmişti. Çapraz akıntıların arasında Bruce'u dengede tutmaya çalıştıkları an geldi gözünün önüne. Ramiro emirler yağdırıyordu. Enrique ve Claudio deveboynunun üzerinde civadranın yerini değiştiriyorlardı. Deveboynu! Cat kendini güvertenin üzerine fırlayan kancayı alıp deveboynuna geçirdiği anı tekrar yaşamıştı gözlerinin önünde. O anda ne yapması gerektiğini anlamıştı.

"Anne ne yapacağımızı buldum!" diye bağırdı. "Bütün halat parçalarını getir buraya!"

Cat cebindeki çiviyi çıkardı. Sonra cam kaseye uzandı ve kasenin içindeki delikli bölmeyi kırıp aldı. Şimdi elinde kare şeklinde, ortalarında üçer tane deliği olan üç ayrı altın parçası vardı.

"Diğer çivi nerde?" diye sordu Cat.

"İşte orada," diye işaret etti Ross. Yıkılan kirişlerden birinin altında alevlerin hemen yanında duruyordu. Cat üç çiviyi de eline aldı ve cebine attı. Halatlardan birini altın parçasının ucuna diğerini diğer ucuna bağlayıp var gücüyle çekti. Altın güzelce eğilerek 'U'şeklinde bir kancaya dönüşmüştü. İki ucunda da delikleri vardı.

"Umarım işe yarar," dedi Anne'ye dönüp. Daha sonra yere düşen taş parçalarından birini aldı. Çiviyi halata saplamak için çekiç olarak kullanmıştı taşı. İşe yarıyordu. Çivi halata saplanmıştı. Sonra diğer halatlara da aynı şeyi yaptı. Daha sonra çivileri delikli altın parçalarından geçirdi ve taşı yine çekiç gibi kullanarak çivileri eğip altın parçalarının üzerine kapadı. Anne'nin de yardımıyla bütün halatları bu

şekilde birbirlerine bağladılar. Sonunda sepeti de halata bağlayıp tekrar camdan aşağı sarkıttılar.

O sırada çatıdan kocaman bir parça daha yanarak yere indi. Anne korkudan titriyordu. Alevler her yeri sarmıştı şimdi. "Yardım et Cat!" diye bağırdı. "Babamı kurtarmalıyız!"

Cat sepetin Bruce'a kadar ulaşıp ulaşmadığını

göremiyordu.Anne'yle beraber Declan'ı cama doğru yaklaştırmaya çalıştılar ama alevler hızla üzerlerine doğru geliyordu. Cat camdan aşağı baktı. Geminin güvertesinde biri elindeki kumaş parçasını deliler gibi sallıyordu. Cat sepeti yukarı aldığında içindeki kumaşın William Wallace'in eski bayrağı olduğunu gördü. Ross'un biricik İskoç kılıcı ve sinsi kurdu.

"Halat gemiye kadar uzanıyor!" diye bağırdı Cat. Bayrağı eline almış gülümsüyordu.

Ross'u dikkatlice sepetin içine yerleştirdiler. Onu asağıya indirmeden önce Cat mihraba koşup oradaki deri kaplı kitabı aldı. Bunu neden yaptığını bile bilmiyordu ama kitabı alıp Ross'un kollarının arasına sıkıştırmıştı.

Yavaş yavaş Ross'u gemiye dogru indirdiler. "Sıra sende'" dedi Cat Anne'ye dönüp. Anne eskiden olsa itiraz ederdi ama şimdi sesini çıkarmadı. Cat'in halatlardan daha kolay tırmanabileceğini biliyordu. O sepetle inecekti.

Cat, Anne'nin içine girebilmesi için sepeti cama iyice yaklaştırdı. "Hazır mısın?" diye sordu sonra.

"Henüz değil," dedi Anne. Eğilip Cat'i yanağından öpmüştü. Cat şaşkınlık içinde bakıyordu. "Bir korsan olarak hiç fena sayılmazsın," dedi Anne göz kırparak. Cat neredeyse sepeti elinden kaçıracakti. O da Anne'ye göz kırptı sonunda ve sepeti aşağıya indirmeye başladı.

Anne güverteye iner inmez Cat de derin bir nefes aldı. Halatlardan inmeye hazırlanıyordu. O sırada arkasından bir ses geldi. "Bekle!" Arka taraftaki kolonların arasından saçları karman çorman bir adam yaklaşıyordu.

"Jacques!" diye bağırdı Cat. Hemen koşup Fransız'a yardım etmişti.

"Qui," dedi Jacques ve Cat'in kollarına yığıldı. "Ama iyi değilim."

Cat halatı bir kez daha çekti ve Jacques'i da aşağıya indirdi. Bu kez elleri halatlardan iyice kesilmişti. Sonunda kendisi de halata asıldığı anda salonun çatısı arkasından yere inmişti. Yavaş yavaş aşağıya iniyordu şimdi. O sırada başından aşağı ufak tefek taşlar yağmaya başlamıştı. Bir an için durdu ve taş yağmurunun bitmesini bekledi. Kolları zonkluyordu. Aşağı doğru her kaydığında ip sallanıyordu ve yan taraftaki kayalıklara çarpmamak için halatı sıkıca tutması gerekiyordu.Sonunda halatların bağlandığı ilk düğümü geçti. Sonra ikincisini ve sonra da üçüncüsünü.

Bu son düğümde durup bir an için düşünmüştü Cat. Anne'nin, Kaptan Ross'un ve onun hayatını

kurtarmıştı bu çiviler. Onlar olmasa şimdi tapınağın içinde alev alev yanıyor olacaklardı. Bu halat onları hayata bağlayan bir bağ olmuştu. Hatta bundan daha bile fazlası. Cat bu çivilerin bir zamanlar nasıl da tamamen farklı amaçlarla kullanıldığını düşündü.

Bir anda kararını vermişti. Tekrar yukarı doğru tırmanmaya başladı. En baştaki düğüme geldiği anda sağ koluyla halata sarıldı ve tek eliyle çiviyi açmaya uğraştı. Sadece sol eliyle beceremeyeceğini anlayınca ipe yalnızca bacaklarıyla sarılarak var gücüyle çiviyi yerinden ayırmaya çalışmıştı.

"Ne yapıyor bu böyle?" diye sordu Nubby. "Orada takıldı galiba?"

"Bilmiyorum," dedi Anne. "Ramiro gemiyi sabit tutmaya çalış."

"Elimden geleni yapıyorum genç bayan. Ama rüzgâr sizinle aynı fikirde değil anlaşılan."

Cat'in halatın üzerinde debelendiğini gördüler. Bir anda geminin güvertesine doğru hızla düşmeye başlamıştı. Anne bu görüntü karşısında gözlerini kapamıştı. O sırada Cat'in suya indiğini duydular. Ramiro, Nubby ve Anne kupeşteye koştular hemen.

"Biri bana yardım edebilir mi lütfen?" diye sordu Cat. Halka gibi etrafını sarmış olan halatın orta yerinde yüzüyordu.

48
İKİNCİ İHANET

Stede şimdi Jatga'nın güvertesindeydi. Kırıkların arasından geçmiş, son sürat ilerliyorlardı. Thorne, Stede'e güvertede yapılacak bir sürü iş vermişti. "Flok yelkenini düzelt! Kıç sirenini düzelt!" Ama gözlerini Stede'in üzerinden bir saniye bile ayırmamıştı. Stede, geminin dümencisi Skellick'in mesafeleri bağırdığını duydu. Dev gibi dalgaların patladığı çapraz akıntılara yalnızca on mil uzaklıktaydılar. *Oraya bir varalım hele*, diye geçirdi içinden. *İşte o zaman düzelteceğim bu gemiyi.*

Thorne'un kalyonlarından birinde olan Kırmızı Göz'ün de, iki direkli küçük salopelerden birinde

olan Jules'un da aklından o sırada aynı şey geçiyordu.

Kırıkların arasından ustaca geçtikleri sırada Ramiro denizcilere dönüp seslendi. "Yelkenleri indirin beyler, acelemiz yok!"

"Onların peşinden gideceğiz!" dedi bir ses arkadan. Sözcükler konuşurken boğazında takılıyordu. Kupeşteye yaslanıp son adımında dizlerinin üzerine çökmüştü. Nubby ve Anne hemen arkasından koşturuyorlardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Kaptan?" diye azarlamaya başladı Nubby. "Bu küçük bir sıyrık değil görmüyor musun?! Hemen yatağa dönmen gerekiyor!"

"Babacığım Nubby'nin sözünü dinle! Lütfen. İyi değilsin."

Cat, Nubby ve Anne kaptanı yakınlardaki bir banka oturtmuşlardı.

"Sana onun peşinden gideceğiz dedim!" diye atıldı Ross. Başı iki yana sallanıyordu.

"Kimin?" diye sordu Ramiro. "Bartholomew Thorne'un mu?"

Ross başını salladı.

"Aklını kaçırmış olmalı," dedi Nubby.

"Karga'nın peşinden gideceğiz dedim sana!" diye mırıldandı Ross. "Hazine."

"Hazine kimin umrunda dostum?" diye itiraz etti Ramiro. "Bir avuç adamımız var. Onunsa en az on

tane gemisi daha var!"

"Bu gemi hâlâ benim." dedi Ross. "Sana Thorne'un peşinden gitmeni emrediyorum."

"Aaa; işte bu konuda yanılıyorsun," dedi Ramiro. "Düelloyu almama izin verdin ve ben de sana gemiyi kullanabileceğini söyledim. Ama bu ona sahip olduğun anlamına gelmiyor. Eğer gemiyi almak istiyorsan bana parasını ödemelisin–"

Ross elini cebine attı ve bir avuç dolusu yeşil elması güverteye fırlattı. "Bu yeter herhalde."

"Yüce bisküviler ve et suyu aşkına!" diye atıldı Nubby. "Bu... bu o hazinenin bir parçası mı?"

Ross başını salladı. "Şimdi gemi benim olduğuna göre hemen Thorne'un peşinden gidiyoruz."

O sırada uzaktan yerin gümbürdediğini duydular. Şimdi volkandan bir mil kadar uzaktaydılar ama adanın toz ve duman altında kaldığını görebiliyorlardı.

Ramiro yere eğilip elmasları eline aldı. "Bak Ross. Gemi için verdiğin ücreti kabul ediyorum. Ama ben denizciyim ve gemi yaparim. Denizde gitmeyi ve balık tutmayı bilirim ancak. Thorne gibi bir korsanla savaşamam."

"Sana dediğimi yapacaksın," dedi Ross. Gözleri giderek kapanıyordu artık.

"Ama baba!" diye atıldı Anne. Babasının hemen yanında duruyordu.

"HAYIR!" Herkes dönüp Cat'e bakmıştı. "Declan Ross, üzgünüm ama bunu yapamazsınız efendim. Yaralısınız ve durumunuz sizi görevinizi yapmaktan alıkoyuyor maalesef. Şu anda mürettebatın

üyelerinden biri olarak sizi üzülerek görevinizden alıyorum."

Declan'ın yüzü bir anda öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Cat sen–"

"Görevden alındınız efendim," dedi Cat. "Şimdi izin verirseniz kafamı toplamaya çalışıyorum. Bartholomew Thorne epey önümüzde olmalı. Onu yakalamak istiyorsak acele etmeliyiz."

Ross affallamıştı. Cat'in ne dediğini anlaması zaman almıştı. Ama sonunda yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. Sinsice sırıtıyordu. "İşte buna adam derim ben. Cat. İşte buna adam denir"

Cat gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldanmıştı. "Bakalım yaşlı Bart sürprizimizden hoşlanacak mı?"

Anne ağzını bir karış açmış Cat'in suratına bakıyordu. "Ne demek istedi bu şimdi...?"

Birdenbire korkunç bir gürültüyle yanardağın patladığını duydular. Hepsi de korkuyla yerinden sıçramışlardı. Hemen kupeşteye doğru koşup neler olduğuna baktılar. Volkanın tepesi tamamen havaya uçmustu. Kılıçlar Adası korkunç alevlerin cehenneminde yanıp tutuşuyordu. Geminin üzerine enkaz parçaları yağıyordu. Yanan irice parçalardan biri ön güverteye düşmüştü.

"Nubby şununla ilgilen de fıçılara yayılıp güvertede yangın çıkmasın."

Nubby'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hemen koşa koşa merdivenlerden indi.

Cat kupeşteden denize doğru bakıyordu. Geride bıraktıkları okyanus suları tuhaf bir görüntüye bürünmüştü. Diğerleri de bakıyorlardı. Sanki Kılıçlar

Adası batıyor gibi görünüyordu. Hayır. Ada batmıyordu. Sular yükseliyordu.

"Ramiro," dedi Cat gergin bir ses tonuyla. "Rica etsem hareketli civadrayı bir parça güneye çevirir misin lütfen? Biraz acele etsek iyi olacak."

"Hemen Kaptan!" diye bağırdı Ramiro. Hemen dümen yekesine doğru atılmıştı.

"Yelkenler fora!" diye bağırdı Cat. Geminin diğer tayfaları, toplam on sekiz kişi, hemen yelkenlere davrandılar. İskalaryaya tırmanıyor, halatlara asılıyor, yelkenleri yukarı çekiyorlardı. Gemi bir anda ok gibi yerinden fırladı. Bruce, Karga'nın peşinden öyle bir gidiyordu ki gemideki adamların hiç biri bu büyüklükteki bir geminin bu hızda gidebildiğini daha önce hiç görmemişlerdi.

"Bize yetişiyor efendim!" dedi Skellick.

"Kim yetişiyor?!" diye haykırdı Thorne. Kupeşteden dışarı baktı ama hava karardığı için görebildiği tek şey kare şeklinde dev yelkenlerdi.

"Bu Ross'un gemisi," dedi dümenci.

"Ross mu?" diye atıldı Thorne. "Ama o öldü!"

"Onun gemisinde biri var o zaman. Ve ne yazık ki hemen arkamızdalar!"

"Çapraz akıntılara gidiyoruz!" diye bağırdı bir tanesi arka taraftan. Gemi hafifce yana yatmıştı şimdi.

Thorne arkasını döndü ve daha bir gece önce

tanık olduğu bu deniz cehennemine bir kez daha baktı. Filosunun yarısını denizin dibine gönderen dev gibi dalgalar tam karşısında duruyordu şimdi. Geriye kalanlar elbette ki en iyi kaptanlarıydı. Eğer bu gemilerin yarısı dalgalardan kurtulmayı başarsa bile hayalini kurduğu filoyu kurmaya yetecek kadar parası olacaktı.

"Ambarları kilitleyin beyler!" diye bağırdı Thorne.

"Ama efendim," dedi Skellick. "Ross ne olacak?"

"O Ross DEĞİL!!!"

"Özür dilerim Kaptan. Yani arkamızdaki gemi ne olacak demek istemiştim."

"Bırak gelsin bakalım!" diye haykırdı Thorne. "Çapraz dalgaların öteki tarafına geçtiğimiz zaman filoyu çevirip onu denizin dibine yollayacağız!"

Hiç sanmıyorum, dedi Stede içinden. Thorne, Bruce'u izlemekle meşgulken kıç kasarasından sıvışmayı başarmıştı. Hemen ön kupeşteye koştu ve o sırada iskalaryaya tırmanmakta olan bir adamın elinden baltasını kaptı. "Hey!" diye bağırmıştı adam ama daha arkasını bile dönemeden Stede adamı tuttuğu gibi denize fırlattı.

Stede saklana saklana gönderin yanına kadar koştu ve elinde baltayla beklemeye başladı.

Karga çapraz akıntılardan çıkmak üzereydi. Thorne pupadan geriye baktı. Peşlerinden gelen gemi or-

talarda yoktu. Pruvadan ön tarafa doğru baktı. Şimdi neredeyse tamamen güneye dönmüşlerdi. O sırada ön tarafta beyaz bir şeyler gördü. Ama dev gibi dalgalar önünü kapattığı için ne olduğunu anlayamamıştı. Elindeki dürbünle bir kez daha baktı. *Bu da neyin nesi böyle*? diye düşünüyordu.

"Efendim, bakın!" O sırada hazinenin çoğunu taşıyan büyük İspanyol kalyonunun dev gibi dalgalardan birinin altında kaldığını gördü. Thorne korku dolu gözlerle olup biteni izliyordu. Gemi dalgaların etkisiyle giderek dipsiz kuyular gibi uzanan girdaplardan birine doğru sürükleniyordu. Üzerine inen ikinci bir dalgayla gemi tamamen karanlık sulara gömülmüştü.

"Hayııııırrr!!!" diye bağırdı Thorne.

"Skellick," diye bağırdı hemen. "Hayır onu–" Daha sözlerini tamamlayamadan kıç tarafındaki direğin üzerindeki mayıstra yelkeninin yere indiğini gördü. "Yelkeni tutun!" diye bağırdı. "Yelkeni yukarı çekin!" Gemi kocaman bir dalganın üzerinde yükseldiği sırada Thorne güneye doğru bir kez daha baktı. Bu kez ufuk çizgisi boyunca sıralanan onlarca obje olduğunu gördü.

Bu kez de geminin mizana direğindeki yelkenli yere inmişti. "Neler oluyor böyle?" diye bağırdı Thorne. "Bu delilik!"

Karga tehlikenin kıyısından zar zor dönmüştü. Hâlâ manevra yapabiliyordu ama zorlanıyordu. Tayfalar çaresizce yelkenleri yerine çekmeye çalışıyorlardı. O sırada gönderdeki mayıstra yelkeni de yere inmişti artık.

Stede, Thorne'un adamlarını yelkenleri yukarı çekmeye çalışırken görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Ellerini uzattıkları bütün halatlar kesilmişti. Stede baltasıyla iyi bir iş çıkarmıştı. Yazık. Thorne'u yenmiş olmanın zevkine varamayacaktı. Mayıstra yelkenlerini çekmekle gemiyi tamamen sakatlamış olmuştu. Geminin çapraz akıntılarını geçemeden Atlantik'in dibini boylayacağından emindi.

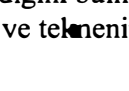

Bartholomew Thorne, Skellick'i kenara ittirip dümene kendi geçti. Pupa tarafından dev bir dalganın yaklaştığını görmüştü. Dümeni deli gibi çeviriyordu şimdi. Ama mayıstra yelkenleri olmadan gemiyi çevirmek imkânsızdı. Arkalarındaki dev gibi dalga tam üzerlerine inecekti ki yan taraftan gelen başka bir dalga Karga'yı havaya kaldırdı ve öne doğru iteledi. Deniz burada bir anda sakinlemişti artık. Yine de geminin epey tersi dönmüştü. Thorne bu kadar şanslı olduklarına inanamıyordu. Sağına soluna bakındı ve gemilerinin de çıktığını fark etti. Kalyonlar, firkateynler ve bir tane de ufak yelkenli daha. Dev gibi girdaplar kapanmıştı. Karga güvendeydi artık.

"Başardık!!" diye bağırdı Thorne. Sevinçten havalara uçuyordu.

Ama daha kimse ağzını açmaya kalmadan güneyde denizin aydınlandığını fark ettiler. Başlarının üstünden bir top güllesi uçmuştu. Dev gibi dalgaların sonuncusu da yere indiği anda ufuk çizgisi boyunca uzun direklerin yükseldiğini gördüler. Hepsinin de kare şeklinde yelkenleri vardı. Thorne dürbününü alıp baktı. *İngilizler*!

Top atışları başladığı sırada Stede hemen bir Branda'nın altına saklandı. Son atılan gülle hemen yanından geçmişti. *Sanırım gitme zamanı geldi benim için*, diye geçirdi içinden. Güvertede sağa sola koşuşturan adamların arasından geçip kupeşteye ulaştı. Sonunda aradığını bulmuştu. Baltasıyla filikanın iplerini kesti ve teknenin arkasından kendisi de suya atladı.

"İngilizler mi?" diye bağırdı Nubby. "Nereden çıktılar şimdi?|

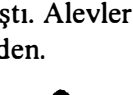
Declan Ross gözlerini hafifçe aralayıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Cat, Karga'nın güvertesine epey yaklaşmıştı. Sonunda vur emrini vermişti. "Sancak tarafındaki gülleleri vurun!" Silah rampasında yalnızca on tane adam vardı. Bu yüzden sadece birkaç tane top atabilmişlerdi. Ama bu bile yeterliydi.

Thorne, Ross'un gemisinin arkasından yaklaşmasını korku dolu gözlerle izlemişti. "Vurun onları!" diye bağırdı kıç kasarasındaki top güllelerini işaret ederek ama çok geç kalmıştı. Bruce çoktan ateş etmişti bile. İlk iki atış Karga'yı ıskalayıp denize uçtu ama üçüncüsü geminin arka tarafına isabet etti. Kıç kasarası ve alt taraftaki kamaralar havaya uçmuştu. Kıç güvertesi ve dümen yekesinin üzerine enkaz yığınları yağıyordu.

Patlamanın etkisiyle Thorne dizlerinin üzerine çökmüştü. Şimdi ayağa kalkıp geminin arkasına baktı. Kaptan kamarası da dahil olmak üzere alt taraftaki kamaraları alevler sarmıştı. Kamaralardan geriye hiç bir sey kalmamıştı. Alevler Heather'ini bir kez daha almışlardı elinden.

Majestelerinin gemisi Oxford Karga'ya yanaşmıştı. İngilizler'in fazla mücadele etmesi gerekmemişti. Thorne'un adamları denizde ve Kılıçlar Adası'nda olanlar sırasında sayıca epey azalmıştı zaten ve kalanların da dövüşecek gücü kalmamıştı. Çoğu bu arbede sırasında hayatlarını kaybetti. Amiral Blake, Thorne'u dümenin başında bulmuştu.

Thorne ellerini sıkı sıkı dümene yapıştırmış buz gibi gözlerle olan biteni izliyordu. Blake'in adamları etrafını sardığı sırada adeta bir heykel gibi donmuş, kıpırdamadan duruyordu.

Meşhur kanlı değneği Thorne'un ayaklarının dibinde bir su birikintisinin içinde yüzüyordu. Blake silahı ucundan tuttu ve sanki bir akrep tutuyormuş gibi havaya kaldırdı. Üzerinden kızıla boyanmış su damlaları damlıyordu.

Blake yüzünde derin bir tiksintiyle silaha baktı.

Thorne kanlı değneğine baktığı zaman yüzünde şeytansı bir gülümseme belirdi. Blake kaptan'ın yüzündeki canice bakışları farkedince bir adım gerilemişti. Blake arkasını döndü ve var gücüyle değneği karanlık sulara fırlattı.

"Hepsi ele geçirildi mi?" diye sordu Amiral Blake. Thorne'un filosundaki diğer gemileri kastediyordu.

"Emin degiliz efendim," diye cevap verdi Bay Jordan. Bazıları Karga'yı kuşattığımız yerin daha açığından çıkıp kaçmış olabilirler. Ama kuşattığımız gemilerin içinde yalnızca bir tanesi kaçmayı başardı."

"Ne?" dedi Blake. "Nasıl olur?"

"Küçük yelkenli efendim," dedi Bay. Jordan. Tüm yelkenleri inmişti. Suda öylece sürüklendiğini sanmıştık. Ama *Karga*'ya çıktığımız anda yelkenle-

ri açıldı ve kaçmaya başladılar. *King Richard* ve *Zafer* arkalarından ateş etti ama vuramadık."

Blake başını salladı. Bartholomew Thorne'u yakalamışlardı ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

"Peki ya Ross?" diye sordu Sir Nigel. Dönüp dalgaların arasında ilerleyen *Bruce*'a baktılar. "Öylece gitmesine izin veremeyiz."

"Ben orada gemi filan göremiyorum," dedi Amiral Blake. "Siz bir şey görüyor musunuz Bay Jordan?"

"Hayır efendim," diye cevap verdi adam. "Hiç bir şey göremiyorum."

49
GEÇMİŞİN HAYALETLERİ

Amiral Blake'in filosu New Providence'a doğru yola çıktığından beri üç hafta geçmişti. Barthlomew Thorne ve adamlarından geri kalanlar burada mahkemeye çıkarılacak ve sonunda da...asılacaklardı. *Robert Bruce* İskoçya'ya, Kaptan Ross'un biricik Edinburgh'una doğru yol almıştı. Burada St. Jacques Pierre ve Kaptan Ross, Nubby'nin gözetimi altında bir köşkte tedavi görüyorlardı. Anne, Cat'e şehri gezdiriyordu. Ramiro Sines'teki tershanesine dönmek için sabırsızlanıyordu ama önce Ross'un iyice iyileşmesini beklemişti. Bruce'u yeni sahiplerine bırakmış, Portekiz'e götürmek için kendisine ufak bir salope almıştı.

"Dışarı çıkmam gerek," dedi Ross bir gün. Ayak-

larını yataktan aşağı indirdi ve doğrulmaya başladı.

"Hemen geri yatıyorsun!" diye emretti Nubby. "Yoksa kepçeyi yiyeceksin kafana!"

"Ben iyiyim Nubs," dedi Ross. "O' Lordan's'ta bir turta beni kendime getirecektir. Hem Jacques'a bir hafta önce dışarı çıkması için izin verdin."

"Ama o senin kadar kötü yaralanmamıştı."

"Nubs, adam neredeyse parçalarına ayrılmıştı." Ross elini Nubby'nin omzuna atmıştı. "Gerçekten, ben iyiyim. Sadece birazcık dışarı çıkacağım."

Nubby omuz silkti. Kaptanın sözünü dinlemeyeceğini biliyordu. İzin verse de vermese de bildiğini okuyacaktı.

"Teşekkürler," dedi Ross. Sıkıca giyinip köşkten çıktı. Arnavut kaldırımlı caddeler ve binalar kalın bir sisle kaplanmıştı. Ross birdenbire hızlanıp sağa doğru döndü ve... O' Lordan's'ı da geçti.

Sonunda aradığı geçidi bulmuştu. Demirden dövme bir kementin altından geçerek mezarlığa girdi. Mezar taşlarının arasında ağaçlar yükseliyordu. *Ağaçları çok severdi*, diye geçirdi içinden.

Sonunda onu görmüştü. Mezar taşına şöyle bir bakmak bile kalbini sızlatmıştı Ross'un. Öksürmeye başladı ve gözleri yaşla doldu. Eğrelti otlarının arasında diz çöküp başını mezar taşına yasladı. "Bunu Thorne'un yaptığını biliyorum Abigail," dedi Ross. Eliyle karısının mezar taşına kazınmış adının harflerini okşuyordu. "Onu durdurmak için yanında olmadığım için çok üzgünüm Abigail. Şimdi İngilizler'in elinde. Onu asacaklar. Bundan eminim."

Bir süre burada sessizce ağladı. Yılların acısı

içinden çıkıyordu sanki. Gözyaşları dinmişti sonunda. Başını hafifçe kaldırıp konuşmaya devam etti. "Anne çok iyi. İçinde senin ruhunu taşıyor...ve senin kadar güzel. Ama deniz sevgisini benden almış. Elimden geleni yaptım Abigail... hazineye öyle yaklaşmıştık ki. Bu bizi özgür kılmaya yetecekti ama elimizden kaçırdık. Hazineden aldıklarımız bizi geçindirmeye yetmeyecek. Hepsini İngilizler aldı. Abigail..." bir an için tereddüt etmişti. "Korsanlığa devam etmek zorundayım."

"Bunu da nerden çıkardın şimdi dostum?" diye bir ses geldi arkasından.

"Stede?" Ross sıçrayarak arkasına dönmüştü.

Ross'un karşısındaki tepenin üstünde üç tane figür belirivermişti bir anda. Sisten dolayı yüzlerini görmek mümkün değildi. Ama adamlardan biri diğerlerinden bir elli altmış santim daha büyüktü. "Kıyıya şimdi çıktık," dedi dev gibi olanı.

Ross hemen onlara doğru koşmuştu. "Stede?" diye bağırdı. "Jules, Kırmızı Göz! Tanrı aşkına nereden çıktınız siz?" Hepsini teker teker kucakladı ve geri çekildi. "Nasıl başardınız?"

"Thorne beni ufak yelkenliye göndermişti," dedi Kırmızı Göz yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. "Ve tahmin edersin ki geminin kaptanıyla pek anlaşamadık. Nedense çapraz akıntılardan sonra gemideki tayfalar birer birer yok olmaya başladılar. Burada bizim yaşlı Stede'i buldum. Zavallıcık ufak bir filikada tek başına dolaşıyordu."

"Beni aldığın için şanslısın dostum!" dedi Stede. "Yoksa İngilizler gemini suyun dibine yollayacak-

tı!"

"Jules?" diyerek tek kaşını havaya kaldırdı Ross. "Sen nasıl kurtuldun?"

"Thorne'un köleleri sağolsun," diye cevap verdi Jules. "Sonunda bir baktım ki gemiyi tamamen benim kontrolüme bıraktılar. Çapraz akıntılardan çıktığımızda herkesin millerce ötesindeydik."

Stede kahkahayı patlatmıştı. "İngilizler üzerimize bombalar yağdırdığı sırada biz de göz açıp kapayıncaya kadar onlara yetiştik tabii. Ama Bruce'a ne olduğunu bilmiyorduk. Ramiro'yla beraber Portekiz'e gitmiş olabileceğini düşündük o yüzden önce oraya baktık. Jules ve adamları da aynı şeyi düşünmüşler. Orada buluştuk ve İspanyol Denizine dönmeden önce buraya bir uğrayalım dedik. İyiki de öyle yapmışız! Kıyıda Bruce'u görünce kıyıya yüzerek çıktık."

Declan Ross adamlarının omzuna attı kollarını. "Beni ne kadar mutlu ettiğinizi bilemezsiniz."

"Dahası da var," dedi Stede. "Hiçbirimizin bir gün dahi korsanlık yapmasına gerek kalmayacak. Thorne'dan aldığımız gemilerin içi tıka basa altınla doluydu."

Ross adamlarının gözünün içine bakıyordu. "Yola çıkmaya hazırlanmanız ne kadar sürer?"

"Neler geçiyor aklından dostum?"

Ross başını salladı. "St. Celestine beyler. Hazine rahiplere ait, değil mi?" Stede, Jules ve Kırmızı Göz endişeli gözlerle birbirlerine baktılar.

Ross sırıtıyordu. "Cat Kılıçlar Adası'ndan getirdiği şeyi rahiplere verdiğinde eminim hazinenin bir

kısmını bizimle paylaşmaktan onur duyacaklardı. O kadarı da bize yeter de artar bile!"

50
FELAKETİN HABERCİSİ

Bir kaç ay sonra Amiral Blake dağın eteklerindeki malikanesinin geniş misafir salonunda rahipleri ağırlamayı bekliyordu. "Rahip Gregory," diyerek saygıyla eğildi Amiral. "New Providence'a hoşgeldiniz."

"Teşekkürler Amiral," diyerek cevap verdi rahip. Cübbesinin başlığını indirmişti. Diğer sekiz rahip yüzlerini hâlâ gizliyorlardı. "Bizi davet ettiğiniz için biz teşekkür ederiz."

"İtiraf etmeliyim ki mektubunuzu aldığımda epey heyecanlandım," dedi Blake. "Ama sanırım Ross ve adamları bu akşam bize katılmaktan vazgeçmişler."

Bunun üzerine diğer rahiplerin yedi tanesi de aynı anda cübbelerini çıkardılar. Şimdi yepyeni yeşil kiltiyle Declan Ross Blake'in tam karşısında duruyordu. Anne rahat bir gece elbisesi giymişti. Jacques

St. Pierre neredeyse Fransa Kralı gibi süslenmişti. Ve Stede, Kırmızı Göz, Jules ve Cat de oradaydı. "Şimdi anlıyorum," dedi Blake. "Bu akşam burada olduğunuz için gerçekten çok mutluyum. Ben sözümü tutarım beyler. Bu akşam burada benim misafirim olarak bulunuyorsunuz. Tutsak olarak değil."

"Sizi güzel karım Dolphin'le tanıştırayım," dedi Blake. O sırada odaya güzel, genç bir kadın girmişti. Kızıl saçları ve bembeyaz bir teni vardı. Dudakları gül yaprakları gibi pespembeydi.

Blake misafirleri Dolphin'e tanıştırdığı sırada Stede ve Jules yerdeki cübbeleri kaldırıp uygun bir köşeye kaldırmışlardı.

Son olarak Rahip Gregory diğer rahibe dönüp işaret etti ve rahip cübbesini çıkardı. "Bu Rahip Brun," diyerek tanıştırdı. "St Celestine'e... iiihh... bir kaç meseleyi çözmek konusunda yardım etmek üzere özel olarak gönderildi."

Adamın yüzü bembeyazdı ve saçları sarıydı. Masmavi gözleriyle odayı baştan aşağı taramıştı. Bilgeliği her halinden belli oluyordu. *Tuhaf bir adam*, diye düşündü Blake.. "New Providence'a hoşgeldiniz Rahip Brun," dedi Blake.

"Bu akşam bizi buraya davet etmekle büyük bir sevap işlediniz Amiral," dedi rahip. "Bu akşam burada olacaklar sayesinde Tanrı'nın hayatınız boyunca sizin arkanızda olacağından eminim."

"Ben....evet..." Birkaç saniyeliğine kendini tuhaf hissetmişti Blake. Sonra toparlandı ve sözlerine devam etti. "Evet konuşacak çok şeyimiz olduğu doğru ve ayrıca bazı planlar–"

"Ve güzel bir ziyafet çekeceğiz yanılmıyorsam?"

"Evet güzel bir ziyafet çekeceğiz," dedi amiral gülerek. "Şöyle buyrun. Yemek salonuna geçelim. Sir Nigel ve saygıdeğer karısı Catinne bizi bekliyor."

Uzun yemek masasında herkes yerini aldığı zaman herkes neşeyle sohbet etmeye başlamıştı. Masa türlü türlü yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı. Sir Nigel yan yana oturmuş Anne ve Dolphin'e bakıyordu. "Tıpatıp birbirinize benziyorsunuz. Kardeş olsanız bu kadar olurdu."

"Kardeş mi? Ne yaparsam yapayım Bayan Dolphin kadar güzel olabileceğimi sanmıyorum," dedi Anne.

"Anne, mükemmel görünüyorsun," dedi Dolphin. "En azından Mister Thorne'un böyle düşündüğü kesin."Anne de bir kaç kere Cat'e doğru bakmıştı. Gerçekten şahane görünüyordu. Ama bunu itiraf edeceğine ölürdü daha iyi.

Amiral Blake Cat'e döndü. "Sizi Bay Thorne diye mi çağırmalıyız yoksa Cat'i mi tercih ediyorsunuz?"

"Adım Griffin Thorne" dedi Cat tereddütle. "Ama Cat'i daha çok seviyorum."

Ross elini Cat'in omzuna atmıştı.

Yemekten sonra Dolphin ve Carinne müsaade isteyerek oturma odasında çay içmeye çekilmişlerdi. Anne'yi de davet ettiler ama Anne kibarca reddetmişti. Babasıyla önceden konuşmuşlardı. Toplantı sırasında o da salonda olmak istiyordu.

Konuşmanın tonu bir anda değişmişti. "Diğer

adamlarınız?" diye sordu Blake.

"Bazıları geri döndüler ama diğerleri..." Ross'un sesi titremişti. "Sanırım Thorne'un gemilerinde ya da çapraz akıntılardan geçerken hayatlarını kaybettiler."

"Acınızı yürekten paylaşıyorum Kaptan Ross," dedi Blake. "Karım ve ben; biz de denizde dostlarımızı kaybettik. Bu hiçbir zaman kolay olmuyor."

Ross başını salladı. "*Oxford*'da kaç kişiyi kaybettiniz?" Amiral Blake doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu. Cat'e doğru baktı. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur Cat. Eskiden *Trafalgar* adında bir fırkateynde tayfalık yapıyordum. Fırtınalı bir gecede Thorne'un saldırısına uğradık. Topları birer birer hedefini bulmuştu ve tüm direklerimiz yerle bir oldu. Ben enkaz altında kalmıştım ve bilincimi yitirmiştim. Kendime geldiğimde gemi alevler içindeydi ve batmak üzereydi. Güvertenin bir ucundan diğerine kadar cesetler uzanıyordu. Yine de belki bir kurtulan olmuştur diye etrafı iyice aradım. Aşağıdaki kamaraları da tabii. Kamaralardan birinde Dolphin'i buldum. Babasının cansız bedeninin başında ağlıyordu. O zamanlar sadece küçük bir kızdı. Babası onu gardroba saklamış."

"Nasıl..." Cat boğazını temizledi. "Gemiden nasıl kurtuldunuz?"

"Bu sorunun cevabını ancak Tanrı bilir dostum. Thorne elbette ki bütün filikaları kesip atmıştı. Ama bir tanesi geminin hemen yanında takılmış duruyordu. Ucunda bir halatla geminin teknesinden aşağı sarkıyordu."

"Peki ya... fırtına?" diye sordu Ross.

"Tanrının işi Kaptan," dedi Blake. "O gece filikada olanlarla ilgili hiç birşey hatırlamıyorum. Yalnızca ertesi sabah pırıl pırıl güneşte uyandığımı ve bizi kurtaran İspanyol gemisinin yelkenlilerini gördüğümü hatırlıyorum."

Cat bugünlerde Tanrı'yla ilgili şeyler düşünmeye başlamıştı. İsa'yı çarmıha germek için kullanılan çiviler Anne'nin, Ross'un, St. Pierre'in ve kendisinin hayatını kurtarmıştı. O çiviler olmasa Kılıçlar Adası'ndaki o kalede alevlerin içinde can vereceklerdi. Çivilerin Rahip Brun ve Din Kardeşleri'nin elinde güvende olduğunu biliyordu ama günün birinde onları tekrar görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Diğerleri konuştukları sırada Sir Nigel suratını ekşitmeye başlamıştı. Sonunda, "Hazineye ne oldu?" diye sordu.

Ross sandalyesinde rahatsızca kıpırdanmıştı. Amiral Blake cevap verdi sonunda. "*Karga* da dahil olmak üzere Thorne'un üç tane gemisini ele geçirdik. Bu gemilerden çıkan ganimet gerçekten de muazzam."

Rahip Brun sakince söze girmişti. "Hazinenin üçte birinin İngilizler'e gitmesi gerektiğini düşünüyoruz. Üçte birinin de Din Kardeşlerine. St. Celestine'deki katedralin ve Thorne'un verdiği diğer zararların telafisinde kullanılmak üzere elbette."

"Ve kalanı?" diye sordu Sir Nigel. "Hazinenin son payını kime vermeyi uygun gördünüz?"

Rahip Brun bir an için tereddüt etmişti. "Bazı

hayır işleri yapmayı düşünüyoruz. Ve tabii hizmetlerinin karşılığı olarak Kaptan Ross ve adamlarına da bir pay ayırmayı düşündük."

Salonu tuhaf bir sessizlik kaplamıştı. Blake bir Rahip Gregory ve Rahip Brun'a bir Kaptan Ross'a bakıyordu.

Rahip Gregory söze girdi. "Rahip Brun'un bir önerisi var," dedi amiralin gözlerinin içine bakarak.

Rahip Brun başını salladı. "Daha önce mektubumuzda da belirttiğimiz üzere son zamanlarda artan korsanlık olayı ve yerleşkelere gemilere yapılan saldırılar bizi oldukça endişelendiriyor."

"Anlıyorum Peder," dedi Blake. "Ama İngiltere'nin bu konuda daha fazla yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle önerinizi biraz enteresan buldum. Bu işin nasıl yürüyeceğini düşünüyorsunuz?"

"Doğru adamlarla çalışacaksınız, hepsi bu," dedi Rahip Brun. "Kaptan Ross ve adamlarının tavsiyeleri doğrultusunda korsanlarla mücadele edecek bir filo oluşturabiliriz. Tabi yine korsanların arasından seçeceğimiz bir grup olacak bu."

"Tatlı ticarette tanıdığım çok insan var," dedi Ross. "Eğer Majesteleri pişman olduğunu belirtip, diğer korsanlarla savaşmayı seçecek olan korsanların suçları için bir af önerirse eminim önceden de hükümete bağlı olarak çalışan ve sonradan korsanlığa geçmiş olanların çoğu bu yolu seçecektir. Böylelikle sorunun yarısı çoktan çözülmüş olur. Geriye yalnızca zorbalar kalmış olacaktır. Bu durumda da korsanları korsanlardan daha iyi kim yakalayabilir ki?"

"Amiral bu saçmalık," dedi Sir Nigel. "İngiltere için çalışan... korsanlar mı? Nerede duyulmuş böyle bir şey? Korsanlar alçak, namussuz günahkarlardır!"

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Rahip Brun. "Tanrı'nın huzurunda hepimiz eşitiz ama. Şimdi denizlerde kol gezen korsanları suça sürükleyen kendi hükümetleri oldu. Eğer onları ortada bırakmasalardı eminim korsanların hepsi çok iyi denizciler olarak yaşıyor olurlardı."

"Planladığımız şey," diye devam etti Rahip Gregory. "Onlara günahlarından arınmaları için bir şans vermek. Yıllardır St. Celestine adasında korsanları ağırlıyoruz. Her zaman onları korsanlıktan caydırmaya çalıştık. Bu konuda çok başarılı olduğumuzu söyleyemem. Ama başlarında kendi aralarından biri olursa...."

Ross bir an için durup düşündü. "Bu korsan avcılarına maaş bağlanması gerekiyor. Ayrıca yeni gemilere, silahlara, toplara ve diğer şeylere de ihtiyaçları olacak."

Blake tek kaşını havaya kaldırdı ve başını salladı. "Ross bu şahane bir fikir. Ama teoride. Ama böyle bir şeyin hükümete kaça patlayacağını düşünebiliyor musun?"

"Kaptan Ross ve adamları sağolsun, Din Kardeşleri kayıplarını birer birer telafi etti Amiral," dedi Rahip Brun. "Onlara ödemeyi biz yapacağız. Kralın cebinden tek kuruş harcanmasına gerek kalmayacak."

Blake yine tek kaşını havaya kaldırdı.

"Sizden tek istediğimiz Ross'a, adamlarına ve korsanlığı bırakıp doğru yolu seçecek olan diğerlerine af çıkarılması. Bunu ayarlayabilir misiniz?"

Amiral Blake gülümseyerek başını salladı. "Bu İngiltere'ye masraf çıkarmadığına göre ve denizdeki düşmanları da temizleyecekse... evet, sanırım böyle bir şey ayarlanabilir."

"Kral'ın göndereceği belgeleri imzalamak üzere Din Kardeşleri tarafından gönderildim," dedi Rahip Brun.

"Belgelerin bir an evvel hazırlanmasını sağlayacağım," dedi Blake.

Sir Nigel müsaadelerini istedi. "İzin verirseniz bu akşamlık aranızdan ayrılacağım beyler. Ama bayanların eğlencesini bölmek istemiyorum. Carinne eve gittiğimi ama daha sonra onun için bir araba göndereceğimi söyler misiniz lütfen?"

Bir süre daha sohbet etmeye devam ettiler. Daha sonra Amiral misafirlerini balkona davet etti. "Manzara fena değil, ha, ne dersiniz?"

"Magnifique!" diye atıldı St. Pierre.

"Nefes kesici," dedi Ross. Amiralin evi dağın eteğinde, epey yüksekteydi ve tüm New Providence limanını ve İngiliz kalesini kuşbakışı görüyordu. Okyanusun üzerinde, uzun gemilerin yelkenleri ve palmiye ağaçlarının tepesinde dolunay parlıyordu.

Amiral, Cat'in kaleye doğru baktığını gördü. "Sanırın biliyorsundur," dedi Blake. "Yarın sabah idam edilecek. Bunu görmek istediğinden emin misin?"

"Değilim," dedi Cat. Karanlık gölgelere bürünmüş kalenin taştan duvarlarına ve merdivenlerin

önünde gökyüzüne yükselen idam tahtalarına baktı. Babası Bartholomew Thorne oradaki hücrelerden birinde tutuluyordu şimdi. Cat onu görmek istediğinden bile emin değildi. "Son an dahi olsa... son saniyesinde bile olsa pişman olduğuna dair bir şey görebilirim belki."

O sırada deliler gibi çalan zillerle yerlerinden zıpladılar.

"Bu kalenin alarmı," dedi Blake.

Cat denizi işaret ediyordu. "Deniz–"

Deniz çekiliyordu. Önce ufak tefek kayıklar ve tekneler kumun üzerinde çıplak kalmıştı. Şimdi uzun gemiler yana doğru devriliyordu. Gemilerin güvertelerindekiler hemen kendilerini kıyıya atmışlardı ama yerdeki kumun içinde batıyorlardı. Zaten karada olanlar çıkabildikleri en yüksek noktaya doğru hızla ilerliyorlardı.

"Beni takip edin!" diye atıldı Blake. Ross, Cat, Anne ve diğerleri Blake'in peşinden gidiyorlardı. Evin ön kapısından dışarı çıkıp bir süre beklediler. Carinne ve Dolphin de onlara yetişmeye çalışıyordu. O sırada denizde dev gibi bir dalganın kabardığını farkettiler. Küçük tekneleri ve gemileri de kendine katıp sahilin üzerine bir tokat gibi inmişti. Ama durmadı. Hızla binaların arasında ilerliyordu. Duvarları aştı, gemileri yerlerinden söküp Palmiye ağaçlarına kadar sürükledi. Ve sular yükselmeye devam ediyordu.

Suların yükselerek kalenin avlusunu kaplamasını ve sonra da birer birer hücrelere ulaşmasını korku dolu gözlerle izliyorlardı.

New Providence'i vuran dalganın yaptığı tahribat tahmin edilemeyecek kadar büyüktü. Blake'in malikanesi gibi dağ eteklerinde olan ya da taştan yapılma binalar ayakta kalmayı başarmıştı ama bunun dışında herşey yerle bir olmuştu. Sular sonunda çekilmeye başlamıştı ve Amiral Blake, Declan Ross ve Cat kazazedelere yardım etmek için limana koştular. Kalenin paramparça olmuş kapısından geçerek çamur içinde kalmış avluya buradan da hücrelere doğru koşturdular.

Bu sırada bazı hücrelerin boş olduğunu fark ettiler. Hücrelerin çoğu öbek öbek çamurla ve enkaz yığınlarıyla doluydu. Ama içinde tutsakların bulunduğu hücreler daha da beter durumdaydı. İçlerinde hayatta kalan bir tane bile insan kalmamıştı. Bir ay öncesine kadar kendilerini krallar gibi yaşatacak olan hazineyle haşır neşir olan Thorne'un adamları şimdi toz toprak içinde kalmış ve korkunç bir şekilde can vermişlerdi. Ross denizlerin en güçlü ve en korkunç korsanının böyle fareler gibi kapana kısılıp boğulmuş olmasının ne kadar da tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Blake, Cat ve Ross köşeyi döndüler ama yolu daha iyi bildiği için Blake önden gidiyordu. Bir üst kattaki hücrelere ulaşabilmek için merdivenleri tırmanmaya başladı. Ross ve Cat, Blake'e yetişmeye

çalıştıkları sırada hücreleri dolduran suların nereye kadar yükseldiğini duvarlardaki izlerden görebiliyorlardı. Hücre kapılarının dahi üzerine çıkmıştı sular.

Ross ve Cat basamakları birer ikişer tırmanarak Blake'e yetişmeye çalışıyorlardı. Koridorda hızla yürüdükleri sırada Blake'in hücrelerden birinin önünde durmuş şaşkınlık içinde açık hücre kapısına baktığını gördüler. Cat'in kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Cat ve Ross yavaşça yaklaşıp içeride ne olduğuna baktılar. Bartholomew Thorne'un hücresi tamamen boştu.

Efsanevi Konstantin Hazinesi okyanusun el değmemiş derinliklerinde keşfedilmeyi mi bekliyor yoksa bir grup esrarengiz keşiş tarafından ıssız bir adaya mı saklandı?

KILIÇLAR ADASI

Kaptan Declan Ross, kendisini ve dik başlı kızını korsanlık işinden sonsuza kadar kurtaracak efsanevi hazineyi aramaya başlar...

Acımasızlığıyla ünlü, Kaptan Bartholomew Thorne aynı hazinenin peşine düşer. Yoluna çıkan kim olursa olsun onu yok etmekten çekinmeyecektir. Özellikle de Kaptan Ross'u...

On altı yaşlarındaki genç delikanlı, çok kötü yaralı bir halde, ıssız bir adada uyanır. Hafızasını kaybetmiş ve kim olduğunu hatırlamıyordur. Üzerinde bulduğu eşi benzeri olmayan elmas, efsanevi hazinenin bir parçası olabilir mi?

Wayne Thomas Batson, savaşların hüküm sürdüğü, ölülerin mezarlarından doğrulup fısıldadığı, uzun zamandır uykuda olan bir volkanın patlamak üzere olduğu ve hazine için yarışan korsanların peşine düşen dev deniz canavarlarının bulunduğu, açık denizlerde geçen büyüleyici bir öyküyle geliyor.

